

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

www.mobildepo.com

RUHSUZ

JODI MEADOWS

Bundan önceki yaşamında kimdin?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yyelda

DE
X

RUHSUZ

JODI MEADOWS

www.mobildepo.com

RUHSUZ

Özgün adı: *Incamate*
© 2012, Jodi Meadows
Yazan: Jodi Meadows

Çeviri: Taylan Taftaf
Yayına hazırlayan: Esen Gür
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Bu kitabın yayın hakları The Strotham Agency, LLC ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-09-0936-4
Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

yyelda

DE
X

*Hayallerimin peşine düşmem için beni cesaretlendirirken;
beyin sarsıntısı, kırık uzuvlar ya da ikinci dereceden yanıklar
gibi nedenlerle kendisini arayıp ne yapabileceğimi sorduğumda
asla çılgına dönmeyen anneme.*

www.mobildepo.com

www.mobildepo.com

Bir daha, bir daha doğan bilincin kendisi değilse, nedir ruh?

Yeni teknolojinin yükselişiyle birlikte, Ruh Vaizleri'nin makineler üzerinde detaylarıyla çıkarabildiği bir dizi titreşim olarak, artık ruhların saptanabildiğini biliyoruz. Her bir dizi, benzersiz. Beden ne denli değişmiş olursa olsun, her dizi, bir önceki doğuşunda olduğundan farksız. Bugüne dek yüz kere doğmuş bir ruh taşıyorum ve içinden geçtiğim her kuşağı hatırlıyorum.

Ruhların tümü birer bilinç; eskisi öldüğünde yeni bir bedende doğan özün devamı.

Bugüne dek, bir milyon ruh dolandı bu dünyada. Ama artık sayımız azaldı. Beş yıl önce, Ciana'nın öldüğü gece, tapınak kararmıştı. Bu gece, Li, kızımızı dünyaya getirirken, Ciana'nın yeniden doğuşunu bekliyorduk. Oysa elimize geçen, toplumumuzu üzerine kurduğumuz gerçeklerin geri dönüşsüz bir şekilde belirsizliğe düşmesi oldu.

Ruh Vaizleri, minicik bedeninden alınan titreşim dizisinin veri tabanında hangi ruhla eşleşeceğini görmek için, yeni doğan bebeğin elini ruh tarayıcısına bastırdı.

Ve eşleşme olmadı. Bunun anlamı, ruhun bundan öncesinde hiç doğmadığıydı. O halde, nereden geldi? Ciana'nın ruhuna ne oldu? Yerini başkası mı aldı? Yerleri alınan başkaları da olabilir mi?

Asıl, bu yeni ruh gerçek mi?

-Menehem'in günlüğü

www.mobildepo.com

Yeniden doğanlardan biri değildim.

Bunun beni ne denli farklı kıldığını ilk kez anlamaya başladığımda, beş yaşımdaydım. Ruhlar Yılı'nın bahar ekinoksundaydık. Herkesin birbirine üç yaşam öncesinde yaptıklarını anlattığı Ruhlar Gecesi'nde. Bazen on, bazen yirmi yaşam öncesi. Ejderhalara karşı verilen mücadeleler, ilk lazer tabancasının geliştirilmesi ve Cris'in dört yaşam süren amacı; insanların sonunda yalnızca mor diyeceği, mükemmel mavilikte gülü yetiştirmeye çalışması.

Kimse benimle konuşmaya tenezzül etmediğinden, ben de tek kelime etmiyordum. Tek kelime bile. Ama nasıl dinleyeceğimi çok iyi biliyordum. Benden başka herkes, daha önce başka yaşamlar yaşamıştı; paylaşacak hatıraları, önlerinde kendilerini bekleyen başka hayatlar vardı. Ağaçların ve ateşin etrafında dans ettiler, kahkahalarla yere yıkılana dek içtiler ve sonunda sıra, ölümsüzlüğe şükranlarını sunmak için söyleyecekleri şarkıya geldiğinde, birkaçının bakışlarını üzerimde yakaladım. O anda meydana öylesine tekinsiz bir sessizlik çökmüştü ki, beş kilometre güneydeki şelalenin kayalara çarpışını duymuştuk.

Li beni eve götürdü. Ertesi gün, bildiğim bütün kelimeleri bir araya getirerek, bir cümle kurdum. Benden başka herkes, bundan öncesinde sürdükleri yüz yaşamı hatırlıyordu. Bunu neden yapamadığımı öğrenmem gerekiyordu.

“Ben kimim?” oldu, ağzımdan çıkan ilk sözcükler.

“Hiç kimse,” dedi Li. “Bir ruhsuz.”

Evi terk ediyordum.

On sekizinci doğum günümdü; yeni yılın birkaç hafta sonrası. Li, yüzünde taş gibi donuk bir ifadeyle, “İyi yolculuklar, Ana,” dediğinde, bunu içtenlikle söylediğinden şüpheliydim.

Sürekli artan öfkem ve kırgınlıklarla geçen Kıtık Yılı hayatımın en kötü dönemi olmuştu. Açlık Yılı da daha iyi başlamış değildi. Ama en azından artık doğum günüm gelmişti; sırtımda yemekle erzak dolu bir çanta ve önümde, kim olduğumu, neden var olduğumu anlamak için çıkacağım uzun bir yolculuk vardı. Annemin düşmanca bakışlarından kaçıyor olmam da cabasıydı.

Dönüp omzumun üzerinden Mor Gül Kulübesi'ne baktığımda, ince, uzun vücuduyla kapı ağzında dikilen Li'yi gördüm; aramızda kar tanecikleri süzülüyordu. “Hoşça kal, Li.” Vedam, buz gibi soğuk havada buğulanıp asılı kaldığında; doğrularak çantamı sırtıma taktım. Her şeyden uzaktaki bu izbe kulübeden ayrılmanın ve herkesle tanışmanın zamanı gelmişti. O güne dek kulübeye tek tük uğrayanları saymazsak, yılan kalpli annem dışında hiç kimseyi tanımamıştım. Nüfusun geri kalanı Kalp şehrinde yaşıyordu.

Bahçenin patikası, buz tutmuş domates ve balkabağı tarlalarının arasından ilerleyerek, tepeden aşağı kıvrıldı. Ev işlerini gerektiği gibi yapmadım diye ceza için beni günlerce aç bırakan kadınla aramdaki mesafeyi açtıkça, yün kabanımın içinde,

vücudumdan bir titreme geçti. Bir daha onu görmemek beni üzüntüden yataklara düşürmezdi.

Dağların arasından sabahın ilk ışıkları görünürken, çizmelerim çakılların ve ağaçlardan düşmüş buz kesitlerinin üzerinde çatırdıyordu. Yırtık pırtık tek parmaklı eldivenlerimin içinde korumaya aldığım yumruklarımı ceplerimde tutup, çenemi soğuğa karşı sıktım. Li'nin, çatıda asılı buz sarkıtları kadar keskin bakışları tepeden aşağı inene dek peşimi bırakmadı. Dert değildi. Artık özgürdüm.

Tepenin eteğinde, Kalp'e döndüm. Aradığım cevapları şehirde bulacaktım.

“Ana!” Verandanın ilk basamağına inmiş Li, elinde küçük metal bir nesne sallıyordu. “Pusulayı almayı unuttun.”

İçimi çekerek, ağır adımlarla yolu geri tırmanmaya koyuldum. Pusulayı bana asla kendisi getirmezdi ve dahası, bana bunu hatırlatmadan önce tepenin aşağısına kadar inmemi beklemiş olması hiç şaşırtıcı değildi. İlk adet kanamamı geçirdiğimde, tuvaletten çıkıp içimde kanama olduğunu söyleyerek çılgınlık atmaya başlamıştım. Li o kadar gülmüş, o kadar gülmüştü ki, en sonunda durması için, gerçekten öleceğimi düşündüğümü fark etmesi gerekmişti. Bu durum onu gerçekten de kahkahalara boğabilmişti.

“Teşekkürler.” Pusula önce avcumdaki, ardından ön cebimdeki yerini aldı.

“Kalp dört gün uzakta. Bu havada, altı gün hatta. Kaybolmamaya çalış; çünkü seni aramaya çıkacak değilim.” Kapıyı yüzüme kapatarak ısıtıcıdan gelen sıcak hava akımını kesti.

Beni görmediğini bildiğimden, ona dilimi çıkardım ve meşe ağacından kapının üzerine oyulmuş güle dokundum. Burası, ev diye bildiğim tek yerdi. Doğumumun ardından, Menehem, yani Li'nin sevgilisi, Sınır'ın ötesine geçerek kaybolmuştu; ruh-

suz kızı daha fazla kalmasını engelleyecek kadar aşağılanmasına neden olmuştu. Ve Li her şey için beni suçladı. Bana –bir şekilde– bakmasının tek nedeni, Konsey'in bunu zorunlu tutmasıydı, o kadar.

Menehem'in ortalıktan kaybolmasının ardından, halen sevgilisinin acısını çeken Li, beni, kimse Cris'in güllerinin mavi olduğunu düşünmediğinden alaylı bir isme sahip, terk edilmiş Mor Gül Kulübesi'ne getirdi. Yeterince büyüdüğümde, yazları açsınlar diye gülleri yeniden hayata döndürmek için saatlerimi harcadım. Ellerimde dikenlerin açtığı yaralar taşımama rağmen, güllerin kendilerini neden bu kadar sert bir şekilde koruduklarını anlayabiliyordum.

Arkamı döndüm ve bir kez daha tepeden aşağı inmeye koyuldum. Kalp'te, büyük kütüphanede zaman geçirebilmek için Konsey'e yalvarmam gerekecekti. Gezegende aynı ruhların dönüp dolaştığı beş bin yılın ardından, benim doğumumun bir nedeni olmalıydı.

Sabah saatleri ilerledikçe, hava serinliğinden bir şey kaybetmedi. Taşlı yolun iki yanı kar yığınlarıyla kaplıydı ve çizmelerim günün ilk saatlerinde yolu kaplamış olan ince kar tabakasını eziyordu. Arada bir, buz tutmuş dallara basan ya da köknlara tırmanan sincapların seslerini duysam da, ortalık çoğunlukla sessizdi. Kar kaplı toprağı koklayan geyik bile ses çıkarmıyordu. Sınır'daki tek kişi ben olmalıydım.

Aslında on beşinci doğum günümden önce ayrılmalıydım; yani normal insanlar için fiziksel yetişkinliğin başladığı günde. Normal insanlar on beşinci yaşlarını arkadaşlarıyla birlikte kutlamak için ebeveynlerinden ayrılırdı. Oysa benim hiç arkadaşım yoktu ve benden başka herkesin binlerce yıldır sahip olduğu maharetleri edinmek için biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Li'nin ne kadar da aptal olduğumu söylediği her

zaman ona inandığım için hak ettiğimi bulmuştum.

Li bir daha asla böyle bir şansa sahip olmayacaktı. Kulübenin patikası sona erdiğinde, pusulamı kontrol edip kuzeye yönelen yola saptım.

Güney Sınırı'ndaki ormanlar tanıdık ve güvenliydi; aylar ve diğer büyük memelilerle birbirimize sıkıntı yaratmadık. Gençliğimi bu ormanlarda, asırların ardından yüzeye çıkan parlak taş ve kabukları toplayarak geçirmiştim. Kitaplara göre, bin yıl kadar önce, kuzey toprakları aşırı yağmur yağın günlerde Sınır Gölü'nün altında kaldığından, her yere hazineler saçılmıştı.

Yemek için durmadım; yürürken, kilerde beklemekten buruşmuş elmalarımı kemirdim ve ardımda, çöpleri bulacak talihli yaratıklar için kendi izimi bırakarak ilerlemeyi sürdürdüm. Karnımı doyurduktan sonra, sıcak nefesimin dudaklarımla yanaklarımı ısıtması için gömleğimin yakasını burnuma çektim. Boğazım ve ciğerlerim sıcak havayla dolduğunda, özgürlük ve tabiat üzerine saçma sapan şarkılar söyledim. Ayak seslerim şarkılarımla aynı tempodayken, tepemde uçan bir kartalın da uyum içinde bağırdığını duydum.

Hiçbir zaman müzik eğitimi almamış olmama rağmen, kulübedeki kütüphaneden müzik teorisi üzerine kitaplar ve birkaç kere de, Sınır'ın en çok beğenilen müzisyeninin –Dosam– kayıtlarını aşırımdım. Li hırsızlığımın farkına vardıktan sonra da müziğe sahip olabilmek için bu erkeğin –bazen de kadının– bütün şarkılarını ezberlemiştim; yediğim bütün dayaklara değerci.

Yavaş yavaş, bulutların arasında bir görünüp bir kaybolan güneş ışığı, sağ tarafımda kalan karla kaplı dağları gölgede bırakarak, ufuk çizgisinin ardında kayboldu. Bu tuhaf bir durumdu çünkü kuzeye gittiğimden, güneşin sol tarafımdan batması gerekiyordu.

Belki de yol bir tepenin etrafından dolaşmıştı ve bunu fark etmemiştim. Küçük bir göl ya da kanyonda sona erene dek umut verici görünen alengirli patikalarla doluydu bu dağlar. Yabani topraklarda yol açarken mühendisler bu türden durumları engellemek için çok dikkatli davranmış olsalar da, dik tepe ve dağlara karşı ellerinden gelen pek bir şey yoktu. Karşınıza her zaman keskin, daracık virajlar çıkabilirdi.

Ama sırt çantamı taşlı yola koyup etrafı daha iyi görebilmek için bir kavak ağacına tırmandığımda, yolun kıvrıldığı bir yer saptayamadım. Alacakaranlıkta görebildiğim kadarıyla, yol köknar ve çam ağaçlarının arasından geçip, Sınır'ın güney ucunu belirleyen Sınır Gölü'nün yanından dümdüz bir hat izliyordu.

Li beni kandırmıştı.

"Senden nefret ediyorum!" Pusulayı yere fırlatıp gözlerimi kıstım; kime –bana doğru çalışmayan bir pusula veren Li'ye mi yoksa böylesine bir nezaket gösterdiği için ondan şüphelenmeyen kendime mi– öfkelenmem gerektiğinden emin değildim.

Bütün bir günü yanlış yönde yürüyerek boşa harcamıştım ama en azından Sınır'ın ötesine geçmeden durumu fark edebilmişim. İhtiyacım olan son şey, Sınır'ın uçlarında dolanan bir sentor¹ –bu kadar güneyde görülmeleri muhtemeldi– ya da hava perisiyle² karşılaşmaktı. Ormana yerleştirilmiş olan ısı-detektörlü tuzaklar sayesinde genellikle böyle bir karşılaşmadan korunurdunuz ama çocukken onlar hakkında öylesine hayallere kapılmıştım ki, gölgelerin ve hissettiğim sıcaklığın nedeninin yalnızca gördüğüm kâbuslar olduğuna her zaman ikna olmuş değildim.

Her neyse. Ona söylemediğim takdirde, Li bu zaferinden asla haberdar olamazdı.

Kavak ağacından aşağı indiğimde karanlık tam anlamıyla çökmüştü; bulutların arasından yalnızca ayın ince ışığı görünüyordu. El fenerini bulana dek sırt çantamı karıştırdım, feneri birkaç kez, sert bir şekilde salladım ve güçlenen ışıktaki kampımı kurdum. Yolun hemen aşağısında hızla akan bir nehir vardı ve sık kozalak ağaçlarının arasında, kendime uyku tulumumun ancak sığacağı genişlikte, korunaklı bir alan bulmuştum.

Karları temizleyerek uyku tulumumu yere serdim. Tulum başımı içine sokabileceğim kadar büyüktü ve içerisinde yayılabileceğim kadar alan vardı. Bir çadırım olmadığı gibi, böyle bir şeye ihtiyacım da yoktu; Li bana ısıtıcı namına bir şey vermediğinden –ondan böyle bir nezaket beklediğimden değil elbette– çadırı ısıtmak çok fazla zaman alırdı. Gene de, uyku tulumumun içine girdiğim anda, sanki kulübedeymişim gibi hemen ısındım.

Belki nereden geldiğimi ve yeniden doğup doğmayacağımı anladığımda, sonsuza dek Sınır'ın yabani topraklarında yaşayabilirdim. Kimseye ihtiyacım olmazdı.

El fenerinin ışığı zayıfladıkça, en sevdiğim sonatın melodisini mırıldandım; kendi sesimin boğukluğu kulaklarıma çarpıyordu. Uyku tulumu boğucuydu ama her halükarda üzerim karla kaplanmış halde uyanmaktan daha iyiydi. Göz kapaklarım kapanıyordu.

"Şşşttt."

Bir anda uyandım; kaskatı kesilmişim. Fenerimi kavramış olsam da, onu açmaya, kendimi açık etmeye hazır değildim.

"Şşşttt."

Nehrin bulunduğu yönden derin bir inleme geldi. Oysa atılan adımların altında çatırdayan ya da kenara çekilirken hışırdayan dal sesleri duymadım. Kayalara çarpan su dışında tamamen sessizlik hâkimdi. Ve fısıltılar.

¹ Sentor: Yunan Mitolojisi'nde yarı insan yarı at görünümüne sahip yaratıklar.

² Sylph ya da sylphid: Batı mitolojisinde havada dolanan görünmez yaratıklar.

Fısıltılar sürdü; benden başka birileri daha burada kamp kurmaya karar vermiş olmalıydı ve bir şekilde uyku tulumumu fark etmemişlerdi.

Öyle olsun. Ben de giderdim. Li'den ayrıldıktan sonra henüz şuncacık zaman geçmişken başkalarıyla temas kurmaya hazır değildim. Li, olduğum kişi yüzünden insanların benden asla hoşlanmayacağını söylerdi ve dahası, neden Sınır'ın en uçlarında olduğumu kimseye açıklamak da istemiyordum. İnsanların hâkimiyetinde kilometrelerce uzanan onca bölge dururken ve çoğu da Kalp'e tıkmışken, birisinin burada durması gerekmişti demek.

Kollarımı kabanıma geçirip eşyalarımı sessizce çantama geri koyarken, fısıltıların tonu değişmedi. Yıllar boyunca Li'nin gözüne çarpmamak için verdiğim uğraşlar en sonunda bir işe yaramıştı belki de. Dışarı sürünmek için uyku tulumunun fermuarını açarken, buz gibi hava içeri doldu.

Birisinin inlediğini duydum. Artık gerçekten burayı terk etmek istiyordum.

Uyku tulumunu yuvarlayarak toplayıp sırt çantamın içine tıktırdıktan sonra, ayın karda yansıyan –yalnızca ağaçlarla çalıları seçebileceğim kadar aydınlık sağlayan– ışığında yola doğru sürünmeye koyuldum. Ancak ziyaretçilerimin bırakmış olabileceği hiçbir ize rastlamadım. Fark etmeden, kısa bir süre için uykuya dalmış olmalıydım çünkü gökyüzü artık açık ve zifiri karanlıktı; kar taneleri gibi yıldızlar saçılmıştı bütün göğe. Rüzgâr ağaçların dallarını sallıyordu.

“Şşşttt.” Oysa fısıltılar peşimi bırakmamıştı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. El fenerimi yakıp, kayalara çarparak çağıldayan suya doğru salladım. Kar, toprak, gölgeler. Bedensiz sesler dışında sıra dışı bir şey yoktu.

Bildiğim kadarıyla, dünyaya dokunmadan ilerleyebilen tek

bir yaratık vardı. Hava perisi.

Hızla koşmaya başladım; kar çizmelerimin altında çatırdıyor, buz gibi hava ciğerlerime doluyordu. İnilti acı feryatlara, korkunç kahkahalara dönüştü. Ensemde hissettiğim sıcaklık dehşete kapılmış hayal gücümün ürünü olabilirdi ama hava perileri arayı kapatıyor gibiydi. Sıyırıp geçecek yakıcı dokunuşlarından belki kurtulabilirdim ama bundan daha fazlası ölümüm demekti.

Hava perilerini ait oldukları yabancı topraklara geri göndermeye yetecek kadar süre esir tutmanın yolları olsa da, gerekli araçlara sahip değildim. Bir gölgeyi öldürmenin hiçbir yolu yoktu.

Ağaçların arasından koşuyordum. Dallar yüzüme çarpıyor, kabanıma takılıyorlardı. Ama her seferinde kendimi bir şekilde kurtarıp ormanın daha da derinlerine doğru ilerledim. Hava perilerinin ne denli yakın olduğunu anlamamı sağlayan tek şey duyduğum tıslama sesleriydi.

Dondurucu hava gözlerimi acıtıyordu ve fenerin ışığı zayıflamaya başlamıştı. Bu eski fener zaten Li'nin yedeğiydi. Göğsüm soğuk ve korkuyla yanarken, bir anda yan tarafıma kramp girdi. Hava perileri rüzgâr gibi duyulan ılık sesleriyle daha da yaklaşıyordu. Bir an için, açıkta kalan yanaklarıma görünmez alevlerin dili dokundu. Acıyla haykırarak bütün gücümle ilerlemeye çalışsam da, çantam çam ağaçlarının iç içe geçmiş dallarına takılıp kalmıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım çantamı çekip çıkaramıyordum.

Sınırını, hava perilerinin çıkardığı karmakarışık seslerle rüzgârlarının çizdiği karanlık çember içerisinde kalan karlar anında eriyordu. Bu karanlığın filizleri bana doğru uzanırken, yanaklarımdaki yakıcı acı daha da derinlere battı.

Kollarımı sırt çantamdan kurtararak, gölge yaratıkların

arasından ok gibi fırladığım anda, sanki bir ocağın üzerine eğilmişim gibi yüzümde sıcaklıklarını hissettim. Feryatlarla peşime düşseler de, artık serbest olduğum için çok daha rahat hareket edebiliyordum. Ağaçlar, çahılar, devrilmiş kütükler. Bir o yana bir bu yana kaçıp zıplarken, düşüncelerimi toparlamak için uğraşıyordum; kar, soğuk hava ya da peşime takılmış olan ateşli ölümü değil, bir sonraki engeli aşmaya odaklanmışım.

Belki de onları hava perisi tuzaklarından birine doğru sürükleyebilirdim. Ama tuzakların yerini bilmiyordum. Nerede olduğumu bile bilmiyordum.

En sonunda fenerim söndü. Aletin dip kısmına birkaç sert darbe indirdikten sonra, zayıf ışık kar ve ağaçları yeniden aydınlatana dek feneri salladım.

Karla kaplanmış bir köknar kütüğünü aşarken, hava perilerinden iniltiler yükseldi. Ateşleri enseme vurmuştu. Bir kütüğün üzerinden atladım ve göle bakan bir kayalığın ucunda kalakaldım. Kayalardan aşağı düşmemek için dizlerimin üzerine çökerken, çizmelerimin altındaki karın kayışını hissettim. El fenerim benim kadar talihli değildi. Eldivenli ellerimden kurtularak göle fırladığında, suya çarpışını duymak için üç saniye kadar bekledim. Uzun bir düşüş olmuştu.

Ayağa kalkarken sudan yükselen sert rüzgârı hissettim. Boyumun iki katı uzunlukta, gölge ve dumandan mürekkep yedi-sekiz hava perisi süzülerek ağaçların içinden çıktı. Karı eriterek ilerlemeyi sürdürdüler. Onlarla Sınır Gölü'ne bakan kayalığın en ucu arasında kapana kısılmışım.

Haykırışları, öfke ve umutsuzluklarını, hiç sönmeyen bir ateşi taşıyordu.

Omzumun üstünden kapkara göle baktım; arkamda karanlıktan başka bir şey yoktu. Aşağıda kayalar ya da buz kütleleri varsa bile hiçbir şey göremiyordum. Ama haftalar, hatta aylarca

hava perilerinin ateşiyle yanmaktansa, bogulmayı yeğlerdim.

“Beni yakalayamayacaksınız.” Arkama dönerek kendimi kayalıktan aşağı bıraktım. Ölüm hızlı ve soğuk olacaktı; hiçbir şey hissetmeyecektim.

Bir çılgılığın yankısı. Kendi çılgılığım.

Derin bir nefes alıp, ellerimi ağızla burnumun üzerine bastırdım. Su bir anda çizmelerime çarparak yükseldi ve yüzümü kapattı. Basınç göğsümdeki, boğazımdaki havayı çekip alarak kabarcıklara dönüştürdü. Soğuk su kabanımın içine sızıp, beni daha da derinlere çekti.

Parmakları birleşik eldivenlerim yüzgeç görevi göremediği gibi, çizmelerim de tekme atmamı engelleyecek kadar ağırdı. Uyuşturucu soğuk nedeniyle, nehrin dibine sürüklenirken sağa sola savurduğum kollarımla bacaklarıma çarpan buz kütlelerini zar zor hissedebiliyordum. Suyun altında yerçekimi bütün yönlerde aynı gibiydi. Sonunda yukarı çıktığımı düşündüğüm anda, buz gibi rüzgâr yüzümü ısırdı.

Yuttuğum suyu tükürüp nefes almaya çalıştım. Kendimi en yakın kıyıya itmeye çabaladım ama ıslanmış elbiselerim yüzünden kollarım kaldıramayacağım kadar ağırlaşmıştı. Ağırlık beni yeniden aşağı çekerken, ciğerlerimi havayla doldurabilmem için bana yalnızca birkaç saniye bıraktı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kıyıya ulaşmayı başaramı-

yordum. Bir buz kütesine sarılarak kendimi yukarı çekmeye çalışsam da, yalnızca etrafında dönüp durdum. O anda bakışlarıma bir parıltı takıldı. El fenerim, gölün göremediğim dibine iniyordu.

Ağızımı sımsıkı kapalı tuttum ama ciğerlerim taze hava için çırpınırken göğsüme bir spazm saplandı. Dondurucu soğuk değilse bile, suyun kendisi hakkımdan gelecekti. Hareket edemiyordum.

Düşüncelerim donarak paramparça oldu. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor; soğuk, derinlik ve oksijen yoksunluğu nedeniyle sürekli olarak yavaşlıyordu. Yukarı uzanmak için ne yaparsam yapayım, *yukarıyı* bulamıyor, kollarımı hareket etmeye ikna edemiyordum. El fenerimin peşinden Sınır Gölü'nün dibine sürüklenirken su gittikçe karardı.

Ciğerlerime hapsettiğim bütün hava, kabarcık kabarcık, kaçıp gidiyordu.

Su artık durulması gereken yerde girdap oluşturarak dönüyordu. Ayak parmaklarım zemine değdiğinde, ılık gözkapaklarımdan ardına uzanırken, bir şey beni karnımdan yakaladı. Yukarı doğru fırladım. Ama belimi saran şey daha da sıkı bir şekilde beni karanlığın içerisine çekti.

Kalbimin yavaş atışları daha da duyulmaz olmuştu. Sanki bu hareketi nefes almam için beni kandırabilecekmiş gibi, göğsüm bir anda yerinden fırladı. Nefesimi daha fazla tutamadım. Basıncı rahatlatmak için içeri bir şey almadığım takdirde ciğerlerim patlayacaktı.

Kendimi durduramadım. Suyu içime aldım ve soğuğa teslim oldum.

Zaman buzumsu bir sisin içinde akıyordu. Su etrafımda, içimde akarken, her şey bir obsidiyen taşının pürüzsüzlüğüyle karanlığa kavuşuyordu.

Sırt üstü durumdaydım.

Göğsüme bir şey bindi. Bir kaya. Bir yumruk. Öfke. Soğuk ve ıslaklık ağzımın üzerine kapanırken, boğazımdan aşağı inen sıcaklığı hissettim. Göğsümün çırpınışı devam ediyordu. İçimde bir kabarcık oluştu, büyüdü, yukarı doğru çıkmaya başladı.

Göl suyunu bütünüyle içime almamdan bir kalp atışı öncesinde, karşımda karanlık, dalgalanan bir yüz belirdi. Bu görüntü boğazımı ateş gibi kavramıştı. Öksürerek, ağzım kuruyana dek içimdeki her şeyi geri dışarı tükürdüm. Bir kez daha sırt üstü düştüğümde titremeler vücudumu ele geçirmişti; fırtınaya tutulmuş bir kulübenin camları gibi zangır zangır titriyordum.

Hayattaydım. Dondurucu hava, gölün kendisinden daha soğuktu ama en azından artık nefes alabiliyordum. Bir başkasının havası içime doldu. Gözlerimi zorla açtığımda, birisinin beni kurtarmaya zahmet ettiğine inanamayacak haldeydim.

Buzların ve beni çoktan ele geçirmiş karanlığın içerisinde, görüşüm bulanmış olmalıydı. Karşımda, yüzündeki ifade endişeden rahatlamaya kayan bir genç vardı. Belki de, bana gülümsüyormuş gibi görünen bu yüzün kaynağı, yalnızca kapanmakta olan bilincimdi.

Kendimi rüyaların içinde kaybettim.

Yüzüme yün battaniyeler değiyordu. Hantal kabanımla çizmelerim gitmişti; kuru bir şekilde, yan yatıyordum. Hissizlik vücudumdan geri çekilirken, el ve ayak parmaklarım karıncalanıyordu. Suya çarptığım anın acısını halen duysam da, gerçekten *canımı yakan şey* yanağımdaki sıyrıktı. Battaniyeler beni sıcak havanın, sisli düşünceler de bu güvenlik hissinin içine kapatmıştı.

Katı bir şey sırtıma bastırdı. Benimle aynı anda, uyum içinde nefes alıp veren vücudu dinledim bir süre, ta ki bunun ne

olabileceğini düşünerek aramızdaki bağı kırana dek. Kaburgalarımın üzerine atılmış kolu gördüm. Ve sanki atmaya devam ettiğinden ya da çıkıp dışarı düşmeyeceğinden emin olmak için kalbimin üzerine kapanmış avcu. Nefesi ensemi ısıtıyor, tenimdeki tüyleri oynatıyordu.

Tam rüyamın daha derinlerine kaymaya başlamışken, arkamdan gelen derin sesi duydum: "Selam."

Rüyanın değişmesini bekleyerek nefesimi tuttum.

"Kış ortasında yüzmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünen en son kişinin üzerinden dört bin yıl geçmiştir herhalde, ne dersin? Ölmek için berbat bir yol. Bu fikrin farklı bir sonuç verebileceğini filan mı düşündün yoksa?"

İçinde bulunduğum durum belirginleşirken gözlerim kocaman açıldı. Bir anda yerimden sıçradığımda, bacaklarım battaniyeye dolandı ve dirseğim küçük bir ısıtıcıya çarptı. Çadır üzerime kapanıyormuş gibi geldi. Dar alan yalnızca minik bir lambayla aydınlanıyordu ama fermuarlı kapıyı görebileceğim kadar ışık vardı. Kendimi o yöne attım.

Beni belimden yakalayarak geri çekti. Fermuarlı kapıyı bırakmadan kalçalarımın üzerine kapaklandım. Elinden kurtulmak için debelenip kendimi dışarı atarken, kış soğuğu açılan kapıdan içeri doldu. Çadırın etrafındaki kar ay ışığında parıltıyor, boğucu sessizliğin ortasında aldatıcı ölçüde huzurlu bir görüntü sunuyordu.

Bir açıklığın ucundaki ağaçların arasına ulaşana dek ayaklarımı koruyan, yün çoraplar oldu; ardından, her yerime batan çam iğneleriyle çakıl taşlarını hissettim. Umursamadım. Durmadım. Hava perileriyle yabancı gençten uzak olduğum sürece iyi olacağımı düşünerek her yöne koşturdum. Çocuğun ne istediğini anlamak mümkün değildi ama Li'ye bir parça benziyorsa bile, bu kötü haber demektir.

İri kaya parçalarıyla güdük ağaçların oluşturduğu bir kule-
nin etrafından geçerken, beni ilk yakalayan kışın kendisi oldu. .
Çıplak kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Üzerimde
yalnızca ince bir gömlekle bana aşırı büyük gelen pantolonlar
vardı ve ikisi de bana ait değildi.

Dondurucu hava, aldığım her sıkıntılı nefesle boğazıma
çarpiyordu. Kayalarla birikmiş toprağın oluşturduğu doğal bir
merdivene takıldığımda, hemen kalkarak yeniden koşmaya ça-
lışsam da, önümde, ay ışığının altında uzanan göl belirdi. Işıl-
tılı küçük dalgalar kıyıya vurup ayak parmaklarıma değiyordu.

Geriye doğru yalpalarken, gözlerimi her kırpışımınla birlik-
te, göz kapaklarımda ardında buz kütlelerinin ve ışığı gittikçe
sönükleşen el fenerimin görüntüsü beliriyordu. Sağ tarafımda,
göl sularının üzerinde yükselen, düştüğüm –hayır, atladığım–
sarp kayalık, yıldızların parlak ışığının ve karla kaplı dağla-
rın arasında bir karaltı olarak görünüyordu yalnızca. Ölmüş
olmam gerekirdi.

Belki de Li, bu çocuğa beni kurtarması için para ödemişti.
Korkudan ölmek üzere olduğum son ana dek kedinin fareyle
oynadığı gibi benimle eğlendiği ilk sefer olmazdı bu.

Ayaklarımda altında çam iğneleriyle karın hissiyatı duyulu-
yordu. Dalgalar ışıla yıkandı. Arkama döndüm. Omuz hiza-
sında tuttuğu lambasıyla çocuk arkamdaki bir noktaya baki-
yordu. “Seni kurtarmak için bunca uğraştıktan sonra, bir kez
daha kendini öldürmeye çalışmazsan sevinirim.”

Dişlerimin birbirine vurmasını engellemek için çenemi sık-
tım. İçimden güçlü ürpertiler geçerken kaçacak bir yer aranı-
yordum ama çocuk yolumu kapatmıştı. Onu yere devirmeyi
ya da karşı kıyıya yüzerek beni takip edemeyeceği bir yerlere
kaçmayı deneyebilirdim. Ancak bu iki fikir de işe yararmış gibi
görünmediği gibi, dondurucu göl sularına geri girmek de iste-

diğim son şeydi. Hem bu durumda beni bir kez daha kurtarırdı
muhtemelen.

Beni böylesine bir gölün dibinden dışarı çektiği için güc-
lü olmalıydı. Yüzündeki kirli sakal çenesini karanlıkta bırak-
masına ve benden daha uzun olmasına rağmen, benimle aynı
yaşta görünüyordu. Güneşte yanmış bir teni, kocaman açılmış
gözleri ve karmakarışık, gölgeli saçları vardı. Suyun altında
beni saran kollar bunlar olmalıydı. Ve ben son nefesimi de har-
camışken içime dolan nefes onunkiydi.

“Geri dönsen iyi olur.” Beni içtenlikle kabul ettiğini gösteren
hafifçe bükülmüş uzun parmaklarıyla boştaki elini bana
uzattı. “Sana zarar vermem ve titriyorsun. Sana çay yapaca-
ğım.” O da kendi titremelerini saklamaya çalışıyor değildi; üze-
rinde ne kaban ne de eldiven olması, peşime düşmeden önce
soğuğa karşı giyinmek için zaman harcamadığını gösteriyordu.
Belki de endişesi gerçekten içtendi ama yanıma pusula almam
gerektiğini söylediğinde Li’nin de içten olduğunu düşünmüş-
tüm. “Lütfen?”

Diğer seçeneğim donarak ölmektir ki artık kesinlikle hayatta
olduğumu bildiğimden, bu çok daha az çekicilik taşıyan bir
seçenektir. Sürekli olarak ne yaptığını takip edebilir ve Li’nin
yapacağı türden bir şey yaptığı anda da kaçabilirdim. Zorla kal-
mamı sağlayamazdı herhalde.

Ağaçların arasında onu takip ettim. Elini tutmadım; yalnız-
ca kollarımla kendimi sarmaladım. Yanına fener aldığı ve ne
yöne kaçtığıma dikkat gösterdiği için müteşekkirdim.

Orman gölgeleriyle karanlığı, kar yığınlarıyla beyazlığı taşı-
yordu. Köknar ve çam ağaçları milyonlarca kar tanesinin altın-
da titriyordu. Duyduğum her ses yerimden sıçramama neden
oluyordu ve her şeyin başında, beni gölün dibine sürükleyen
fısıltılarla iniltileri duymaya çalışıyordum.

Hava perilerinin dokunmuş olduğu yanağım halen acıyla zonkluyor, acının sıcaklığı çıplak parmaklarımın ucuna dek uzanıyordu. Gene de sıyrık yüzünden yanağım şişiyormuş gibi görünmüyordu; beni öldürebilecek bir yara olmasından şüpheliydim. Bundan daha fazlasını yapamadıkları için şanslıydım aslında. Büyük hava perilerinin bıraktığı yanıkların gittikçe genişlediği ve zaman içinde bütün vücudu tükettiği söylenirdi. Li, bunun acı verici bir ölüm olduğu konusunda beni uyarmıştı.

Çadıra ulaştık. Dışarıda, küçük bir at homurdanarak, üzerine örtülmüş yarım düzine battaniyenin altından bize bir bakış attı ve onu tedirgin edecek bir şey yapmadığımızı anladığında, kafasını eğerek uykusuna geri döndü.

Kurtarıcım çadırın kapısını benim için açık tutuyordu. Halen ıslak olan çizmelerimizle kabanlarımız kapıya asılıydı. Solda battaniyeler, ortada güneş piliyle çalışan küçük bir ısıtıcı ve sağda ise çocuğun çantaları duruyordu. İçeride rahat bir şekilde uzanılacak yalnızca tek kişilik yer vardı; çok yakın oldukları... ya da soğuğa karşı hayatta kalmaları gerektiği takdirde, belki iki. Ben onun yerinde olsam kesinlikle paniğe kapılabilecekken, o benim hayatımı nasıl kurtaracağını çok iyi biliyordu. Hatta ben kendi durumumda bile yeterince paniğe kapılmışım.

“Otur.” Başıyla, battaniyelerle ısıtıcıyı gösterdi.

Zarif bir şekilde oturmaktan çok, tir tir titreyen bir külçe gibi yere çöktüm. Bütün vücudum ağrıyordu. Soğuk yüzünden, suya çarptığım an yüzünden. Ormanda peşime takılan ateşli gölgeler yüzünden.

Benim bir ruhsuz olduğumu bilse, yere eğilerek rahat bir şekilde oturmama yardımcı olmazdı. Omuzlarıma bir battaniye koyup kaşlarını çatarak yüzümdeki yanığa bakmazdı. Ama bana dair hiçbir şey bilmediğinden, bunları yaptı. Bunun an-

lamı belki de Li'nin arkadaşlarından biri olmadığıydı. “Hava perileri mi?”

Elimi yanağımdaki yanığın üzerine koydum. Bu kadar belirginse, neden soruyordu?

Çantalarına uzandı, taşınabilir bir su ısıtıcısını doldurdu, düğmesine bastı. Camın dibinden kabarcıklar yükselmeye başladığında, ortaya küçük bir kutu çıkardı. “Çay sever misin?”

Zorla başımı salladım ve bana bakmadığı ilk anda, ellerimi ısıtıcıya doğru uzattım. Sıcaklık dalgaları tenimin karıncalanmasına neden olsa da, soğuk çok daha derinlerime işlemişti. Özellikle de, dışarıda ayakkabısız koştuğum için ayaklarıma. İstesem ellerimi de sokabileceğim kadar geniş olan yün çoraplar karla ıslanmıştı.

Kaynayan suyu iki fincana dökerek içlerine çay yapraklarını koydu. “İşte.” Fincanlardan birini bana uzatmıştı. “Demlenmesi için bir dakika ver.”

Yaptığı hiçbir şey tehdit içermiyordu. Aslında kim olduğumu bilse muhtemelen buna pişman olacaktı. Ama belki de beni yalnızca iyi kalpli biri olduğu için kurtarmıştı. Ve artık, ikinci kez kendimi ve onu dışarıdaki soğuk geceye sürüklediğim için aptal gibi hissediyordum.

Uzattığı çayı aldım. Ya uzun yıllardır kullanıldığından ya da kötü işçilik yüzünden üzerinde oyuklar oluşmuş seramik fincanın yan tarafına şakiyan kuşlardan küçük bir koro resmedilmişti. Li'nin çırlıçıplak, yalnızca sunduğu faydaya odaklanmış eşyalarına hiç benzemiyordu. Isıyı hissetmek için elimle fincanı kavrayarak, şifalı bitkiler gibi bir rayiha taşıyan buharı içime çektim. Çaydan aldığım ilk yudumlar dilimin yanmasına neden olsa da, gözlerimi kapatarak içimdeki titremenin bitmesini bekledim.

“Bu arada adım Sam.”

“Merhaba.” İçimi haşlamayacağını bilsem, fincanı tek seferde içip bitirirdim.

Yüzünde merak içinde olduğunu gösteren bir ifadeyle bana bakıyordu. “Kim olduğunu söylemeyecek misin artık?”

Kaşlarımı çattım. Bir Ruhsuz olduğumu, Ciana adındaki birinin yerine hayata gözlerini açmış bir şey olduğumu itiraf edecek olsam, çayı elimden alıp beni çadırından dışarı atardı. Li’nin bana bazen söylediği gibi, bu benim hayatım değildi. O zamanlar Ciana’nın adını henüz telaffuz etmemişti ama birisinin yerini aldığımı biliyordum. Bir keresinde, Li’nin bu konuda dedikodu yaptığını duymuştum. Aldığım her nefes aslında herkesin beş bin yıldır tanıdığı birine ait olmalıydı. Ezici bir suçluluk hissediyordum.

Bu çocuğa kim olduğumu söyleyemezdim.

“Dışarıda peşime düşmen gerekmiyordu. Başımın çaresine bakabilirdim.”

Somurtarak bana baktı; gözlerinin arasında gölgeli çizgiler oluşmuştu. “Gölde başının çaresine baktığın gibi mi?”

“O farklıydı. Belki de orada olmak istiyordum.” Aptal dilim. Aptal dilimi kontrol altına alamazsam ne olduğunu anlayacaktı.

“Öyle diyorsan...” İç kısmını silerek kuruladıktan sonra su ısıtıcısını çantasına geri koydu. “Ölmek istediğinden şüpheliyim. Göle atladığını gördüğümde mataralarımı dolduruyordum. Çılgık attın ve ardından, sanki yüzmeye çalışıyormuşsun gibi suda çırpındığını gördüm. Az önce de ikinci kez gölle karşı karşıya kaldığında, odada kedi olduğunu fark eden bir fare gibi irkildin. Ormanda ne arıyordun? Hava perileriyle nasıl karşılaştın?”

“Önemli değil.” Isıtıcının daha yakınına kaydım.

“Demek bana adını söylemeyeceksin.” Bu bir soru değil, ortadaki durumun yahn bir şekilde ifade edilmesi idi. Yakında

tahminler yürütmeye başladılar. Kesinlikle onlar gibi davranmadığım bütün insanları işin dışında tuttuğunda cevap da ortaya çıkardı; yanlış zamanda doğup şu anda on sekiz olan bütün insanları ve benim yaşında olup son birkaç yıldır görmediği bütün insanları. “Birisini bana adını söylemeyecek kadar gücendirdiğimi hatırlamıyorum. En azından yakın zamanlarda.”

“Beni tanı mıyorsun.”

“Ben de bunu diyorum ya. Beynine su mu kaçtı yoksa?” Yarı şaka yollu söylenmiş bir laftı bu.

Tanıdığım bir Sam yoktu ama kulübenin kitaplığındaki az sayıdaki kitabı düşündüğümde bu bir sürpriz sayılmazdı. Bildiğim çok insan yoktu.

Çayımın kalanını diktikten sonra, boş fincanı ağzımdan uzaklaştırırken mırıldandım. “Adım Ana.” Artık içim ısınmıştı ve boğuluyor da değildim. Beni dışarı attığında, sırt çantamı bulabildiğim takdirde, ilk halimden daha kötü bir durumda olmazdım.

“Ana.”

Adımı söylediğinde omurgamdan yukarı yükselen ürpertiye hissettim. Ve ne ad ama. Li’ye neden bu adı seçtiklerini soracak cesareti bulduğumda, “yalnız” ya da “boş” anlamlarına gelen eski bir kelimenin parçası olduğunu söylemişti. Ayrıca, ondan aldığım hayatı simgeleyecek şekilde, Ciana’nın adının da bir parçasıydı. Ruhsuz olduğum anlamına geliyordu bu ad. Göllere düşen ve Sam tarafından kurtarılan bir kız.

Yüzümü eğerek, kirpiklerimin arasından onu izledim. Çayın buharıyla ısınmış çadırın içinde cildi kızarmıştı. Bana yakın olan yaşını gösteren dolgun yanaklara sahip olsa da, konuşma şekli otorite ve bilgelik taşıyordu. Birlikte büyümüş olabileceğim birisi gibi görünmesi yanıltıcıydı; aslında binlerce yıl yaşamıştı. Gözlerinin üzerine gölgeler gibi düşen saçları, beni

izlerken aklından geçenleri saklıyordu.

“Sen o —” Başını kaldırdı ve çatılmış kaşlarla bana baktı. Yağmur bulutlarıyla kaplanmış bir gökyüzü kadar kolay okunuyor olmalıydım. “Ah, sen o Ana’sın.”

Öfke ve aşağılanmayla üzerimdeki battaniyeyi atarken midemin tepetaklak olduğunu hissettim. O Ana. Bir hastalık gibi. “Seni artık kendi haline bırakacağım. Çay için teşekkürler. Ve beni kurtardığın için.” Çadırın kapısına yöneldim ama koluyla fermuarlı kapıyı kapattı.

“Buna gerek yok.” Başıyla battaniyeyi işaret etti; ses tonu tartışma kabul etmeyeceğini gösteriyordu. “Dinlen.”

Dudağımı ısırđım ve ben uykuya dalar dalmaz, Li’yle teması geçerek, beni bir gölde bulduğunu ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumda olmadığımı söyleyip söylemeyeceğini düşündüm.

Li’ye geri dönemezdım. Bunu yapamazdım.

Sanki ürkmüş bir atmışım gibi, daha nazık bir tonla konuştu. “Her şey yolunda, Ana. Lütfen kal.”

“Tamam.” Bakışlarımı bir an olsun onunkilerden ayırmadan, yeniden battaniyenin altına girdim. O Ana. Ruhsuz. Hiç doğmamış olması gereken Ana. “Sağ ol. Cömertliğinin karşılığını vereceğim.”

“Nasıl?” Elleri kucagında, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde, hareketsiz duruyordu. “Herhangi bir becerin var mı?”

Boğazımda bir şey düğümlendi. Bu, Li’nin bana açıkladığı az sayıdaki şeyden biriydi ve sık sık bundan bahsederdi. Sınır’da bir milyon ruh vardı. Her zaman bir milyon ruh olmuştu ve bu ruhların her biri, toplumlarının gelişmeyi sürdürmesi için üzerine düşeni yapmıştı. Herkesin gerekli beceri ya da yetenekleri vardı; bazıları rakam veya sözcüklerde maharetliydi, bazıları icatları hayata geçiren hayal gücüne ve bazıları da liderlik özel-

liğine sahipti. Kimi de yiyecek yetiştirmek için çiftliklerde çalışıyordu ve böylelikle kimse açlık çekmiyordu. Binlerce yıldır, bu becerileriyle iyi bir yaşam sürme hakkını elde etmişlerdi.

Benim elde ettiğim bir şey yoktu. Ben, sorularım ve bütün ihtiyaçlarımla başına musallat olduğum Li’nin on sekiz yılıyla birlikte yemeğini ve yeteneklerini kullanmış bir ruhsuzdım. İnsanların çoğu on üç yaşına geldiklerinde ebeveynlerinin yanından ayrılıyordu. En geç on dörtlerinde. O andan itibaren, genellikle istedikleri yere ulaşmalarını sağlayacak ölçüde büyümüş, güçlenmiş oluyorlardı. Bense doğduğum evde fazladan bir beş yıl kalmıştım.

Sam’e sunabileceğim, bir tek bana ait, benzersiz bir şeyim yoktu. Gözlerimi indirdim. “Yalnızca Li’nin bana öğrettikleri.”

“Ve nedir bu?” Bir şey söylemediğimi gördüğünde, ekledi: “Bunun yüzmek olmadığı ortada.”

Bu ne demek oluyordu? Suyla nasıl başa çıkmam gerektiğini küçük yaşlarda öğrenmiştim ama kışın her şey çok farklıydı. Hem de karanlıkta. Kaşlarımı çattım; belki de bir şakaydı bu. Duymazdan gelmeye karar verdim. “Ev temizliği, bahçe işleri, yemek pişirme. Bu türden şeyler.”

Devam etmem için beni cesaretlendirmek istermiş gibi, başını salladı.

Omuz silktim.

“Konuşmayı öğrenmen için de sana yardım etmiş olmalı.” Bir kez daha omuz silktiğimde, kendi kendine güldü. “Ya da etmedi.”

Bana güldü. Tıpkı Li gibi.

Bakışlarını yakalayarak taş gibi bir sesle konuştum. “Belki de bana ne zaman konuşmamam gerektiğini öğretmiştir.”

Ani bir hareketle dikleşti. “Ashında saldırı olmadığı halde nasıl savunmaya çekileceğini de, sanırım.” Bunun için ağzımı

açmış olmama rağmen, ben özür dileyemedi konuyu kapattı. Artık bu sıcak çadırdan ayrılmak istemiyordum; özellikle de şifalı bitkilerle bitkinliğim iyice etkisini göstermişken. Uykuyu bastırıyordu. “Dünya hakkında hiçbir şey biliyor musun? Nasıl ayak uyduracaksın?” diye sordu.

“Farklı olduğumu biliyorum.” Boğazım kapanırken, sesim ciyaklama gibi çıktı. “Ve nasıl ayak uydurabileceğimi öğrenmeyi umuyorum.”

“Çoraplı ayaklarınla Sınır’da koşarak mı?” Ona baktığımda, ağzının bir ucu havaya kalktı. “Şaka.”

“Hava perileri peşime takıldığında, sırt çantamı kaybettim. Neden doğduğuma dair herhangi bir ipucu bulmak için kütüphanede araştırma yapmak istediğimden, Kalp’e yürümeyi planlamıştım.” Ciana’nın yerini almamın bir nedeni olmalıydı. Yalnızca bir hata olamazdı bu; birisinin ölümsüzlüğünü sona erdirip, herkesi onun kaybının üzüntüsüne boğacak bir yanlışlık olamazdı. Gerçeği öğrenmek, hissettiğim suçluluğu hafifletmeyecekti belki. Ama hiç değilse çalıntı hayatımla ne yapmam gerektiğini anlamamı sağlayabilirdi.

“Dediklerinden çıkardığım kadarıyla, Li’nin sana okumayı öğretmek için zahmet etmesine şaşırdım.”

“Kendim çözdüm.”

Kaşları kalktı. “Okumayı kendi kendine mi öğrendin?”

Çadır çok sıcak, şaşkın bakışları çok irdeleyiciydi. Dudaklarımı yalayıp, kendime halen orada olduğunu hatırlatmak için çadırın kapısına bir bakış attım. Kabanım da oradaydı. Gerekirse kaçabilirdim. “Yazıyı keşfetmiş ya da ilk sonatı bestelemiş değilim. Sadece benden öncekilerin yaptığı bir şeyi çözdüm.”

“Diğerlerinin mantığını ve kararlarını kavrayabilmek nadiyen görülen bir özelliktir; bunun etkileyici olduğunu söyleyebilirim.”

“Nasıl okunacağını kendi başıma çözebilsem bile, bu ancak onların becerilerinin bendeki bir yansıması olabilir, o kadar.”

Boşalmış olan fincanları toplayarak kenara kaldırdı. “Peki ya sonat? Bunu da mı kendi başına çözdün?”

“Özellikle onu.” Esnerken ağzımı kapadım. “Yalnızca kafamın içinde olsa bile, uykuya dalmamı sağlayacak bir şeyim olsun istedim.”

“Hmm.” Fenerin ışığını kısıp çantaları çadırın kenarlarına yerleştirdi. “Borcunu nasıl ödeyeceğini düşüneceğim, Ana. Şimdi biraz dinlen. Çantam bulup Kalp’e gitmek istiyorsan, sahip olduğun bütün güce ihtiyacın olacak.”

Battaniyelerle uyku tulumuna baktım; bitkinliğime rağmen ihtiyatlıydım. “Az önceki gibi mi?”

“Janan aşkına, hayır! Üzgünüm. Birbirimizi tanıdığımızı düşünmüştüm. Seni rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Sorun değil.” Tanıdığı birisini kurtarmış olma ihtimali çok daha yüksekken, nasıl dünyadaki tek ruhsuzu bulmayı başardığını düşünüyordu muhtemelen. Gene de bugüne dek bana en çok nezaket gösteren kişiydi; bunun karşılığını vermeliydim. “Çok yer yok. Sen yüzünü diğer tarafa dönersen, ben de duvara doğru yatarım. Böylelikle ikimiz de üşümeziz.”

“Saçmalama. Duvara doğru ben yatarım.” Beni ısıtıcıya daha yakın olacağım yere yönlendirdi. “Diğer meseleleri sabaha konuşuruz ve bu da –küçük bir alete baktı– üç saat sonrası demek. Biraz dinlen. Zorlu bir gün geçirmiş gibisin.”

Keşke gerçekten biliyor olsaydı.

3 HAVA PERİSİ

Beni bilincin kıyılarına sürükleyen, çadırın içindeki hareketlenme oldu.

Suyun fokurdamasını dinledim, ardından bir tuşa basıldı ve seramiğin üzerine düşen barutun çıkaracağı türden, aşına olmadığım bir hışırtı duydum. Sam bir fincanın içindeki suyu karıştırırken, çadıra ağır, acı bir koku yayıldı.

“Uyan hadi. Gitme zamanı.” Omzuma dokundu.

Güçlkle soluklandım; karşımdaki delikanlının yalnızca birkaç saat öncesinde üzerime eğilmiş görüntüsünü oluşturan zihnimi toparlamaya çalışıyordum. Koyu renkli saçları üzerime düşmüştü, büyük elleri kalbimin yeniden atması için çaba-lıyordu.

Bir aptal gibi, şimdiki görüntüsünü oluşturan dek ona bak-tım. En sonunda, geçen gece yeniden bir hatıraya dönüşmüştü. “Ah.” Çok uzun süre bakmıştım ona. “Senmişsin.”

“Evet.” Sesi tebeşir gibi kuruydu. “Benim.” Bir şekilde onu rencide ettiğim için kendisinden özür dileyemeden, yerine oturdu. “Kahveni iç. Yirmi dakika içerisinde buradan ayrılıyo-ruz. Toparlanıp Tüylü’yü yüklememiz için bu süre bize yeter.

Kahvaltımızı yolda edeceğiz.”

“Tüylü?” Bacaklarımın etrafında toparlanan battaniyelerle doğruldum ve içinde koyu renkli bir sıvının olduğu fincanlar-dan bana yakın duranına uzandım. Ardından, sırtarak kendi sorumu yanıtladım. “At mı? Çok yaratıcı bir admış gerçekten.”

“Ashnda tam adı Babası Kadar Tüylü Değil ama bu çok uzun.” Kahvesini yudumladığında, Sam’in yüzündeki sırıtış ekşi bir ifadeye dönüştü. “İç hadi. Tadını çıkaracak kadar oya-lanmaya değmez, inan bana.”

Kahvenin sıcaklığını anlamak için dikkatli bir yudum alır-ken, buharını içime çektim. Sıcak ve acıydı ama içine sanki bal eklenmiş gibi, tuhaf bir tatlılık da taşıyordu. Kafama diktim. “Sevdim.” Cildim ısıldayacak kadar ısınmıştı. “Li asla kahve içmeme müsaade etmezdi. Kısa boylu kalmama neden olacağı-nı söylerdi.” Ayrıca, kahve bir ruhsuz için ziyan edilemeyecek kadar pahalıydı ama Sam’in daha fazla bana acımasını isteme-diğimden bunu söylemedim.

“En son gördüğümde Li uzun biriydi. Sana ne oldu peki?” Acı dolu yeni bir yudum aldıktan sonra fincanı bana doğru tuttu.

“Görünüşe göre Menehem kısa bir adamdı ve ben de talih-sizmişim.” Son anda fincanı geri çekip çekmeyeceğini tartarak, kahveye göz attım. Bunu yapacak olursa, sıcak sıvı üzerime dö-külürdü. En iyisi sormaktı. “İçmek istemiyor musun?”

“Kafein dozajı yüksek bir yoldaş da beni ayaklandırabilir, hem de damağımda kötü bir tat bırakmadan.” Fincanı aramı-za koydu. Fikrini değiştirmeden, fincanı kaptığım gibi kafama diktim. “Kalp’teki özel seralarda yetiştirilen gerçek kahveyi içe-ne dek bekle. Bu kimyasal taklidi asla içmek istemeyeceksin o zaman.”

Kendimi merak etmekten alıkoyamadım. Bundan daha lez-

zetli bir şey mi? Bahsettiği seraları görmek için sabırsızlanıyordum.

“Şimdi neyin nereye konduğuna iyi bak. Bu sabah toparlanmayı ben halledeceğim ama Kalp’e ulaşman için sana yardım edeceksem, sen de payına düşeni yapacaksın.”

Bakakaldım. Neden bana yardım etmek istiyordu? Aslında konuşmamız gereken, bir gece önce beni kurtardığı için ona borcumu nasıl ödeyeceğim olmalıydı. Ama şimdi bana yardımcı olmayı önermişken, bu isteğinden vazgeçmesini göze alamazdım. Benden... benden nefret etmiyormuş gibi görünüyordu ve beni kurtarmıştı. Tanıdığı biri zannettiğinden, beni kurtarmış olması bir şey ifade etmiyordu bu açıdan. Kurtardığı ruhsuz Ana değildi.

“Bu adil bir anlaşma.” Fincanlarla su ısıtıcısını temizledim. Her şey, geçen gece çıkardığı küçük keselerin içerisine geri kondu. “Başka ne var?”

Tüylü’yü beslemek için dışarı çıktığında, ben de battaniyeleri toparlayarak çadırın zemininde kalan bir şey olup olmadığına baktım.

Tek bir şey vardı. İki yumruğum büyüklüğünde pirinç bir yumurtaydı bu. Ortasındaki bağlantı yeri ince gümüş bir bantla kaplanmıştı. Ve pürüzsüz yüzeyini tutabilmek için, üst kısmında dar çentikler vardı.

Hava perilerini yakalamak için olduğunu bilmeyen biri, çok güzel olduğunu düşünebilirdi.

Avcumun içinde döndürdüğüm hava perisi yumurtasını incelerken Sam içeri girdi. “Bunlardan yalnızca bir tane mi taşıyorsun?”

“Sınır’ı terk etmeyi planlamıyordum.” Önümde eğilerek, parmaklarımı yumurtanın üzerine kapattı. “Sende kalsın.”

İlk güdüm reddetmek oldu. Korktuğumu mu düşünüyordu

yoksa? Üzerime titrenmesini, özel şeyler verilmesini hak etmiyordum. Geçen gece karşılaştıklarımla yeterince başa çıkabilmişim. Hayır, sonum gölün dibi olmuştu.

Hissettiğim rahatlamayı görmemesi için uğraştım. “Teşekkürler.”

“Kabanınla çizmelerini al. Tüylü yemeğini yerken biz de çadırı indireceğiz, sonra da eşyalarımızı barakama bırakacağız. Birkaç saat güneyimizde olduğundan, akşam orada uyuyabiliriz. Çantanı bulmak çok zor olmamalı.”

Nerede olduğunu bile bilmediğim halde mi? Belki de dünyayı santim santim bilen biri için o kadar da zor olmazdı.

Peşinden dışarı çıktım. Dağların öteki tarafında asılı kalmış sabah, bulunduğumuz açıklık alanı çivit rengi gölgelerle yıkıyordu. Havalanan balık kartallarıyla daha küçük kuşlar, açık gökyüzünde karanlık bir görüntü yaratmıştı.

Li’den özgürlüğümü aldığım yeni hayatımın ilk tam gününe başlıyordum.

Çadırı toplayıp eşyaları Tüylü’ye yükleyen Sam’e elimden geldiğince yardım ederken, ona gerçekten yardımcı olabilmek için her şeyin nereye konduğunu aklımda tutmaya çalışıyordum. Kendi başına şehre bile ulaşamayan zavallı küçük bir ruhsuzmuşum gibi, yardımına ihtiyaç duyduğuma kanaat getirmesi canımı sıkıyordu yeterince. Ancak bir de bu düşüncesinde haklı çıkmasına dayanamazdım.

“Buralarda olmanın nedeni baraka mı?” Birisinin hangi sebeple kışın ortasında yabani topraklarda kendi isteğiyle dolandığını anlayamıyordum. Belki de bu beden deliydi. Cris’in kitaplarına göre, delilik farklı bedenler arasında geçiş yapıyordu. Genetik bilimcilerle yönetimdeki Konsey’in, yalnızca belli kişilerin çocuk yapmasına izin vererek toplumumuzdan büyük ölçüde sildiği fiziksel bir bileşenden başka bir şey değil-

di delilik. Gene de arada bir sürprizler yaşıyorduk.

Sam, Tüylü'yü en sonunda hazırlayarak batıya yönlendirdi. "Evet." Yürürken, dillendirmedığım sorunun cevabını o da vermedi. Neden buralarda olduğunu. Bunu bekliyor da değildim. "Li'yle birlikte Mor Gül Kulübesi'nde yaşıyordunuz, değil mi?"

Mırıldanarak onayladım.

"Ne kadar süre, on bir yıl mı?"

Belki de deli değil, yalnızca aptaldı. "On sekiz. Ben çok küçükken taşındık oraya. Herkesin ruhsuzdan haberdar olduğunu sanıyordum."

İrkildi. "Kendine ruhsuz dememelisin. Yeni olması, ruhunun olmadığı anlamına gelmez. Ruh Vaizleri doğacağın günü biliyordu muhtemelen."

Sanki bir şey biliyormuş gibiydi.

"Neden dün evinden ayrılmaya karar verdin?"

Her şeye burnunu sokan biri olduğu ortadaydı. Cevap vermek yerine, bir sansar ailesinin çalırların içine saklanmasını izledim; karla kaplı dalların karmaşası içinde gizlenmiş olarak oyunlarına devam ettiler.

Sam halen bir cevap vermemi bekliyordu.

Öyle olsun. Ne türden birine yardımcı olmayı önerdiğini tam olarak bilmesi gerekiyordu. "Doğum günümdü. Neyin yanlış gittiğini öğrenmenin zamanının geldiğine karar verdim."

"Yanlış mı?" Dehşete düşmüş gibiydi.

Kabanımın içinde iyice büzülüp gözlerimi yerde tutarak, sakinliğimi korumaya çalıştım. "Küçükken bir gün, Konsey üyesi Frase'in Li'ye, aslında Ciana adındaki bir ruhun doğması gerektiğini söylediğini duydum. Ölümünün üzerinden on yıl geçmişti –artık yirmi üç yıl– ve bu süre, birisinin geri dönmesi için geçen en uzun zaman dilimi olmuştu. Ve o asla geri dönmedi." Bunu söylemek benim için çok zor olsa da, soracağını

biliyordum. "Benim yüzümden bir daha geri dönemedi."

Dediğime karşı çıkmamıştı. Ve sanki benim görmediğim dünyaları izliyormuş gibi, bakışları uzaklardaydı. Göremediğim dünyaların. Birçok yaşam sürmüşlerdi. Ya Ciana'yla eskiden arkadaşlarsa? "Öldüğü geceyi hatırlıyorum. Sanki yas tutuyormuş gibi, tapınak kararmıştı."

Ciana'yla ilgisi olmayan, aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Doğum günün ne zaman?"

"Ben—" Yüzünde birden gülümseme belirdi; sesindeki belirsizlik kalkmıştı. "Dündü. Sanırım bu durumda seninle aynı yaştayız."

Elbette, fiziksel olarak. Eğer 330. Şarkılar Yılı'ndan itibaren sayıyorsak tabii. Oysa onun ruhu önceki 329 yıl boyunca ve aradaki yıllarda da bu dünyadaydı. "Hesabında beş bin yıllık bir sapma var sanırım."

Sevdiği karşılık, belli ki, sessizlikti. Bana yulaf ve kuru meyvelerin olduğu kalınca bir kahvaltı barı verdikten sonra, Tüylü'nün önünde yürümeye devam etti. Kar örtüsünden yansıyan gün ışığı gözlerimin yaşarmasına neden oluyordu. Parmaksız eldivenlerimi takıp, kapüşonumu kafama geçirdim.

Uzun bacaklarıyla bana kolaylıkla yetişebilecek olmasına rağmen, arayı açtım. Li'nin yapacağı gibi beni geçmeye çalışmaması hoştu; belki de bunun nedeni yalnızca küçük atıyla ilerlemek zorunda olması ve kaygan zeminde Tüylü'nün toynaklarını düşünmesiydi.

Yol, üzerlerinde parıltılar saçan, kalın bir kar tabakasının olduğu çam dallarının arasından geçiyordu. Etraflarından, altlarından geçmeye çalışmama rağmen, halen kabanımın üzerine karlar dökülüyordu. Silkelendim.

"Bu Li'nin kabanı mı?" Herhangi bir zorluk yaşamadan, ince manevralarla ağaçların arasındaki ilerleyişini sürdürüyordu.

“Onu çalmadım.”

“Soru bu değildi.”

Omuz silkтім.

“Ya çizmeler? Onlar da mı Li’den sana geçti?”

Sorunu neydi bunun? Durup ona döndüm. Ama istediğim keskinlikte sözcükler var olmadığından, “Bir ruhsuz kendine ait şeylere ihtiyaç duymaz,” diye mırıldanıp yüzümü eğdim.

“Ne dedin?”

“Dedim ki –dik dik baktım– yalnızca bir yaşam yaşayacaksa, bir ruhsuzun kendine ait eşyalara ihtiyacı olmaz.”

“Yeniruh.” Yüzündeki ifade gizemliydi. Li’nin hisleri bu durumda genellikle öfkeyle tiksinti arasında bir yerlerde olurdu. Oysa Sam, kaşlarını çatmış bir halde bana bakmasına rağmen, beni bir hafta boyunca odama kilitleyecekmiş gibi görünmüyordu. “Saçmalama. Kendine ait eşyaların olabilir. Halen kendine özgü bir beden var ve yalnızca bu eski şeyler sana uymuyor değil, aynı zamanda bunlar ... eski. Lime lime olmuşlar.”

Eski. Biliyor olmalıydı. “Fark etmez. Artık hayatımın parçası değil. Bir daha asla da olmayacak.” Yeniden gittiğimiz istikamete yönelttim bakışlarımı. “Kontrol edemeyeceğim şeylere öfke duyarak zamanımı harcayacak değilim. Yalnızca bir yaşamım varsa, bunu en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyor.”

Sam’le Tüysüz bana yetişmişlerdi. “Akıllıca.”

“Kendisinden nefret ettiğimi her söyleyişimde Li’nin dediği bir şey, o kadar.” Sam belki Li gibi biri değildi ama kesinlikle benim gibi de değildi. Ve fakat, kimse değildi ki. Yalnızdım. “Zamanımı, ondan, Menehem’den veya başka birinden nefret ederek harcamam gerektiğini söylerdi. Bu onun akli. Ben sadece bunu kabul ettim.”

Duraksadı ve sanki rüzgârın kendisini duymasını istemiyormuş gibi sesini alçalttı. “Kendimi böylesine pisliğin tekiy-

miş gibi hissettiğim son sefer, Moriah’a, bir taşın üzerine güneşin düştüğü açığa bakmak yerine çeşitli araçlarla zamanı ölçme fikrinin ne kadar aptalca olduğunu söylediğimde olmuştu. Ve sonrasında onun Konsey Binası’nda devasa bir saat inşa ettiğini öğrenmiştim.”

Tamam. Onu affedebilirdim. Birazcık. “Kafana takma.”

Yeniden konuştuğunda sesi daha temkinliydi. “Bir daha bu-
raya geri gelemeyebilecek olman seni korkutuyor mu?”

“Özellikle bundan korkuyor değilim. Ölüm henüz çok uzaklarda gibi.” Dün geceyi bir kenara bırakırsak.

Çizmelerimin altındaki kaygan yüzey nedeniyle oldukça dikkatli bir şekilde, karla kaplanmış bir kütüğün üzerine çıktım. İç içe geçmiş çam dallarının arasında sıkışıp kalmış, kah-verengi ve gri bir nesne olarak görünen sırt çantamı bulduğum yer de orası oldu. Kütüğün üzerinden atlayarak hızla dalların arasına daldım ve çantamı çıkardım. Ama daha sırtıma asmaya fırsat bulamadan, Sam, sanki kendi eşyalarımı taşıyacak güçte olmadığını düşünüyormuş gibi, çantamı kaparak Tüylü’nün üzerine yükledi.

Belki de yalnızca nezaket gösteriyordu; çünkü göle düştüğüm için ağırlarım vardı. “Teşekkürler,” diye homurdandım. “Peki sen, bunun son seferin olduğunu bilseydin korkar mıydın?”

Sam sorumu düşünürken sessizce yürüdük; bu arada güneş tam tepedeki yerini almıştı. Cırlayık ve çalıklarının çıkardığı seslerle uyumlu bir şekilde kendi kendime şarkılar mırıldanmaya başladım. Dağların üzerindeki gökyüzü mükemmel, açık bir mavi renkteydi; görünürde neredeyse tek bir bulut bile yoktu. Sanki her an çılgınca bir şey yapabilirmişim gibi gözünü benden ayırmayan Sam olmasa, bir önceki gece yalnızca kötü bir kâbus gibi görünebilirdi o anda.

Bir nehrin üzerindeki köprüden geçtik; alçalan güneşle birlikte gölgeler de uzamaya başlamıştı. "Sanırım daha farklı bir yaşam sürerdim," dedi Sam.

Bir süre önce sorduğum soruyu cevapladığını anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Nasıl?" Onun beni etmesinden-se, onu rahatsız etmek daha hoştu.

"Çok fazla zamanım kalmadığını biliyor olsaydım, işleri çok daha çabuk hallederdim. Daha fazla yer görür, bütün projelerimi tamamlardım. Hayaller kurarak ya da yeni bir şeye başlayarak zamanımı harcamazdım. Yetmiş yıl o kadar da uzun değil."

Yetmiş yıl bana sonsuzluk gibi geliyordu. Yetmiş yaşında olduğumu hayal bile edemiyordum. "Ama buna korkmak denmez."

"Daha sonrasında ne olacağından korkardım. Nereye gideceğimden? Ne yapacağımdan? Varoluşumun sona ermesini istemem." Patikanın ortasında, olduğu yerde durdu; arkasında açıklık bir alan ve demir parmaklıklarla çevrili bir mezarlık vardı. Sanki ifadesinden çıkarmam gereken bir şey varmış gibi bakışlarını üzerime kilitlemişti; oysa yalnızca yorgun görünüyordu. "Herhalde düşünebileceğim en korkutucu şey bu."

Ağırlığımı diğer bacağıma geçirirken kapüşonum başımdan arkaya kaydı; yüzüm halen yüzüne dönük durumdaydı. "En azından hiçbir zaman böyle bir şeyden endişe duymam gerekiyor." Serinleyen hava ve yalnızca tek bir yaşama sahip olma düşüncesiyle ürperdim. Hava perilerinin yanağımda bıraktığı yanığın sızladığını hissettim.

Düşünmek gözlerinin arasının kırıışmasına neden olmuştu. Tam bir şey söylemeye hazırlanıyorken, açıklıkta gördüğüm başıboş bir gölge dikkatimi çekti.

Geriye doğru bir adım attım; sözcükler bir çığ gibi döküldü

dudaklarımdan. "Hava perisi!"

Beni buraya yem olmam için mi getirmişti?

"Ne?" Sesinde şaşkınlık vardı.

Onun için de sürprizdi demek. Tamam.

Parmaksız eldivenlerimden kurtulduktan sonra, kabanımın cebinden hava perisi yumurtasını çıkardım. Açık alana çıkarırken kendimi buzdan yapılmış bir kız gibi hissediyordum. "Kıpırdı!" Geçen gece bunlardan birinin yanağımda bıraktığı izin intikamını alabilirdim.

Boyumun iki katı yüksekliğinde, etrafını saran beyazlığın içinde karanlık bir gölge gibi görünen hava perisi inledi. Ateşinin, durduğu yerdeki karları eritmesi nedeniyle altından buharlar yükseliyordu. Elimdeki hava perisi yumurtasını döndürerek gölgeye doğru tuttum.

"Dur!" Sam haykırdı, atının toynakları yeri dövüyordu. Ve hava perisinin içinden incecik bir gölge dışarı fırladı. Yumurta ellerimden kurtulduğunda, yanan parmaklarım yüzünden çığlığı bastım. Hava perisi alevli bir gece gibi üzerime çökerken geriye sendeledim.

Daha ne olduğunu anlamadan kendimi yerde bulmuştum; Sam de benimle birlikte hava perisinden uzaklaşmaya çalışarak yerde yuvarlanıyordu. Dizlerimizle dirseklerimiz kenetlenmişti. Doğrularak, soyulmuş, kıpkırmızı ellerimi havaya kaldırdım.

Az sonra ölecektim.

"Dikkat et!" Sam beni dürterek, feryatlarla yeniden saldırıya geçen hava perisini gösterdi.

Kendimi toparlasam da, kavrayamadığım kadar keskin bir acının etkisi altında kaldım. Yeniden gerçekliğe dönmem Sam'in bağırışlarıyla oldu.

"Parmaklıkların arkasına geç!" Hava perisinin önünden

kaçmaya çalışıyordu.

Demir parmaklıklar. Doğruydı. Hızla mezarlığa doğru koşmaya başladım ama Sam halen karlarla kaplanmış ağaçların olduğu küçük koruluğun yakınındaydı. Hayatımı kurtarmıştı ve onu bu halde bırakamaz-

Hava perisi yoğunlaşarak gece yarısından daha karanlık bir ton kazanırken, sanki kabarcık çıkarıyormuş gibi, bir tarafında ejderhaya benzeyen, devasa bir kafa peyda oldu. Ve perinin kendisine çarpmasıyla birlikte, Sam ifadesiz kalakaldı. Artık başka bir yerde gibiydi. Bir gece önce gölü ikinci kez gördüğüm anda hissettiğim gibi, o da başka bir yerdeydi sanki.

Hayır, ona yardım etmem gerekiyordu. Hava perisinin üzerimde bıraktığı yeni yanıklar beni öldürecekti nasıl olsa.

Buharların tuttuğu karla kaplı zemini araştırarak yumurtayı buldum. Göz ucuyla baktığımda Sam'in kendine geldiğini -şimdiye döndüğünü- ve hava perisine kartopları fırlattığını gördüm. Ejder kafası yok olmuştu ama Sam'in fırlattığı kartopları gölgenin içinden geçtikleri anda eriyorlardı.

"Ana!"

Gölgenin içinden çıkan uzuvlar Sam'i kaçmak zorunda bıraktı. Bulunduğumuz açıklık alan kül kokusuyla kaplanmıştı. Hava perisi yeniden Sam'e saldırarak onu bir ağaca doğru sıkıştırdı.

Ellerim yumurtanın etrafında kapandı; uyuşturucu soğuk yüzünden onu zorlukla hissedebiliyordum. Pürüzsüz bir yüzeyi vardı, neredeyse kavranamayacak kadar kaygandı ama yumurtayı son kez döndürerek, hava perisi akortsuz bir haykırışla Sam'e saldırırken kapağını açtım.

Alevler içindeki gölgeye doğru tuttuğum yumurtayı en sonunda yere düşürdüğümde, hava perisi incecik bir duman olarak pirinç kabın içine doldu. Sıcaklık vücudumdan geçerken,

bütün dünyam içinde yaşanamayacak kadar ısınmıştı. Yeniden doğabilmek için kendi alevleri içinde tükenen efsanevi anka kuşu gibi hissediyordum.

Ama ben bir anka kuşu değildim.

Yalnızca kararmış elleriyle bir ruhsuzdum.

Yerdeki yumurtanın ardında, benimle yaşıt görünen ama aslında aynı yaşta olmadığımız genç bir adam ayağa kalktı. Adımı belki de yeniden söyledi. Ellerimi içine sokmak için en yakınımdeki kar öbeğine doğru koşarken, kulaklarımdaki çınlamalar nedeniyle hiçbir şey duyamıyordum.

Ağlamayacaktım. Bunu yapmayacaktım.

Bir an sonra, Sam önümde çömeldi. "Hey."

"Git buradan." Yüzündeki bana acıyan ifadeye bakmamaya çalışarak çenemi sıktım. Hava perisi yanıklarının ne olduğunu biliyordu kesinlikle. Bu yanıkların nasıl vücuduma yayılarak beni bütünüyle yutacağını, ve çok yakında öleceğimi biliyordu. Muhtemelen sonsuza dek ölü kalacağımı da. En azından bir mezarlığın dibindeydim.

"Bırak da ellerine bakayım." Sanki fikrimi değiştirebilirmiş gibi, yumuşak bir sesle konuşmuştu. "Lütfen."

"Hayır." Ondan uzaklaşarak ellerimi bir başka kar öbeğinin içine soktum. Oysa ne denli çok karla sarmalasam da yanmalarını engelleyemiyordum. Ellerimi o anda dışarı çıkarsam, yanıp kül olmuş kömürler gibi simsiyah olduklarını görecektim. Yanağımdaki yanık bütün bu hisleri yineliyordu. "Beni yalnız bırak."

"Sana yardım etmeme izin ver."

Beni dinlemeyecekti. Ne istediğime aldırıyor değildi. "Hayır! Yalnızca git. Sana ihtiyacım yok. Keşke beni hiç bulmamış olsaydın." Hem yanıyor, hem üşüyordum ve bana acı veren her şeyden bıkip usanmıştım. Sam, bundan önce yüz kere ölmüş

biri için durumumu çok da kavrayabiliyormuş gibi görünmüyordu. "Son iki gün içinde yanlış yöne gideyim diye öz annem bana bozuk bir pusula verdi, iki kere hava perilerinin saldırısına uğradım, yandım ve neredeyse buz gibi bir gölde boğuluyordum. Beni orada bırakmalıydın. Herkes beni unutmaktan memnun olurdu." Yere yıkılarak ağlamaya başladım. "Senden nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum."

En sonunda, gitti.

www.mobildepo.com

4 ATEŞ

Bir süre hüngür hüngür ağladıktan sonra, yeri döven toynak seslerini duydum. Ve sesler kesildi. Sam beni kucaklayarak kollarına aldı. Kar koca öbekler halinde yağıyordu. Sam'e tutunmaya çalıştım ama bu, canımın daha da çok yanmasına neden oldu. Dirseğimi göğsüne soktuğumda, beni döndürerek mezarlığın demir kapısından geçirdi. "Git buradan." Hem soğuk yüzünden hem de ağladığım için boğazım ağrıyordu.

"Hayır." Üzerindeki karları temizleyerek beni taş bir bankın üzerine oturtup yanıma ilişti. "Sana ilk dediğimde buraya gelmeliydin."

Gözlerimi kısıtım, bacaklarımı toparlayarak göğsüme çektim, yüzümü kollarımın arasına gömdüm. Bir soğuyan, bir ısınan ellerimin acısı, gölde boğulmak üzere olduğum korkunç anın, yüzmeye gittiğim hoş bir yaz hatırası gibi görünmesine neden oluyordu. "Hiç dinlemiyorsun, değil mi? Git başımdan."

"Saçmalıyorsun." Yüzümü yüzüne döndürerek, buz gibi elleriyle yanaklarımı kapadı. Gene de gözlerimi ona çevirmemi sağlayamadı; bakışlarımı aşağıda tutmayı sürdürdüm. "Dinlemeyen asıl sensin," dedi.

Neden çekip gitmiyordu? Kollarımdan yukarı tırmanarak beni yavaş yavaş yutacak ateşle zaten yanıp ölecektim. Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. Ağlamaktan nefret ediyordum.

“Ama beni dinleseydin de,” diye mırıldandı. “Şimdi ben ölmüş olacaktım.”

Ona baktım; dediğinde ciddiymiş gibi görünüyordu. Titreyen ellerimle oracıkta otururken, yüzünün ince hatları endişeyle buruştu.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim.” Sanki gerçekten iyi, dişe dokunur bir şey yapmışım gibi, dediğinde ciddi görünüyordu. Oysa artık yavaş, ateşli bir ölümün pençesindeydim. Ve bu durum, onun canını pek sıkıkmıyormuş gibiydi.

“Ölseydin de yeniden gelirdin.” Beynimle ağzım arasındaki bağlantı kopmuştu. Saldırgan davranmanın zamanı değildi. Ona bağırdığım için özür dilemeliydim. “Demek istediğim, iyi olmana sevindim.”

Ağzının bir ucu yukarı kalktı; yanağımdaki yanığa dikkat ederek, başparmaklarıyla gözlerimin altını sildi. “Ellerin çok acıyor olmalı. Sana yardım etmeme izin verecek misin?”

“Bu yüzden ağlıyor değilim.” Suçu kara atmak isterdim. “Yalnızca bütün bu olanlara öfkeliyim. Hava perilerine. Li’ye. Sana.”

“Bana neden?” Yüzümü bırakarak, kucağındaki çantanın içini karıştırdı. Bandajlar, merhemler, ağrı kesiciler; bütün bunları daha önceden görsem kendimi daha iyi hissederdim. “Bildiğim kadarıyla, yalnızca seni beladan korumaya çalıştım.”

“Kesinlikle.” Topuklarımı banktan aşağı kaydırarak normal bir şekilde oturdum. Sam, dengemi her an kaybedebilirmişim gibi omzumdan tuttu. Ama kaybetmedim ve bu yüzden ona sert bir bakış attım.

Ellerim, sanki ateşe tutmuşum gibi, kıpkırmızı, kabarmış

haldeydi. Belki hava perisinin saldırısından kalıcı bir kas zararı almadan kurtulmuştum; bütün sinirlerim görevlerini yerine getirerek, panik içinde acı sinyalleri gönderiyordu. Ama bunun önemi yoktu. Hava perisinin bıraktığı yanığın etlerimi alazlayacağı, kemiklerimi toza dönüştüreceği kaçınılmaz an en sonunda gelecekti.

“Ölüyor olmam senin suçun.” Bileklerimden başlayıp kollarıma tırmanarak beni tüketen yanıkları düşünüyordum.

“En sonunda öleceksin. Ama çok uzun bir zaman için olmayacak bu. Elbette her yeni gün kendini tehlikelerin içine atmadığın takdirde.”

Şuracıkta ölüyordum ve buna rağmen benimle alay edebiliyordu demek? Bir süre aklımda dönen öfkeli cevaplardan birini seçmek için çabalamama rağmen, ağzımdan çıkan yalnızca, “Li, hava perisi yanıklarının iyileşmediğini söylerdi. Daha da kötüye giderlermiş,” oldu.

Çantasından çıkardığı bir paketi açarken Sam’in yüzünde çatık bir ifadeye neden olan çizgiler belirmişti. “Li yalan söylemiş.”

“Ah.” Elbette yalan söylemiştir. Her zaman yalan söyledi zaten. Ölümümü kurduğum görüntüler aklımdan silinmeye başlamıştı. “O zaman ellerime ne olacak?”

“Daha fazla haylazlık yapabilmek için iyileşecekler. Şimdi bir bakalım onlara.” Yanık etime dokunacakmış gibi avuçlarını yukarı dönük şekilde kaldırdı. Ama bana dokunmadı. Ellerim kabarcıklar içinde, şişmiş ve kıpkırmızı görünüyordu. “Ellerini kara sokmak muhtemelen akla gelebilecek en iyi fikir değildi.”

Vücuduma yayılan acı yüzünden bana laf sokmasını umursayamıyordum. Cildimden geri kalan neyse onun üzerine gazlı bez koyarken dudaklarımdan tek bir ses kurtulmaması için dişlerimi sıktım. Gazlı bez gibi yumuşak bir şey çok fazla acıya

neden olmazdı ve tek istediğim, acının artık kesilmesi idi. Başımın döndüğünü hissettim; gözlerimle kulaklarım kara bir sise gömüldü.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, beni geri getiren Sam'in derinlerden gelen sesi oldu. "İşimiz bitti."

Kendime geldiğimde, gözlerimdeki yaşlar donmuştu, ellerim birkaç kat gazlı bezle sarılmıştı. Kollarımın ön kısmı acıyla zonkluyordu. İncecik bandajların baskısı bile çok fazlaydı.

"Çok cesurdun. İşimiz bitti." Kabanımın kapüşonunu kulaklarımın üzerine çekip, altında kalan saçlarımı düzeltti. İlk yardım çantasından bir avuç dolusu hap çıkarırken, soğuk yüzünden burnuyla yanakları kızarmıştı. "Bunlar ağrın için. Şimdilik ağrıyı azaltmaktan daha fazlasını sağlayacak güçte bir şeyim yok ama hiç yoktan iyidir."

Avcundaki beyaz renkli beş hapi teker teker ağzıma attıktan sonra, dudaklarıma tuttuğu mataradan su içirdi.

"Barakam mezarlığın öteki tarafında. Yürüyebilir misin?" Her şeyi geri çantasına koyup, askısını omzuna astı. "Duvarlarda demir olduğundan hava perileri barakama giremez." Yumuşak bir tonda konuşuyordu. "Sınır hareketlidir. Geçmişte, şu anda olduğu kadar büyük değildi ve sınırları da mevsimden mevsime değişiklik gösterebilir. Bu bölge her zaman hava perilerine karşı korunaklı değildi ama düşünmüştüm ki—" Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Ama şimdilik güvenli olduğunu düşünmüştüm. Üzgünüm."

Ashnda elinde olmayan bir şey için özür dilemesinin manası yoktu. Bir anda sendeleyerek, dengemi kaybettim. Beni dirseğimden yakaladı.

Geniş mezarlığın içinde, helezonik demir kapıları olan mozolelerin, etraflarını sarmış mezar taşlarına bakan kireç taşından heykellerin, metal çerçeveli taş bankların arasından kıvrı-

larak ilerleyen bir düzine kadar taş patika vardı. Isınan havanın erittiği karlar, kutsal heykellerin yüzünde gözyaşları gibi görünüyordu.

Devasa taş gobletlerden taştan canlı çiçekler ve asmalar, duvarlarla mezar taşlarını kaplamış sarmaşıklar veya sonbaharda patikaları halı gibi örtecek yapraklarla, buranın bahar aylarında ya da yazın nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Heykellerden birkaçı ellerindeki enstrümanları çalıyordu; sanki heykeltıraş flüt çalan kadını, arplı adamı tam da notaların arasında yakalamıştı. Mezarın diğer ucunda otliyormuş gibi görünen, taştan bir geyik ve sonsuza dek yuvarlanacakları bir pozisyonda dondurulmuş iki sincap heykeli vardı. Mezarlığa çökmüş olan sessizlik tedirgin ediciydi.

Üzerinde çiçek ve yaprak şeklinde desenlerin yer aldığı demirden bir bahçe kafesini geçerken, "Nedir bütün bunlar?" diye sordum. Etrafımızdaki buz kütleleri ısıltılar saçıyordu. "Kim gömülü burada?"

Sam başını eğdi. "Ben."

Ses tonundan bir anlam çıkaramadım ama bu mezarlar bana ait olsaydı kendimi çok kötü hissederdim.

Mezarlığın ortasındaki, içinden altın damarların geçtiği, karla kaplı kalın mezar taşı, kuzgun kafalı obeliskler tarafından korunuyordu. Kireç taşına oyulmuş yazıtta ne yazdığını, buz ve karlar yüzünden seçemedim. Sam beni o tarafa götürdü.

"Bu nedir?"

"İlk mezarım. Binlerce yılın ardından mezarda kullanılan esas malzemeler dağılıp gitti. Toprağa dalıp kendimi dışarı çıkarmak istemedim ama bu mezarın izini kaybetmek de istemedim."

Demek herkes kendi mezarlarından sorumluydu. "Dünyaya geri dönebiliyorken eski vücutlarını onurlandırmanın alemi

ne?” Çektiğim acının dışında herhangi bir şeye yoğunlaşmak işe yarıyor olsa da, birkaç adımda bir acının sersemletici etkisiyle durmak zorunda kalıyordum.

“Aslında eski vücutlardan çok, geçmiş yaşamları ve başarıları onurlandırmak, bu. Hatırlamanın bir yolu. Bu kadar uzun yaşadktan sonra, ne zaman ne olduğunu unutman işten bile değil. Herkes kendi mezarlarıyla bu kadar ilgileniyor değil elbette; bazıları da bu konunun üzerine çok düşüyor. Diğerlerinin neden geçmişi tutmak istediğini bilmiyorum; yalnızca kendimi biliyorum.”

Bir an için, Li'nin eski vücutlarını ne yaptığını düşündüm. Herhalde kaldıkları yerde bırakmıştır. Oysa artık onun hakkında hiçbir şey düşünmek zorunda değildim.

“Başarılarını unutmaktan korkuyor musun?” Bu başarıların neler olabileceğini anlamamı sağlayacak bir işaret için donmuş mezarlığı gözlerimle taramama rağmen tek görebildiğim ölüm-
dü. “Bana bunlardan bahseder misin?”

“Günlükler tutuyorum. Birçok insan tutuyor aslında. Ve kopyalanıp dosyalanmaları için Konsey'in kütüphanesine teslim ediyorlar. İstersen okuyabilirsin.” Beni mezarlığın arka kapısına –beyaz, yeşil ve kahverengi metal bir kapı– uzanan bir başka patikaya yönlendirdi.

Bahsettiği baraka köknarların koruduğu bir yere kurulmuştu. Mor Gül Kulübesi'nden daha küçüktü ancak perdelerin çekili olduğu pencereleri ve bacasıyla sıcak, samimi bir görüntüsü vardı. “Cesetleriyle bir arada uyumaktan hoşlanıyor musun?”

Gülümsemesi havada buğulandı. “Tek bir heykel üzerinde çalışmak için her sabah Kalp'ten kalkıp buraya gelemem.”

“Bütün bu mezarları sen mi yaptın yani?”

“Çoğunu.” Mezarlığın arka kapısını açarak beni dışarı çıkardı. “Dün gece, Kalp'ten buraya son yolculuğumdu. İşlerimi

kışın yapmayı seviyorum. Sessiz. Huzurlu.”

“Planlarını aksattığım için üzgünüm.” Ellerime sarılı bantlar binlerce kilo çekiyordu.

Yalnızca omuz silkti. “Bu işler için daha çok zamanım var. Her gün yeni birisiyle tanışıyor değilim.” Arkasını döndü ama son anda yüzündeki çekingen ifadeyi yakaladım. En azından budalaca konuştuğunun farkındaydı. “Hadi içeri girelim.”

“Tüylü'ye ne olacak?”

“Arkadaki kendine ait küçük ahırda bizi bekleyecek. Onu birazdan yerine alırım.” Kilide anahtarını sokup kapıyı açtı.

Sam, Tüylü'yle ilgilenirken, barakayı inceledim. Tahmin ettiğim gibi küçük, tozlu bir yerd ama ahşap panellerin üzerindeki, bana çatlak gibi görünen şekillerin aslında Sınır'da yaşayan hayvanlar –balıkkartalı, geyik, kartal, bizon, tilki, çatalboynuzlu antilop ve diğerleri– olduğunu fark ettim.

Bir tarafında mutfağın, diğer tarafında uyku bölmesinin yer aldığı açık bir odadayım; içerisi ortadaki odun sobasıyla ısınıyor gibiydi. Yalnızca tuvalet farklı bir bölme olarak ayrılmıştı. Basit görünümüne rağmen, mutfağın modern rahatlıklara –kahve demliği, fincanlar, bir lavabo ve arka tarafta da küçük bir kiler vardı– sahip olduğunu gördüm. Şu halimle hiçbirini yardım olmadan kullanamazdım gerçi.

Kendime acımaya fırsat bulamadan, barakanın ön tarafına döndüm ve duvara oyulmuş kitaplıkları gördüm. Loş oyukların içerisinde deri ciltli yüzlerce kitap duruyordu. İçlerinde nasıl öykülerin, bilgilerin olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun önemi de yoktu. Tek istediğim, içlerindeki her şeyi yalayıp yutmaktı.

Hayır. Ellerim. Kollarımda yanan acı olmadan bir kitabı tutmayı bile düşünemiyordum.

5 BAL

Soğuk, toz ve bir başkasının hayatıyla sarmalanmış bir halde, dokunamadığım kitaplara bakarak –ve kapının dışında onun ölümleriyle– barakanın ortasında ne kadar dikildiğimi bilmiyordum. Orada kıpırtısız durduğum süre boyunca, gözümün önündeki kırmızı bir kitabın sırtı dışında hiçbir şey düşünmediğim süre boyunca, acıyı unutmuştum.

“Ana.”

Karşıya saplanmış gözlerim yeniden açılırken, oda da yenden odağıma girdi. Ve de ellerimle bileklerimdeki ateş. İçimden bir inleme yükseldi.

Sam, yüzünü karartan endişeli bir ifadeyle, önümde duruyordu. “Hadi. Halen şoktasın.” Beni, yakmış olduğu sobanın yanındaki bir sandalyeye oturtarak, çizmelerimle kabanımı çıkardı. Kabanımın kollarını ellerimden geçirirken özellikle dikkat göstermişti. “Senin için ne yapabilirim?”

Acının dinmesinden başka bir şey istediğim yoktu. Kitaplara bakmak iyi gelmişti. Kendi hissizliğimin içinde kaybolma isteğiyle, yeniden onlara döndüm. Acı aşırı ölçüde yoğun. Dayanabileceğimden çok daha yoğun.

RUHSUZ

Gözlerimin önünden geçerek, kitaplıkta durdu. “Okumayı seviyorsun.”

Böyle bir şey söylemiş miydim? Yoksa yalnızca tahmin mi etmişti? Her halükarda, sandalyeden kalkmadım. En nihayetinde kendimi yeniden acının olmadığı o yerde bulacaktım.

Sanki onunla bir şey yapabilirmişim gibi, bir kitap seçerek bana getirdi. Yanıma, sandalyenin kol koyma yerine oturarak, ilk sayfayı açtı. “Resmi bir takvim oluşturmamızdan önce, on beş yılın ilk birkaç nesilde yaşanan olaylar ya da elde edilen başarılarla adlandırıldığını biliyorsun sanırım.”

Kıpırdamadım.

“Kıtlık Yılı, adı üstünde zaten, korkunç bir kıtlıkla geçti. Ardından, herkesin açlıktan öldüğü Açlık Yılı geldi.” Bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Evet? Bütün bunları biliyor musun?”

Hareketsizliğimi sürdürdüm. Artık 331. Açlık Yılı'ndaydık. Belki de bu yılın adını Donma Yılı olarak değiştirirlerdi. Ve Yanma. Ve en önemlisi de, Canını Kurtarmak İçin Kaçma Yılı. Benim yüzümden böyle adlandırılmalıydı, elbette.

“En sevdiğim ikinci öykü, sıcak çamur çukurlarını anlamaya başladığımız ve herkesin bu çukurlardan yükselen dumanları soluyarak halüsinasyonlar gördüğü Rüya Yılı.” Titremeyen ellerle, kendinden emin bir halde sayfaları karıştırdı. Benim gibi yanık taşıyor oluşunu kıskanmamaya çalışıyordum. “Bir bakalım. Dans Yılı.” Birkaç sayfa daha çevirdi. “Rüya Yılı.” Yüksek sesle okumaya başladığında sesi bir perde daha aşağıdan çıkıyordu. “ ‘Kalp’ in etrafındaki jeotermal durumların acilen ilgilenilmesi gereken tehlikeler içerip içermediğini anlamak için keşif gezisine çıktık. Elbette, keşfettiklerimiz karşısında şaşkınlığa düştük ...’ ”

Pasajların havasıyla uyumlu bir şekilde ses tonunu değiştirerek, bir saat kadar okumaya devam etti. Bunda gerçekten

de iyiydi ve daha önce kimse bana bir şeyler okumamıştı. En sonunda bütünüyle rahatlayana dek sesi beni içine çekti.

Acı hafiflemişti.

Derinden gelen bir uğultunun yarı düşselliğinde, uykuyla uyanıklık arasındaki sisli bir yerde süzülüyordum. Neden sonra, ellerimdeki ateş geri döndü. Ve inleyerek gözlerimi açtığımda, duyduğum tek ses kâğıdın üzerinde ilerleyen bir kaleme aitti.

“Seni uyandırdım mı?” Sam, bir şeyler karaladığı defterden gözlerini kaldırarak bana baktı.

Evet. “Hayır.” Önemi yoktu. Ellerimin acısı, iyice dinlenme müsaade edecek kadar hafiflemeyecekti nasıl olsa.

Sandalyeden kalktığımı hatırlamıyordum ama artık yataktaydım. Beni buraya o mu taşımıştı? Belli ki battaniyelerle üzerimi de örtmüştü. Ellerimdeki yanıkların acısı, üstüme çekmek için kalın yünü kavrayamayacağım kadar fazlaydı.

Korkunç bir düşünce geldi aklıma. Tuvaleti kullanmam gerektiğinde ne yapacaktım? Kendimi toparlayarak ellerimin halini düşündüm; sol elimin durumu o kadar kötü değildi. Hay-siyetimden kalanı korumak için biraz acıya göz yumacaktım.

Bu endişemden kurtularak, yazmaya geri dönen Sam’e çevirdim bakışlarımı. “Ne yapıyorsun?”

Sanki kafasını karıştırmışım gibi, kalemi sayfanın üzerinde duraksadı.

Sormamalıydım. Aslında yol yordam bilirdim ama ellerim— “Not tutuyorum.” Sayfanın üzerindeki taze mürekkebe üfle-dikten sonra defteri kapatıp her şeyi kenara koydu. “Başka bir şeyler okumak ister misin?”

“Sen istiyorsan.” Bakışları başka bir taraftayken, yatakta doğrulmaya çalıştım. Ama kendimi itmek için onları kullandığım her seferde, dirseklerim yeniden battaniyelerin içine gömüldü.

Gene de yatağın sırtına dayanmak için uğraşmayı sürdürdüm. Beni yenmesini engellemek için ayaklarımla battaniyeyi itmeye çalıştım. En sonunda battanieden kurtulduğumda, dirsekleri-mi kullanarak yeniden kendimi kaldırmayı denedim. Ama yanlış hesap yaptığımdan, aynı sorunla —battaniye— kendimi bir kez daha aşağıda buldum.

Dengemi korumak için yatağa vurdum.

Kolumdan yükselen cehennem gibi ateşle çılgılığı bastım. Elimi göğsüme bastırdım.

Sam anında yanımda bitivermiş, kollarıyla beni sarmalamıştı.

Tuzağa düşmüştüm. Haykırarak, ondan kurtulmak için de-belense de beni bırakmadı. Onu itmek için ellerimi kullana-madığımdan, ısırmayı denedim. Ağzım yün doldu. Çirkin bir hıçkırık kurtuldu boğazımdan.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. Bu durum yüzünden benim ka-dar alt üst olmuş gibi sarsılıyordu. “Üzgünüm.”

Tuzağa düşmemiştim. Bana... bana sarılıyor muydu? Nadi-ren gerçekleşen ziyaretlerde Li’nin, arkadaşlarına sarıldığını görmüştüm. Ama elbette kimse bana sarılmazdı. Ve belli ki kimse bundan Sam’e bahsetmemişti.

Benden ayrıldığında, yeni bir yara olup olmadığını anlamak için avcumu inceledi. Talihliydim. “Al bunları.” Küçük bir ma-sadan aldığı bir avuç dolusu hapla birlikte, onları yutabilmem için su verdi. “Başka bir şeye ihtiyacın olursa söyle.”

Hapları yuttum. “Tamam.”

Beni anlamak istermiş gibi, gözleri gözlerimi yakalamıştı. “Bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemelisin. Beni tahminlerde bulunmak zorunda bırakma.”

Gözlerini ilk indiren ben oldum. “Tamam.”

Bana inanmadı. Yüzünde, kobayların³ kafeslerini temizlediğime ya da gübre yığınına ters yüz ettiğime inanmadığı zamanlarda Li'nin yüzünde beliren ifade vardı. Ama Sam benden iş yapmamı bekliyor değildi; tek isteği, bir şeye ihtiyacım olduğunda ona söylememdi.

Tamam. Bir şeye ihtiyacım olursa, ona söyleyecektim.

Kısa bir süre için bana ürkütücü şekilde yakın oturduktan sonra, "Başka bir şeyler okumak ister misin?" diye tekrar sordu.

Başımı salladım.

İçini çekerek, beni battaniyelerden kurtardı. "Bu zaten senin için zorlu bir iyileşme süreci oluyor ama iyice korkunç bir hale bürünmesine de gerek yok. İstedğin şeyleri de söyle."

Sanki böyle bir şey olabilmış gibi.

Sonraki birkaç gün, Sam sesi kısılana dek bana öyküler okumaya devam etti. Taş oymacılığı, dokumacılık, cam üfleme cilığı, doğramacılık ve metal işçiliğini nasıl öğrendiğini anlattı. Çiftçilik ve hayvan yetiştiriciliği yaparak birçok yaşam sürmüş ve öğrenebildiği her şeyi öğrenmişti.

Kalp'in etrafındaki gayzer ve kaplıcalar, Sınır'ın güneybatısındaki çorak topraklar ve daha ötedeki okyanus hakkında bildiği her şeyi anlattı. Okyanusu kavramakta bile güçlük çekiyordum.

Onu dinlemeyi seviyordum ve Sam de bir süre sonra, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormaktan vazgeçti. Hiç değilse, okuduğu kitabı kapatarak, "Daha fazla konuşamayacağım," diyene dek bu açıdan güvende olduğumu düşünmüştüm.

Sesi bir parça sert çıkmış olsa da, sesi kısılana dek konuşmasını isteyen ben olmadığımndan, kendimi suçlu hissetmemeye çalıştım.

3 Cavy: Kobay ya da Ginedomuzu (*Cavia porcellus*). Evcil bir kemirici türü.

"Sayfaları—" Yutkunarak yeniden denedim. "Kendi kendime okuyabilmem için sayfaları benim için çevirir misin?" Bana bakışının ağırlığı aramıza bir sis gibi çökmüştü. "Lütfen," diye fısıldadım.

"Hayır."

Kalbim burkuldu. Böyle bir şey sormamalıydım.

"Kendin hakkında bir şeyler anlatmadıkça, olmaz."

Kimse bir ruhsuzun söyleyeceklerini dinlemek istemezdi. Sam'in bütün öyküleri hayatımda hayal bile etmediğim insanlar ve olaylarla doluydu. Bununla kıyas kabul edecek hiçbir şeyim yoktu. "Yapamam."

"Yapabilirsin." Sanki bana yeterince dikkatli bir şekilde baktığında kendisine anlatmadığım her şeyi içimden çekip çıkarabilirmiş gibi, beni inceledi. Ama hiçbir şeyim yoktu. "Seni ne mutlu eder? Nelerden hoşlanırsın?"

Neden bunu umursuyordu ki? En azından, başımdan geçen büyük bir maceradan bahsetmemi beklemiyordu. Ve ona sevdiğim bir şeylerden bahsedersen, daha fazla okuyabilmem için sayfaları çevirirdi. Adil bir anlaşmaydı.

"Müzik beni mutlu eder." Mutluluğun da ötesinde, hatta. Ona açıklayabileceğimden çok daha fazla. "Kulübenin kitaplığında bir müzik çalar bulup onu nasıl çalıştırabileceğimi çözmüştüm. Dossam'ın Anka Kuşu Senfonisi'ni orada dinledim işte." İlk notalar duyulduğunda midemin nasıl kasıldığını halen net bir şekilde hatırlıyordum. Ve ardından, şiştiğimi hissetmişim. Dolduğumu. Sanki en sonunda içimdeki bir şey uyanmıştı. "Onu seviyorum, müziğini."

Hayır, bu doğru değildi. Bir ruhsuz sevemezdi.

Bir anda ayaklanıp, odanın içinde yalpalayarak ilerlemeye çalıştım. Ama gidecek, kaçacak hiçbir yer yoktu. Li beni bulacaktı. Dediklerimi öğrenecekti. Bana vuracak ve bir ruhsuzun asla hiç-

bir şeyi, kimseyi sevemeyeceğini bağıracaktı. Aptalca, düşünce-sizce konuşmuştum çünkü müziğin düşüncesi bile rahatlamama yetmişti. Dikkatli olmalıydım. Daha fazla falsoya gerek yoktu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Sevgiyi kastetmemiştim.”

Ardımdan yaklaşan ayak sesleriyle kalbim küt küt atmaya başladı; kendimi hiç gelmeyecek olan darbeye hazırlıyordum.

“Ana.” Sam dibimde duruyordu olsa da bana dokunmaya kalkmadı. Muhtemelen, böyle bir şey yaptığı takdirde yıkılıp kalacağımdan korkmuştu. “Gerçekten de böyle mi hissediyor-sun? Belli duyguları taşıyamayacağını mı?”

Ona bakamadım.

“Sen bir ruhsuz değilsin. Nasıl istersen öyle hissetmeye hakkın var.”

Bunları söylerken, ona inanmak istiyordum ama...

“Bu konuda konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan boğazım ağrıyordu. “İstemiyorum.” İyi niyetli yaklaşımı her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hale sokuyordu.

Sırtıma dokundu. İrkildim ama çok nazikti. “Ruhu olmayan biri benimkini kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmazdı. Özellikle de –senin de dediğin gibi– yeniden döneceğimi düşünecek olursak.”

Ondan uzaklaştım. “Bundan konuşmak istemiyorum.”

“Öyle olsun.” Gülümsemeye cüret edebilmişti. “Hiç değilse hakkında bir şey öğrenmiş oldum.”

Geri çekilerek, ne öğrenmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştım; hissedemeyeceğim duyguları hissettiğimi söylemişim, kimse beni kovalamıyorken nasıl kaçtığımı...

“Müzikten hoşlanıyorsun.” Sıcak bir şekilde gülümsedi. “SED'im var. Müzik çalabilir. İstersen onu sana seve seve ödünç verebilirim.”

İstersem mi?

Yaşadığım kafa karışıklığı çok belirgin olmalıydı çünkü gözlerimin önüne düşen bir tutam saçı çekerek, “Sadece kelimeleri söyle, iste,” dedi.

Ellerim, kalbim acıyordu. Dışarı kaçarak saklanmak ve bir daha asla bunları düşünmemek istiyordum. Ne zaman bir şey isteyebileceğimi. Ne zaman isteyemeyeceğimi. Herhangi bir şekilde mutlu olabileceğimi düşündüğüm için Li'nin bir anda ortaya çıkarak beni cezalandırıp cezalandırmayacağını. Çok fazla şey vardı ve bu, kendimi boğuluyormuş, yanıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Ama kaçmak hiçbir işe yaramazdı.

Sam beni Kalp'e götürmeyi teklif etmiş, son günlerini sesi kısılana dek bana bir şeyler okuyarak geçirmişti ve *istersem*, müzik dinlememe müsaade edecekti. Birkaç kelime söylemem yaptıklarının karşılığında çok fazla bir şey demek değildi kesinlikle.

Düğümlenen boğazım yüzünden güçlükle yutkundum. “Sam, lütfen müzik dinleyebilir miyim?”

“Elbette, getireyim.” Sanki gerçekten bunu istemeyecek olmamdan endişelenmiş gibi gergindi. Gerçekten umursuyormuş gibi.

Belki de umursuyordu.

Kulaklarımdaki müzik içimi doldurdu. Piyano, flüt ve tanıyamadığım kalın sesli yaylılar.

Bu şarkıyı hiç duymamıştım ve yaptığı şeyin benim için ne denli önemli olduğunu Sam'e anlatabilmek istiyordum, bunun benim için nasıl bir hediye olduğunu, ancak doğru kelimeleri bulamıyordum. Ben de, Sam sandalyeye oturduğunda, bana kitap okumaya başladığı gün yaptığı gibi, sandalyenin kol koyma yerine oturdum.

Yüzünde esrarengiz bir gülümsemeyle, SED'i belime takılı donanımdan çekerek ekranını açtı. Yarım ay oluşturacak şekilde oturmuş bir düzine müzisyen, çizimlerini gördüğüm halde gerçekleriyle hiç karşılaşmadığım enstrümanlarını çalıyorlardı. Sahneden yayılan sesleri karanlıkta kalmış dinleyicilere ve kulaklıklarına uzanıyordu.

Favörim olan Anka Kuşu Senfonisi'ydi bu. Diğer müzisyenleri piyanosuyla yöneten Dossam'ın kendisi olmalıydı. Kulübenin kütüphanesinde bu adamın –bazen de kadının– hiç fotoğrafı yoktu. Hatta şu anda bile onu görmek çok zordu. Ekran küçük, görüntü ise bulanıktı. Ama piyanonun tuşlarını okşamasını da, orkestranın diğer üyelerini yönetme şeklini de sevmiştim; sanki fiziksel olarak müzisyenlerin içindeki müziği çekip alıyordu. O olmadan, yalnızca sessizlik kalırdı geriye.

Büyüleyiciydi.

“Li'dekin videosu yoktu. Sanırım onu da Cris bırakmıştı giderken. Yalnızca eski bir alet miydi acaba?”

Sam başını salladı. “Büyük ihtimalle Li'de, bu cihazın sana göstermediği daha yeni bir versiyonu vardır. Herkes artık Stef'in yeni tasarımını kullanıyor.”

Kaşlarını çatarak, muhtemelen Sam'in avcuna tam oturacak ama benim küçük ellerime sığmayacak alete baktım. Ellerime sığsa da tutabileceğimden değil. “Öykülerinde geçen Stef mi?”

“Aynen. Bu türden şeyleri sever ama uzun bir süre boyunca, kimse onun geliştirdiği teknolojileri kullanmadı. Yanında taşınması çok sıkıntılı cihazlardı. O da en sonunda her şeyi –resim çekme, oynatma, ses iletişimi ve bir sürü şey daha– tek bir cihazda toplamaya karar verdi.”

“Akıllıca.”

“Bu düşünceni ona söylersen, sonsuza dek bir arkadaş kazanmış olursun.” Sam sırıttı. “Hatta daha iyisi, ona cihaza ver-

diği ismi sevdiğini söyle.”

“SED? Neden ki?”

“Açılımı, Stef'in Toplu Tasarımı⁴. Kulaklarıma dolan müzikle gülümsediğimde, Sam bir süre için sustu. “Artık Konsey, acil durumlarda ulaşılabilimleri için herkesin bir SED'i olmasını zorunlu tutuyor. Stef bu yüzden biraz gurur duyuyor olabilir.”

“Bunu hak ediyor da. Çünkü müziği asıl şimdi dinliyorum.” Bir flüt solosu esnasında gözlerimi kapadım; gümüşü sesi bir zırh gibi kuşanabilmeyi istiyordum. Solo tamamlanıp da diğer müzisyenler yeniden çalmaya koyulduğunda, bunun benim için ne denli anlamlı olduğunu gözlerimden anlayabilmesi için yüzümü Sam'e çevirdim. “Teşekkür ederim.”

“Halen senin hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorum.”

Gene aynı şey. Ekrandaki müzisyenleri izlerken, bahsetmeye değer herhangi bir şey olup olmadığını düşündüm. Ama belki de anlatmamı istediği şeylerin ne denli değerli olduğunu umursamıyordu. Belki de, anlaşılmaz bir nedenle, benden herhangi bir şey duymak istiyordu. “Bir keresinde, dolapta bir kavanoz bal bulmuştum. Bir kaşık alıp kavanozun yarısını yedim. Li de bir daha asla yememe izin vermedi.” Ve sonraki iki gün boyunca da yemek vermemiştii.

“Demek tatlı şeylerden hoşlanıyorsun. Sonra bir daha hiç yiyemedin mi?”

“Hayır, bu olaydan sonra kavanozu sakladı. Yükseklerle.” Li'den bir şey çaldığımı itiraf ettiğimi fark ederek kalakaldım. “Ama endişelenme. O zamanlar çok küçüktüm ve ne yaptığımı düşünmemiştim. Senin hiçbir şeyini almayacağım.”

Asıl demek istediğim, lütfen beni buradan gönderme.

“Hem,” diye ekledim, bandajlı avuçlarımı havaya kaldıra-

⁴ SED: Stef's Everything Design.

rak. "Senden istemeden kendi başıma bir şey de alamam."

"Ellerin yakında iyileşmiş olacak." Yüzünde muzip bir yarı gülümseme vardı. "Ve evimdeyken, dilediğin kadar bal yiyebilirsin. Arıcıyla arkadaşız."

Sam, barakadaki ikinci haftamızda, "Mor Gül Kulübesi'ne gidiyorum," dedi. "Ağrı kesicilerimizle gazlı bezimiz bitmek üzere."

"Hayır!" O kadar hızlı bir şekilde yerimden kalkmışım ki, SED düşmüş, müzik kesilmişti. "Oraya gitme."

Sam önümde eğilerek cihazı topladı. "Ya gerek duyduğumuz şeyleri gidip alırım ya da ellerin yeniden sürekli acı vermeye başlar."

"Gitme. Oraya gidersen, seninle birlikte olduğumu öğrenir ve kötü bir şey yapar. Bundan sonra ikimiz de güvende olmayız." İçimde taşan adrenalin titrememe neden olmuştu. "Acı çekmeye razıyım. Yeter ki gitme."

"Ama ben acı çekmene razı olamam." SED'i yeniden kulaklıklarına taktı ve bir düzine müzisyenin çaldığı senfoni yeniden başladı. "Gece çökmeden geri dönmüş olurum."

Ve dediği gibi, gece olmadan döndü. Kulübenin barakadan ne kadar uzak olduğunu kestiremiyordum —keşif gezilerimde burayı bulmuş değildim— ama karanlık çökmeden geri dönmüştü. Belki de koşmuştu. Tek bildiğim, onu yeniden gördüğüm ne kadar mutlu olduğumdu.

"Kötü davrandı mı?" diye sordum SED'le oturduğum sandalyeden. Artık tuhaf, canlı bir ritmi olan bir piyano şarkısı çalıyordu.

Hapların şakırtısı ve camın çarpma sesiyle birlikte, çantasını tezgâhın üzerine koydu. "Orada değildi ama kapı da kilitli değildi."

"Yani yalnızca içeri girip istediğini aldın, öyle mi?" Bu fikir

gülümsememe neden olmuştu.

"Bunlara ihtiyacın var." Talihimize rağmen, kaşlarını çatarak sobaya baktı. Li orada değildi. Peşimden gelemezdi. Oysa, rahatlamış olması gerekirse, Sam düşünceli görünüyordu. "Nereye gittiğini merak ediyorum."

"Belki de ejderhalarla dövüşmeye gitmiştir ve onu yemişlerdir."

Sam başını iki yana salladı. "İyi haberlerim var."

Li'nin yokluğu yeterince iyi bir haberdirdi. Eğer bu Sam için iyi haber değilse, neyin olduğunu öğrenmek istiyordum.

Çantasından altın renginde bir cam kavanoz çıkardı. "Balı sakladığı yeri buldum."

Sarmaşıklar gibi içimde dolanan duygularla kalakalmıştım. Dikkatli bir şekilde, SED'i kucığımdan aşağı, sandalyenin üzerine ittim. Ardından da kulaklıkları bıraktım.

Yerimden kalkıp kendisine doğru yürürken Sam beni izliyordu. "Ana?"

Adımı söyleyiş şekline bakarak, onun için esrarengiz bir yaratık olmam gerektiğini düşündüm; o anda az çok ne yapabileceğimi tahmin ediyordu belki ama kollarımla onu sıkı bir şekilde sararak kucakladım. İsteyerek birine dokunup, onun da beni kucaklamasına izin vererek gösterdiğim cüret, ve çatışan karmaşa ve minnetle titriyordum.

Neden böylesine hoş bir şey yapmıştı ki?

Anlamıyordum. Li gibi biri olsaydı, bir şekilde arzularımı bana karşı kullanmanın bir yolunu bulurdu. Ama Sam'e kendim hakkında bir şeyler anlattığım her sefer, bunun karşılığında o da bana bir şey vermişti. Müzik. Ona sarılmak kendimi çok iyi hissetmemi sağladı, neredeyse güvendeymişim gibi hissediyordum. Ve çok uzun sürdü. Ashında yeterince uzun sürmedi. Kendini çeken ilk o oldu, ve ellerimi inceledi. "Çok daha

iyi görünüyorlar.” Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. “Sence kaşık tutabilir misin?”

“Belki. Neden?”

Tek kaşını kaldırıp tezgâhta duran bal kavanozuna baktı.

“Ciddi olamazsın.”

“Kaşık tutabilirsen neden olmasın?” Anlamını çözemediğim bir bakış attı bana. Eğleniyor muydu? Ya da meydan mı okuyordu? Ama bu, Li’nin bana meydan okuduğunda yüzünde oluşan ifade değildi. “Ama eğer tutamayacağını—”

“Ah, tutabilirim. Yalnızca hızıma yetişip kendi payını yiyip yiyemeyeceğinden emin değilim.”

Sırıtarak, iki kaşık almak için çekmeceleri karıştırdı. “Hasta olana dek yiyeceğiz.”

“Çok eğlenceli olacak.” Sağ elimi kontrol ettim. Sam kaşığı uzattığında elimin iyi durumda olmadığını hissetsem de, tutmayı becermiştim.

Çok geçmeden, ikimiz de tezgâha eğilmiş, kıyafetlerimize bal dökmemeye çalışarak, ortamızda duran kavanoza dalmıştık. Bana öyküler anlattı ve Kalp’e gittiğimizde yapmamız gerektiğini düşündüğü her şeyi bir bir sıraladı. Hayatımda hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum.

6 KELEBEK

Üçüncü haftanın başında, şafak vaktinden önce barakadan ayrıldık. Mezarlıktan geçerken hava ısınmış, gökyüzü safirin koyu bir tonunu almıştı; sessizlik kırağı kadar kırılgnlık taşıyordu. Şafak vaktinin öncesinde de serin ama hoş bir hava vardı. Geyikler ormanda kendilerine yol açarken, kartallarla şahinler birbirlerine alanlarının sınırlarını bildiriyorlardı. Nehrin üzerindeki köprüyü geçerken kendimi şarkılar mırıldanmaktan alıkoyamadım.

“Neşen yerinde.” Sam, Tüylü’yü patikaya oyulmuş basamaklara doğru çekti; küçük at homurdanarak başını barakaya, sonsuz yemeğin olduğu sıcak ahırına çevirdi.

“Evet.” En sonunda, çocukluğumdan beri duyduğum büyük şehir Kalp’e gidiyorduk işte. “Ne olduğumu öğrenme fikri—” Sırt çantamın askılarının düşmesini engellemek için omuzlarımı yuvarlayarak dikleştirdim. “Bu çok korkutucu çünkü bulacağım şeyden hiç memnun kalmayabilirim. Ama aynı zamanda bu heyecan verici.”

“Kim olduğuna ve kim olacağına karar verme seçeneğine her zaman sahip olacaksın.”

Yürürken gökyüzünün rengi çivit mavisinin soluk tonlarına kaydı. Ne olduğunu, Ciana'nın neden sonsuza dek yok olduğunu öğrenmeye yönelik ihtiyacımı Sam'in anlamasını bekleyemezdim. Herkes Ciana'yı beklerken ben doğduğum için omuzlarıma yüklenen suçluluğu anlayamazdı.

Ellerimdeki gazlı bezi çekiştirdim. "Konsey üyesi Frase'in ziyaretinden sonraki bir yıl boyunca, Ciana olduğuma kendimi inandırdım. Kafamda kendime Ciana diyor, sürdürdüğüm farklı yaşamlar arasında bir şekilde hafızamı yitirmiş olduğumu söylüyordum. Kulübenin kütüphanesinde onunla ilgili bulduğum her şeyi okudum; kendimi örgü örerken ve toplu kıyafet üretimi için yeni yollar icat ederken hayal etmeye çalıştım. Ama zaman içinde, dut ağaçlarını ve ipek böceklerini kullanmadan ipek sentetize etmenin yollarını keşfetmek şöyle dursun, bu işlerin kabaca nasıl yürüdüğünü bile zorlukla kurabildiğimi anladım. Böyle işte. Hem, Ruh Vaizleri de asla yanılmaz."

"Bugünlerde pek öyle sayılmaz."

"Ah?"

Kıkırdadı. "Testler her zaman tam doğruluk taşıyor-du zaten. Ama henüz ayaklarının üzerine kalkmış bebekler Ruh Vaizleri'ne küfürler savurmaya başladığında bunu daha iyi anladık. Whit'in aslında Tera olduğunu ve ona bu isimle seslenmemiz gerektiğini anlamamız için epey zaman geçmesi gerekti. Sonraki birkaç yıl boyunca, sırf onu sinir etmek için, bazılarımız hatalı hatıralara sahip olmuş olabilir."

Sırıtmamı engelleyemedim. "Herkes çok kötü davranırken yanında herhangi bir arkadaşının kalması için şanslı olmalısın."

"Yeni arkadaşlar bulmak için aranmak zorunda kalmamın nedeni bu. Diğerleri beni terk etti." Dediklerinde ciddi olup olmadığını anlayamadan, bana göz kırptı. "Kalp'e gittiğimizde, seni tanışmak istediğin herkese takdim edeceğim. Hak etmedi-

ğim arkadaşlara bile."

"Aklıma birkaç kişi geliyor." Dossam'la ilgili itirafımı hatırladığımdan yüzüm kızarmış olsa da, Sam nezaket göstererek hiçbir şey söylemedi. Bu, hazır olmadığım bir konuşmaydı halen.

Ladin ağaçlarıyla çürüyen kütüklerin arasından ilerleyen patikadan aşağı, bizi Kalp'e götürecek yola doğru yürümeyi sürdürdük.

Sam öğle vaktinden hemen önce, sanki hiç konuşmayı kesmemişiz gibi, önceki tartışmamıza geri döndü. "Bana öyle geliyor ki, ne istiyorsan olmak için benzersiz bir konumdasın."

"Bundan şüpheliyim."

"Diğerlerinin deneyimlerinden ders çıkarma şansın var. Başlangıçta yaptığımız ya da halen yapmakta olduğumuz hataları yapmak zorunda değilsin." Tüylü'yü yolun kenarına çekerek, hayvana etraftaki tek tük bitki ve yapraklara ulaşma şansını verecek kadar gevşek bıraktığı ipini alçakta duran bir kavak dalına bağladı. "Ve *kim olduğun*, insanların şimdiden bildiği bir şey değil. Kimse senden ne beklemesi gerektiğini bilmiyor. Bazıları toplumumuzun değişmez bir durumda olduğunu söylüyor. Durağan olduğunu, gelişme göstermediğini. Sen yeni olduğun için, bizi sarsarak kendimize getirme gücüne sahipsin."

Bende böyle bir şey görüyorsa delinin teki olmalıydı. Bir ruhsuz bunu yapamazdı. "Ya böyle bir şey istemiyorsam? Sizi durağanlıktan kurtarmayı, diyelim."

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Yola bir battaniye sererek oturmamı işaret etti. "Ama senin, her nesilde aynı şeyleri yapan diğer insanlardan biri olmak istediğine inanmıyorum. Herkesten daha fazla güce sahipsin, Ana. Bunu kullanıp kullanmamak sana kalmış."

"Kendimi çok güçlü hissetmiyorum." Ellerim acıyordu, karnımı zorlukla doyurabiliyordum ve Sam beni kurtarıp duru-

yordu. “Kendimi dünyanın en küçük, en önemsiz insanı gibi hissediyorum, daha çok.”

“Küçük, belki. Ama kesinlikle önemsiz değil.” Yanıma oturdum ve birlikte boş yolu seyrettik. “Herkes kim olduğunu biliyor.”

Bu kulağa iyi bir şey gibi gelmiyordu. Ben o Ana’yıdım. “Bugüne dek senden başka kimse benimle konuşmaya tenezzül etmedi. Li bile.”

“Geçen yaşamında ise kimse o herifin çenesini kapatmayı becerememişti.”

Li’nin kadın olduğunu söyleyerek tam Sam’i düzelterekken, dudağımı ısırarak sustum. Annem olan kadının daha öncesinde erkek olduğunu akılda tutmak o kadar kolay değildi. Farklı bir bedende. Farklı bir yaşamda. “Peki ya diğerleri?” dedim. “Li, benimle konuşmalarını mı yasakladı yoksa onlar sadece buna tenezzül mü etmediler?”

Sam çantasından bıçakla bir kalıp sert peynir çıkarıp kesmeye başladı. “Gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence insanlar seni tanımaya değil değmeyeceğinden emin değiller. Sabaha yok olacağını bildiğin halde, bir kelebekle arkadaş olup olmamaya karar vermek gibi bir şey bu.”

Nefes almak canımı yakıyordu. “Ya sen?”

“Eminim şu ana dek bu konudaki kararımı anlamışsındır.”

Anlamış değildim ama bunu kabul etmek istemedim. “Tanışmamızdan öncesinde de, seni, beni görmekten alıkoyan bir şey yoktu aslında.” Arkadaş diyecekken vazgeçtim. “Konuşacak biri hiç fena olmazdı.”

Şu yarım gülümsemelerinden biri belirdi yüzünde. “Beni alıkoyan Li oldu. Önceki yaşamlarımızdan bu yana onunla pek tanıştığımız söylenemez. Ve sana nasıl davrandığını da bilmiyordum. Biliyor olsaydım bu konuda bir şey yapacağımı söyleyemem belki. Ama hiç değilse bir şeyler yapmayı deneyebilirdim.”

Deneyebilirmiş. Benim ne kadar güçlü olduğumu söylemesi bir şey ifade etmiyordu. Herkesin gözünde yalnızca bir kelebeğim. Akli başında olan kimse bir kelebeği kurtarmaya yeltenmezdi.

Bana bir parça peynir uzattı ama artık aç hissetmiyordum. “Yemen lazım.”

“İstediğim her şeyi yapabileceğimi söyleyen adam mı söylüyor bunu?” Ondan uzaklaştım –bu yaptığımdan dolayı Li beni tokatlardı– ama o bir şey demeden yemeğine döndü.

“Tamam.” Bütün yemeği tek başına yedi, ikram etmeye de kalkmadı bir daha. Yemeği bittiğinde, battaniyeyi katlayıp çantayı omzuna astı. “Gitme vakti.”

İçimden bir ses özür dilemem gerektiğini söylüyordu; özellikle de beni bu şekilde görmezden gelmesini istemediğim için. Ama ikimiz de yanlış bir şey yapmış ya da söylemiş değildik. Yalnızca... yalnızca öfkelenmiştik. İçimi çektim ve sonraki bir mil boyunca bandajımla oynadım. En sonunda, iyileşmekte olan cildimin tahriş olmaması için, avcumu dinlendirmek için çok yumuşak bir şekilde omzuna koydum. “Sam?”

Durdu. “Şimdi acıktın mı?”

Başımı iki yana salladım. “Benimle konuştuğuna memnunum.” Özellikle de barakada. Belki de saatlerce bir şeyler mırıldanmasının nedeni ısırap içinde ağlamamı engellemek içindi; belki yalnızca kafasını şişirmemi istememişti. Ama gene de benimle konuşmuştu. Ve oldukça dikkatli, nazik bir şekilde yapmıştı bunu. Bu çok şey demekti. “Başka kimsenin senin gibi olmasını bekliyorum değilim.”

“Kimse senin buralarda uzun süre olup olmayacağını bilmiyor. İnsanlar sana karşı çok sıcak değillerse, nedeni bu olmalı.”

“Bütün hayatım boyunca buralarda olacağım,” diye fısıldadım. Sesim, ormanın esintisi, kalbimin atışları ve görünmez,

tinsel kanatlarımın çarpışı yüzünden çok duyulmuyordu. "Bu, benim için çok uzun bir süre."

Yüzüme düşmüş bir tutam saçı geriye iterek başını salladı.

7 DUVARLAR

www.mobildepo.com

Ormanda ilerlerken, kobalt renkli gökyüzündeki bulutlar gibi, önümüzde beyaz bir duvar yükselmeye başladı. Görebildiğim kadarıyla duvar, Kalp şehrini taşıyan platonun yükselip alçal-
dığı yerleri kaplayan bir su akıntısı gibi, iki yönde de uzanı-
yordu.

Şehrin Güney Kemer, demir ve pirinçten kapılarla korun-
yordu ancak giriş ne denli geniş olursa olsun, ardındaki hiçbir
şeyi seçemiyordum. Yalnızca karanlık.

"Yukarı bak." Yanımda duran Sam'in bir eli Tüylü'nün ipin-
de, diğeri cebindeydi.

Yanakları serin havayla berraklık kazanmış olsa da, geniş,
rahat bir gülümseme vardı yüzünde. Kirli sakalı çenesini göl-
geler gibi karanlıkta bırakıyordu; dudakları da rüzgâr yüzün-
den çatlamıştı. Uzun bir yürüyüş olmuştu ve Sam yol boyunca
durmaksızın benimle çene çalmıştı. Bana yıkıntıları göster-
mişti; bunların çoğu terk edilmiş, metruk barakalardı ama bir-
kaç esrarengiz kaya yığını da görmüştüm. Yolda karşımıza beş
büyük mezarlık çıkmıştı; bu mezarlıklarda durarak, Sam'in
gömülü insanlar hakkında anlattığı öyküleri dinlemiştim.

Görünüşe göre, Sam'e yeterince hızlı karşılık verememiş-tim. Bakışlarını bana çevirdiğinde, yüzünde alayla merak arası bir ifade vardı. "Bana değil." Dirseğiyle beni dürtükledi. "Kalp'e bak. Yukarı bak."

Duvarın üzerinde, gökyüzünü delen devasa bir kule yükseliyordu; üst üste konmuş yüz tane antik kızılağaçtan daha yüksekti. Kule bulutların içinde kaybolurken, beyaz taşlarıyla kıyaslanınca bulutlar kirli bir görünüm kazanıyordu. "Nedir bu?" Sanki içimdeki bir şey beni sıkıp, bir ruhsuz olduğumu bana hatırlatmak istiyormuş gibi, göğsüm sıkışmıştı. Beni görmesin diye ondan uzaklaşma isteğime direndim.

"Tapınak." Artık bana endişeli bir ifadeyle bakıyordu. Sıklıkla yaptığı bir şeye dönüşmüştü bu. "Sen iyi misin?"

Belli ki Sam kulede yanlış olan bir şey görmüyor, kendini kötü hissetmiyordu. Muhtemelen verdiğim tepki, yeni oluşumun yan etkilerinden biriydi. "Evet, elbette." Ellerimdeki bandajlara dikkat ederek, kollarımı kavuşturdum. Artık daha az bandaj taşıyordum; yanıklar eskisi kadar acı vermiyordu. Sam'in cömertçe kullandığı losyon işe yaramıştı. "Demek bir tapınak. Peki ama ne için inşa edilmiş bir tapınak bu?"

Bakışlarını şehre yönelterek yeniden yürümeye başladı. Belki de tapmağa bakıyordu. "Bu eski bir efsane. Çoğu insan binlerce yıl öncesinde buna inancını kaybetti."

Bu söylediği bana tokat gibi gelmişti. Sam yaşlıydı. Yalnızca benim yaşında görünüyordu, o kadar. "Neden?"

"Çünkü Kalp'i keşfedip burayı evimiz haline getirdiğimizden bu yana hiçbir şey olmadı."

Sam'in bahsettiği efsaneyle ilgili bildiğim bir şey olup olmadığını düşündüm ama Li'nin kütüphanesi çok küçüktü. Ve barakadayken Sam bana bu konuda bir şeyler okuduysa bile, bayılıp gittiğim anlardan birinde olmuş olmalıydı. "En baştan

başlamaya ne dersin? İlk hatıran ne?"

"Si—" Gülererek, yüzüme düşen bir tutam saçı arkaya attı. "Belki daha sonra. Dürüst olmak gerekirse, ilk hatıralarımızdan bazıları kaybolmuş durumda. Günlük tutmaya başlamamızın nedenlerinden biri de bu. Zihin çok fazlasını tutabilir ama belli bir süre sonra, yer açılması için diğerlerine göre daha az önem taşıyan hatıralar silinmeye başlar. Sonuçta hayatındaki her şeyi net bir şekilde hatırlayamazsın. Ya da bunu yapabilir misin?"

Başımı iki yana salladım. Hatta hatırlamak istemediğim şeyler bile vardı hayatımda. Sam bilinçli olarak ne kadar hatırasından vazgeçmişti acaba?

"Herkesin hemfikir olduğu şeylerden biri, Sınır'a yayılmış küçük kabileler olarak başladığımız. Bazıları herkesin, tam olarak olgunlaşmış bir halde, orada ortaya çıktığını söylüyor. Bazıları ise çok az insanın ortaya çıktığını ve sonrasında diğerlerinin doğduğunu." Yan gözle bana baktı. "Bunu hiç hatırlamıyorum. Gerçek sonsuza dek silinmiş durumda."

"Kimse olanları yazmamış mı?"

"O zamanlar yazıya sahip değildik. Dilimiz vardı ama hepimiz orada olduğumuzdan sanırım bu konudan konuşmadık. İlk yaşamlarımızın büyük kısmı hayatta kalma üzerine yoğunlaşmıştı. Nelerin yenebileceğini ve nelerin yenmemesi gerektiğini öğrenmemiz için zaman gerekti. Su içmek ya da yıkanmak için bütün kaplıcaların ve gayzerlerin güvenli olmadığını anlamak için de. Hatta bana hatırlat da, sana bir ara, Sine tam üzerinde dikilmişken gayzerlerden birinin nasıl patladığını anlatayım." Yüzünde önce bir sırıtma belirdi ancak Sine'nin talihsizliğinde bu kadar komik olan neyse, diğer hatıraların gölgesinde kaldı. "Ayrıca ejderhalardan, sentorlardan ve... diğer şeylerden uzak durmak için çabalamamız da gerekiyordu."

"Hava perileri."

Başını salladı. “Toprağa ya da duvarlara resimler çizdik. Ama bunlar kalıcı eserler olmadığı gibi, her zaman bir diğeri- nin sanat eserinin –daha iyi bir terim olmadığından böyle di- yorum– anlamını da çözemiyorduk. Bazı şeyler kayboldu, bazı şeyler yanlış yorumlandı. Sanırım en sonunda pes ettik.”

“Tamam.” Kalp’e yaklaşırken, şehrin güneybatı kısmından fırlayan küçük metal boruları seçebiliyordum. Belki anten, bel- ki de güneş panelleriydi. Belki de her ikisi birden. “Yani bir gün etrafı keşfe çıktığınızda, Kalp’le mi karşılaştınız?”

“Az çok öyle diyebilirsiniz. Ne denli geniş olduğunu anlayana dek, bir süre burası için birbirimizle savaştık. Ama sonra her- kes için gerektiğinden daha fazla yer olduğunu gördük.”

“Bu durum size tuhaf gelmedi mi? Ortasında bir tapınakla, bir şehrin sizi burada bekliyor oluşu?” Bir anda panikle irkil- sem de, merakım yüzünden bana vuracak bir Li yoktu. Sam ya bu tepkimi fark etmemişti ya da bazı şeyleri görmezden gelme konusunda oldukça iyiydi.

“Aslında tuhaf gelmeliydi ama kendimize bir sığınak buldu- ğumuz için öylesine minnettardık ki, bu konuda bir şey düşün- medik. Bunu düşündüğümüzde ise, yani bizden önce yaşamış bir medeniyetin izleri olup olmadığını, burada kurduğumuz hayatla bu izleri çoktan yok etmiştik. İnsanlar halen eski me- deniyetlere dair kanıtların peşinde olsalar da, Kalp’te neredey- se hiçbir şey yok.”

“Neredeyse mi?”

“Eh, tapınak var. Aslına bakacak olursan, yazıyı keşfettiği- miz yer burası.”

“Ama kitaplarda–”

“Bu sistemi Deborl’un bulduğundan mı bahsediyorsun? Bu, bütünüyle yanlış değil ama tam olarak doğru da sayılmaz. Deborl yazıyı çözdü, burası doğru. Şablonlar konusunda her

zaman iyiydi zaten. Tapınağın duvarlarına oyulmuş, bizi yarat- mış, bize ruhlarımızı ve sonsuz yaşamı –ve Kalp’i– vermiş ulu bir varlık olan Janan hakkında kelimeler vardı. Bizi koruyan oydu.”

Şehrin merkezinden yükselen tapınağa baktım. “Li’nin ki- taplarında bunlardan hiç bahsetmiyordun.”

“Deborl kendinde bazı şeyleri değiştirme hakkını görmüş olduğundan.” Kafasını geri atarak, bakışlarımı takip etti. Şehre yaklaştıkça duvar ufkun daha fazla kısmını kapatacak kadar büyüyordu. “Her halükarda, Janan hiçbir zaman kendisini bize göstermedi ya da zor zamanlarımızda yardım etmedi.”

“Kıtlık ve açlık zamanları ya da diğer yılların isimlerini ve- ren zamanlar mı?”

Sam başını salladı. “Aynen. Karanlık Yılı, adını yaşayan güneş tutulmasından aldı. Sanki güneş bütünüyle yok olmuş gibiydi. Ve karanlığın içinde korkarken, Janan yanımızda de- ğildi.”

Bu zamana dek, korktuğum zamanlarda benim de yanımda kimse olmadığından, Janan’ın ihaneti o kadar da vurucu gel- medi bana. Ama belki de birisi bu konuda söz verdikten sonra tutmamış olsa, farklı hisler taşıyabilirdim.

“Tapınağın bir kapısı bile yok. Az sayıda insan Janan’a ve bir gün Janan’ın geri gelerek bizi bu dünyanın dehşetinden kurtu- racağına canı gönülden inanıyor. Ama çoğumuz onun gerçek olmadığına karar verdi.”

“Ama tapınakta yazanlar doğruysa, yani ruhlarınızın olma- sı, yeniden doğmanız gibi şeyler, Janan’ın da gerçek olduğu an- lamına gelmez mi bu?”

“Belki uzun zaman önce gerçekti. Bazı öyküler, Janan’ın bizi yaratmak için kendi varlığını feda ettiğini ve bu nedenle tapınakta kapı olmadığını söylüyor.” Şehrin duvarına uzanan

kurak araziye ulaştığımızda, gökyüzü bütünyle görüntüden silinmişti. Yakınıımızdaki bir delikten dışarı buharlar yükseliyordu. Gayzer? "Tarihimizi yeniden yazmanın zamanı geldiğinde, insanların gerçek ya da önemli olmadığını düşündüğü bazı şeyler belgelerin dışında kaldı. Janan hakkında hiçbir şey duymamış olmanın nedeni bu."

"Ama onun adını kullandığını hatırlıyorum. Lanet okumak için mi kullanmıştın?"

Yüzünü buruşturdu. "Janan bizi hiçbir zaman griffon⁵ ya da sentor saldırılarından korumadığı için bazılarımız ihanete uğramış gibi hissediyor. Sonuçta üzerinden beş bin yıl geçti."

Herhalde ben de bunca zamanın ardından birisini beklemekten vazgeçerdim.

"Basit bir yemin olarak başladı aslında, beddua ya da lanet değil. Ama zamanla gelişti ve bazılarımızın kendini kurtarmadığı bir alışkanlığa dönüştü."

"Halen ona inanan insanlar muhtemelen bu durumdan hiç hoşnut değildir."

Sam kıkırdadı. "Hayır, değil. Konsey'le iyi geçinmek istiyorsan kötü alışkanlıklarımı almamaya çalışmalısın. Meuric gerçekten Janan'a inanır."

Yoldan ayrıldığımda, çizmelerim kül ve çakıl taşlarının tuhaf bir birleşimi olan zeminde çatırdadı. Sülfür kokan buhar burnumun gıdıklanmasına neden olmuştu ama buhar dalların üzerinde beyaz kırağı çökeltileri bırakarak ormana doğru esiyordu. Gayzere doğru ilerlemeye koyuldum –içine bakmak istiyordum– ama Sam omzuma dokunarak, geniş kalderaya girerken tedbirli olmam konusunda beni sessizce uyardı. Zemin bazı yerlerde çok inceydi ve daha ne olduğunu anlamadan, bastığınız yerin kırılmasıyla birlikte kendinizi kaynar durumdaki

⁵ Griffon ya da Griffin: Aslan vücutlu, kartal kanatlı–kafalı mitolojik yaratık.

sıcak çamurun içinde bulabilirdiniz.

Çevremizi daha iyi görebilmek için eski taş duvarlara tırmanmak gibi aptalca şeyler yaptığım zamanlarda Sam her zaman sessizliğini koruduğundan, bu defa üzerinde yürüdüğümüz bölge hakkındaki uyarılarını ciddiye aldım.

"Peki *sen de* ihanete uğramış gibi hissediyor musun?" Demek istediğim, Janan konusunda?" Başından beri bu yönde ilerlemişim gibi duvara doğru sürükleniyordum.

"Biraz. Burada bulunmamızın bir amacının olduğuna inanmak istiyordum."

"Bu hissi biliyorum." Duvarın üzerinde ne bir çatlak ne de farklı renk tonlarının neden olduğu benekler vardı. Görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını anlamak için bir elimdeki bandajı çıkarıp duvara dokunduğumda, mermer gibi sert olduğunu fark ettim. Güneşle ısınmış taş, hassas avcumun altında hiçbir sürtünmeye neden olmamıştı.

Ben tam geri çekilecekken, Sam, "Bekle," dedi. Bana, tedirgin edici ölçüde yakın duruyordu. "Bir dakika." Elini, elimin üzerine koydu; parmaklarını dikkatli bir şekilde parmaklarımın arasına geçirdi. "Hissediyor musun?" Fısıltıdan daha çok nefes gibi çıkmıştı sesi.

Neyi hissediyor muydum? Dokunuşunu mu? Vücudundan yayılan sıcaklığı mı? Her şeyi hissediyordum.

Atardamarlarda hızla akan kan gibi, duvar zonkluyordu.

Gerileyerek, Sam'den de, duvardan da uzaklaştım. Aslında taşı ısıtan güneş ışınları değildi; ısı içeriden geliyordu. "Bu nasıl oldu?" Elimi pantolonuma sürmek için güçlü bir istek duyuyordum ancak yeni oluşan deri riske atılamayacak kadar hassas durumdaydı. Bunun yerine, dağınık ve parmaklarıma uzanan dolaşımı kesecek şekilde, bandajı yeniden elimin etrafına sardım.

Bakışları ellerime kaydı. "Her zaman böyle olmuştur. Neden?"

"Verdiği hissi sevmedim." Uzaklaştım. Nereye gideceğimi bildiğimden değil. Yalnızca uzaklaştım.

Çok da sakın olmayan geri çekilişimin ardından o da duvardan uzaklaştı; bakışları benle ardımdaki gayzer arasında gidip geliyordu. "Neden?"

Olduğum yerde durdum ve adımlarımın altındaki zemin derinlerden gelen bir sesle gümbürderken, kendime nefes almayı emrettim. Zemin, üzerinde güvenli bir şekilde durulamayacak kadar incedi. Haftalar sonra, en sonunda Kalp'teydim ve buraya kadar geldikten sonra, kaçacak mıydım? Hayır. Buraya neden doğduğumu öğrenmek için gelmişim ve aptal bir duvarın beni korkutmasına izin vermeyecektim.

Halen etrafına endişeli bakışlar atan Sam elini uzattı. "Hadi. Eve geldik sayılır."

Onun evine. Doğru. Konsey benimle ilgili ne yapacağına karar verene dek kalacağım yere. "Tamam." Uzattığı elini tutmadım.

Sam bir süre daha beni inceledikten sonra başını salladı. "Çok uzun sürmeyecek. Kapıyı açabilirim ama senin girişini kayıtlara almak isteyeceklerini sanıyorum." Özür diler gibi bir gülümsemeyle baktığından, bu haksızlık yüzünden yakınmadım. Bu seferlik.

"Neden kapıları kapalı tutuyorsunuz ki?"

Kuyruğunu sallayıp özlemle kemerli kapıya bakan Tüylü'nün yanına dönerken, Sam duvarla benim aramda yürüdü. "Aslında yalnızca gelenekten. Son birkaç yüzyıldır devler ya da trollerle⁶ ilgili bir sorun yaşamamış olsak da, kendimizi içeride korumaya almamız gereken zamanlar yaşadık. Sentorlar, ejderhalar – bize saldıran her türlü yaratık. Hava perilerinin

6 Trol: İskandinav folkloründe, korkunç görünümlü, mistik, insanımsı yaratık.

den bahsetmiyorum bile. Artık Sınır'ın uç toprakları daha iyi korunuyor. Ama bir süredir bize saldırmayı denememiş olmaları, bir daha hiç yapmayacakları anlamına gelmez. Hazırlıksız yakalanmak istemeyiz."

Kütüphanedeki kitapların bazılarında, kırmızı mürekkebin cömertçe kullanıldığı bazı savaş resimleri görmüştüm. Gezenin diğer sakinlerine karşı girdiğim sayısız savaşta defalarca hayatımı kaybetmiş olsaydım, ben de kapılarımı kapatırdım herhalde.

Kemer yüksek, geniş bir yapıydı ve on kişinin yan yana duracağı kadar derinlik taşıyordu. Halen duvarın zonklaması nedeniyle ürkmüş olduğumdan, kollarımı kavuşturarak orta noktada kaldım.

Demir parmaklıkların ardında, kemer geniş bir salona açılıyordu. "Gardiyan istasyonu," diye açıkladı Sam. "Ve bu da bir ruh tarayıcısı; böylelikle Konsey kimin gelip, kimin gittiğini takip edebiliyor. Cephanelikler ve Konsey'in, herkesin girmemesi gerektiğini düşündüğü bazı yerlerde birkaç tane duruyor bu tarayıcılardan. Normalde senin de tarayıcıya dokunman gerekir ancak veri tabanında olmadığını varsayarak, bunun pek bir işe yaramayacağını sanıyorum." Avcunu kapıdaki küçük bir panele bastırdı. Panelden gelen bip sesiyle, kapının içindeki bölmelerden biri ardına kadar açılırken, zemine dökülen sarı renkli bir ışıkla birlikte yaklaşan ayak seslerinin yankısı duyuldu.

Kapıda, muhtemelen otuzlarında, sıırım gibi ince bir adam belirdi. "Hey, Sam. Daha erken gelirdim ama Darce az önce Minn'i doğurdu –bu defa bir kız– ve bebek bu kadar küçükken intikam almasını engellemek için Merton'u zapt etmemiz gerekti. Buna alışmak için biraz zaman gerekecek. Minn son on nesildir hiç kız olmamıştı."

Sam önce Tüylü'yü içeri aldı. Toynakların sesi kesildiğinde

onların peşinden içeri girdim ve gözler üzerime kilitlenmeden önce içerideki seyrek eşyaları algılamak için bile zamanım olmadı.

“Alışmaktan bahsetmişken.” Yabancı adam, önce Sam’e, ardından bana baktı. Üzerinde, kendisine bol gelen bir pantolon ve kalın, düğmeleri üstte olan, kahverengi bir gömlek vardı. Öğle sonrasının havası kaban giyilmeyecek kadar sıcaktı. “Ana, değil mi?”

Sanki sorulacak soruymuş gibi. Ruh tarayıcısına dokunmadığım için zaten kim olduğumu biliyordu; üzerine bir de beni dışlanmış hissettirmek için dedikodu yapmaya başlamıştı. Adama zekice bir karşılık verecekmişim gibi çenemi kaldırmıştım, belki de Sam bir şey söylerdi, ama bunların hiçbiri olmadı ve yalnızca adamla birbirimize bakmaya devam ettik. Bakışlarımız yavaşça düşmanca bir hava kazandı.

Tüylü uzun bir iç çekişle sessizliği kırdı.

Gardiyan yeniden Sam’e döndü. “Halen konuşmuyor demek? Üzücü.” Duvara itilmiş ahşap bir masayı çekti. Masanın ortasında ince, titreşen –boş– bir ekran ve etrafında birkaç düzenli kâğıt yığını vardı. Lambayı yakarak masaya doğru eğildiğinde gölgesi duvara düştü.

Sam, Tüylü’nün üzerindeki çantaları aldı. Konuşurken kelimeler arasında homurdanması dışında, ses tonu cana yakındı. “Aslında,” dedi. “Bebeğe kendi adını vermen için seni beklediğini düşünüyorum.”

“Aslında, umurumda bile değil.” Sam’in elindeki çantalarından birini alarak, ellerimi asgari ölçüde kullanarak omzuma astım. Gelişigüzel sardığım bandajlardan biri çıkmak üzereydi. “Ama konuşuyorum. Epey zamandır konuşuyorum.”

Sam sırtışını saklamak için başını arkaya çevirdi.

“İyi o zaman, bunu duyduğuma sevindim. Adım Corin.”

Gardiyanın uzattığı eli sıkmak yerine, bandajlı ellerimi havaya kaldırdım. “Ellerine ne oldu?”

“Yaktım.”

“Beni bir hava perisinden kurtardı.” Sam, kendisinin beni hava perilerinden ve sonrasında gölden nasıl kurtardığını ise mevzubahis etmedi. Ya da neredeyse üç haftadır benimle nasıl ilgilendiğini. Gardiyana beni cesur biri gibi sunarak nezaket göstermişti.

Corin ıslık çaldı. “Etkileyici. Ama başına bir şey gelmiş olsaydı da, geri döneceğini biliyordun, değil mi?”

En nihayetinde geri dönecekti, tabii. Ama bana Corin gibi davranan insanlardan beni koruyacak kadar erken olmayacaktı bu. Çantayı omzumda dengeledim ve Sam’e döndüm. “Akşam yemeği zamanı geliyor.”

Corin’i beş bin yıldır tanıdığını ve kendisini “kurtarmış” olmamın ne denli önemsiz bir olay olduğunu düşünecek olursak, Sam’in müttelikim gibi davranması için pek bir neden yoktu. Ama her nedenle olduğunu bilmesem de, Sam bunu yaptı ve sırf bu sebepten ona sarılabildim. “Haklısın. Sınırdan buraya uzun bir yolculuk oldu. Başka bir gün hoşbeş etsek olur mu, Corin? Ana’yla önce çantalarımızı boşaltmamız lazım.”

Gardiyan başını iki yana salladı. “Korkarım olmaz. Demek istediğim, sen gidebilirsin, Sam.” Çenesiyle uzun salonunun sonundaki açık kapıyı işaret etti. “Ama Ana’nın girişi onaylanmadı.”

“Ne?” Sam’in ses tonundaki neşe bir anda yok olmuştu.

Omzuma asılı çanta canımı yakıyordu. “Yalnızca adımları kayıt defterine ya da benzeri bir yere yazman gerekiyor diye düşünmüştüm. Onaylanmadı da ne demek oluyor?”

“Şehre girişin. Buranın sakinlerinden biri değilsin.”

“Ben burada doğdum.” Kuşkusuz herkes bunu biliyordu. Li

bana herkesin yeni doğan ruhsuza bakmak için nasıl toplandığını anlatmıştı; zaten beni buralardan götürmesinin nedenlerinden biri de buydu. Yalnızca kendi utancını gizlemek için uzaklaşmadığımızda diretirdi Li; aynı zamanda beni korumak da istemişti dediğine göre.

“Kalp’in yasal bir vatandaşı olarak kayıtlı değilsin.”

“Ama ben burada doğdum!”

“O benim konuğum olarak şehirde bulunacak.” Sanki aramızdaki mesafe ikna edici olabilirmiş gibi, Sam bana doğru yaklaştı. “Vatandaşlık meselesiyle sabaha ilgileniriz.”

“Korkarım bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.” Corin kollarını kavuşturdu. “Elimden gelen bir şey olsaydı yapacağımı biliyorsun ama bu durum kurallara aykırı.”

“Ne kuralı? Kalp’e kimin girip kimin giremeyeceğine dair bir kural yok.”

Corin masadan hiddetle aldığı bazı kâğıtları Sam’e doğrulttu. “Konsey bu kuralları birkaç yıl önce yürürlüğe soktu. Hiç ilgilenmiyor musun? Kalp’e girebilmek için vatandaş olmanız ve vatandaş olmak için de, son yüz yıldır burada bir evinizin olması gerekiyor.”

Sam çantalarını yere bırakarak –ben kendi sırtımdaki çantayı daha dikkatli bir şekilde koydum– kâğıtları aldı ve hızla okudu. “Bu saçmalık.” Havaya fırlatdığı kâğıtlar, pürüzsüz yüzeye inmeden önce çırpınarak birbirlerine fısıldadılar. “Meuric’i çağır. Bütün Konsey’i çağır. Hemen buraya gelmelerini söyle.”

“Seanstalar. Ana bu gece gardiyan istasyonunda kalabilir; şu tarafta yatabileceği fazladan bir ranza var.” Arkamdaki bir yeri gösterdi. “Buna kimsenin karşı çıkacağını sanmıyorum.”

İstediğim son şey bütün geceyi gardiyan istasyonunda geçirmektir. Gayzerin yanında bile kendimi daha güvende hissedirdim. Ya da Sınır Gölü’nün dibinde. “Sam–”

Sam başını iki yana salladı. “Kim ne derse desin, benimle eve geliyorsun.”

Kapıya koşup sokaklarda izimi kaybettirmeyi deneyebilirdim –muhtemelen çok zor olmazdı– ama bir milyona iki iyi bir bahis değildi. Sam’le yakalanıp hapse atılırdık. Bu nedenle tek mantıklı seçeneğim, Sam’in bu durumla ilgilenmesine müsaade etmektir. Bu seçenektan nefret etmişim.

“Sam,” dedi Corin. “Sakinleş. Büyütecek bir şey yok.”

“Büyütecek bir şey yokmuş!” Sam, Corin’i kolundan yakalarak salonun diğer ucuna çekti. Sessiz konuştukları takdirde onları duyamayacağım bir yere uzaklaşmışlardı ki gerçekten de çok sessiz bir şekilde konuşmaya başladılar. Bundan da nefret ettim. Ama arkalarından yaklaşıp konuşmalarına dâhil olmayı talep ederek Sam’i daha da kötü bir duruma düşürmek istemedim.

Sam, Corin’e, kuşkusuz ne denli yardıma ihtiyacım olduğundan ve kimseye güvenmediğimden bahsederken, masaya oturarak iyice gevşemiş bandajlarımı açtım. Ellerim çok daha iyi görünüyordu. Hassas bir derinin olduğu pembe eller. Ama yolculuk esnasında ellerimi temiz tutmak konusunda çok dikkatli davranmıştık; özellikle de kabarcıklar oluştuğundan sonra. Hava perilerinin yanıklarının asla iyileşmediğini söyleyen Li’ye inandığım için kendimi aptal gibi hissettim. Çok yakında, eğer bir daha karşılaşacak olursak, ona taş atabilecek kadar iyileşmiş olacaktım.

Gardiyan istasyonunda cızırdayan öfkeli fısıldaşmalardan bir şey anlamıyordum. Corin’in masasının üzerindeki kâğıtları karıştırırken, vardiya takvimleri ve diğer gündelik belgelerle karşılaştım. Görünüşe göre, gardiyan istasyonlarına kim yakın oturuyorsa, evdeyken gözlerini bu istasyonlarda tutma sorumluluğunu taşıyorlardı. Diğerleriyle gün değiştirebiliyorlardı

ve genel olarak, zor bir görev gibi görünmüyordu. Elbette tek kuralı hatırladığınız sürece: Ana dışında isteyen herkes şehre girebilirdi.

“Ormanda tek başına mı buldun? Kışın ortasındayız.” Corin’in şaşkınlıkla çaldığı ıslık kaskatı kesilmeme neden olsa da, arkama dönüp bakmadım. Sam’in, gizli görüşmesinin herhangi bir kısmını duyduğumu bilmesine gerek yoktu.

Masanın diğer tarafındaki kâğıt yığnında, Kalp içindeki cephaneliklerin yerlerini ve içindekileri gösteren listeler yer alıyordu. Bak bu ilginçti işte. Eski mancınıklar ve toplar, daha yeni zırhlı araçlar ve hava araçları. Lazer tabancaları. Okuduklarımin yarısının ne olduğuna dair fikrim olmamasına rağmen, sayfaları karıştırmaya devam ettim. Belki Sam bana anlatırdı ya da kütüphanede bu konuda bir şeyler bulurdum. Yani gardiyan istasyonunun ötesinde bir yerlere gitmeme müsaade edilirse.

“Tamam.” Corin hızla yanıma gelerek sayfaları ellerimden çekti. “Bunlar seni ilgilendirmiyor.”

“Endişelenme.” Ayağa kalkarak, çantasından SED’ini çıkaran Sam’e baktım. “Li bana okumayı öğretmedi zaten.”

Sam homurdanarak Konsey’i aramak için salonun diğer ucuna geçti.

Yarım saat geçmeden insanlar gelmeye başladı. Corin, Sam’le bana hiçbir yere ayrılmamamız için söz verdirdikten sonra, Tüylü’yle yolculuk malzemelerimizi yakındaki bir ahıra götürdü. Ve sözümüzü tuttuk. Konsey’i aradıktan sonra Sam’in artık hiçbir yere gidemeyeceğini biliyordum ve yanımda o olmadan şehre dalıp kaybolmak da istemiyordum.

İlk gelen, herhalde seksenlerinin sonlarında bir kadındı. Li beni herkesten uzak tuttuğundan, o güne dek yalnızca farklı yaşlardaki insanların fotoğraflarına bakmakla yetinmiştim. Birinin yaşını tahmin etmek alengirli bir işti. Kadının gri saçları

sıkıca toplanarak topuz yapılmıştı. Yüzündeki derin olmayan kırışıklıklar yaşlı olmaktan çok, ağırbaşlı bir görünüm kazanmasına neden oluyordu. Kendisini Sine olarak tanıttıktan sonra, gardiyan istasyonunun bir tarafına dizilmiş sandalyelerden birine oturdu.

Gayzer kurbanı Sine. Hah.

Bir sonraki gelen kişi Meuric oldu. On beşinden daha genç görünüyor olsa da, acil durumlar haricinde, fiziksel özellikler ve hormonlar nedeniyle bir iş sahibi olmak için on beşini geçmeniz gerektiğini biliyordum. En azından benim duyduğum buydu.

Meuric benim boyumda olmasına ve çenesi ve dirsekleriyle bir parça ukala bir görünüm taşımasına rağmen, çukurda kalan gözleri gerçek yaşını açık ediyordu. Bana baktığında, kendimi bundan daha önemsiz hissetmemiştim. Sam, Meuric’in Konsey’in lideri olduğunu söylemişti; bu yüzden gerçekten etkilemem gereken kişi de oydu.

Zamanında Li’ye Ciana’yla ilgili durumu haber veren Frase ve Antha da gelenlere katıldı.

“Belli ki bu kural yalnızca Ana’yı Kalp’in dışında tutmak için çıkarılmış. Sırf beş bin yıldır yaşam sürmüyor diye onu dışlamak hem zalimce hem de adaletsiz bir davranış,” dedi Sam.

Çenesini kaşıyan Meuric düşünceli görünüyordu. “Yanlış hatırlamıyorsam, söz konusu kuralı çıkarmamızın asıl nedeni, kimsenin başka yeniruhların doğup doğmayacağından emin olmamasıydı. Tek yeniruh Ana değilse ne olacak? Her birine yeni evler mi açmak zorunda kalacağız? Toplumumuz onları destekleyebilecek durumda mı?”

Daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan, Sam uyarı mahiyetinde bir bakış attı.

Onları. Kollarımı kavuşturarak çantaların yanında dikildim. Onlar yoktu. Yalnızca *ben* vardım.

“Amacımız Ana’yı tecrit etmek değil, şehrimizi korumak.” Antha parmaklarını saçlarına geçirdi. “İlk geldiğimizde Kalp’e karşı nasıl hoyrat olduğumuzu hatırlıyor musunuz? O zamanlar çok gençtik. Şimdi Ana’nın olduğu gibi.”

“Şehrinizi bozacak değilim.” Sam’in yalvaran bakışını görmezden gelerek, kaşlarını çatıttım. “Herhangi bir şeyi değiştirmek ya da alıştığınız düzeni bozmak niyetinde değilim.”

“Bunu yaptın bile,” dedi Frase. “Yalnızca varoluşunla.”

“Bunun için Li’yle Menehem’i suçlamanız gerek. Benimle bir ilgisi yok.” Daha dik, daha uzun görünmeye çalışsam da, Sam’in yanında bunu denemek anlamsızdı. “Varoluşum nedeniyle, kendi hayatlarınızı benim yaptığımdan çok siz kendiniz değiştiriyor ve bozuyormuşsunuz gibi. On sekiz yıldır uzaktayım ve ben ortalıkta değilken benimle ilgili kanunlar çıkarıyorsunuz—”

“Ana’nın söylemeye çalıştığı şeyin, elinde olmayan bir şekilde doğmuş olmasının dışında, kimseyi rahatsız etmediği olduğunu düşünüyorum,” diye araya girdi Sam.

“Li dışında,” dedi Antha.

Sine başını salladı. “Menehem’in aksine, Li sorumluluğunu taşımayı seçti. Bu onun yüce gönüllülüğüydü.”

Benim duyduğum öykü böyle *değildi*.

“Bunu Li yapmasaydı,” dedi Sam. “Bir başkası yapardı. Belki de, birkaç yıl içinde Ana’nın büyüyerek toplumumuzun bir üyesi olacağını fark eden biri. Ana’nın kendine ait becerileri var ancak ona müsaade edilmedikçe hiçbir şeye katkıda bulunamaz.”

“Onu sen yanına alırmıydın?” dedi Meuric. “Hayır, hayır, sen de o zamanlar daha çocuktun. Yanlış hatırlamıyorsam,

acayip bir yıld. Sen yılın ilk gününde, Ana ise birkaç hafta sonra doğdunuz. O yıl içinde iki doğum birden olmuştu. Bunu çok iyi hatırlıyorum çünkü Ana geldikten üç gün sonra öldüm. Şok, yaşlı kalpler için pek de iyi bir şey değil.”

Bakışlarımı Sam’e çevirdim; doğum günlerimizin aynı olduğunu söylememiş miydi? Peki o zaman Meuric neden başka bir şey söylüyordu?

Sam bu noktanın farkında değilmiş gibi görünüyordu. “Yapabilseydim yapardım ama dediğin gibi, bir başkasına bakabilecek durumda değildim. Bunu şimdi yapmayı öneriyorum.”

“Peki onun şehirde yaşamasını engelleyen yasa ne olacak?” diye sordu Meuric.

“Son on sekiz yılda kaç tane yeniruh doğdu?” Sam’in sesi buz gibi sertti. “O tek. Ve yasa onun için çıkarıldı. Buna en iyi ihtimalle kötü ev sahipliği, en kötü ihtimalle ölüm cezası denir. Özellikle de Ana’nın öldükten sonra yeniden gelip gelmeyeceğini bilmediğimizi düşünecek olursak. Ve bu konuda bir başka yasa olduğuna inanıyorum.”

Milyonlarca soruma cevaplar arayarak Sam’e bakıyordum – ölümüm üzerine bir yasa mı vardı?– ama o bakışlarıma karşılık vermiyordu.

Konsey üyeleri bir süre birbirine baktıktan sonra, omzunu silkerek ilk konuşan Sine oldu. “Benim için en önde gelen şey yasa değil. Sam, Ana’yla ilgilenmek istiyorsa, buna müsaade edilmeli. Kızın kimseye zararı yok.” Bana sıcak bir gülümseme yollasa da, buna karşılık veremedim.

Meuric başını salladı. “Sanırım kendisine biraz yol gösterilmesi genç Ana için bir şans olacaktır. Kuşkusuz Li de kabiliyetli bir öğretmendi ama belki de Sam, kim olduğunu öğrenmek isteyen Ana’ya yardımcı olabilir ve böylelikle, dediği gibi, Ana toplumumuza katkıda bulunabilir.”

“Yeni bir ebeveyne ihtiyacım yok,” diye ağzımı açsam da, Sam bir kez daha sözümü kesti.

“O halde yasayı feshediyor musunuz?” Benden yana olmasaydı, sürekli sözümü kestiği için Sam’e bir tane geçirirdim. Kendi yaşamım üzerine söz sahibi olamayacaksam, nasıl *kendim* olacaktım?

“Frase? Antha?” Meuric, Konsey’in diğer iki üyesine bakıyordu. “Diğerleri burada olmadığından, bu kararı oybirliğiyle almamız gerekiyor.”

“Yat borusuna uyması ve derslerle testlere girmesi koşulluydu.” Frase bakışlarını Sam’e doğrulttu. “Elbette, Ana’nın kaliteli bir eğitimden geçmesi için. Öldükten sonra yeniden dönecek olursa, o zaman değerli bir yeni ses kazanmış oluruz. Diğer yandan, geri dönmeyecekse.. eh, Sam’in yeni projeler üstlenmekten hoşlandığını hepimizi biliyoruz. Bu görev onu yaşamı boyunca meşgul tutar ve eğer başka yeniruhlar ortaya çıkacak olursa, edindiği deneyimle onlara da yardımcı olabilir.”

Arkamda kavuşturduğum ellerimi sıktım. Yeni oluşan derinin sızısı beni yerimde tutan tek şeydi. Ben bir *proje* değildim. Ben bir *deney* değildim. Ben lanet olası bir *kelebek* değildim.

“Bu bana makul geliyor.” Antha çenesini kaldırarak bana baktı. “Bu koşullara riayet edecek misin?”

Sıkmaktan çenem ağrıyordu. Ama en azından ne düşündüğünü anlamak için sürekli Sam’e bakmaktan vazgeçmiştim. Onun *rehberliğine* ihtiyacım yoktu. “Elbette.”

“O zaman karar verilmiştir.” Meuric yerinden kalkmak için sandalyesinin kollarından güç aldı. “Ana, öğrencisi sıfatıyla Sam’in yanında kalacak. Kaydedilen gelişmelerin raporları her ay Konsey tarafından incelenecek. Neden sabah siz ikiniz Konsey Binası’na gelmiyorsunuz? Onuncu saatte. Ana’yı diğerleriyle tanıştıır ve detayları tamamlarız.”

Bu bir rica ya da davet değildi.

Aşırı derecede kibar ve mesafeli hoş geldinlerin ardından –eve ve Kalp’e hoş geldin, Ana– Konsey üyeleri istasyonu terk etti. Corin de gittikten sonra, Sam’le çantalarımızı sırtlandık.

Beni kapıya doğru yönlendirmeden önce gözlerimiz kısa bir an için kesiştiğinde, bu kararın Sam’i tatmin edip etmediğini anlayamadım. Ta ki, o konuşana dek. “Bunu planladılar.”

8 ŞARKI

“Ne demek istiyorsun?” Dışarı ilk adımımı attım. Kalp’in içine, geniş bir bulvara. Yolun sol tarafını kozalak ağaçlarıyla beyaz taşlı evler kaplamıştı. Ağaçların arasında kaybolan daha küçük sokaklar bir mahremiyet sanrısı veriyor olsa da, evlerin üzerinde durduğu arazilerin zaten aşırı ölçüde geniş olduğu hissine kapıldım.

Sam, sağ tarafta kalan ve –duvar çok büyük olduğundan seçebildiğim– şehrin diğer ucuna uzanan tuhaf bir bina sırasını gösterdi. “Burası endüstri bölgesi. Depolar, imalathaneler, fabrikalar.”

“Bütün bu işleri kim yapıyor?”

“Herhangi bir şey isteyen herkes. Ya da, mesela, kumaş ru-lolarına ihtiyacın olduğunda, pazarın açıldığı gün gidip satın alabilirsin. Çünkü bu türden alanlarda çalışmaktan hoşlanan ve kullanabileceklerinden daha fazlasını üreten az sayıda insan var. İnsanların işi bu ve yiyecek alabilmek için ihtiyaçları olan krediyi de böyle elde ediyorlar.”

“Peki ya şunlar?” Binaların arasından geçen koca boruların oluşturduğu labirenti gösterdim. “Bu borular, içlerine birini so-

kabileceğin kadar büyük.”

“Borular, jeotermal enerjinin aktarımı için. Sınır’ın bu kısmı devasa bir yanardağın üzerinde yer alıyor, bu nedenle de yerin hemen altında çok fazla enerji var. Aslında neredeyse bir asır önce, potansiyel açıdan çok daha az tehlikeli olan güneş enerjisine geçmiş olsak da, yedek enerji için boruları yerlerinde tutuyoruz.”

“Anlıyorum.” Duvardan daha yukarılara çıkan yel değirmenlerine baktım. Her şeyin üzerinde, kule gökyüzüne yükseliyordu. Başımı ne kadar arkaya yatırsam da kulenin en tepesini göremedim. Hissettiğim ürpertiyle, dikkatimi yeniden Sam’e verdim. “Neden bu kadar enerjiye ihtiyaç duyuyorsunuz? Bir milyon insanın kullanabileceğinden çok daha fazlasını alıyor-muşsunuz gibi görünüyor.”

“Aslında sahip olduğumuz gücün büyük kısmı şehrin otomatik bakım sistemlerine ve insanlar tarafından kontrol edilmeye ihtiyaç duymayan mekanik dronlara gidiyor. Kar temizleme araçları ya da kanalizasyon sistemleri gibi.” Yüzünde bir sırıtma belirdi. “Ve Stef gibi başını çok fazla belaya sokan birisiysen, ceza olarak sürekli kontrol etmek ve temizlemek zorunda olduğun bu sistemleri çok iyi tanımaya başlıyorsun.”

“Peki ama kimse ceza gerektirecek yanlış bir şey yapmadığında ne oluyor?”

“İnan, her zaman birileri olur,” diye homurdandı. Ama kimsenin yanlış bir şey yapmadığı nadir zamanlarda, bu işleri sırayla üstleniriz.”

“İyk.” Hemen o anda düzgün davranmaya karar verdim. İlk ve muhtemelen tek yaşamımı cezalar alıp tarifsiz iğrençliklerle geçirmek istemiyordum.

“Seni karşılamak için kimsenin gelmemesine şaşırdım,” diye mırıldandı Sam.

“Karşılama yok.” Etrafımı inceleyip çantalarımı düşürmek için elimden geldiğince dikkat gösterirken, taşlı bulvarda Sam’i takip ettim. Doğduğumdan bu yana Kalp’teki ilk günüm-
dü ve şehir ölü durumdaydı. “Bunu planladıklarını söylerken ne demek istemiştin?” Sonsuza dek sorumu cevaplamaktan kaçamazdı.

“Ne dediysem onu. Bence gardiyan istasyonuna gelmeden, önerilerinin ne olması gerektiğine karar verdiler. Ve bunu, sanki sana bir iyilik yapıyormuş gibi gösterdiler.”

Bunu anlamadığım için önce bir süre düşündüm. Ama konuşulanları yeniden aklımdan geçirdiğimde, Sam’in haklı olduğuna kanaat getirdim. “Sana çok da saygı duymuyorlarmış gibi geldi bana. Beni aşağılamaları bir kenara, projelerden kasıtları neydi?”

Kuru bir şekilde güldü. “Her yaşamımda yeni şeyler denemeye meyilli olduğumu. Aslında birçok insan yeni şeyler öğrenmeye çalışıyor çünkü Kalp’te, bozulan tesisatını onarabilecek iki kişinin de şehir dışında veya iki yaşam arasında olduğunu fark etmektense, her şeyi kendi başına yapabiliyor olmak çok daha kolay.”

“Yani tesisatını tamir etmeyi biliyorsun. Bu bir suç değil ki.”

“Ama her yaşamımda bir yandan yeni şeyler öğrenmeyi deneyip, bir yandan da eski yaşamlarımdaki projeleri sürdürmeye çalıştığım-
da –ve bazen de bunda başarısız olduğumda– bu durum sanki yönümü kaybetmişim gibi görünmeme neden oluyor. Üzerime aynı anda çok fazla iş aldığımı ve bu işlere yeterince ilgi göstermediğimi düşünüyorlar.”

“Çok çelişkiliymiş.” Artık üzerimde iki kat yük olduğu için Sam’in uzun adımlarına ayak uydurmaya çabalıyordum. Evine bunca yaklaşmışken sabırsızlandığı için Sam’i suçluyor değilim ama son birkaç haftaya göre çok daha sıcak bir gündü.

Gerginliğim yüzünden kafamın içinde çınlamalar duyuyordum.

“Hayat işte.”

Belli ki öyle. “Fikrini değiştirip Meuric’i aramasını sağlamak için Corin’e ne söyledin?”

Sam omuz silkecekken, asılı çantalar yüzünden bunu pek beceremedi.

“Ne denli işe yaramaz olduğumu mu? Nasıl yardıma ihtiyaç duyduğumu ve tek başıma bırakılırsam hayatta kalamayacağımı mı?” Bunlar muhtemelen doğrudu da. Li’nin evinden ayrıldıktan sonra bir gün bile dayanamamıştım.

“Hayır, bu türden bir şey söylemedim.” Bakışlarını dümdüz önüne doğrultmuştu.

On beş dakika kadar sessizce Sam’in peşinde koşturduktan sonra, “Corin’den hoşlanmadım,” dedim.

“Kötü birisi değildir. Yalnızca çok katı biri ve çok fazla kurallara bağlı. Bugün olanlar yüzünden onu suçlamamalısın.»

Beş insanın omuz omuza yürüyebileceği kadar geniş bir sokağa girdik. Sokağın iki tarafında çalılar ve yeşillikler vardı. Geçtiğimiz diğer sokak ve kaldırımlar girdiğimiz bu sokaktan farklı olmasına rağmen, burada da her şey birbirinden çok uzaktı. Şehirdeki nüfusun yarısı bu kesimde yaşıyor olsa da, camları açıp bağırdıklarında bile birbirlerini duyabildiklerinden şüpheliydim.

Sokak boyunca gözüme yalnızca birkaç ev çarptı; birbirinden uzak ve ağaçlarla korunan evlerdi bunlar. Hepsi de şehrin duvarıyla tapınakta kullanılan beyaz taşlarla inşa edilmişti ancak dış cepheleri farklı şekillerde dekore edilmişti. Bazıları basit evlerdi; yalnızca dayanıklı kepenklere ya da taşların arasında camlara sahipti. Diğerleri ise çok daha zengin görünümlüydü.

“Her evde camlar ve kapılar hep aynı yerde mi oluyor?” So-murtarak, daha da hızlanmış olan Sam’e yetişmeye çalışıyor-dum. Belki de onu biraz konuşturabilirsem yavaşlardı.

“Öyle. Dediğim gibi, geldiğimizde şehir bizi bekliyordu. Ev-ler inşa edilmiş ama cam ve pencere yerleri açık bırakılmıştı. İçleri de bütünüyle boş olduğundan, iç duvarları, merdivenleri, katları biz yaptık. Her şeyi, anlayacağın. Göreceksin.”

Yürümeyi, daha doğrusu koşturmayı keserek, durdum. So-luklanmaya çalışarak diz üstü çöktüm ve sırtımdaki çantayı yere bıraktım. Bu çanta neredeyse kilomun yarısı kadar çeki-yor olmalıydı. Kalbim küt küt atarken, yan tarafıma bir kramp girdi.

“Ana?” Sam en sonunda arkasını dönerek, artık arkasında olmadığını anladı. Geri dönerek yanıma çöktü. “İyi misin?”

“Hayır.” Kaşlarımı çatıp, avuçlarımı soğuk terlerle ıslanmış yanaklarıma bastırdım. “Hayır, kaçarken bir gölde buldum kendimi, yakıldım, haftalarca bebek gibi bakıldım ve ardından Sınır’ın yarısını yürüyerek geçip kendimi burada, beni zerre tanımadıkları halde hayatımı yönetmeye kalkışan insanların önünde buldum. Ve şimdi de sen benden kaçıyormuş gibi yü-rüyorsun.” Çantama attığım fiske yüzünden, bileklerimden kollarıma yükselen şokla irkildim. Karanlık yavaş yavaş görüş alanımı daraltıyor, derin nefesler alırken daha da üzerime ka-panıyordu. “Dünyanın bütün zamanına sahipsin. Biraz daha yavaş yürüyemez misin?”

Cebinden bir mendil çıkarırken yüzündeki maske düşmüş gibi ifadesi değişti. Mendille alnımı ve yanaklarımı kuruladı. “Üzgünüm. Dikkat etmemiştim.”

“Kafan meşgul durumda.” Aslında bu halini daha önce, ba-rakadayken hava perileri ya da Li hakkında konuştuğumuz za-manlarda da görmüştüm. Ama bunu hiç kabul etmemişti.

“Eve geldiğim için heyecanlandım yalnızca.” Mendili yü-zümden çekti.

Yalancı. Tamam, belki tam yalan sayılmazdı ama ben de aptal değildim. Gardiyan istasyonundan ayrıldığımızdan beri yüzünde o maske vardı. Hayır, daha öncesinden beri. Beni sa-vunduğu –ve sözümü kestiği– zamanla, Konsey’in ne yapılaca-ğı konusunda karar verdiği zaman arasında kalan bir andan bu yana. Belki de ben nasıl yeni bir ebeveyn istemiyorsam, o da bir çocuk istemiyordu. Her ne kadar bu sorumluluğu üstleneceği-ni söylemiş olsa da...

Ama ben çocuk değildim.

Omzumu oyan çantayı alıp ayaklarımın üzerine kalktım ve başımı sallayarak devam etmesini işaret ettim. Maskesi yeni-den yüzündeydi ama artık daha yavaş bir tempo tutturmuştu. Birkaç sokağı daha dönüp uzun bir kaldırıma yönelirken hiç konuşmadık ve en sonunda, Sam’in evi gözüme ilişti.

Gördüğüm diğer bütün evler gibi, beyaz dış cephesi ve aynı yerlerde konumlanmış pencere ve kapılarıyla, yüksek, geniş bir yapıydı. Küçük, ahşap ve daima tozlu bir yer olan Mor Gül Kulübesi’ne hiç benzemiyordu.

Kepenklere çam yeşiline boyanmıştı ve her bir kepengin al-tında sık çalılıklar vardı. Muhtemelen gül çalılıkıydı bunlar. Mor güllerin geride bıraktığı izleri hatırlayarak bakışlarımı el-lerime çevirdim. Hava perisinin ateşiyle yanmış olan izler artık görünmüyordu.

Evin önünde genişçe bir bahçe, yan taraflar ve arkada ise birkaç çıplak meyve ağacıyla küçük müstemilatlar yer alıyordu. Tavuklar gıdakhıyor ve diğer bir binadan kobayların gürültüsü geliyordu.

Kepenkler gibi yeşil renkte olan kapıya yaklaşırken Sam he-men yanımda yürüyordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Hoş.” Oysa taş duvarlar ve çatı, mükemmel bir şekilde bakılmış çimenlik alanlar... her şeyin soğuk bir görünümü vardı. Kadim, her şeyi gözleyen bir havası vardı bu evin. Omzumun üzerinden baktığımda, gökyüzüne yükselen tapınak daha önce olduğundan çok daha tekinsiz bir görünüm sergiliyordu.

Coşkudan yoksun oluşumu fark etmeyen Sam, anahtarını bularak –iki yaşam arasında bu anahtarı ne yapıyordu acaba?– içeri girmem için kapıyı ardına kadar açtı.

İçerisi serin ve loştu; çatlaklardan içeri süzülen ışık huzmeleri gölgelere neden oluyordu. Merdiven ve arkadaki ikinci oda –mutfak?– haricinde, ilk katın tamamını salon oluşturunuyordu. Bir salonda bulunması gerekenden çok daha fazla sayıda büyük mobilyanın üzerine beyaz çarşaf serilmişti.

Tam bu konuda bir şey soracakken, Sam bir düğmeye bastı ve sert ahşap zemine dökülen ışığa alışmak için gözlerimi kırpıştırıp kısmak zorunda kaldım.

“Çarşafı çekip şimdilik bir köşeye koy,” dedi. “Ben de yukarıda sana bir oda ayarlayayım.” Büyük çantaları holde bırakıp, sırt çantamla birlikte, kıvrılarak dönen merdivenden yukarı çıktı. Salonun bulunduğu kısma hâkim olan L-şeklindeki sahanlık, ahşaptan oyulmuş ince parmaklıklara sahipti. Sam görüş alanımdan çıkıp kaybolmadan önce son bir kez bana baktı.

Altlarında kırılğan bir şeyler vardır diye, sentetik ipekten çarşafı oldukça dikkatli bir şekilde çekip aldığımda, karşıma kitaplıklar, raflar, sandalyeler, sehpa çıktı. Mobilyaların tamamı cilalı, sert ahşaptandı ve üzerlerinde obsidiyen, mermer ve kuartzdan işlemeler yer alıyordu. Sam bana bu türden zanaatları öğrendiğinden bahsettiğinde, neden buna zahmet ettiğinden emin değildim. Çok fazla iş gibi gelmişti o esnada. Ama şimdi taştan bir örümcek kuşunun cilalı kıvrımlarını ya

da narin tüyleri gördüğümde, anlamıştım.

Çok güzeldi. Dahası, bir yerde beş bin yıl boyunca yaşayacaksam, bu yere bakmaktan keyif almak da isterdim.

Diğer taraftan, Sam, bazı insanların bunları bir iş olarak yaptığını da söylemişti. Dilediği takdirde satın alabilirdi yani. O halde, Sam’in işi neydi? Döndüğünde ona bunu soracaktım.

Salonun kenarlarındaki mobilyaları açtıktan sonra, ortadaki eşyalara dönerek özellikle tuhaf görünen bir yığından başladım.

Çektiğim çarşaf, akçaagaçtan genişçe bir yüzeyi ve bir dizi tuşu ortaya çıkararak, bir taburenin üzerine düştü.

Bir piyano. Hem de gerçek bir tane.

Göğsüm sıkışmıştı ve Sam’e seslenerek, neden bana bundan bahsetmediğini sormak istedim. Ama işimi henüz bitirmiş değildim. Çarşafın altından başka hazineler de çıkabilirdi.

Şaşkına dönmüş bir halde, o güne dek yalnızca en sevdiğim kitaplarda gördüğüm şeyleri ortaya çıkararak salonda bir o yana, bir bu yana koşturdum. Büyük bir arp. Bir org. Bir klavsen. Cilalı ahşap yüzeyine çeşitli enstrüman figürlerinin oyulmuş olduğu kutular. Enstrümanların tamamını tanımamış olsam da, kemanı, bir başka –ve daha büyükçe– yaylı çalgıyı, dili ve girift metal tuşları olan uzun enstrümanı –klarnet?– çıkarabilmişim.

Bunlar da harikuladeydi. Yoksa Sam, önceden bir arkadaşını arayıp, sırf ben seviyorum diye bütün bunları eve mi getirtmişti?

Neden böyle bir şey yapacağına dair bir fikrim olmasa da, bu, Sam’in yapacağı türden bir şey olurdu. Tanıştığımızdan beri bana karşı çok nazikti; her zaman beni mutlu edecek şeyler yapıyordu.

Yeniden salonun ortasındaki piyanoya çekildim. Enstrü-

manla taburesi oyma ahşapla çerçevenlenmişti; abanoz ve sararmış fildişi tuşlar ışıldıyordu. Parmaklarımı tuşlara dokunmak için uzandı ancak bunlar benim eşyalarım değildi. Son anda elimi geri çekip, avcumu hızla atan kalbime basturdım.

Gerçek bir piyano. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

“Sevmedin mi?” Sam’in, beni sinir etmek istiyormuş gibi tınlayan sesi sahanlıktan gelmişti. Yerimden sıçrayarak ona döndüm; dilimin ucundaki soruları kontrol altına almak için uğraşıyordum. “Yoksa yanlış bir his mi verdi?”

“Parmak izleri.” Aklıma gelen ilk şey. “Hiçbir şeyde iz bırakmak istemedim.”

Tırabzanda kaydıracağı parmaklarıyla merdivenden aşağı inerken ses tonu da yumuşadı. “Bir şey çalsana.” Yüzünü yıkayıp gömleğini değiştirmiş olmasına rağmen, uzun yürüyüşümüz nedeniyle halen kızarmış bir görünüm taşıyordu. Belki de bunun nedeni başka bir şeydi çünkü buraya gelirken soluk soluğa kalan o değildi. “Canını yakmazsın.” Belki de beni sinir etmek istemiyordu ama gene de gardımı indirmedim.

Ortadaki bir tuşu seçtim. Havadar odada net bir nota çınladı. Omurgama tırmanan kıvılcımlarla bir başka, bir başka tuşa daha bastım. Parmaklarımı klavyede sola doğru kaydırığımdan bastığım her nota bir öncekinden daha kalındı. Sağdaki bir tuşa bastığımda daha yüksekte bir nota duyuldu. Buna bir şarkı denmezdi ama cilalı taşlar ve mobilyalardan seken sesleri dinlemek harikaydı. Sırıtmaktan yanaklarım ağrımaya başlamıştı.

Sam tabureye oturup hiçbirine basmadan parmak uçlarını tuşların üzerinde gezdirdikten sonra, çaldığım dört notaya bir daha bastı. Kesik sesler çıktı ardı ardına. Akortsuz sesler.

Ama taburede otururken dikkatimi çeken bir şey vardı. Sanki aşına olduğum bir şey. Bu ödünç alınmış bir piyano değildi.

Muhtemelen bir sürü insanın evinde piyano vardı.

Dört notayı yeniden duyduğumda, bu defa yavaş bir ritimle çahndıklarını fark ettim. Ve Sam bana baktığında, anlaşılmaz bir ifade geçti yüzünden.

Piyanonun tuşları üzerindeki ellerine bakmaktan kendimi ahkoyamıyordum; öylesine rahat görünüyordlardı ki.

Bastığım notaları yeniden çaldı ama sonrasında durmak yerine, kulaklarımın duyduğu en harika şeyi çalmaya koyuldu. Göl kıyısındaki dalgalar, ağaçların arasından ilerleyen rüzgâr gibi bir şey. Şimşekler, gök gürlemeleri ve hızla yağan yağmur gibi. Sıcaklık ve öfke, ve balın tatlılığı gibi.

Bu müziği hiç duymamıştım. Müzik yükselerek devam ederken kabaran kalbimde nefes alacak yer kalmamış gibiydi. Duyduğum şey içimin acımasına neden oluyordu.

Bir yandan sonsuza dek sürmüş gibiydi, bir yandan da yeterli kadar değildi. Ve bastığım dört notayı bir daha duydum; ilk andaki gibi yavaş çalınmışlardı. Sesler düşüncelerimde yankılanırken nefes almaya çabaladım. Ve en sonunda salonu yeniden sessizlik kapladı.

Hangi aralıkta yere oturduğumu hatırlamıyordum. Ama iyi ki yapmıştım. Derman kalmamış bacaklarım daha fazla beni taşıyamazdı.

“Sam, yoksa sen—” Söylemek üzere olduğum adı yuttum. Dediğim şey yanlış çıkarsa gerçekten de kendimi utandırmış olurum. Ama çoktan yere çökmüştüm ve kulübenin kütüphanesindeki cihazı çaldığım ilk andaki gibi müzik halen içimde sürüyordu. Ama belki yüz kat daha güçlü bir şekilde.

Buradaydı. Gerçekti. O an oluyordu.

“Sen Dossam mısın?”

Elleri rahat bir şekilde tuşların üzerinde durdu. Yeniden çalmasını diliyordum. “Ana,” dediğinde, gözlerine baktım. “Sana

söylemek istiyordum.”

“Peki neden söylemedin?” Keşke aldığım ilaçlarla başım dönmüş haldeyken kendisine ne kadar tutkun olduğumu itiraf ettiğim o anı düşünmeyi kesebilseydim. İçine saklanabileceğim bir delik olsaydı, bunu yapardım.

Tuşları bir kez daha okşarken, yüzünden bir başka tuhaf ifade geçti. “İlk başta bunun önemli olduğunu düşünmemiştim. Sonra ise—” Başını iki yana salladı. “Biliyorsun işte. Benimleyken kendini daha farklı hissetmeni istemedim.”

Bu ya nezaket ya da gerçekten geri zekâlılık. “Bana adının Sam olduğunu söyledin. Diğer herkes de sana Sam dedi.” İnsanların ona Dossam diye seslendiklerini fark ederdim kesinlikle.

Yüzü kızardı. “Sam daha kısa ve herkes bana uzun zamandır böyle sesleniyor. Gölde sana adımı söylediğimde, bunu bilemeyeceğini düşünmemiştim. Açıklığa kavuşturmalıydım ama—”

“Sorun değil.” Ayağa kalkıp kendimi toparlamaya çalıştım. Ama Dossam *hemen yanımdaydı*. Beni en kötü halimde gördükten sonra, yüzüne bir daha nasıl bakabilirdim? Artık Dossam olduğunu öğrenmişken, nasıl bir daha Sam olabilirdi?

Ama zaten bana gerçek kimliğini açık etmeyerek önlemeye çalıştığı durum da tam olarak bu değil miydi? Bir an önce kendimi toparlayamadığım takdirde, hakkımda korkunç düşüncelere kapılabilirdi.

Kendimi, avuçları dizlerinde, halen piyanonun başında oturan ona bakmaya zorladım. Beni gölden çekip çıkaran ve yanan ellerimi saran Sam gibi görünüyordu halen.

“Çaldığın parça neydi?” Yaklaştım. Piyanoya. Ona.

Aynı kocaman açılmış gözler, aynı karmakarışık siyah saçlar. Aynı kararsız gülümseme. “Bu parça senin,” dedi. “Sen ne

dersen adı o olsun.”

Geriye sendeledim. Kendimi toparlamakmış. “Benim mi?”

Bir şeye çarpmayayım diye beni omzumdan yakaladı. “Duymadın mı?” diye sordu beni inceleyerek. “Senin seçtiğin notaları, bana seni hatırlatan şeyleri çaldım.”

Benim notalarım. Ona beni hatırlatan şeyler. Dossam beni düşünmüştü. Bir ruhsuzu.

Ama o benim bir ruhsuz olduğumu düşünmüyordu.

Aklımdan neler geçtiğini fark etmeksizin devam etti. “Aslına bakacak olursan, bugüne dek beni bin kere dinlememiş birine bir şeyler çalma zevkine çok sık erişiyor değilim. Hatta Armande ve Stef’in bundan çok sıkıldıklarını sanıyorum.”

“İnsan bundan nasıl sıkılır, bilemiyorum. Sonsuza dek dinleyebilirim.” Dudağımı ısırdım. Neden birazcık olsun zekice bir şey söyleyemiyordum? Gülümsedi. “Bu parçayı şu anda mı yazdın? Şimdi?”

“Birazını. Bir kısmını bir süredir düşünüyordum zaten. Unutmadan hemen bir yerlere yazsam iyi olacak.” Bana elini uzattığında yalnızca bakakaldım çünkü yalnızca bir dakika önce bu el piyanonun üzerinde *benim için* bir melodi yaratıyordu. Ve birdenbire, artık hiç kimse olmadığımı düşündüm. Artık Müziği Olan Ana’ydim.

En iyi müzik benimdi.

“İyi misin?” Sanki aklımdaki bütün düşüncelerin ağırlığıyla devrilecekmişim gibi, beni dirseklerimden tuttu.

“İyiyim.” Kendimden geçmiş haldeydim. Sersemlemiştim. Ama verdiği armağanın benim için, niyetlendiğinden çok daha fazla anlama geldiğini fark etmesini de istemiyordum. Daha ona nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyordum.

“Geç oldu. Hadi temizlenip dinlenelim. Olur mu?”

Dilimi yutmuş gibi yalnızca başımı salladım ve beni yukarı

çıkartıp koridordan geçirerek mavi tonlarda dekore edilmiş bir yatak odasına götürmesine izin verdim.

Kepenkli pencere, yatak ve asılı kıyafetlerin olduğu duvar girintisi dantellerle kaplıydı. Duvarların olması gereken yerde, üzerlerinde elle kesilmiş ceplerin olduğu ipek çarşaflar asılıydı. Bazı ceplerde katlanmış battaniyelerle başka eşyalar, bazılarında ise kitaplar ya da antilop boynuzundan oyulmuş küçük enstrümanlar yer alıyordu. Odanın bir tarafı çalışma masasına dönüştürülmüştü. Yalnızca dışarı bakan duvar taştandı ama Sam bu duvarı da patlayan gayzerlerin, karlı ormanların ve antik kalıntıların resimleriyle doldurmuştu.

“İstediğin her şeyi kullanabilirsin. Miadını doldurmuş olsa da bir şeyler bulacağından eminim.” İpek duvarlar gibi yapılmış olan bir başka kapıyı gösterdi. “Burası da banyo. İhtiyacın olan her şeyi içeride bulabilirsin.”

“Bütün bu şeyleri olur da bir kız yanında kalır diye mi tutuyordun?”

Sam ağırlığını diğer tarafa kaydırarak benden biraz uzaklaştı. “Aslında, bunlar benim.”

Diğer yaşamlarında kız da olduğunu hatırlayana dek, onu bir elbisenin içinde hayal etmeye çalıştım. Tuhaf olan o değildi.

“Doğru. Üzgünüm.” Kötü bir özürdü ama diyecek daha iyi bir şey bulamamıştım. Yorgundum, her yerim ağrıyordu. Ve şarkısı –şarkım!– halen kafamda yankılanmaya devam ediyordu. Duyduğum yakıcı ihtiyaçla göğsümün sıkıştığını hissettim. “Sam, gene piyanonu çalacak mısın?”

Yüzündeki ifade yumuşadı. “Ve dinlemek istediğin her enstrümanı.”

Aşağıda hissettiğim her şey, bütün aptalca çocukluk fantezilerim: Hepsini de geri dönerek sert bir şekilde çarpmıştı.

Aynı anda nasıl hem gergin hem de böylesine rahat ola-

bilirdim? Bütün hayatımı onunla tanışmayı umarak ve neye benzediğini hayal etmeye çalışarak geçirdikten sonra, karşıma beklediğim gibi birisi çıkmamıştı. Belki de böyle hissetmemin nedeni, bunca kahrımı çekmiş olmasıydı.

9 YENİDEN

Sam, ihtiyacım olan her şeyi bulacağымda haklı çıktı.

Ceplerden birinde, yün ve sentetik ipekten yapılmış rahat gömlekler, pantolonlar vardı. Temizlendikten sonra giymek için onları yatağın üzerine koydum. Kadın iç çamaşırları da buldum ancak çok tuhaf olacağından onları almadım.

Yolculuğun kirini üzerimden atmak için hızlı bir duş aldıktan sonra, zayıf düşmüş kaslarımı dinlendirebileceğim sıcak bir banyo hazırladım. Suyu kapattığımda, yukarı kata süzülen müziği duydum. Sam şarkımı yeniden çalıyordu. Ama tam kendimi bırakmışken orta yerinde kesildi, ardından bir daha başladı. Bazen yalnızca birkaç nota çalıp durarak, bu şekilde devam etti. Şarkıyı yazmakla meşguldü muhtemelen.

Su soğuyana dek gözlerimi kapayıp onu dinledim. Sonra kurulandım, giyindim ve saçlarımı ördüm.

Sahanlıktan aşağı baktığımda, henüz yıkanmamış olduğunu, önünde bir deste çizgili kâğıt ve kalemle piyanonun başında oturduğunu gördüm. Sayfaları daireler ve noktalarla doldururken kendi kendine mırıldanıyor, notaları bir kez daha çalarak test ediyordu.

Merdivenlerden aşağı inip kendimi yumuşak minderlerin olduğu, dantel bir örtüyle kaplanmış geniş koltuğa bırakırken mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalıştım.

Dikkatini işine öylesine vermiş haldeydi ki, beni fark etmedi. Bakışlarımı enstrümanlar ve yankılanan müzikle dolu salonda gezdirdim. Burada ipekten duvarlar yoktu. Kumaş sesi emerdi. Bunu onun kitaplarından birinde okumuştum.

Raflar mutfağı salondan ayırmak için kullanılmış olsa da, bazılarında kitaplar da yerleştirilmişti. Geri kalan raflar balık-kartalı tüyü ve antilop boynuzundan yapılan kemik flütleri ve çeşitli şekillerde ahşap kutularla doluydu. Solgun ışıktaki anlamak kolay değildi ama barakada olduğu gibi, buradaki ahşap kesimlerin üzerinde de hayvan gravürleri gördüğümü sandım.

Evde az sayıda kapı olması –salonla mutfak arasında başka hiçbir şey yoktu– yalnızca yatak odalarının ve banyoların mahremiyet nedeniyle ayrıldıkları anlamına geliyordu. Herhalde Sam hiçbir zaman evinde dolanan yabancılar konusunda endişe duymak zorunda kalmamıştı.

Işık gittikçe azaldı. Uykuya dalmıştım. Çeneme kadar çekilmiş ağır bir battaniyenin altında gözlerimi açtım.

Sam artık piyanosunun başında değildi; sessizlik yüzünden uyanmış olmalıydım. Bir süre borulardan geçen suyu dinledikten sonra bu ses de kesildi. Yeni oluşan sessizlik, kar sessizliği kadar derindi. Loş salonda ayak seslerini ya da tavandan gelecek gıcırıtları duyabilmek için bekledim ancak ya bu ev Mor Gül Kulübesi'nden çok daha sağlam bir yapıydı –büyük ihtimalle de öyleydi– ya da Sam üst katta dolanıyor değildi. Belki o da benim gibi sıcak bir banyo yapmaya karar vermişti.

Küvette arkasına yaslanışını, uzun kollarıyla bacaklarını uzatışını, saçlarından damlayan suyu düşünmemek için gözlerimi kırıştırdım.

Hayır, hayır, hayır. Kaslarımın sızlamasına neden olacak şekilde kendimi koltuktan kaldırarak piyanonun yanı başındaki lambayı açtım. Piyanonun fildişi ve abanoz kısımlarıyla birlikte, nokta, çizgi ve diğer anlaşılabilir şeylerle yazılan müziğin olduğu kalın kâğıt da sedef gibi bir ışıqla aydınlandı. Omuzlarıma sarılı tuttuğum battaniyeyle tabureye geçip kâğıtları inceledim.

“Anlayabildin mi bari?” Belli ki beni gizlice takip etmediğinde Sam mutsuz oluyordu. Bu yüzden önceki yüz yaşamı nasıl da tatmin edici olmaktan uzaktı kim bilir.

“Belki.” Ona yer açmak için taburede kenara kayıp, en üstteki kâğıdı işaret ettim. “Şu ana dek buradaki noktaları düşündüm.”

Başını salladı. “Bu iyi bir başlangıç.”

“Tıpkı müzikteki notalar gibi, sürekli devam ediyorlar. Hem de notalar gibi yükselip alçaldıklarından, bu noktaların sana hangi tuşlara basman gerektiğini gösterdiklerini düşünüyordum.”

“Ve parmaklarımı tuşlarda ne kadar tutmam gerektiğini.” Sanki tuzağı harekete geçirmeden yemi çalmayı öğrenen bir sincaptan daha akıllı olabileceğime inanamıyormuş gibi, kahkahası atıp kafasını iki yana salladı. “Demek seni burada bir saat kendi haline bırakmış olsam, çalmaya da başlayabilirdin.”

Çenemi sıkıp tabureden kalktım. Tam da anlaştığımızı düşünüyordum.

“Ne oldu?” Bir de kafasını karıştırmışım gibi tepki veriyordu.

“Sürekli bana büyüklük taşıyorsun.” Yüzümü çevirip kollarımı kavuşturdum. “Hep böyle şeyler söyleyip duruyor, benden çok daha iyi olduğundan senin övgülerini takdir etmem gerekiyormuş gibi davranıyorsun. Sonuçta benim gibi, diğer herke- se yetişmeye çalışan yeni biri değilsin—”

“Ana.” Sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki neredeyse duyamayacaktım. “Öyle değil. Hiç öyle değil.”

“O zaman ne?” Çenemle birlikte göğsüme ve başıma ağrı saplanmıştı; uzun yolculuktan ve sürekli kendimi kollamak zorunda kalmaktan bitkin düşmüş haldeydim.

“Sana büyüklük taşıyor değilim. Söylediklerimde ciddiydim.”

“Bana güldün.”

“Okumayı kendi kendine öğrendiğini söylediğinde ne kadar ciddi olduğunu anlamadığım için asıl kendime güldüm. Az önce müziği okumayı sökmenin eşğine kadar gelmiştin ve ne kadar sürede oldu bu, beş dakika mı?”

Düğümlenen boğazım yüzünden konuşamadım.

“Ana,” diye fısıldadı. “Sana asla yalan söylemem.”

Şu anda yalan söyleyip söylemediğinden nasıl emin olabilirdim? Bu konuda? Belki de beni seyretmek, etrafını görmeyen ve yardım için, beslenmek için, sevgi için miyavlayan yeni doğmuş yavru bir kediye seyretmek gibiydi. Şirin ama aciz. Annesinin sütüne ulaşmayı öğrenmek gibi küçük zaferleri övgü alıyordu. Hangi işaretlerin müzik olduğunu çözmek gibi küçük zaferler.

“Uzun zaman önce, Konsey’in kurulmasından ve ne olursa olsun yeniden doğacağımızı fark etmemizden önce, savaş vardı. Birbirimizle savaşıyorduk, binlere karşı binler.” Bir anda, sanki yaşadığı bin yılın ağırlığı sözcüklerine yüklenmiş gibi, sesi çok yaşlı çıktı. “Savaşta çok fazla bir payım yoktu ve savaşmak da istemiyordum zaten. Çoğu zaman kendimi olanların uzağında tuttum ama cephede arkadaşlarım vardı. Bir gün farklı seslerle deneyler yaparken, kavisli bir sopaya gerili bir yayın hoş sesler çıkardığını ve farklı uzunluklarda yayların farklı notalar meydana getirdiğini fark ettim. Bunlardan birkaçını bir arada kullandığında, müzik elde ediyordun. Belki de akıllarını

bir an için savaştan uzaklaştırabilecek, keşfettiğim bu şeyi göstermek için soluğu arkadaşlarımın yanında aldım.”

Tek kelime etmeden yeniden taburenin ucuna iliştim ama halen ona bakamıyordum.

“Çok memnun kaldılar ve dahası, okçuluk yeni keşfedilmiş olduğundan, etrafta kavisli sopalara gerili çok fazla yay vardı. Ama onları duyamayacağımı düşündükleri bir mesafedeyken, herkesin kahkahalar attığını ve yaylarından akortlu sesler çıkardıklarını duydum. Zaten haftalardır bunun üzerinde çalışıyorlarmış.”

Ellerim kucağıma düştü. “Bu aynı şey değil.” Kelimelerim istediğim kadar hiddetli çıkmamıştı.

“Kesinlikle aynısı değil çünkü ben gerçekten gördüğümden etkilenmiş haldeyim. Ama büyümenin böyle bir şey olduğunu sanıyorum. Sen okumayı keşfederken, bunu binlerce yıldır bilen birilerinin sana kahkahalarla gülmesi gibi. İşleri yapmak için daha etkili yollar keşfederken, başka birisinin çoktan işin kolay bir yolunu bulduğunu ve bundan sana bahsetmediğini fark etmek gibi.”

“Her şey normal görünürken bile bir şeylerin korkunç şekilde ters gittiğini sanmak ve kimsenin bana bundan bahsetmesi gibi. Ve—” Başımı iki yana salladım. Geçmiş yaşamlarında bunların ne demek olduğunu bilsin ya da bilmesin, onunla ilk adet kanamam, ilk sivilcemin çıkışı ya da herhangi bir şey hakkında konuşmak istemiyordum.”

“Ve sana kahkahalarla gülmeleri gibi.” Piyanoda birkaç nota çaldıktan sonra, “Arkadaşın oldu mu hiç?” diye sordu.

“Onlar hakkında bir şeyler okudum ama var olduklarına inanmıyorum.”

“İğneleme yeteneğin inanılmaz.”

“Mor Gül Kulübesi’ni başka çocuklar ziyaret etmiş olsaydı

bile, bu çocuklar benim gibi olmayacaktı. Benim yaptığım şeyleri yapmak istemeyeceklerdi. Yalnızca, bıraktıkları hayatlarına geri dönebilmek için yeterince büyümeyi bekleyeceklerdi. Ne ormanı keşfe çıkacak ne de parlak taşlar toplayacaklardı. Ne de büyük keşifler ve başarılar üzerine kitaplar okuyacaklardı. Zaten *oradaydılar*. Aramızda ortak hiçbir şey olmayacaktı.”

“Senle arkadaş olduğumuzu düşünüyorum.”

“Ruhsuzların arkadaşı olmaz. Kelebeklerin de olmaz. Yoksa bunu bilmiyor musun?”

“Yani barakada birlikte geçirdiğimiz zaman senin için bir şey ifade etmiyor muydu?”

Bana kitap okuduğu, ona hayata döndürdüğüm güllerden bahsettiğim ve omzuna yaslanarak uyuyakaldığım o ilk günleri hatırladım. “Benim için her şey demektir.” Biraz da beni duymayacağını umarak, fısıldamıştım.

Piyanodan dört notanın sesi geldi. “Buna daha önce nasıl baktığını gördüm. Ve az önce de sayfaları anlamak için çabalıyordun. Kendi başına. Çünkü bunu seviyorsun.”

Omuz silktim. “Bu, arkadaş olduğumuz anlamına gelmez.”

“Bize başlamak için bir nokta verir.” Sessizlik bir kez daha aynı dört notayla kaplandı. “Deneyimlerime göre, arkadaşlık doğal bir şekilde başlar. Konuşarak, birlikte bir şeyler yaparak, öğrenerek.” Benden ne öğrenebileceğini sormama fırsat bırakmadan devam etti. “Yanımda olmanı seviyorum ve artık burada yaşadığından, böyle hissediyor olmam gayet iyi. Arkadaşlık, yeniden, yeniden doğan insanların tekelinde olan bir şey değil yalnızca. Bir yeniruhun da mutlu olmaya hakkı var.”

Aklımda, bir ruhsuzla neden zaman harcadığı ya da bunun neden kendisi için önemli olduğu gibi birçok soru dönüyor olsa da, yalnızca başımı eğdim. “Buna degeceğini düşünüyorsan, deneyebiliriz.”

Sam omzuma dokundu, sonra elini dirseğıme kadar indirdi. "Hadi yatağa gidelim. Yarın dolu bir gün olacak."

Boğulmak üzere olduğum gece onun yanında uyanışımın, kalbimin üzerindeki elinin hatırasıyla titredim. "Yatağa gidelim"le kastettiği bu değildi muhtemelen. Ve bunu kastetmemesi iyiydi. Çok iyiydi.

"Önce, benim için bir daha çal." Bende yanlış bir şey vardı. Yanımda olduğunda içimin sıkışmasında yanlış bir şey vardı. Taburenin üzerinde yanına kayıp, piyanoya doğru dönerek ellerimi tuşların üzerine koydum. "Lütfen."

"Elbette." Klavyenin üzerindeki çıkıntısındaki, bazıları halen boş olan sayfaları düzeltti. "Ama dinlerken dikkat göstermeni istiyorum. Müziği öğreneceksin. Umarım bu senin için sorun değildir."

Herhalde ışıktandı. Ya da bitkin oluşundan. Ama sesi her zamanki kadar ölçülü olsa da, göz ucuyla baktığımda gergin görüldüğünü düşündüm. Vereceğim cevap dudaklarımdan dökülmeden yok oldu. "Lütfen," dedim bir kez daha ve yüzünü çevirmeden önce, rahatladığını gördüm.

Müzik sürerken, seslerle kâğıdın üzerindeki noktaları ve çubukları eşleştirmeye çalıştım ama her şey takip edemeyeceğim kadar hızlı ilerliyordu. Çalmaya devam ederken, "İkinci sayfa," dedi ve ardından, "Üçüncü sayfa." Ve noktalar yeniden noktalara dönüşmeden önce, bir an için duyduğum müzikle nasıl eşleştiklerini gördüm.

Müzik beni bütünüyle etkisi altına alarak, su gibi tenime süzüldü. Sayfalarındaki kısa, eğri çizgiler, çubuklar ya da kalbimin küt küt atmasına neden olacak şekilde tuşların üzerinde gezinen parmakları için kelimelerim yoktu. Hayatımın geri kalanında yalnızca tek bir şey duyabilecek olsam, istediğim bu olurdu.

Salondaki müzik yerini sessizliğe bırakırken, parmakları

tuşların üzerinde kaldı.

"Değiştirdin. Az önce olduğu gibi değildi." Kaşını kaldırdığını, doğru kelimeleri aradığını fark ettim. Biraz olsun bilgiliymiş gibi görünebilmem için derslere ihtiyacım vardı. Ya da en azından çaldığı parçada nasıl bir değişiklik yaptığını anlatabilmek için. "Bu daha yumuşaktı. Sonundaki gibi öfkeli değil."

"Peki böyle daha iyi oldu mu?"

Elimi, elinin yanına koydum.

10 DÜRTÜ

Uykunun içine çekilirken Sam beni yukarı çıkardı.

Dış duvar beni rahatsız ettiğinden, yatağımı iki iç duvarın birleştiği köşeye çekti. Sam –başarısız bir şekilde– açılan boşluktaki tozları saklamaya çalışırken, kendimi yatağın içine bıraktım.

“Müzik hakkında öğrenmeni istediğim ilk şey, her şeyi duymam gerektiği.” Ben yatağın köşesine tünerken, o da çalışma masasının önündeki sandalyeye geçti. “Bu, kendimi yeniden eğitmek için her yaşamımda yaptığım bir şeydir. Gözlerini kapayıp her şeyi aynı anda dinlemeye çalış. Özellikle de duyulması zor olan şeyleri.”

Sanki onun önünde böyle bir şey yapmaya kalkışacakmışım gibi. Yalnızca başımı salladım.

“Kobaylarla tavukları, gürültülerini duyabilirsin. Ağaçları sallayan rüzgârı ve evin içindeki her şeyi duyabilirsin. Aynı anda hem bütün seslere bir arada, hem de ayrı ayrı dikkatini vermeye çalış.”

“Bu çok fazla iş gibi geliyor kulağa.”

Sırıttı. “Eh, öyle. Ama iyi bir kulağa sahip olmak müzik

açısından çok önemlidir ve gençken kendini eğitmen de daha kolaydır.” Ayağa kalkarak bana yaklaştı. “Farklı yaşamlarda her şeyin nasıl birazcık farklı olduğunu fark etmekten her zaman hoşlanmışımdır. Daha rahatsız edici ya da daha derin, daha sıcak ya da daha nazik. Bazı bedenleri eğitmek diğerlerine göre daha zordur. Bazıları ise daha iyi duyar.”

Bu deneyimi yaşamayı diledim.

“Hatta bir keresinde, hiç duyamıyordum.”

Ama böyle bir şey istemezdim. Bununla –müziksiz bir hayatla– nasıl başa çıkabildiğini sormak istedim ama o anda esnemesi, bana Sam’in de ne kadar yorgun olduğunu anımsattı. Çarşafın içine girdim.

“İyi geceler,” diye mırıldandı gözlerim kapanırken. Bana doğru eğildi; o kadar yakınımıydı ki nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Ve ardından gelecek şeyi bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

İçini çekerek odadan çıktığında, birdenbire uyanmış halde, olduğum yerde yattım. Alnımı öptüğünü hayal etmem ya da piyanonun başındayken koluma nasıl dokunduğunu hatırlamam için hiçbir nedenim yoktu. O, Sam’di.

Bu kadar. O, *Dossam’dı*. Elbette artık aptalca şeyler düşünecektim.

Yatakta uzanıp evde dolanmasını dinledim. Bir süre sonra, yatak odamın önünde durdu. Silueti bir an için ipek duvarın üzerine düştükten sonra, neredeyse hiç ses çıkarmadan merdivenlerden aşağı indi ve ön kapının kapandığını duydum. Ve kilitlendiğini.

Doğrularak odamın penceresine baktım ama pencere yanlış yöndeydi. Bütün günü yürüyerek geçirmiştik. Hiçbir yere gitmek istemediğimden *emindim* ama peşinden çıkıp onu takip etme fikri beni fena halde cezbediyordu. Ama bunun için fene-

re ihtiyacım olacaktı ve o zaman da Sam beni fark edip küplere binerdi.

Geri döndüğünde gece yarısını geçmişti; soy kütükleriyle zaman kaybetmekle ilgili bir şeyler hakkında –kulaklarımı dikmiş duymaya çalışıyordum– homurdanıp duruyordu. Cris'in eski kitapları çok net bilgiler içermediğinden ve Li sollarıma cevap vermeye tenezzül etmediğinden bu konuda çok fazla bir şey bilmiyordum. Ama sıklıkla başvurulacak kaynaklar olduğundan, kütüphanede en iyi saklanan kitapların soy kütükleri olduğunu duymuştum. Konsey, genetik kusurlar ve akraba evliliklerine yönelik daimi tehlike nedeniyle, kimlerin çocuk yapabileceğine müsaade ederken aşırı ölçüde dikkatli davranıyordu. Peh. Öğrenmeyi umursadığım bir şey değildi.

Ama bunların hiçbirisi Sam'in neden gecenin bir yarısında kütüphaneye gittiğini açıklamıyordu. Eğer gittiği yer orasıysa tabii. Belki de bu yaşamda ebeveynlerinin kimler olduğunu unutmuş ve buna bakmak istemişti. Sürekli olarak dünyaya geri dönerken, bu işin peşini sürmenin ne kadar zor olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Son bir haftadır gerçek bir yatakta geçirdiğim ilk gece olmasına rağmen, kendi düşüncelerimin içinde, rahatsız bir uykuya sürüklendim. Ve son yüz yılda defalarca tamir edilmiş bir yatakta geçirdiğim ilk gece olmasına rağmen. Bunun keyfini çıkarmaya çalışmam gerekirdi ama Kalp'e geldiğimizden bu yana olan bütün tuhaf şeylerden ve Sam'den başka bir şey düşünemiyordum.

Sabah, giyinmek biraz çaba gerektirdi. Sam bir kadın olarak benden daha uzun ve daha büyük memeli olmalıydı. Muhtemelen onun dizlerine gelen bir elbise üzerimde çuval gibi duruyordu. Çalışma masasındaki küçük dikiş takımını kullanarak elbisenin omuzlarını ayarlayıp, daha küçük hatlarıma uyması

için çeşitli yerlerinde düzenlemeler yaptım.

Temiz kıyafetler ve banyo harikalar yaratmıştı. Gene de, parmaklarımın ucunda merdivenleri inip kahve koyarken kemiklerim gıcırdayormuş gibi hissediyordum.

Sam'in, bir tarafında geniş taş tezgâhların, diğer tarafında ise gül ağacından bir masanın yer aldığı mutfak epey büyüktü. Eh, salona kıyasla küçüktü elbette. İçindeki her şeyin narin bir görünümü olmasına rağmen, muhtemelen bu mutfak yüzlerce yıl yaşındaydı; yani oldukça dayanıklıydı.

Arka kapı, kobaylarla tavuklar için ayrılmış birkaç müstemilata, küçük bir seraya ve depolara açılıyordu. Burada güneşin doğuşu... farklıydı. Önce gökyüzüyle birlikte ağaçların tepeleri aydınlanıyor ve ardından, güneş ışınlarının duvarı aşması için çok uzun bir zaman geçiyordu. Çok zayıf ve altın bal renginden uzaktı güneş ışınları. Kalp'teki çok da doğru görünmeyen şeylerden biri daha.

Soluğunu duymasam, Sam'in arkamda, mutfak girişinde olduğunu fark edemezdim. Döndüğümde, sanki halen burada olmamı beklemiyormuş gibi, onu gözlerini dikmiş bana bakarken buldum. Ya da... bunun nasıl bir bakış olduğunu anlamak zordu. Yüz ifadelerini de halen tam yorumlayamıyordum.

"Ne?" Bütününüyle başka bir şey düşünmüşüm gibi davrandım. "Kahve yapmayı bildiğime mi şaşırdın? Seni kahve yaparken yeterince izledim."

Bu girişim, onu sersemlikten kurtarmış gibiydi. "Hiç de değil." Ayaklarını sürüyerek kahve demliğine doğru yürürken, yanağını ovdu. Yeni tıraş olduğundan pürüzsüz cildiyle çok daha genç görünüyordu. "Işık saçlarını yakalamış. Alev gibi kıvılcımsı görünüyor."

Bu onun için tuhaf bir laftı ve iyi mi kötü mü olduğu anlaşılamayan bir yorumdu. Neden benim anlayabileceğim bir

şekilde konuşmuyordu ki?

Sam ikimize kahve koyup kaşık dolusu bal eklerken, kapattığım arka kapıya yaslandım. Sanki her sabah yaptığımız bir şeymiş gibi, fincanlardan birini elime tutuşturdu.

Oysa gerçekte, Kalp'e doğru yolculuğumuza başlayana dek bütün sabahlarımız, beni beslemesi ve yıkanmama yardımcı olmasıyla geçmişti.

Ona, Dossam'a delicesine tutkun olduğumu söylemiştim. Yani kendisine.

Yanaklarımın kızardığını fark edecek olursa bunun sıcak kahveden olduğunu sanması için fincanı kafama diktim. Temizlenmeme yardımcı olup, benim için utanç verici işlerimi hallettiği onca zamanın ardından, bir gece önce beni alnımdan öpmesini arzuluyordum ben de.

Kendimi en yakınımıdaki sandalyeye bıraktım. Sam de arkamdan aynı şeyi yaptı; aramızdaki mesafe masanın kendisi kadardı. Yüzünü aşağıda tutsa da, önüne düşen saç tutamlarının ardından beni seyrettiğini görebiliyordum. Beni kandıramadığını anladığında, bakışlarını pencereye çevirdi. Camdan giren ışık tenine yayıldı.

Bir gece önce nereye gittiğini sormak istiyordum. Ama bunun yerine, sanki dilim beni son anda kurtarmak istemiş gibi, "Düşünceli görünüyorsun," dedim. Kendince gizli bir şeyler yaptıysa bile, benim bunu bilmemem gerekiyordu.

Kaşlarını çatmış ifadesi daha da derinleşti. "Nereden çıkardın?"

"Yüzünde kırıksıklık oluştu. Hemen şurada." İşaret parmağımı gözlerimin arasından geçirdim. "Bunu sürdüreceksin olursan, yüzün bu şekilde kalır." Ellerimle, bir hainden farksız olan ağızımı kapattım. "Sanırım kırıksıklıklar senin için önemli değil."

Kahvesini yudumladı.

"Şimdi de budalalığımıza nasıl bir karşılık vereceğini düşünüyorsun. Nasıl nazik olabileceğini, değil mi?"

"Bu sabah gerçekten de çok saldırgansın. Kahve seni huy-suzlaştırıyor." Ağırlığını arkaya aktararak sandalyesine yaslanırken ahşap gıcırdadı. "Seni gücendirecek bir şey mi yaptım yoksa?"

"Hayır, yalnızca sinirliyim." Ayağa kalkarak kollarımı kavuşturdum. "Aptalca bir şey söyledim ve sen buna tepki bile vermedin. Umurunda değil. Öfkelenmen ya da mutlu olman gereken anlarda bile aşırı sakınsın."

Sam bir kaşını kaldırdı. "Aşırı sakın?"

"Evet!" Ondan başka her şeye bakarak ağır adımlarla mutfakta dolanmaya başladım. Onu görmek yalnızca daha da kötü yapacaktı her şeyi. "Bir şey olduğunda, tek yaptığın arkana yaslanıp düşünmek. Bir şey yapmıyorsun."

"En sonunda yapıyorum." Beni iğnelemekten keyif alıyormuş gibi, ses tonu rahatladı. "Asıl kendinin çok fevri olduğunu düşünmüyor musun?"

Olduğum yerde durup dik dik ona baktım. "Fevri mi?"

"Ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Sanki bir şey dememişim gibi devam etti. "Yalnızca çok gençsin ve bazen neleri bilip neleri bilmediğini unutuyorum."

Tam kalbimin ortasına bir darbe indirmiş gibi, göğsümde bir ağrı duydum.

Arkamı dönerek arka kapıya yöneldiğim anda, Sam ayağa sıçrayarak beni bileğimden ve belimden yakaladı. Her ne kadar beni nazik bir şekilde tutmuş olsa da, kendimi kurtaracak enerjiye sahip değildim.

"Gördün mü? Fevri işte." Gülümsedi; beni halen bırakmamıştı. "Ama çok üzerine gelmek de istemiyordum."

Dediklerini yakalamaya çalışırken dudağımlı ısırdım. Sürekli bir şeyleri yakalamaya çalışıyordum. “Bunu demek istemedin yani?”

“Ah, elbette demek istedim.” Ben kendimi arkaya atmaya çalışırken, ekledi. “Ama kelimelerin anlamları konusunda değil. Yalnızca fevri dediğim anda ciddiyydim.”

“Tutkulu bir insanım, o kadar.”

Ağzımın ucu sinsı bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

“Tek bir yaşamım olsaydı, bunu tereddüt ederek harcamak istemezdim.” Ondan ayrılırken, elleri kalçalarımın üzerinden kaydı. “Peki, Sam, kendini en son ne zaman tutkularına bıraktın?”

“Ne zaman bir şeyler çalsam ya da yeni bir melodi yazsam, bunu yapıyorum zaten.”

“Peki en son ne zaman seni korkutan bir şeyi yaptın?” Başımı iki yana salladım. “Demek istediğim, kızları boğulmaktan ya da hava perilerinden kurtarmak değil. Başka bir şey. Gerçekten senin için korkutucu bir şey.”

Yüzünde düşündüğünü gösteren kırıksıklık yeniden belirmişti. Bana anlatmadığı bütün sırlarını merak etmeme neden olacak kadar uzun bir kırıksıklık. Sırlar gerçek korkularını saklıyordu ve şimdi söyleyeceği ilk şey de benimle dalga geçmesi olacaktı.

“Dün gece,” diye fısıldadı. “Salondaki her şeyi gördüğünde ve senin için piyano çaldığımda.”

Sanki onun gibi birisi, bir ruhsuza müzik çalarken gerginlik duyabilirmiş gibi. “Müzik hakkında neler hissettiğimi zaten biliyordun. Mükemmel olmadığın ya da nasıl karşılanacağını bilmediğin bir şeyler düşünmeye ne dersin?” Ona yaklaştım. Göz temasımızı kaybetmemek için boynumun ağrıyacağı ve vücudundan yayılan ısıyı duyumsayabileceğim kadar yakın-

dım. “En son ne zaman fevri davrandın, Sam?”

Asıl istediğim şeyi anlamasını arzuluyordum. Hatta bu isteğime bir an için öylesine yoğunlaşmışım ki, beni öptüğüne inandım. Bir gece önce nerede olduğuna ya da beni alnımdan öpecekken son anda geri çekilmesine aldırıyor değildim. Tek istediğim beni o an öpmesiydi... Bunu doğru düzgün gösterebileceği ana dek bana Dossam olduğunu söylememiştı. Benim için bir şeyler hissediyorsa, bunu da benzeri bir şekilde gösterecekti belki. Kendi ifademin yansıması olduğunu hayal ettiğim bir ifade vardı yüzünde.

O anda, kalp atışlarını duyabileceğim kadar yakınında dururken, beni öpmesinden daha çok istediğim bir şey yoktu.

Işıkla birlikte, gözlerindeki bir şey de değişti. Karar. Benden uzaklaşıp bakışlarını düşürmesine neden olan bir karar.

“Sam?” Görüşüm bulanıklaşırken ona sırtımı döndüm. “Çok fazla düşünüyorsun.”

“Biliyorum.”

11 DANS

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, tek kelime etmeden mutfağın ortasında durduk. Gözlerimdeki sızı nedeniyle, halen buhar yükselen kahve fincanlarına bakarken, muhtemelen Sam durumun ne olduğunu anlamıştı. O anda birazcık nezaket göstermeyi akıl etse, banyoyu kullanmak ya da başka bir şey için izin isteyip mutfaktan çıkar, hissettiğim utançtan kurtulmam için bana bir şans verirdi.

Bir gece önce koluma dokunduğu anda olduğu gibi, bunun, beni bir kelebekten daha fazlası olarak görüp görmediğini anlamam için bir şans olduğunu düşündüm.

Belki de bunun cevabını zaten biliyordum.

Ön kapının açılıp kapandığını ve salondaki ayak seslerini duyduk. Hemen parmak uçlarımla gözlerimin altını ovdum. Aptal gözyaşları. Halen kalçalarımın üzerinde duran ellerini hissediyordum.

“Dossam?” Salondan gelen melodik, kadınsı sesin sahibi mutfağın önünde durdu. Uzun, ince bir beden ve güneşte yanmış yüzünü çevreleyen mükemmel sarı saçlar. Ayak bileklerine dek uzanan elbisesi kıvrımlarını öylesine hoş bir şekilde

ortaya koyuyordu ki, kendi elbisemin göğüs ve bel bölgesinde nasıl da üzerime tam oturmamış olduğunu daha iyi fark ettim. “Geldiğini ve yanında da bir arkadaş getirdiğini duydum.” Sentetik ipeğin hışırdamasına neden olan rahat adımlarla mutfağa girerken, beni sıyrıp geçen gülümsemesinin hedefinde Sam vardı.

Sam, az önce aramızda hiçbir şey olmamış gibi, kadını kucaklayarak yanağından öptü. Ya da neredeyse bir şey oluyorken. Hayır, aslında, az önce hiçbir şey olmamıştı. “Stef, bu Ana.”

Gözlerinin ve ağzının etrafındaki, yıllarca gülümsemekten oluşmuş narin çizgilerle, ikimizden de yaşlı görünüyordu. Az önce onu öpmeyi düşünmüş olmaktan ve Sam’in onun yanında rahat duruşu yüzünden yanaklarım yanıyordu. Güzel bir çift olurlardı.

“Selam,” diyebilirdim sonunda. “Senin hakkında çok şey duydum.” Sam’in en iyi arkadaşı, SED’in ve başka elektronik cihazların yaratıcısı ve neden olduğu şamatalar yolunda gitmediği için göz ardı edilemeyecek kadar uzun zamanları cezalı geçiren sevgili baş belası Stef. Bu hayatında kadın olduğu için Stef’den nefret etmem yanlış bir tutum olabilirdi ama Sam’in, bana sarıldığını bir şekilde ona sarıldığını görmek–

Umurumda değildi.

Engellemeye fırsat bulamadan, Stef beni kollarıyla sarmalayıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Yanlış olan bir şeyler mi var, canım? Gözlerinin etrafı biraz kızarmış da.”

“Hayır, yok bir şey. Yalnızca uzun bir gece geçirdim.” Kahveme doğru yöneldim. Mutfak sanki bir anda küçülmüş gibiydi. Stef’in varlığı odayı doldurmuş, başka kimseye yer bırakmamıştı.

“Tahmin edebiliyorum.” Stef, kendine kahve koymak için

dolaptan bir fincan alıp demliğin başına geçti. “Yoksa Sam ayağına mı bastı?”

“Ne?”

Bana göz kırptı. “Sana anlatacak öykülerim var, Ana. Benim ayağıma bastığı zamanlarla ilgili öyküler. Ya Sam’in nezaketten yoksun oluşuna alışacaksın ya da onunla dans etmekten vazgeçeceksin.”

Dilimin ucundaki soruyu soran Sam oldu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Ona dans etmeyi öğretiyordun, öyle değil mi? Kahvelerinizi soğurken mutfakın ortasında dikilmenizin nedeni bu değil mi yoksa?” Kaşlarını kaldırarak, fincanından bir yudum aldı. “Bunun, Tera’yla Ash’in yaklaşan yeniden-birleşme töreniyle ilgili olduğunu sanmıştım.”

“Ah, evet. Doğru.” Sam, kahvesini eline alıp sandalyesine oturdu. Koyu saçları yüzünün yarısını kapatmıştı; önünü tam görebilmek için kafasını salladı. “Birkaç hafta kaldı yalnızca.”

Stef dramatik bir ifadeyle gözlerini devirdi. “Öyle. Ana’ya dans etmeyi öğretmenin nedeni de bu. Ama belli ki korkunç bir iş çıkarmışsın. Kıza bir bak!”

İkisi de bana döndü.

Sam’in gözlerinden kaçtım. “Onun suçu değil.” Kesinlikle onun suçuydu ama aslında nasıl dans ettiğini bilmediğimden yalan söylemek zorundaydım. “Doğru beceremiyordum. Ayaklarımla kafam uyum içinde değil.”

Stef bir kahkaha atarak kahvesini tezgâha koydu. “Elbette uyumlular. Tek ihtiyacın olan doğru öğretmeni bulmak. Şimdi, sana ne öğretmeye çalışıyordu?”

Sanki en ufak fikrim varmış gibi.

“Ah, Sam sana neyi öğrettiğini söylemeye bile tenezzül etmedi demek.” Bir kez daha bana göz kırparak Sam’e döndü.

“Sevgilim, git de bir şeyler çal. Biz bu işi hallederiz.”

Sam fincanını bırakmadan önce son bir yudum aldı. “Ellerine dikkat et. Halen tam iyileşmediler.”

Stef, geriye çekilmeye fırsat bırakmadan bileğimden yakaladı; elleri, terli olan benimkilerin aksine, pürüzsüz ve serindiler. “İşte buradalar. Endişelenme, Dossam. Ona dikkat edeceğim.” Sam mutfaktan çıkar çıkmaz, Stef bana doğru eğilerek mırıldandı. “Sakin kalbini kırmasına izin verme, tatlım. Asla rahatlayamayan birisi.”

Ağzımdan ancak bir kelime çıkmıştı ki –Ne?– Sam çalmaya, Stef de beni mutfakta döndürmeye başladı. Onun gibi kıvrak birisi için oldukça güçlüydü.

“İlk olarak,” dedi Stef, piyanonun üzerine. “Rahatlamam gerek. Bunu eğlenmek için yapıyorsun, kendi canını yakman için değil.”

Çalan şarkı, Sam’in barakasındaki kayıtlarını dinlediklerimden biri olduğundan, Stef vuruşla birlikte adımımı atmam gerektiğini söylediğinde, hangi vuruşu kastettiğini biliyordum. Dönmem gereken yeri söyleyip bu dönüşü gösterdiğinde, onu taklit ettim. Müzik evi doldururken, yıldırım gibi hızlı notalar içimde gerçekten dans etme isteği uyandırdı. Stef’in yaptığı her şeyi yaptım ve yanlış yaptığımda, kollarımı alarak durmaları gereken yere koydu ya da ayaklarıyla ayaklarımı dürterek doğru adım gösterdi.

Sam ilk parçasını tamamladığında, ara vermeden bir sonrakine geçti. Bu da hızlı bir parçaydı ama vuruşlar ilkinde olduğundan daha farkh geliyordu.

“Say,” dedi Stef. “Bir, iki, üç. Dört yok. Bu parçada yok.”

Müzikle adımlarımız arasındaki bağlantı aklımda canlandı ve Stef’in hareketlerini taklit etmeye çalıştığımda, vücudum buna uydu. Kalçalar, kollar, bacaklar. Bir adım buraya, bir adım

şuraya. Dansımız sona erip de Stef, Sam'e parçayı bir daha çalmasını söylediğinde, başımın döndüğünü hissediyordum.

"Bunu hatırlıyor musun?" Müziğin başlamasıyla Stef'in yüzünde bir sırıtma belirdi. "Aynı vuruşlara sahip bütün şarkılarda bu dansı yapabilirsin. Tek yapman gereken tempoya ayak uydurmak. Hazır mısın?" Cevap vermemi beklemeyip hemen dans etmeye koyuldu; her hareketi akıcı olduğu kadar netti de. Onu takip ederken saçları dalgalanıyor, gözümün ucuyla yakalayabildiğim sarı ve kırmızı renkli kıvılcımların çakmasına neden oluyordu. Vücudum ne yapması gerektiğini, bu şarkıyla birlikte nasıl hareket edeceğini hatırladı. Kendi etrafımızda ve birbirimizin etrafında dönerken elbiselerimiz ısıtılar saçıyor-du. Bu durumda öfkeli ya da kıskanç davranmak çok zordu. Belki de Stef o kadar kötü birisi değildi.

Müzik sona erdiğinde, terlemiştim ve zorlukla nefes alıyordum. Ama aynı zamanda gülüyordum. Stef kendinden memnun görünüyordu.

"Şimdi ne istiyorsunuz?" Sam salondan bize bakıyordu; bizi seyrederken yüzünün ifadesiz kalmasına özellikle dikkat ediyormuş gibiydi. "Başka bir tane ister misiniz?"

Stef, saçlarını geri atarken bana baktı; terlememişti bile. "Bence bugünlük yeterli. Yarın gene geleceğim. Bu yüzden salonu açsanız iyi olur; mutfak dans edilecek yer değil. Yarın başka bir dans deneyeceğiz. Belki daha yavaş bir tane. Dans etmek ruhların birleşmesi demektir, ayakta duramayacak hale gelene dek etrafta dönüp durmak değil. Ana, dans etmekten hoşlanacağı birini bulabilir."

"Hmm." Mutfaka dönen Sam bana hala bakmıyordu.

Yeniden oturmadan önce birkaç derin nefes alıp, dansın neden olduğu aşırı coşkunun dinmesini bekledim. "Ruhların birleşmesi ne demek?"

"Ah, cevaplamayı unutması için bunu Sam'e bırakıyorum." Her ne kadar Sam'e takılıyormuş gibi görünse de, bir şeyin intikamını aldığından emin gibiydim. Belki de buraya geldiğinde karşılaştığı manzara yüzünden. "Bazı insanlar ruhların çift olarak yaratıldıklarına inanır. Aşık olarak rollerini fark etmeleri ya da üstlenmeleri zaman alır ama en nihayetinde eş ruhlar birbirini bulur. Sahip oldukları yaşamlarda ruhlarını birbirlerine adarlar. Ve herkes partilerden hoşlandığından, her yeniden doğuşlarında bunu bir kez daha yaparlar."

"Bu gerçekten çok hoş." Soğumuş kahvemden bir yudum alıp, birlikte binlerce yıl geçirmek isteyecek kadar birini sevmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştım.

"Evet, en azından bazıları buna inanıyor." Sam'le aramızdaki sandalyeye ilişti. "Ama yeniden-birleşmenin asıl eğlencesi, bunun bir maskeli baloyla olması. Birisini tutkuyla sevdiğinde ve ruhlarınızın eş olduğuna inandığında, bu yaşamda nasıl bir beden içinde olursa olsun o ruhu bulmalı ve yeniden sevebil-melisin. Elbette doğdukları anda kimin kim olduğunu öğreniyoruz. Bu nedenle, yeniden-birleşme zamanı geldiğinde, herkes kostümlere bürünüyor."

Yavaşça başımı salladım. "Ona bakıp bakmadığını bilmi-yorken, eşini bulabilmelisin."

"Aynen."

"Aslında baloya ne olarak gittiğini kimseye söylememen gerekiyor," dedi Sam. "Özellikle ruhlarını birleştireceklerden biriysen. Ama insanlar bu bilgiyi genellikle sızdırmayı tercih ediyor. Sonunda yanlış insanla dans ettiğini fark etmen utanç verici olabilir."

"Eminim öyledir."

"En azından hata yaptıklarında bütün konuşmaları dinlemek zorunda kalmıyorsun." Stef sırıttı.

"Stef'in favori kısmının ne olduğu tahmin et bakalım," dedi Sam. "Ama dans etmekten ve eşleşmek için iki ruhun birbirini bulmaya çalışmasından çok daha fazlası söz konusu. Mesela—"

"Dossam, her şeyi anlatıp işin tadını kaçırma." Stef, Sam'in kelimelerini hiçliğe yolladı. "Herkes davetli. Bırak da oraya gittiğinde kendisi görsün."

Eh, şehre davet edilmemiştim. Konsey maskeli balolara da katılamayacağımı söyleyebilir, herkes eğlenirken içeride tıklı kalabilirdim. Dudağımı ısırdım. "Sizin de kendinize ait sere-monileriniz oldu mu?"

"Hayır," dediler bir ağızdan. Stef devam etti. "Bu çok nadir yaşanan bir durum ve dahası, birçok insan da çift yaratılan ruhların gerçek olup olmadığından emin değil. Ama insanlar partilemeyi seviyor. Her zaman bir sürü yemek ve içki oluyor. Hem güzel kıyafetlere bürünmek için de mükemmel bir mazeret."

"İkiniz genellikle bu partilere katılıyor musunuz?"

"Stef dans eder. Ben de müzik çalarım."

Sam'in çalacağını duyduğumda gülümsememi engellemeye çalıştım. Bir gece önce olduğu gibi. "Bu partide çalmak için barakandan buraya gelecek miydin her halükarda?"

"Orada işlerimin ne kadarını tamamladığıma göre karar verecektim." Bakışları esas olarak pencereye dönük halde, omuz silkti. "Kullanabilecekleri bir sürü kayıt var. Ama zaten burada olduğumdan, belki de depodan büyük piyanoyu alıp partiye götürürüm. Ya da Sarit, Whit ve diğerlerinden bazılarını benimle birlikte çalmaya ikna etmeye çalışırım. Senin bunu yapmayacağını biliyorum." Sam, başıyla Stef'i göstermişti.

"Bırak, kayıtları çalsınlar." Stef, kahvesinin sonunu içti. "Siz de giyinip kuşanın ve dans edin. Güzel zaman geçirebilirsiniz."

"Bilmiyorum. Belki. İnsanlardan, ebedi aşklarını diğerlerine kanıtlamalarının beklenmesi fikrinden hoşlanmıyorum."

"Ana için yap. Onun biraz eğlenmesini istemez misin?" Sesi- nin tonunda bir şey vardı. Az önceki flörtle karışık alay değildi bu. Sanki bunu gerçekten benim adıma istemiyormuş, aklında başka bir şey varmış gibi geldi bana.

Sam bunu fark ettiyse bile, tepki vermedi. O bana bakarken, ben de kahve fincanıma baktım ve bir dakika sonra, "Belki," dedi.

"Tamam, Ana dansa gidiyor." Stef bana döndü. "Derler ki, eşini bulacağın yer genellikle bir birleşme partisi olurmuş. Çünkü kimsenin aslında kim olduğunu bilmediğin bir yer olacak orası. Bu ruha çekilirsin. Belki de seni orada bekleyen birisi vardır."

"Sanmam." Yüzümde zorla oluşturduğum bir gülümsemeyle, ses tonum keyifli çıkmasına çalıştım. "Eglenceli gibi geliyor kulağa. Ama... yalnızca eğlence, o kadar."

Stef dudaklarını büktü ve Sam de kendi kendine gülerek, "Ana tanıştığım en iğneleyici insan," dedi. Ve, bir an için, aramız düzelmiş gibi hissettim.

Stef, "Ama gideceksin, değil mi?" diye sorduğunda, başımı salladım. "Dikiş dikmeyi biliyor musun? Herkes kendi kostümünü hazırlamak zorunda ve kimseye de nasıl bir kostüm hazırladığını söylememen gerek. Ama yardıma ihtiyacın olursa söyle."

"Dikiş dikmeyi biliyorum." Üzerime uysunlar diye Li'nin kıyafetlerini düzelterek yeterince zaman geçirmiştim.

"Harika. O halde, artık gitsem iyi olacak. Eminim bugün yapmanız gereken bir sürü şey vardır. Dün gardiyan istasyo- nunda yaşanan olayı duydum."

"Evet," dedi Sam saate bakarak. "Konsey Binası'nda hallet- memiz gereken bazı işler var."

Mutfaktan ayrılmak için bir mazeretim olmasına sevinerek ayağa kalktım. "Ben de daha az terli bir şeyler giysem iyi ola-

cak." Birbirimize veda ettikten ve Stef ikinci dans dersimiz için beni ertesi gün göreceğine söz verdikten –ya da tehdit ettikten– sonra, yukarı yöneldim. Ama Sam'in, Stef'e sessizce bir şeyler söylediğini duyduğumda sahanlıkta durdum.

"Neler olduğunu bilmiyorsun bile." Sam'in yüzündeki ifadeyi gördüğümde, konuşmasının detaylarını bilmeme gerek olmadığını anladım. Bu ifadeyi yeterince görmüştüm.

"Bu haksızlık." Sahanlığın tırabzanından aşağı eğildiğim de Sam'in omuzlarının düştüğünü gördüm ve neredeyse onun için üzüldüm. Stef, Li'yle birlikte, hayatımda tanıdığım en zorlu insanlardan biriydi. "Beni onun gardiyanı yaptılar. İkimiz de böyle bir şey istemiyorduk ama o kadar çok şey oldu ki–"

"Bu işi çöz, Dossam. Onu bir daha bu halde görmek istemiyorum." Sam'in kolunu sıktı ve gitti.

12 ARKADAŞLAR

Evden ayrılırken, kafasını muhtemelen Stef'in iğnelemelerine takmış olan Sam sessizdi. Onu yeniden güldürmek için söyleyebileceğim bir şey olmalıydı. Mutfaktayken aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmak amacıyla böyle bir şey yapmak istiyor değildim. Stef'le aramızdaki henüz filizlenmiş olan ilişkiyi bir kenara koyarsak, Sam sahip olduğum yegâne arkadaşım idi.

Dışarıda hava ısınmaya yüz tutmuş olsa da, odamda bulduğum hırka için minnettardım. Üşümeleri için hırkanın kollarını çekiştirerek ellerimi kapadım.

"Üşüdün mü?" Hiç değilse bu defa koşmuyordu.

"Artık değil." Kaldırımı tamamlayarak sokağa döndük.

Şehir, geniş ve samimi görünümlü yollarla, kavşaklarla doluydu ama bir yabancıya nerede olduğunu gösterecek tek bir tabela da yoktu.

"Bir yerlere gitmek için daha hızlı bir yol olmalı," diye homurdandım. "Bir yerlerde araç olduğunu biliyorum. Gardiyan istasyonundayken Corin'in listelerinden birinde görmüştüm."

"Eskiden araç kullanırdık ancak zamanla egzoz kokusu ina-

nılmaz bir hal aldı ve araçlar da yolların parçalanmasına neden oluyordu. Yolların bakımı aşırı ölçüde pahalı ve can sıkıcı bir işti." Öksürdü. "Hem bazı insanlar da göze nahoş görünecek ölçüde kilo almaya başlamıştı."

Sam'in, uzun, ince, genç bir adam dışında nasıl görünebileceğini hayal bile edemiyordum. "Bunun tek nedeni araçlar değildi belki de."

"Hayır değildi ama araçlar da duruma tuz biber ekti. En nihayetinde Konsey araçların depolara kaldırılmasına karar verdi. Çok yaşlı ya da hasta insanlar kullanabilir tabii. Ayrıca uzun seyahatleri kaldıramayacak kadar küçük yaşlarda çocukları olan insanlara da müsaade var."

Demek, Li utanç içinde şehirden kaçarken bu araçlardan birini almıştı. "Ben de hayatımda hiç araca binmediğimi düşünüyordum."

"Bir daha asla binmen gerekmez umarım. Hep güçlü ve sağlıklı olursun." Ardı ardına sokakları geçerken, Sam kimin nerede oturduğunu açıklamak ve Konsey Binası'na ne kadar uzakta olduğumuzu söylemek için arada bir duruyordu. "Elbette," diye söze girdi yukarıyı göstererek. "Kaybolduğun takdirde, bahçelerden geçerek tapınağa ulaşabilirsin. Ama bundan mümkün olduğunca kaçınmanı öneririm. Etrafta çok az çit olabilir ama insanlar mahremiyetlerinin gözetilmesini ister."

Sokağın ortasında durup başımı arkaya attım; yumruk yaptığım ellerim halen hırkanın kollarının içindeydi. Tapınak, pofuduk sabah bulutlarının arasında kayboluyordu. "Tapınağın içinde bu kadar yer kaplayan ne?"

"Hiçbir şey. İçi boş."

Başımı aşağı indirerek gözlerine baktım. "Orada bulundun mu? Bir kapısının olmadığını sanıyordum."

"Yok." Bir kez daha gözlerinin arasında oluşan çizgiye, ağ-

zının etrafında beliren diğer iki çizgi eklenmişti. "Yalnızca boş olduğunu biliyorum. Gene de kimse içine girmiş değil."

"Bu tuhaf." Beyaz duvarların zonkladığını fark ettiğim anda olduğu gibi, yalnızca tapınağa bakmak bile midemin burkulmasına neden oldu. "Bunda yanlış bir şeyler olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bunu daha önce hiç düşünmedim." Kaşlarını çatarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Beş bin yıl içinde hiç."

Bana aslında kaç yaşında olduğunu hatırlatmasından nefret ediyordum.

Bir gün önce geçtiğimiz bulvara döndüğümüzde, Sam endüstriyel bölgede bulunan farklı imalathanelerle fabrikaları gösterdi. "Şehir daire şeklindedir ve tapınakla Konsey Binası da bu dairenin tam merkezinde yer alır. Merkezden çıkan dört ana bulvar şehri dörde böler. Güneybatıyla kuzeydoğu bölümleri evlere, güneydoğu endüstriyel binalara ve kuzeybatı ise tarıma ayrılmıştır. İstersen pazar alanındaki balık yetiştirme havuzlarını ve daha ötedeki bostanları görebilirsin ama tahıl tarlalarını keşfetmekten keyif alır mısın, emin değilim."

"Alabilirim." Kesinlikle bundan keyif almazdım ama onu merakta bırakmak istiyordum. "Kalp'i kimin inşa ettiğine dair ipuçları arıyor olsaydım, başlayacağım yer orası olurdu."

"Tarihçiler de araştırmalarına oradan başladı ve birkaç iskeletle bazı tarihi eserler ortaya çıktı. Ama kimse bunların nereden gelmiş olabileceğini çözemedi." Hiç beklemediği şeyler söylediğimde yüzünde oluşan yarım gülümsemeyle bana baktı. "Geçmiş üzerine neden bu kadar çok düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Çünkü orada değildim."

Başını iki yana sallayarak kıkırdadıktan sonra, telaşla açıklamaya girişti. "Sana gülüyorum. Ben yalnızca... yalnızca senin harika olduğunu düşünmüştüm."

Kendimi iğnelemekten alıkoyamadım. “Daha önce de fevri olduğumu düşünmüştün.” Bu akıllıca değildi. Benimle ilgili çıkardığı listeye pervasız ve aptal da eklemeliydi.

Sam durmuştu. “Ana.”

Onu duymazdan gelmeyi istedim ama adımı, arkadaşlığı-mızın geleceği açısından hayra alamet olmayan gergin bir ses tonuyla söylemişti. “Sam.” Yakınımızda, bize bakan insanlar olduğundan sesimi alçak tuttum. “Böyle bir şey söylememem gerekirdi.”

Gene çok düşünüyordu. Uzaklara baktığı süre boyunca nefesimi tuttum; neden sonra yeniden bana baktı. “Üzgün olmak için her türlü nedene sahipsin. Daha önce olanlar—”

“Bir şey olmadı,” dedim hemen. Durum daha da tuhaflaşmadan. Kendi hissettiğimi sandığım şeyleri hissetmediği için benden özür dilemeye kalkmadan.

Böyle hisler taşımadığı için özür dilemesine hiç gerek olmadığı gibi, beni yeterince sevdiğini de biliyordum. Ben bunu beceremiyorken, benimle ilgilenmiş; bir evim yokken beni kendi evine almıştı. Benim için bir şarkı yazmıştı. Dossam, hayatım boyunca tanışmak istediğim insan. Aynı zamanda iyi bir adam olduğunu anladığım kahramanım için bir şeyler hissediyordum —hissettiğimi sanıyordum, diyelim— elbette. Ve bundan daha fazlasını beklememeliydim.

“Bir şey olmadı,” diye fısıldadım bir kez daha. Bunu söylemek, buna karar vermek, daha az acı demekti.

Dudakları aralanmıştı, kararsız görünüyordu. Bir an için tartışmaya girişeceğini düşündüm ama bunun yerine, belli belirsiz başını salladı. “Tamam. Herhalde en iyisi bu.”

Nefesimi bırakarak, ellerimi bir kez daha hırkamin kollarının içine soktum. “Peki sence kütüphaneyi kullanmama müsaade edecekler mi?” Yeniden yürümeye koyulmuştuk. Aramız-

daki gerginlik tam anlamıyla dağılmış değildi ama artık daha rahattık.

“Kendileriyle çalışmamak için, müsaade etmek durumundalar. Aksi takdirde senden bekledikleri her şeyi nasıl öğreneceksin?”

“Peki ama onların öğrenmeme müsaade etmeyeceği diğer şeyler?” Ciana’ya ne olduğu, nereden geldiğim, ve doğmamış başka ruhlar varsa neden benim doğmuş olduğum? Nasıl doğduğum? Şans mı? Yoksa diğer herkes gibi beş bin yıl önce doğmam gerekirken, yolda mı takılıp kalmıştım? Bu, benim başıma gelecek türden bir şeydi. “Ne olduğunu bulmak için, neden diğer herkesin öldükten sonra yeniden doğduğunu anlamam gerekiyor. Bu konular üzerine araştırma yapmamdan hoşlanacaklarını sanmıyorum.”

“Güven bana. İhtiyacın olan her şeye erişimin olacak. Bazı şeyleri kütüphaneden çıkarsalar bile, senin için ben bulacağım. Bir şekilde. Her şey iki ya da üç nesil önce dijital olarak arşivlendi. Kullanım rahatlığı için olduğunu söylemişlerdi.” Gözlerini devirdi. “Bu bilgilere nasıl ulaşabileceğimi ben hatırlayabilirim. Olmazsa, Whit veya Orin bunu kesinlikle becerecektir. Kütüphanenin arşiv görevlileri onlar çünkü.”

Yürürken bir an için elim Sam’in elinin dibindeydi ama o —ya da bir başkası— fark etmeden geri çekti. “Beni bulanın sen olduğuna çok memnunum, Sam,” dedim. “Başıma çok daha kötü şeyler gelebilirdi.”

“Ben de memnunum.” Bana bakışı... şefkat miydi bu?

Benim hakkımda aslında ne düşündüğünü çıkarmaya çalışmak aşırı ölçüde kafa karıştırıcıydı. Belki de dışarıda işimiz bittiğinde bana yeniden piyano çalardı. En azından bununla nasıl başa çıkabileceğimi biliyordum.

“Orada neler oluyor?” Tapınak ve tapınağın dibinde yer alan

büyük bir binanın etrafındaki insan kalabalığını gösterdim. İnsanlar etrafta geziniyor, birbirleriyle çene çalıyor ve –nereden aldıklarını anlayamamış olsam da– kâğıt bardaklardan bir şeyler içiyordu. Taze ekmek ve kahve kokusu durduğumuz yere kadar geliyordu.

Tapınağı çevreleyen taş kaplı meydana yaklaşırken, “Burası pazar alanı,” dedi Sam. “Ayda bir kere kurulan bu pazarda ihtiyacın olan hemen her şeyi bulabilirsin.”

Hayatımda hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemiştım; herkes bağılıyor, kahkahalar atıyordu. “Ve pazara mı denk geldik yani?”

Sanki onun tarafından korunmaya ihtiyacım varmış gibi, Sam dibime sokuldu. “Hayır, bu yalnızca sabah kalabalığı. Burası sosyalleşmek için birebirdir ve dahası, kendi kahvaltını hazırlayamayacak kadar tembelsen, Armande’nin tezgâhı hemen her zaman açıktır.”

İnsanlara çarpmaya aldırış etmeden koşuşturan iki çocuk önümden geçerken durdum. “Bunun pazar olmadığına emin misin?”

Beni bir dizi masa ve bankın arasından geçirerek, sanki dört kafam varmış gibi gözlerini dikmiş bana bakan bir avuç insandan uzaklaştırdı. “Bu, nüfusun yalnızca küçük bir kısmı. Pazar kurulduğunda burası hınca hınç dolar.”

“Hayatım boyunca yalnızca Li ve bendik.” Bir de ara sıra uğrayan ziyaretçiler vardı tabii ama o insanlar Li’yi görmeye geliyordu. “Sanırım bu kadar çok insan olduğunu düşünememişim.” Ve bu kadar gürültü olabileceğini. Kahkahalar atıyor, şarkılar söylüyor, dedikodu yapıyorlardı.

Sam elini belime bastırarak, beni, üzerinde camla kaplı yiyecek tepsilerinin yer aldığı, açılır kapanır bir tezgâha doğru yönlendirdi. “Çok bunaltıcı olursa, söyle.”

“Ben iyiyim.” Ama kelimeler dudaklarımdan çok sert çıkmıştı. Yanlarından geçtiğimiz insan toplulukları bana bakıyordu. Ruhsuzun şehre gelişinin haberi çok çabuk yayılmıştı anlaşılan.

Bir kadın yanındaki adama, çok da sessiz konuşmaya zahmet etmeden, “Kim olacak dersin bir sonraki?” diye sordu. “İlk, Ciana oldu. Bir sonraki seferde aramızdan herhangi biri değiştirilebilir.”

Kendime, doğumumla hiçbir ilgimin olmadığını hatırlattım. Ciana’nın yok oluşuyla hiçbir ilgim yoktu. Ama gene de suçluluk hissini engellemedi bu.

“Ciana öldüğünde tapınağın karardığını söylemişti birisi,” dedi adam. “Meuric ve Deborl herkese, Janan’ın bizi cezalandırdığını söyledi. Belki de Ciana...”

Bu konuşmayı duyup duymadığını anlamak için ona baktığımda, Sam’in sert bakışlarını kadınla adama çevirdiğini gördüm. “Boş ver onlara, Ana,” dedi.

Bu gidişle, dünyadaki herkese boş vermek durumunda kalacaktım. Kalp’teki bir milyon ruhun tamamına. “Herkes benden nefret ediyor.”

“Etmeyecekler.” Bana gülümsediğinde yeniden sıcaklık hissettim. Şefkati. Bunun nedenine dair zerre fikrim olmasa da, Sam benden nefret etmiyordu. “Yalnızca gülümsemeye çalış. Memnun görün.”

“Hmm.”

“İşte, sana neyin yardımcı olacağını biliyorum.” SED’ini kontrol etti. “Konsey’le buluşmadan önce biraz zamanımız var.”

Fırıncının tezgâhına geldiğimizde Sam, soğuk ellerimizi ısıtmaları için sıcak elma suyu dolu iki bardakla ve paylaşmamız için bir börek aldı. O zaman gülümsedim.

“Bu, Armande,” dedi, fırıncıyı tanıştırtarak. “Bu hayatta o

benim babam. Aynı zamanda da Kalp'in en iyi fırıncısı."

Armande bana mutfağından ve keklerle turtaları yetiştirmek için ne kadar erken kalktığından bahsederken, yüz hatlarını inceledim. Sam'deki kocaman gözlerle siyah saçlara sahipti o da. Aynı vücut yapısına. İlginçti bu. Ben, Li'ye hiç benzemi-yordum. Belki de daha çok Menehem'e çekmiştim.

Fırının tezgâhının yanındaki bir banka oturup, tepesinde bal olan gevrek ekmekten bir parça ısırdım. Ekmek dilimde erirken, içimden bir titreme geçti. "Hayatım boyunca bu kadar lezzetli bir şey yemedim."

Armanda sırtarak beni kucakladı. Kaskatı kesilip neredeyse elimdeki elma suyunu dökmek üzere olduğumu bile fark etmedi. Sam uzanıp bardağı düzeltmekken Armande benden ayrıldı. "Seni ürkütmek istememiştim," dedi fırıncı.

"Yalnızca ellerine çok dikkat ediyoruz." Sam, kısa bir an için gözlerime bakarak, geri çekildi. "Ellerini, beni köşeye sıkıştırmış olan bir hava perisini tuzağa düşürürken yakıtı. Eğer ki onu piyanonun başına oturtacaksam, parmaklarına ihtiyacı olacak."

Armande kaşlarını kaldırdı ve bize kek verdi. "O zaman size borçluyum demektir bu. Yakın zamanda şarkı dersleri almayı düşünüyordum ve Sam öldüğü takdirde, benim dersler de hayal olur. Sen de bir şeyler pişirir misin, Ana?"

"Belki?"

Bardağı yeniden elma suyuyla doldurdu. "O zaman bir ara uğra da sana bir şeyler göstereyim. Zamanında Sam'e de öğretmeye çalıştım ama onun tek yaptığı hamurları lüp lüp yutmak oldu."

Sam, abartılı bir şekilde iç çekti. "Beş yaşındaydım ve büyümek için güç depoluyordum, tamam mı? Sense beni sürekli bir şeylerin pişmesini beklemek zorunda bırakıyordun. Aç kalıyordum."

Armande'nin yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi.

Kahvaltımızı bitirip kâğıt bardaklarımızı geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra, Sam'le birlikte tapınağın etrafını döne-rek, altında yer alan devasa beyaz binaya yöneldik. Yarımay şeklindeki bir merdiven, sütunlar, heykeller ve dikenli asmaların—belki gül asmaları—bezediği demir kafeslerle korunan, bir dizi çift kanatlı kapının yer aldığı geniş bir sahanlığa çıkıyordu.

"Konsey Binası mı?"

Sam başını salladı. "Dış cephesinin büyük kısmı şehirdeki diğer evler ya da duvar gibidir. Geldiğimizde buradaydı." Yukarıyı gösterdi. Ama sütunlar ya da tepedeki kabartma gibi şeyleri biz yaptık."

Bir gün önce duvara dokunduğumda, taşın pürüzsüz olduğunu görmüştüm. Birisinin bu duvara tek bir çivi çakabileceğinden bile şüpheliydim. "Bunu nasıl yaptınız?" Sabah ışığında, Konsey Binası'nın kabuğuyla mermerin birleştiği çizgiyi görebiliyordum.

"Ah, biz yaptık derken, benden daha iyi mühendislik bilgisine sahip insanları kastetmiştim. Gerçekten bilmek istiyorsan, bunu öğrenebiliriz."

"Evet, lütfen." Her şeyin nasıl yapılacağını bilmek istiyordum. Bir tür kâğıt oyunu oynayan bir ikilinin etrafını sarmış kalabalığın yanından geçerken, Sam'e sokuldum. Onların da benden nefret edip etmediğini anlamamı sağlayacak bir şey yaşanmadı. Ama Armande bana karşı çok nazikti. "Bu arada, hava perisiyle ilgili korkunç ölçüde gerçeklikten uzak şu öyküyü karşına çıkan herkese anlatmaya devam edecek misin?"

"Gerçeklikten uzak değil. Hem insanların da senin hakkından bir şey bilmesi gerek. Şu ana dek Li'nin dediklerinden ve bir gün önce Corin'le, tanıştığın Konsey üyelerinin anlattıklarından başka bir şey duymuş değiller."

"İyi şeyler anlatmamışlardır, sanırım." İç çektim.

"Belki de. Ama tam da bu nedenden ötürü seninle ilgili bu çok doğru öyküyü duymalılar. Ve tam da bu nedenle yüzünde bir gülümseme olmalı. Senin kim olduğunu çoktan öğrenmiş insanlarla tanışırken neler hissettiğini tahmin bile edemem ama onların üzerinde iyi bir izlenim bırakmalısın."

Beni görenlerin kendini kaybetmesi yeterli olmalıydı. "Anlıyorum."

"Bundan sonra eve gidip, çantalarımızı boşaltacağız ve dinleneceğiz."

"Daha önce hiç evim olmadı." Kendimi onun yanında rahat hissettiğimden olmalıydı bu; aksi takdirde ona asla bunu söylemezdim. "Demek istediğim, Li'yle birlikte kalırken, kendimi asla oraya aitmiş gibi hissetmedim. Bu kadar."

Sam bileğime dokunarak ürpermeme neden oldu. "Benimle birlikte her zaman bir evin var."

Ben karşılık veremedim bir grup insan bizi merdivenlerde durdurdu ve Sam beni onlara takdim etti.

"Ana benim öğrencim," ve "Tohum ekme zamanı geldiğinde pirinç tarlalarını ziyaret etmek isteriz," gibi cümleler söylendi. Ayrıca, arı çiftliği, çömlek imalathanesi ve marangozların atölyesiyle tekstil fabrikalarını ziyaret etmek için de sözleşildi.

Benden ancak birkaç yaş büyük görünen, esmer bir kız kollarını omuzlarıma atarak beni sıktı. "En sonunda Kalp'e gelmeye karar vermene çok sevindim," dedi. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa lütfen çekinme. Sam'in evinden yalnızca on dakikalık yürüyüş mesafesinde oturuyorum ve arıların canını sıkmayacağına da söz veriyorum."

Sam çok az vaktimizin kaldığını söylerken, kıza son anda teşekkür edebildim. Gruptan bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda, "Bu, Sarit'ti, değil mi?" dedim. "Bana sarılan arıcı kız?"

"Öyle. Kahvene her bal eklediğinde teşekkür etmen gereken kişi Sarit'tir."

"Karşılaştığımız insanların çoğundan daha çok sevdim onu."

Sam sırtarak bana baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama dürüst olmak gerekirse, insanlarla tanışmak beni biraz geriyor." Merdivenin son bulduğu geniş salıanlığı koruyan devasa sütunlardan birinin etrafından geçen Sam'i takip ettim. "At ahırlarında gübre kepçelerken bulabiliriz kendimizi."

"Ve domuz çiftliklerinde."

"En azından sen de benimle birlikte bu cefayı çekmek zorundasın."

"Aslında cefa çekecek olan sensin. Ben bu konuda üzerime düşenleri çoktan halletmiş olduğumdan, yalnızca sana gözetmenlik yapacağım. Uzakta bir yerden ve işin bitene kadar seni beklemek zorunda olduğum zamanlarda, ağzımı ve burnumu kapatan maskelerle. Ama geri kalan her şey konusunda haklısın. Birlikte yapacağız. Hatta keyif alacağın bir şey de bulabilirsin." Yüzünde oluşan ifade... arzulu ydu.

"Dossam!" On beşini ancak tamamlamış gibi görünen bir kız kendini Sam'in kollarına attı ve kucaklaştılar. "Geri döndün, tam da yeniden-birleşme zamanında. Çalacak mısın peki?"

Sam bana baktı. "Henüz karar vermedim. Stef, dans etmem için başımın etini yiyor. Artık Ana'yla birlikte her sabah ondan dans dersleri alacağız."

Kız en sonunda beni fark etmişti. "Sen Ana mısın?" Başımı sallamak için bana zaman bırakmadı. "Umarım yeniden-birleşme partimde dans etmeyi planlıyorsundur. Belki Sam'i de, bütün geceyi piyanosunun arkasında geçirmemeye ikna edebilirsin. Arada kayıtları da kullanabiliriz."

Sam'in tavsiyesine uyarak gülümsediğimde, kız bundan mem-

nun olmuş gibi göründü.

“Eh, şimdi gitmem lazım. Ben de tam seremoninin detaylarıyla ilgileniyordum ama şimdi Tera’nın yanına gitmeliyim. O kendini çok iyi hissetmiyor.”

“Umarım çarçabuk iyileşir,” diye arkasından bağırırsam da, kız –büyük ihtimalle, Ash– çoktan merdivenlerin ortasına ulaşmıştı. Bize el salladıktan sonra kalabalığın arasında kayboldu.

En sonunda, Sam benim için bir kapıyı ardına kadar açtı ve ben de kolunun altına girdim. Giriş salonu serin ve –ayak seslerinin yankısı ve ağır kapıların ardındaki boğuk konuşmaların haricinde– sessizdi. Hissettiğim bitkinlik yüzünden hemen oracıkta yığılıp kalma isteğime direnmek zorunda kaldım. O kadar çok insan, bir anda... eh, belki de zamanla buna alışırdım.

“Harikaydın.” Sam beni hole yönlendirdi. “Şimdi seni sevdiğlerini hatırlayacaklar ve–”

“Ya da seni sevdiklerini ve senin beni umursamadığını.”

“–ve herkese senin hakkında güzel şeyler söyleyecekler. Özellikle de Armande. Bence senin için her şeyi yapar.”

“Beni yalnızca böyle hissedeceklerini bildiğin insanlarla tanıştırdın. Onların hepsinden de dersler aldın mı?” Belki de haysiyetimi yeniden kazanmak için Sam-için-utanç-verici öyküleri dinlemeliydim. *Eminim* Armande böyle öykülere sahipti.

Sam’in ağzının ucu her zamanki gibi yukarı kalktı. Az sonra, gözlerinin arasındaki çizgiyle eşleşecek bir çizgisi olacaktı ağzının ucunda. “Senden hiçbir şey gizleyemem.”

Denemediğinden değil.

Bir gece önce nasıl evden gizlice sıvıştığını aklımdan çıkarıyordum.

13 YÜZLER

“Bütün bu alan Konsey için mi?” diye sordum, Sam’in uzun adımlarına yetişmeye çalışırken.

“Ah, hayır.” Temposunu düşürdü. “Kütüphanenin yanı sıra, hapishaneyle hastane de burada. Büyük kabul salonları, daha sonra kesinlikle görmen gereken bir konser salonu ve Konsey’le arşiv görevlilerinin halen gösterimde tutacak kadar önemli olduğunu düşündükleri tarihi eserlerin bulunduğu salonlar da burada yer alıyor.”

“Keşke her şeyi şimdi görebilseydim.” Duvarlar, uzak diyarların yağlıboya tablolarıyla kaplıydı. Her renkte çiçeklerle bezeli yemyeşil ormanlar, su samurlarının oynadığı nehirler, ve devasa kaktüslerle sonsuza dek uzanan kumların oluşturduğu çöller. “Ve bütün bunların gerçeklerini görebilmek isterdim.”

“Bunun olmaması için bir neden yok.” Bir heykelle korunan bir köşeye yönlendirdi beni. “Eğitimi tamamladıktan sonra, dilediğin yere gidebiliriz.”

Çoğul konuşmuş olmasına sevindim. Bu yerleri tek başıma keşfetmeyi düşünemezdim. Sınır’ın haritalarını görmüş olsam da, okyanusların nerede olduğunu bile bilmiyordum. Tehlikeli

olması haricinde, Sınır'ın ötesine dair hiçbir fikrim yoktu. İnsanlar bu toprakları binlerce yıldır keşfetmekle meşguldü. Bazen bunu yaparken hayatlarını da kaybediyorlardı ama yeniden doğduklarında herkese gördükleri yerleri anlatabiliyorlardı.

“Bir yere gittiğin oldu mu hiç?”

Başını iki yana salladı ve üzerlerinde çetrefilli oymaların – Kalp'in haritaları gibi görünüyorlardı– yer aldığı çift kanatlı geniş bir kapının önünde durdu. “Konsey burada,” dedi alçak sesle. Bir an için sanki yüzüme dokunacaktı gibi uzanmasına rağmen, kararsız kaldı. “Saçının bir tutamı yüzüne düşmüş.” Bir şey yapmadan, elini aşağı indirdi.

Kızaran yanaklarımla, saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra, bir tutamı dışarı çıkardım. “Bu nasıl?” Elbisemi düzelttim.

“Güzel.”

“Daha iyi,” ya da “Biraz daha işi var,” gibi beklediğim türden bir karşılık değildi bu. Buna verecek bir yanıt düşünmeden, kapının kanatlarından birini açarak, beni evinin ilk katı kadar büyük, yüksek tavanlı bir salona soktu. Duvarların önünde gardiyanlar gibi görünen heykeller, heykellerin ardında ise yıpranmaya yüz tutmuş duvar halıları vardı. Etrafımız bir anda hayvanlarla jeotermal yer şekillerinin silinmekte olan görüntüleriyle sarılmıştı.

Konsey'in on üyesi de oradaydı. Bir düzine farklı ağaçtan yapılmış, üzerinde değerli metallerle işlenmiş detaylı, akıcı şekillerin yer aldığı, uzun bir masanın tek bir tarafına kurulmuşlardı. Konsey üyelerine ek olarak, odanın bir köşesindeki masaya oturmuş, SED'in daha büyükçe bir versiyonu gibi görünen bir cihaza parmaklarıyla dokunan bir adam daha vardı.

Konsey üyelerinin ortasında yer alan Meuric ayağa kalkarak, “Dossam, Ana, hoş geldiniz,” dedi. Diğerleri de bizi başlarını sallayarak selamlarken, Sine bana sıcak bir gülümsemeyle

baktı. “Lütfen oturun, ikiniz de.”

Sam bir sandalye çekerek önce benim oturmamı işaret etti. Konsey üyelerinin görmesini istemediğim, huzursuzlukla kıpırdanan ellerimi kucagımda sakladım. Farklı yaşlardaymış gibi görünüyor olmalarına rağmen, hepsinde de aynı hava; gözlerinde, ne kadar *on sekizindeymiş* gibi görünse de Sam'in gözlerinde yer alan aynı derinlik vardı.

“Burada, Ana'nın Kalp'te kalışına yönelik koşulları ve Dossam'ın öğrencisi ve misafiri olarak kalabilmek için yerine getirmesi gereken gereklilikleri konuşmak için toplanmış bulunuyoruz. Dossam ya da Ana'nın Konsey'in taleplerine uymak istememesi durumunda, uygun görünen başka ayarlamalar yapılacaktır.” Meuric'in konuşma tarzındaki bir şey, bu taleplerin benim için hiç de uygun olmayacağını düşünmememe neden oldu. “Bu kapalı bir görüşme olsa da, kayıtlar bir ay içerisinde kamuoyuna açılacaktır.”

Meuric'in açıklaması bir uyarı gibi havada asılı kaldı. Kalışımın koşulları. Başka ayarlamalar. Ah. Konsey üyeleri arasında en az sevdiğim kişi olsa da, Meuric başkandı. Lider. Benden hoşlanmadığı takdirde, diğerleri de hoşlanmayacak demektir bu.

Sam'in anlatıklarından bildiğim kadarıyla, Konsey'de açık bir yer olduğunda –bu yalnızca birisi öldüğünde gerçekleşiyordu– insanlar sırayla bu göreve geliyordu ve hayatlarının geri kalanında hizmet etmeyi sürdürüyorlardı. Meuric her yaşamında Konsey'de olmak için başvuruyordu. Konsey'deki daimi varlığı muhtemelen onu Kalp'in en güçlü kişisi yapmıştı.

Ayrıca Sam, Meuric'in Janan'a inandığını da söylemişti. Herhangi bir kanıt olmaksızın, neden bir insan böylesine tutkulu bir şekilde inanır bir şeye?

“Şimdi, Ana.” Meuric'in ses tonu değişmişti. Belki daha nazik bir tonda bu ama halen ne ona, ne de Konsey'deki herhangi

birine güvenmiyordum. Bu insanlar beni Kalp'in dışında tutmak için oy vermişti. "Şu ana dek Kalp hakkındaki düşüncelerin neler?"

"Çok hoş." Gerginliğim yüzünden boğazım öylesine kaşınıyordu ki, yanımızda su getirmiş olmayı istedim. Ama o zaman da herhalde bütün işeyi kafama diker ve toplantının geri kalanını işeyerek geçirirdim. "Çok büyük."

Sam arkamdaki sandalyeyi aldı ve bacağıma dürttü. Ne demek istediğini anlayamadığımdan, buna aldırış etmedim. Muhtemelen duvarlar ve tapınakla ilgili düşündüklerimi mevzubahis etmemi istemiyordu. Böyle bir şey yapacağımdan değil.

"Henüz etrafı gezecek vaktimiz olmadı," dedi Sam, masaya eğilerek. "Ama şimdiden piyano derslerini planladık ve Stef de bize yardımcı olacağını söyledi."

Ah, tabii. Sam'in tavsiye ettiği gibi, halimden memnun görünmeye çalıştım. "Bu sabah da birkaç kişiyle daha randevulaştık. Armande gelecek hafta Ana'ya bir şeyler pişirmeyi gösterecek."

"Bu harika. Beni de görmeye gelmelisin. Sam'le müzik üzerine çalışıyorsan, şiiirden de hoşlanacağını sanıyorum." Sine ellerini masanın üzerine açmıştı. Etiyle damarları kırıksıklıklarla kaplıydı; çok yaşlı ve narin görünüyordu.

Gözlerim yalan söylüyordu bana. Sine ve Sam aynı yaşıydı.

Bu düşünce başıma bir ağrının saplanması neden oldu ama Sam ayağıyla ayağıma dokunduğunda başımı sallamayı başardım. "Kulağa çok güzel geliyor," dedim. "Teşekkür ederim."

Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, Sam'i şu anda olduğundan daha farklı düşünemiyordum. Baktığım kitapların hiçbirinde ona ait çizimler ya da fotoğraflar olmadığı gibi, izlediğim videoda da çoğunlukla sırtı görünüyordu. Dahası, video bulanıktı. Net bir fotoğrafını gördüğümde onu tanıyabilir miydim?

Stef'in birleşme seremonisini anlatışını hatırladığımda titrememe engel olamadım. Bir insan hayatına nasıl bu şekilde devam edebilirdi? Sevdiği kişiyi tanıyamama riskiyle? Asıl, aynaya bakıp kendilerini nasıl tanıyabiliyorlardı? Ben, kendime benziyordum. Sam, Sam'e.

Üzerimde, Sam'in bir başka hayatında giydiği elbise vardı. Ve onun hırkası.

Masadaki üyelerden biri eğilerek, yanındakine bir şeyler mırıldandı. İkisi de bana, sanki kusacakmışım gibi baktılar.

"Ana, sen iyi misin?" Sam, omzuma dokundu.

Göz kırptım. Başımı salladım. Bana güveniyordu. "Üzgünüm."

"Bu, onun için büyük bir değişim oldu," diye açıkladı Sam, Konsey'e. "Gelişimizin üzerinden daha bir gün geçmeden, insanlar şimdiden onun hakkında dedikodu yapıyor. Bu onun için büyük bir değişim."

"Elbette." Sine, sanki neler yaşadığıma dair en ufak fikri varmış gibi gülümserken, diğer Konsey üyeleri bana şüpheyile bakmayı sürdürdü.

Birer birer kendilerini takdim ettiler; çoğunun adını önceden duymuştum ve Antha'yla Frase'i de bir gün önce görmüştüm zaten. Deborl'un adına aşına olsam da, hakkında çok bilgim yoktu. Meuric gibi, o da benden daha genç görünüyordu.

Sam, öğretmenlerle derslerimin ana hatlarını çizerken dikkatimi vermeye çalıştı ama esasen, içimdeki duvarların yıkıldığını hissediyordum. Hayatım boyunca Mor Gül Kulübesi ve etrafındaki ormandan çıkmamışken, Kalp şehrinin kavrayamayacağım kadar yaşlı insanlarla dolu olduğunu bilmek kolaydı. Ama o ana dek bu gerçeğe böylesine açık bir şekilde karşılaşmış değildim. Bu insanların hayatları ve geçmişleri benimkinden çok ötedeydi.

Sam'le tanışmadan önce, o benim için yalnızca kitaplardaki

bir isimken, bu erkeğin –ya da kadının?– nasıl görüldüğünün önemsiz olduğunu, ne olursa olsun ona karşı aynı hisleri taşıyacağımı düşünüyordum. Ve belki de bunu halen yapabiliyordum. Ama artık onu çekici kılan çok fazla fiziksel ayrıntı da –elleri, saçları, gözleri, sesi, kokusu– söz konusuydu. Daha öncesinde ona karşı bir şey hissetmiştim, muhtemelen bu hislerin kaynağı da müziğine ya da bu müziği yaratış şekline verdiğim tepkiydi, ve bu hisler halen içimdeydi. Ama onun fiziksel varlığına karşı güçlü bir arzu duymaya başlamıştım. Bu Sam'e. Bu ellere, bu saçlara, bu gözlerle, bu sese, bu kokuya. Bu dünyaya yeniden gelecek bir başka Sam aynı olmazdı.

Ruhlar seremonisinin de temelinde bu vardı herhalde. Belki de fiziksel görünüm önemli olmamalıydı.

Sam'in ilk vücudunun yattığı mezarı görmüş olduğumu düşünmekten vazgeçmeyi isterdim. Muhtemelen artık orada, ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı zaten. Yalnızca toprak olmuştu.

Konunun değiştiğini fark ettiğimde, irkilerek düşüncele-rimden sıyrıldım.

"Ana'nın kütüphane haklarını konuşmak istiyorum." Sam ellerini masanın üzerine koymuştu. Antik ya da çürümüş bir görüntüsü yoktu. Ayakkabısıyla bana çarptığında, gerçek ve canlıydı. "Tam bir eğitimden geçecekse, kütüphaneye sınırsız erişimi de olmalı."

"Bu kadar genç birinin erişiminin olmaması gereken kitap-lar var," dedi Meuric. "Ana'nın sorumluluk sahibi biri olduğun-dan kuşku yok ama nasıl manevra yapacağını bilmesinin onun için gerekli bir beceri olduğunu düşünüyorum."

"Amaçlarımın arasında nasıl silah yapabileceğimi öğrenmek yok."

"O halde amacın nedir?" diye sordu Deborl.

Sam'e baktığımda, o da bana omuz silkerek baktı. "Nereden geldiğimi öğrenmeyi umuyordum." *Ve bir daha doğup doğma-yacağımı*, diye ekleyebilirdim ama bu yabancı insanların de-rinlerdeki asıl korkumu bilmelerini istemiyordum. "Benden çok daha yüce akılların bu konuda araştırmalar yaptığından eminim ve yeni bir keşifte bulunacağımdan da şüpheliyim ama durmaksızın bir cevap aramak en azından rahat hissetmemi sağlayacaktır."

Sine başını salladı. "Bütün dünyadaki tek yeniruh olmanın çok yalnız bir şey olduğunu tahmin ediyorum."

Özellikle de bu şekilde ortaya konduğunda. "Öyle." Ayağı-mın dibinde duran Sam'in ayağını fark etmemiş gibi davran-dım. "Ne olduğunu ve bunun bir daha olup olmayacağını öğ-renmek istiyorum." Belki de bir başka yeniruhun varlığı, ken-dimi daha az yanlış, daha az yalnız hissetmemi sağlayabilirdi.

Anth'a kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. "Son seferde, Ciana'yı kaybettik. Bunun bir daha olmasını dört gözle bekle-diğimi söyleyemem doğrusu."

Zorlukla yutkundum. "Ben de kimseyi kaybetmek istemi-yorum."

"Onu çalışmalarından alıkoymadığı sürece," diye söze gir-di Frase. "Kökenlerini araştırmasında yanlış bir şey görmüyorum. Bununla birlikte, kütüphanede çalışırken birisinin ona gözetmenlik yapması gerektiğini düşünüyorum. Dossam ya da hepimizin hemfikir olacağı bir başkası. Meuric'in dediği gibi, yalnızca Ana için değil, dikkatli olmadığı takdirde herkes için tehlikeli arz edebilecek çok fazla şey var kütüphanede."

"Dikkatli olacağım."

"Mümkün olduğunca ona eşlik edeceğim," dedi Sam. "O be-nim öğrencim."

Sine elini kaldırdı. "Sam müsait olmadığında, Ana'ya ben de

eşlik ederim. Sonuçta Sam'in çalışması da gerek."

"Orrin ve Whit hayatlarının yarısını kütüphanede geçiriyorlar zaten," dedi adını unuttuğum bir başka Konsey üyesi. "Bu durumda, her zaman Ana'nın çalışmalarına gözetmenlik edecek birilerinin olacağını düşünebiliriz."

"Bu, herkes için makul bir uzlaşma mı?" Meuric, diğerlerinin yüzüne baktıktan sonra, hızlı bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ. Atanmış refakatçileri orada olmadığında bir başkasını arayabilmesi için Ana'ya bir de SED tahsis edeceğiz. Ana, bu konuda sana güvenebileceğimizi umuyorum."

"Elbette." Muhtemelen. Konsey'in hoşlanmayacağı bir şey yaptığımda beni gammazlamayacağına kesinlikle güvenebileceğim tek bir kişi vardı: kendim. Sam ne denli harika biri olursa olsun, ve benim için yaptığı her şeyle birlikte, gene de onlardan biriydi. Onları neredeyse yüz yaşamdır, beni ise bir aydan az süredir tanıyordu. Sadakatının bu kadar çabuk değişmesini bekleyemezdim.

"Pekâlâ." Meuric önündeki kâğıt yığını karıştırdı. "Listedeki bir sonraki madde, yat saati."

"Her gecenin yirmi birinci saatinde, Sam'in evinde olman gerekiyor. Bu konuda rasgele kontrollerden geçeceksin. Kontrol esnasında evde olmadığın ya da geç kaldığın takdirde, sonuçlarına katlanman gerekecek."

"Ne gibi sonuçlar?" Geceleri evde güvende olmamla mı ilgileniyorlardı yani? Ormanda uyuyakalıp kurtlara yem olmamı umursamayacak Li'yle on sekiz yıl geçirdikten sonra mı?

"Cezanın ağırlığı suçunla orantılı olacaktır."

Yatağa geç girmek suç olabilir miydi? Bunu sormak için ağzımı açtığımda, Sam araya girdi.

"Eminim Ana'nın gece dışarıda olmasını gerektiren derslerde istisnalar olacaktır." Sam, Meuric'e keskin bir bakış attı.

"Astronomi ya da gece hayvanlarının gözlenmesi gibi."

"Bunların ikisi de listende yer almıyor." Meuric kaşlarını çatarak kâğıtlarına baktı. "Ama kabul, ihtiyaç olduğunda, istisnalar olabilir. Öncelikle bu konuda başvuruda bulunmanız gerek. Gereksiz yere Ana'nın başının belaya girmesini istemeyiz."

"Aylık ilerleme raporları." Frase, masanın üzerinde Sam'e doğru bir kâğıt kaydıldı. "Senin planladıklarına ek olarak, Ana'nın öğrenmesi gereken becerilerin bir listesini çıkardık. Her şeyi birden yapmanıza gerek yok ancak gelecek yıl bu zamanlar Ana'nın kaydettiği ilerlemeyi görmek için onu sınava sokacağımız aklınızda olsun. Ayrıca talep edilen konularda eğitimlik yapabilecek kişilerin listesini de ekledik."

Sam, koluyla görmemi engelleyerek, listeye göz attı. "Okumayı zaten biliyor."

"Birkaç yıl önce kendim öğrendim," diye ekledim.

Frase'in yüzünde gülümseme olabilecek bir ifade belirdi ama tek gördüğüm dişleriydi. "O halde bu açıdan sorunu olmayacak demektir. Konsey gene de ders ve sınav talep etmektedir."

"Bu listedeki kişilerin yarısı yeniruhlar hakkındaki" –Sam bana bir bakış attı– "memnuniyetsizliklerini açıkça dile getiren insanlar. Ana'nın onlarla çalışmak zorunda bırakılması adil değil."

"Her zaman arkadaşlarımızla çalışma şansına sahip olmayız," dedi Antha. "Belki Ana'yı yakından tanımak, bu insanların yeniruhlar hakkındaki düşüncelerini de değiştirir."

Bu pek de olası gelmiyordu kulağa.

"Sorun değil, Sam." Sesimin titrememesi için elimden geleni yaptım. "Hallederim."

Çene kasları oynasa da, başını salladı. "Pekâlâ."

"Şimdilik bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyorum."

Meuric bana döndü. "Bu koşulları kabul ediyor musun?"

Kabul etmediğim takdirde ne olacağını sormaya korkar bir halde, başımı salladım.

"O halde işimiz bitti." Meuric ayağa kalkarak tokalaşmak için elini uzattı. Herkesle el sıkıştıktan sonra –halen iyileşmekte olan derime bazıları, diğerlerine göre daha nazik davrandı– Sam'le birlikte Konsey salonunu terk etmeye hazırlandık.

"Biraz konuşabilir miyiz, Sam?" dedi Meuric.

Sam, dışarıda beklemem için bana başını salladı. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, içeridekiler alçak, öfkeli seslerle konuşmaya başladılar. Ağır ahşap kapı seslerin boğuk gelmesine neden olsa da, Sam'in derin sesi daha net duyuluyordu ve söylediklerinden, onun hiç de memnun olmadığını çıkarabiliyordum.

Tam olarak neden konuştuklarını anlamaktan çekinerek, sırtımı duvara yasladım.

On beş dakika sonra, onları daha fazla dinleyemeyecek hale geldim. Duvarda doğrularak geldiğimiz tarafa yöneldim. Tam köşeyi dönecekken, kapının açıldığını duydum.

Sam'in gözleri holü taradıktan sonra üzerimde durdu. Çenesi sıkılı, omuzları gergindi. Bana doğru yaklaşıp kâbus gibi üzerime çökerken, gözlerinin arasındaki çizgi daha çok bir yarığa benziyordu. "Ortalıktan böyle kaybolmamalısın."

Geri adım atmamak için direndim. "Kütüphaneye bakacaktım."

"Beş dakika bekleyebilirdin."

"On beş dakikadan fazla oldu ve sen de nereye gittiğimi tahmin edebilirdin."

"Konu bu değil." Etrafımda yürümeye başladı ama yerimden kıpırdamadım. "Hadi ama!"

"Neden öfkeliisin?"

Yüzüme, dünyadaki en aptal insanmışım gibi baktı. "Sen de benimle aynı toplantıda mıydın?"

"Evet." Kollarımı kavuşturdum.

"Hayır," diye homurdandı. "Bence değildin. Bir süre için bizi tamamen terk ettin. Sonunda bize yeniden katılmadan önce insanlar adını beş kere söylemek zorunda kaldı ve o zaman bile, orada değil gibiydin. Ne düşünüyordun? Bu insanların üzerinde iyi bir izlenim bırakmanın ne denli önemli olduğunu biliyordun. Bir daha uyuklamak istediğinde, bunu Konsey'in Kalp'te kalıp kalmayacağına karar vermediği bir yerde yap."

Geriye sendeledim, sırtım duvara çarptığında başımı kaldırıp Sam'e baktım. Yüzü öfke ve hayal kırıklığıyla kıpkırmızı olmuştu. Gerçeğin kendisi dışında dahia iyi bir savunma düşünemedim.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Fısıldamaktan daha yüksek konuştuğum takdirde sesimin kırılmasından korkuyordum. "Senden iki yüz kat daha yaşlı insanlarla çevirili olmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Hepsi de bir gün karşlarına hazır halde çıkmış bir şehirde kalacak *değerde* olup olmadığını yargılayıp karar veren insanlarla. Bunu hiçbiriniz anlayamazsınız. Ben *yalnızım*, Sam."

Öfkesi kırıldı; ifadesinde acımanın bir parçasını gördüğüm anda çekip gidecektim ki, "Dikkatli olmazsan gerçekten yalnız kalacaksın, Ana," dedi. Kullandığı kelimelerin sertliğine rağmen, ses tonu nazikti. Hangisine –söylediklerine mi, ses tonuna mı– inanmam gerektiğini bilmiyordum.

"Şimdiden beni bırakmakla mı tehdit ediyorsun yani? Beni almanı isteyen ben değilim." O sabahın hatırası ve şu anın öfkesi ve ihanetiyle şişmiş gözlerimin acısını duydum. "Benim için hiçbir şey yapmanı istemedim."

Zorlukla yutkundu. "İçeride, seni almakla tehdit ettiler beni.

Benden almakla.”

Sırtımı dayadığım duvar daha fazla gerilememi engelledi.
“Bunu yapamazlar.”

“Li, Kalp’e döndü.”

Nefes alamadım.

“Seni istemediği herkesin bildiği bir şey olduğundan, Konsey henüz bir şey yapmayacak. Ama seni kontrol edemezsem –bunlar Meuric’in sözleri– seni benden alacaklar. Şanslıysan, Li’yle birlikte geri dönerek planladığımız eğitimini onun yanında sürdürürsün. Birbirimizi görmemize müsaade etmezler.”

Bayılacak gibi hissettim. “Ya şanslı değilsem?”

“Sürgün edileceksin. Yalnızca Kalp’ten değil, Sınır’dan da.”
Uzun, hırıltılı bir nefes aldı. “Bu kolay olmayacak. Asla olacağını da söylemedim. Gene de elinden geleni yapman lazım. Seni kaybetmek istemiyorum.”

Duvar beni tutmuyor olsa, çoktan düşmüştüm. “Yalnız olmak istemiyorum.”

“Bunu kimse istemez.” Kapadığı gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti. “Senin de kendini yalnız hissetmeni istemiyorum. Yapabileceğim çok fazla bir şey olmadığını biliyorum. Ben de diğerlerinden biri–”

“Sorun yok.” Ona sarılmak ya da bağırduğum için özür dilemek istedim. *Bir şey yapmak*. Ama ne yapsam işe yaramazdı ve Sine ile arasında, benimle olduğundan çok daha fazla ortak nokta olduğunu anladıktan sonra, bir şey yapamadım. Yalnızca kollarımla kendimi sarmaladım.

“Seni kaybetmek istemiyorum,” diye fısıldadı bir kez daha.

Ve ben de ne kaybolmak, ne Li’nin yanına konmak, ne de hava perileriyle türlü mahlûkatın dolandığı bir yerlere sürgün edilmek istiyordum. “Daha fazla uğraşacağım.”

14 TANIMA

Kütüphane, Konsey Binası’nın bir kanadını kaplıyordu. Az önce yaptığımız konuşmanın etkisi altında olmasaydım, Sam maun ağacından kapıyı açıp da devasa salona adımımızı attığımızda serseme dönerdim herhalde.

Duvarlar raflarla kaplıydı ve rafların tamamı doluydu.

Tahmin ettiğimin aksine, farklı bölümler için ayrı odalar açılmamıştı ama yüksek kitaplıklar köşelerde ya da ana katın üzerindeki balkonlarda bir tür mahremiyet sanısına neden oluyordu. Boş alanlara maun ağacından sert masalarla, mozaik camları olan zarif lambalar konmuştu. Küçük serçelerle sin-capların mozaik şekilleri lambalarla birlikte ısıtılar saçıyordu.

Koridorlara yumuşacık halılar serilmişti; halıların bittiği kenar köşelerde sert ahşap zemin ortaya çıkıyordu. Deri, mürekkep ve toz kokusunu içime çekerken, elmaslarla kar tanelerinin resmedildiği halıların üzerinde ilerledim.

“Belki,” diye söze girip arkama döndüğümde, ben kütüphaneyi keşfederken Sam’in de beni izlediğini gördüm. “Belki buraya taşınabiliriz.” Salon birkaç kat yüksekliğinde olsa da, ağır hava kelimelerimin üzerini kapladı. “Salonun ortasındaki

kitaplıkları çekip, piyanoyu oraya koyabiliriz.”

Pek de kakahayı andırmayan bir ses çıkarıp, arkasındaki kapıyı kapadı. “Akustiği çok kötü. Hem nerede uyuyacağız?”

Elimi havada sallayarak, kol dayama yerlerine ya da sırtlarına battaniyelerin bırakılmış olduğu, rahat görünümlü geniş koltuklarla divanları gösterdim. Hafif, kadifemsi renkler salonun tamamına hâkim olan ahşapla uyum içindeydi. Her şey öylesine sıcak, öylesine uykuyu çağrıştıran bir havadaydı ki, insanların sonsuza dek burada kalmak için neden birbirleriyle çekişmediğini anlayamamıştım.

“Ama akustik,” diye itiraz etti bir kez daha.

“Bazı şeyleri yeniden düzenleyebiliriz.” Başımı arkaya atıp rahatladım. “Müzik tarihi bölümü nerede? Orada uyuyacağım.”

Anlamını çözemediğim bir bakış attı bana.

Bakışı karşısında büzüldüm ve yüzümü basan sıcaklığı saklamak için sırtımı döndüm. “Sanırım senin evinde akustiğe sahibiz, değil mi?”

“Hadi biraz gezelim. Kaybolmaman için sana her şeyin nerede olduğunu göstereyim.” Bana kolunu uzattı ama bunu kabul etmeyince, sanki hiç önermemiş gibi elini geri aşağı düşürdü.

“Bir haritaya ve acil durum fişğine ihtiyacım olabilir.” Pürüzsüz deriden bir koltuğa avuçlarımı sürdüğümde, derimin altındaki hisirdamayı duydum. Sam’in kapağını açtığı çalışma masasına dokunduğumda cilalanmış ahşaptan gıcırtilar yükseldi.

Masanın içinden bir kâğıt destesiyle kalem çıkararak bana uzattı. “Kâğıttan planör yapabilirsin. Ama biri onu görüp de seni kurtarmaya gelir mi, bilemem. Haritanı da kendin yapmalısın.”

Elbette.

Abartılı bir gururla, kütüphanenin diğer ucunu gösterdi.

“Kuzey duvarı ve etrafındaki kitaplıkların tamamı kişisel günlüklerle dolu. Her katta. Profesyonel günlükleri ise ele aldıkları konuların yer aldığı bölümlerde bulabilirsin.”

Başımı yeniden yukarı kaldırdım. Kütüphanenin on iki katı, bir milyon insanın beş bin yıldır doldurduğu günlüklerle ağzına kadar doluydu. Bunun düşüncesi bile beynime bir ağrının saplanması neden oluyordu.

“Dilediğin günlüğe bakabilirsin. İnsanların bu günlükleri buraya getirmesinin nedeni bu zaten. Diğerlerinin öğrenmesi için.” En yakınındaki kitaplığa uzanarak, sırtının tepesine geçirdiği parmağıyla kitaplardan birini yerinden çıkardı. “Her yeni yaşamın başlangıcında, insanlar genellikle geriye dönerek, bir önceki yaşamları için bir son yazarlar. Çoğunlukla da, kimse aynı kaderi paylaşmaması için, nasıl ve ne şekilde öldüklerinden bahsederler.” Sırıtarak göz kırptı ama dediği bana hiç de komik gelmemişti. “Soy kütükleri bu katta—”

“Önce bir şeye bakabilir miyiz?” Aslında bunu kendi başıma yapmayı isterdim ama öncelikle birisi bana haklı olup olmadığını söylemeliydi. Eğer birisi kendimi nasıl aptal durumuna düşürdüğümü göreceksa, bunun Sam olmasını tercih ederdim.

Sözünü kaba bir yoldan kesişim üzerine —elbette— hiçbir şey söylemeyerek, bekledi. Bu yüzden Li bana bir tane vurmuştu bile.

Kelimeler zorlukla dudaklarımdan dökülmeden önce, kütüphanenin tozlu huzurunun beni sakinleştirmesini izin verdim. “Burada senin fotoğrafların ya da videoların var mı? Önceden?”

Tekleyen bir kalp atışı kadar süren sessizliğin ardından, başını salladı. “Bazı şeyler var.”

Başımın döndüğünü hissettim. “Onları görmem lazım.”

Dudağını ısırdı ve —bunu ilk kez yaptığını görüyordum;

bunu benden kapıp kapmadığını merak ettim– yukarılara baktı. “Bu bir şeyi değiştirecek mi? Aramızda?”

Ona, değişecek hiçbir şey olmadığını anımsatmak istedim. O sabah *hiçbir şey olmamıştı*. Gene de, bu tam anlamıyla doğru değildi ve dahası, Konsey salonunda düşündüğüm her şeyin ardından, bir şeyler zaten değişmişti. Nasıl değişmiş olduğunu anlamaya kalmıştı yalnızca. “Bilmiyorum.”

Sam başını eğdi ve ardından, beni bir üst kata çıkararak, kalın fotoğraf albümleriyle farklı teknolojik çağlara ait videolarla dolu kitaplıkların oluşturduğu bir labirente soktu.

Ağzına kadar dolu rafların sesi boğacağı, gözden uzak bir yere girdik. Bana büyük koltuklardan birini gösterip oturmamı işaret ettikten sonra, raflardaki bellek çipleriyle fotoğrafları karıştırmaya başladı. Bir tuşun klik sesiyle birlikte açılan panelin ardında büyük, boş bir ekran belirdi. Uygun yuvalara taktığı çipler yüklenirken, koltuklarımızın arasındaki masaya bir fotoğraf albümü koydu. Akbalıkçıl şeklindeki bir lamba albümün parlak kapağı üzerine hoş bir ışık düşmesini sağladı.

Bir süre albümün sayfalarını karıştırdıktan sonra, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış, kırklarının başındaki iki adamın renkli bir fotoğrafını gösterdi. İkisi de fotoğraf makinesine gülümseyen adamlardan biri, diğerine göre daha cüsseliydi ve eli şapkasının siperindeydi. Diğer adamın yüzünde, ağzının bir ucunun yukarı kalkmasına neden olmuş sinsi bir gülümseme vardı. Çekici değildi aslında. Kötü bir cildi ve seyrelmış saçları olsa da, gülümsemesi ve etrafına yaydığı enerji – “Bu sensin,” dedim, o adamı göstererek.

Sam –genç, yakışıklı bir adam– göz ucuyla bana baktı. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Tek bir kez başını salladı. “Diğeri de Stef. Bu fotoğraf çekil-

dikten bir hafta sonra bir kazada ölmüştü.”

Fotoğrafta görünen Sam’in yanımda oturan Sam’le aynı adam olduğuna inanmak ne denli güç olsa da, bu sabah tanışmış olduğum kadının fotoğraftaki diğer adam olduğuna inanmak çok daha güçtü.

Sam, müzik yapan iki adamla bir kadının fotoğrafını gösterdi. Adamlardan biri piyano başında olduğundan ilk içgüdüm onun Sam olduğunu söylemek olacaktı ki, bu bana çok doğruymuş gibi gelmedi. Tanıdık bir şeyler bulmak için, fotoğraftaki insanları daha yakından inceledim.

Bir ipucu yakalamak için Sam’e döndüm ama o, dirseğini masaya koymuş, ifadesiz bir yüzle fotoğrafa bakıyordu. Ne düşündüğünü bilmek isterdim.

Piyanodaki adam kesinlikle Sam değildi. Piyanonun başında oturuşuyla ilgili bir şeydi bu. O ana dek Sam’in yalnızca birkaç kez çaldığını görmüştüm ama onun asla piyanoyu sahiplenmediğini anlamama yetmişti bu. Sam, piyanosunu okşuyordu. Diğer adamın elinde bir flüt vardı ama çalmıyordu; bu nedenle yüzündeki ifadeyi çözmek kolaydı. Bu bildiğim-Sam ifadelerinden değildi. Çok fazla... çok fazla başkasıydı. Kemanlı kadına baktım.

Uzun boylu, yumuşak, kıvrımlı hatlara sahip bu kadın kemanını çalarken yüzünde arzulu bir ifade taşıyordu. Rahat duruşunda ve piyanoya ya da piyanoyu çalan adama –hangisine baktığını kestirememiştim– bakışında bir şey vardı. Fotoğraftaki kadının yüzüne dokundum. “Buldum seni.”

“Elbiseyi tanıdın mı?”

Bir daha baktım. Bunun, sabah üzerime geçirdiğim elbise olduğu apaçık ortadaydı. Kadın –Sam– elbiseyi çok daha iyi taşıyordu; bu nedenle kıskançlığa kapılmamaya çalıştım. “Hayır, fark etmemiştim.”

Videolar çoktan yüklenmişti ve talimat bekleyen ekran parlak bir ışıkla aydınlandı. Sam bir video seçti ve pazar alanında çene çalan bir grup insanı seyrettik. Görüntüler düşük kalitede olsa da, yüzler yeterince netti. "Bu, video kaydetmeyi öğrenmemizden kısa süre sonra kaydedildi. O günlerde birisi, isimleri saklı tutuyorum, etrafta elinden geldiğince çok kayıt yapmaya koyuldu. Bu türden, izlemesi yıllarca sürecek video kayıtları var elimizde. Kimsenin izlediği yok ama aynı zamanda kimse bu kayıtları geri dönüşüme yollamayı da aklından geçirmiyor."

Ben izleyebilirdim. Ama bunu yüksek sesle dile getirmedim.

Orada, eski videoları seyredip fotoğraf albümlerine bakarak saatler geçirdik. Sam'i, pazar alanındaki kalabalığın içinde – Kalp son üç yüz yıldır hiç değişmemiş gibi görünüyordu – bir grup müzisyenin ortasında ya da ahırlarda gübre temizlerken kendisini kaydeden kişiye kaba el hareketleri yaparken tanıdım. Onu, sağanak yağmur altında birisine tutunmuş olarak ya da birisi ona sarılmışken, bir yabancıya gülerek eğilirken tanıdım. İki kere onu bir adamı ya da kadını öperken gördüğümde boğazım düğümlendi ve onu tanıdığımı anlaması için yalnızca başımı salladım ve o da bana inandı.

En sonunda ekran karardığında, mozaik camlı lamba kurulmuş olduğumuz girintideki tek ışık kaynağı olarak kaldı. Onu şarkı söylerken dinlemiş, birisi kendisine video kayıt cihazıyla yaklaşırken nasıl uzaklaştığını görmüş – arkadaşları genellikle onu kollarından tutarak kalmaya zorluyordu – ve yüzü kıpkırmızı kesilene dek kahkahalar atışını izlemiştim. Onu yaşlı ve genç, cılız ve şişman, erkek ve kadın, çirkin ve güzel olarak görmüştüm. Oysa bu Sam'lerden hiçbiri benim Sam'im gibi görünmüyordu. Yalnızca o olduğunu biliyordum.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı. Küt küt atan kalbim dışında, bütünüyle sessizlik çökmüştü.

Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini çözemiyordum. Boğulmak gibiydi bu. Soğukta, acıyan ciğerler ve ağırlaşan uzuvlarla, sana çarpan şeylerin ortasında, ne tarafın yukarısı olduğunu anlayamamak gibi. Ellerimi elbisemin kollarının içine soktum. Onun elbisesinin kollarının içine.

"Hayır," dedim. "Ama önemli değil. Yapmamız gereken işler var." Ayağa kalktım ve cesur olmaya çalıştım.

www.mobildepo.com

15 PAZAR

Kütüphane turumuzu tamamlamayı başardık ve Sam, Konsey Binası'nın sonu gelmez koridor ve hollerinden geçmek zorunda kalmadan kanattan dışarı çıkmanın yolunu gösterdi. Ardından, olabildiğince tuhaf bir şekilde, pazar alanını doldurmuş insanların arasından geçerek evine gittik. Yürürken, üstünkörü kotarılmış kütüphane haritamı –ve aynı şekilde üstünkörü sokak haritamı– göğsüme bastırmıştım. Eve girer girmez yukarı çıktım.

İçimdeki her şey acıyordu. Bir saatten daha uzun bir süre için odamdan çıkmadım; yumuşak yatağa uzanıp hislerimi düzenlemeye çabaladım.

Esasen, bir düzine farklı Sam görmüş olmak kafamın gerçekten karışmasına neden olmuştu. "O hala Sam," diye açıkladım kendime, yatak örtülerine, dantellere, duvarlara. Beni dinleyecek ve karşılık vermeyecek her şeye. "O, her zaman olduğu kişi." Yaşının, birçok farklı yaşam sürdürdüğünün, ve muhtemelen bin tane sevgilisi olduğunun her zaman farkında olmuşum.

Bu önemli değildi. Önemli olamazdı.

Düşüncelerimi, beni Sam'den almakla tehdit eden Konsey'e

yoğunlaştırmaya çalıştım. Önemli olmayan ne olursa olsun, beni yeniden Li'nin yanına vermelerine müsaade edemezdim. Sürgün riskini alamazdım.

Bunun anlamı, her şeyi çok ciddiye almak ve beklediklerinden çok daha iyisini yapmaktı. Tuhaf olsun olmasın, Sam'e ihtiyacım vardı. Her şeyi çözüme kavuşturmak için zamana ihtiyacım vardı.

Yüzümü yıkayıp aşağı indiğimde, Sam'i elinde bir defterle divana kurulmuş buldum. Kelimeler değildi yazdığı. Müzik? Ben parmaksız eldivenlerimle piyanonun başına otururken, gözlerini kaldırdı.

Tuşlar öylesine serin ve pürüzsüzdü ki. Birine bastığımda, evin içinde net bir nota çınladı. Gözlerimi kapayıp gülümse-dim. Sam'in müziği bunca sevmesi anlaşılmasa değildi benim için. Belki, aramızda hiçbir tuhaflik olmaksızın paylaşabileceğimiz bir şeydi bu.

Birkaç nota daha basarak, şablonların ve tanıdık şeylerin peşine düştüm. Sam'in daha önceden çaldığı bir dizi nota parmaklarımın altında yeniden ses kazansa da, bir şeyi yanlış yapıyordum. İkinci kez çaldığımda, doğru ritmi yakalamaya başladım ama bu defa da notalar yanlıştı. Yanlış olduğunu bildiğim notanın yanındaki tuşları denedim. Olmadı.

"Siyah tuş." Sam'in gözleri defterinde olsa da, dikkatinin bende olduğunu hissedebiliyordum. "İşte şimdi oldu."

Bu defa olmasına değil, bunu ellerimin başarmış olmasına şaşırmıştım. Gül dikenlerinin battığı, donan, yakılan bu eller, halen müzik yapabiliyordu demek. "Bana gerisini gösterecek misin?"

Kalemiyle defterini o kadar hızlı bir şekilde kenara koydu ki, ben gelmeden önce gerçekten bir şeyle meşgul olup olmadığını düşündüm. "Hiçbir şey beni daha mutlu etmez."

Pazarın kurulacağı gün, kendisiyle birlikte dondurucu soğuğu da getirmişti. Ama Sam'in eski kabanlarından birini üzerime geçirip, uyumlu bir şapka, eşarp ve parmakları birleşik eldivenler bulduktan sonra, yerimde duramaz bir halde onu kapıda beklemeye koyuldum. "Acele etsene!"

En sonunda aşağı indiğinde, üzerine kalın bir şeyler aldığını ama benim gibi, üst üste bir sürü şey geçirmemiş olduğunu gördüm. "Bir tipiye hazırlanmış gibi görünüyorsun." Uzattığı bez çantayı koluma taktım. "Herkes orada olacak. Terleyebilirsin."

"Gerekirse, üzerimdekilerin bazılarını çıkarırım. Hem, böylelikle birisi beni yere düşürürse, beni koruyacak takviyelerim olacak."

"Böyle bir şey için mi plan yapıyorsun?" Kapıyı açtığı anda soğuk hava içeri doldu. İskeletimsi ağaçların üzerindeki gökyüzü açık, maviydi; soğuk hava bir kenara, ilk pazar gezintim için mükemmel bir gündü.

"Artık yapıyorum." Şehirdeki ilk sabahımda insanların bana nasıl baktığını ve Kalp'te kalmama müsaade edilmemesi yönündeki fikirlerini nasıl birbirlerine mırıldandıklarını unutmamış değildim. Bunu *unutamazdım* çünkü evden ne zaman çıkarsak bu yaşamıştı.

O haftanın şarkısı üzerine konuşarak yola koyulduk. Etüt. Müziğin farklı biçimlerinin olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Her şeyi "şarkı" kelimesiyle tanımlamaya çalıştığımda, Sam beni düzeltmişti. Şarkıların sözleri olur, diyordu.

Güney Bulvarı'na yaklaşırken, yüzümüze çarpan esinti insanların konuşmalarını, nal seslerini ve ısıkları bize getirmişti. Şapkamı tutarak yerimde sıçramaya başladım. "Duyabiliyorum!"

Kahkaha atarak, sıçramamın bitmesini bekledi. "Seni hiç bu kadar heyecanlı gördüğümü hatırlamıyorum."

"Hayatım boyunca başkasının kıyafetlerini giydim. Li'ninkileri, Cris'in geride bıraktıklarını ve şimdi de seninkileri. Kendime ait bir şeylerimin olması kendimi—" Bir ruhsuz değil, gerçek bir insan gibi hissetmemi sağlayacaktı. Ama benim için büyüyle yeni kıyafetler yaratamıyor diye Sam'in kötü hissetmesini istemedim.

"Bulvara kadar yarışalım mı?" Bulvarla aramızda yalnızca otuz metre kadar vardı ve dediğinde ciddiye bile buna yarış denemezdi. Ama Sam'in aramızı rahat tutmaya çalıştığını fark ettiğimden, teklifini kabul etmek için beklemek yerine bütün gücümle koşmaya başladım. Beni kolayca yakalasa da, kazanmama izin verdi.

Tapınakla Konsey Binası'nın gölgesindeki pazar alanını görebiliyorduk artık. Alan yüzlerce renkli çadırla kaplanmıştı; güzel bir bahçe gibi neşe saçan bir görüntüyü. Binlerce insanın sesi, alana yaklaştıkça yükselen anlaşılmaz bir uğultuya dönüştü. Bazılarının ellerinde alışveriş çantaları, bazılarının kolları çanak çömlekle, ahşap eşyalarla, kıyafetlerle dolu olan insanlar canlı renkler içerisinde dolanıyordu. Aynı anda yüz ayrı koku –pişen tavukların, taze ekmeklerin ve adlandıramadığım baharatlı şeylerin kokusu– saldırdı burnuma.

Sam, SED'ini dışarı çıkardı. Patlayan ışıqla birlikte gözlerimi kırptırdım. "Böylelikle senin bu halini sonsuza dek saklayabilirim." Budalanın teki gibi sırtıttığım bir görüntümün olduğu ekranı bana gösterdi.

"Aptal gibi görünüyorum."

"Çok şirin görünüyorsun."

SED'ini geri cebine koyarken gözlerimi devirdim. "Sonra, hiç beklemediğin bir anda, ben de senin fotoğrafını çekeceğim."

"Bu kötü niyetli bir şey olur. Fotoğrafımın çekilmesinden nefret ederim."

Alaylı ses tonumu sürdürdüm. "Eminim sen de çok şirin çıkarsın."

Rüzgârla birlikte müzik sesleri dolanıyordu pazar yerinde. Kendi etrafımda dönerek, o sabah Stef'in bize öğretmiş olduğu figürlerden birini sergiledim ve Sam'in alkışını kazandım. "Çok iyi."

"Dans derslerini seviyorum."

"Katlanılmaz değil." Gülümsediğinde, bunu çaktırmamaya çalışsa da sabah rutinimizi en az benim kadar sevdiğini düşündüm. Dans, sabah işleri, ve müzik. Her zaman müzik.

"Halen favorim, senin derslerin," dediğimde, çok nadiren gördüğüm gerçek gülümsemelerinden biriyle mükâfatlandırıldım. Oysa, piyano sıram geçip de o kendi çalışmalarına başladığında ve ben de başka konular üzerine çalışmam gerektiğinde, matematiğe yoğunlaşmak gerçekten çok zordu.

Konsey'in karşısına çıktığımız -ve holde birbirimizle yüzleştikimiz- günün üzerinden geçen iki hafta içerisinde, ilişkimizin arkadaşça ve rahat bir şekilde gelişebildiği bir yol bulmayı başarmıştık. Hiçbir şey Kalp'e gelmeden önce olduğu gibi değildi ama zaten bir daha asla öyle olmayacaktık. Konsey'in kuralları bunu teminat altına almıştı.

Ama gene de öncelerde, mutluluk bana yabancı bir kavramdı. Bunun asla bitmesini istemiyordum.

"Sam!" Pazarın dış kesimlerine yaklaşırken Stef bize el salladı. Bana dikkatle bakıyordu. "Kıyafetler yürüyor olduğundan, Ana'nın orada bir yerde olduğunu sanıyorum. İçeride bir yerde, işte."

Pazarın karmaşasına girerken Stef'e dilimi çıkardım. İnsanların ellerinde takılar, kıyafetler, meyve reçeli konserveleri, sepetler vardı. Her şeye bakmak için durduk; Sam ve Stef -hatta

Sarit'le Whit bize katıldığında bile- bundan ölesiye sıkılmış olmalıydı ama her şeye delicesine bir merakla atladığım iki saat süresince buna katlandılar. Dayanıklı pantolon ve bluzların yanı sıra, krem rengi, yumuşak bir yün süveter ve bileklerime dek inen koyu mavi bir etek seçtim kendime. Li'nin bana verdikleri çok büyük olduğundan, birer çift ayakkabıyla çizme de aldım. Sam'in yeni yetme bir kız olduğu zamanlarda kullandığı ayakkabılar Li'ninkilere göre ayaklarıma daha iyi otursalar da, onlar da eskiydi.

Bütün bunlar ve bir avuç dolusu iç çamaşırıyla, kendimi... gerçek hissettim. Özel. Sam'in ilk kez şarkımı çaldığı andaki gibi. Vals, diye düzeltirdi beni, aklımdan geçeni bilse.

Pazar karmaşasının kuzey ucunda nefeslenirken, Whit elindeki su şişesinden bir yudum alıp, "Şimdi nereye?" diye sordu. Tapınak, gökyüzünün safir mavisi rengine karşılık parlak beyaz rengiyle tepemizde yükseliyordu. Kalp'in tarım kesimindeki bostanları görebilmek için tapınaktan biraz uzaklaştım.

"Peynir. Ah! Ve meyve reçelleri. Güney ucunda satıldıklarını görmüştüm. Sam'de hiç yok. O ikimizin de iskorbüte⁷ yakanmasını istiyor sanki." Ona göz kırptım ve eşarbımı çıkarıp katladım. Beni uyardığı gibi, genci yaşlısı, etrafı dolduran bunca insan pazar alanının epey ısınmasına neden olmuştu. Hayatımda böyle bir kalabalıkla karşılaşmamıştım ama Sam ve arkadaşlarıyla birlikteyken her şey çok daha az korkutucu görünüyordu gözüme.

"Geçen hafta Armande'yle dersimiz vardı. Ana dilediği her şeyi pişirebileceğine ikna olmuş durumda."

"Pişirebilirim. San turtalar yapacağım ve sen de çok beğeneceksin."

⁷ İskorbüt: C vitamini eksikliğinden ileri gelen ve bitkinlik, zayıflık, diş etlerinde iltihaplanma gibi belirtilerle kendini gösteren hastalık.

Stef sırtıttı. “Yangın filan söndürmen gerekirse, hemen yandaki evdeyim.”

Stef’e alaycı bir bakış yollarken, Sam SED’ini dışarı çıkardı ve daha fazla fotoğraf çekerek beni utandırmaya karar verdi. Bütün arkadaşlarıyla birer birer fotoğrafımı çektikten sonra, yanımdan geçen birini durdurarak, beşimizin fotoğrafını çekmesini rica etti.

“Senin daha önce hiç fotoğraf çektiğini görmemiştım.” Sarit makineyi zorla Sam’in elinden alıp, çektiği fotoğraflara baktı. Bir fotoğrafta kıkırdamaya başladı. “En sonunda bunun önemli olduğuna mı karar verdin yoksa?”

Sam’in bakışını görmezden gelmeye çalışırken, şapkam bir anda çok ilgi çekici bir şeye dönüşmüştü. “Şimdilik,” dedi Sam.

“Yalnızca Ana’yla ikinizin fotoğrafı yok.” Sarit sırtarak, diğerlerinin yanımdan çekilmesini işaret etti. “Kıkırdamayın, ikiniz de. Ana, şapka ne yapıyorsun öyle?”

Bir elimle şapkamı göğsüme bastırıp, diğeriyle dolanan saçlarımı açmaya çalıştım. “İşimizin bittiğini sanmıştım.”

“İşte, müsaade et.” Sam parmaklarını tarak gibi kullanarak saçlarımı düzeltmeye koyuldu. Ama işi henüz bitmemişken, birkaç kere çakan flaşla birlikte gözümün ucunda ışık kutuları uçmaya başladı. “Belki de bu bir hataydı.” Şapkamı yeniden kulaklarımın üzerine geçirirken, yüzünü Sarit’ten başka tarafa döndü. “Şimdi daha iyi mi?”

“Evet.” Sıcaklık ve dikkatlerin üzerimde toplanmış olması muhtemelen yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. Belki de kimse görmeden fotoğraflardan kurtulmanın bir yolunu bulurdum. Ama ben bunları düşünürken, Sarit yarım düzine daha çekmişti bile.

Bir saat kadar sonra, kahve çekirdeği, peynir ve turta malzemesi almıştık. Kalabalık ve gürültü biraz fazla olmaya başla-

mıştı ama ihtiyacım olan birkaç şey daha vardı. Artık pazarın tamamını gezmiş olduğumuzdan, bunları nerede bulacağımı biliyordum.

“Yarım saat sonra bir yerde buluşsak olur mu?” Bundan daha fazla zaman gerektiğini sanmıyordum. “Kostümüm için aradığım bir şeyler var.”

“Elbette. Onlara fatura yazmalarını ve ödemeye sonra ilgileneceğimizi söyle.” Utangaç bir şekilde gülümsedi. “Benim de almam gereken birkaç şey var.”

“Sen de mi kendine kostüm hazırlayacaksın?” Sesimin bu kadar heyecanlı çıkmasından nefret etmişim ama Sam bunu fark etmemiş gibiydi.

“Belki. Ben gerekenleri alayım da.” Bir kez daha yüzünde utangaç bir ifade belirmiş olsa da, bunu dile getirmedi. Diğer herkesle birlikte buluşmak için bir yer kararlaştırdık. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni.”

Cebimde duran, Konsey’in verdiği SED’e vurdum.

Herkes kendi yoluna ayrılmak üzereyken, Stef, “Sana eşlik etmemi ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Ne aldığımı Sam’e söylemeyeceğin konusunda sana güvenemem. İnsanlar ödeme talep etmeye başlayana dek beklemek zorunda.”

Sırtarak bana el salladı. “O zaman, görüşürüz.”

Yanımda yalnızca yeni elbiselerim ve ayakkabılarımın olduğu çantalarla kalabalığın arasına daldım; satın aldığımız diğer şeyleri Sam yanında götürmüştü.

Yoğun pazar alanında tek başıma yürürken onun varlığını özlemiştim bile. Her dakikamızı birlikte geçiriyor değildik –o, beş bin yaşında bir delikanlı ne üzerine araştırma yapıyorsa onu araştırır ve ben de, Konsey’in taleplerine yoğunlaşmışken, kütüphanenin iki ayrı ucunda olduğumuz birçok sefer olmuş-

tu— ama onun yanımda olmasına alışmıştım işte.

Aslında ona bu kadar bağlı olmaktan hoşlanmıyordum. Artık şehri daha fazla tanıyor olduğumdan —eh, hiç değilse Konsey Binası'na gidip gelmeyi biliyordum— kendi başıma daha çok şey yapmalıyım.

İlk durağım, sarmal teller için uğradığım ve sunduğu farklı seçeneklerle ağzımı açık bırakan mücevhercinin tezgâhı oldu.

“Ne arıyorsunuz?” diye sordu satıcı.

“Sağlam ama ellerimle bükebileceğim kadar da yumuşak bir şey arıyorum.” Sonunda yapacağım şeyi aklımda canlandırdıktan sonra, kollarımı açarak havaya kaldırdım. “Bunun üç katı kadar.”

Satıcı tezgâhının altını üstüne getirip, birkaç farklı seçenek çıkardı. “Bunu öneririm,” dedi kıkırdarak. “Çünkü pahalı değil ve sizin de çok fazla ihtiyacınız varmış.”

“Kulağa güzel geliyor.” Seçimimi kolaylaştırdığı için satıcıya şükran duyar bir halde, diğer seçeneklere göz attım. Gümüş, altın, tanımlayamadığım başka şeyler. “Bütün bu metalleri nereden elde ediyorsunuz?”

Satıcı faturamı yazmaya koyuldu. “Çoğu dağlardan geliyor ama etrafta birkaç tane, dronların çalıştığı maden mağaraları da var.” Kalem kâğıdın üzerinde durdu ve gözlerini kısarak bana baktı. “Adınız ne demiştiniz?”

Daha dik durmaya çalıştım. “Ana. Ama faturayı Dossam adına çıkarın, lütfen.”

Satıcının gözleri daha da kısılmıştı; faturayı tamamlarken oradan uzaklaşma isteğime direndim. “Bir daha buraya gelme, ruhsuz.” Faturayla aldığım teli sert bir şekilde bana uzattı. “Aziz Janan, neden bu şekilde bir sınavdan geçiyorsunuz?”

Arkamdan gelen yüksek bir ses araya girdi. “İnsanlar, müş-terilerine ne kadar kaba davrandığını bilseler bu senin için

büyük utanç olur, öyle değil mi Marika?” Belki dokuz yaşında olan küçük bir kız kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Tünaydın, Ana.”

Eşyalarımı alarak hızla tezgâhtan uzaklaştım. Herkes beni tanıyordu. Benden nefret eden insanlar, ne olduğumu umursamayanlar, ve hatta anlaşılamaz nedenlerle beni sevenler. Sarit ya da mücevhercinin tezgâhında bana arka çıkan bu küçük kız gibi.

Maskeli balo yaklaşıyordu. O zaman kimse beni tanıyamayacaktı.

Boyalı kumaşlar satan Larkin'i bulmak çok fazla zamanımı almadı. Ne kadar sentetik ipek istediğimi ellerimle gösterdikten sonra, renk ve fiyatlar üzerine konuştuk. Adımı sorduğunda, kim olduğumu umursamayan insanlar kategorisinde olduğunu anladım. Bu içimi rahatlatmıştı.

Aldıklarımı katlayıp Sam'in adına fatura hazırlarken, gözlerimle pazarı taradım. Kalabalık biraz olsun azalmış değildi. İnsanlar halen incik boncuk için pazarlık ediyor, birlikte bir şeyler yiyorlardı. Tezgâhların arasında yürüyen çocukların yetişkinlerden farkı yoktu. Hatta, sessiz ve olgun bir tavırdaki bu hayattaki ebeveynlerini istediği şeylerin satıldığı tezgâhlara yönlendiren bir bebek bile gördüm. Akılsız çılgınlıklarım dışında iletişim kuramayan biri olarak bu dünya için tam anlamıyla bir şok olmuş olmalıydım.

Pazar yerinde, ders aldığım diğer birkaç kişinin yanı sıra, Armande de beni görerek el salladı. Bana göz kulak olmaları için onları Sam'in gönderip göndermediğini merak ederek, ben de geri el salladım.

O anda göz ucuyla, bana yaklaşan uzun bir silüeti seçtim. Omzuma dokundu.

“Stef, sana yalnız kalmak—” Arkamı döndüm ve geriye sendeledim. “Li.” Bana tam da doğum günümdeki gibi bakıyordu;

öfkeli ve varlığımdan rahatsız olmuş bir halde. Vücudum taş kesilmişti.

Larkin aldıklarımı paketleyerek geri dönmüştü. "Al bakalım, Ana." Bunu dedikten sonra o da sus pus oldu.

Li, Larkin'in elinden faturayı çekti. "Demek sana bakacak başka birini buldun. Dossam her zaman budalanın tekiydi zaten."

Boğazım düğümlendi. Dilimi yutmuş gibiydim. Hemen ona bir karşılık verip, *kimsenin bana bakmadığını* söylemek istedim ama Sam bana bakmıyor muydu gerçekten de?

"Diyecek bir şeyin yok mu?" Aşağılayıcı bir gülümsemeyle faturayı geri Larkin'e uzattı. "Yön duygunun ne kadar kötü olduğunu düşünecek olursak, sanırım buraya kadar ulaşmış olmaktan etkilenmem gerekir."

"Bana bozuk bir pusula verdin." Bir parçam, birinin yardım etmek için araya girmesini istiyordu. Ama esasen istediğim, ona kendi başıma karşı koymaktı. "Neredeyse ölümüne neden oluyordun."

"Ekipmanını kontrol etmesini bileceksin."

"Git başımdan." Sesimin, kalabalığın gürültüsü ve kalp atışımın altında kaybolup gitmiş olduğundan emindim. "Artık hayatımın bir parçası değilsin. Beni yalnız bırak."

Çenemi sıkıca tutarak yüzümü yukarı kaldırdı. "Aksine, Konsey'e bana geri gönderilmen konusunda başvurdum. Sen benim kızsınsın ve sana öğretmem gereken çok fazla şey var."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapamazsın." Bundan nefret ediyordum; kendimi acınacak halde hissetmekten, karşı koyamamaktan. Sam'le konuştuğum bunca şeyden, ve aslında kendisinden *hoşlanıyorken* ona bu kadar kaba şeyler söyledikten sonra, neden Li'yle yüzleşmiyordum? "Sam bunu yapmana izin vermez."

"Seçim şanssı yok."

"Konsey de buna müsaade etmez."

"Senin gerçekten ne olduğunu anlasalar, insanların bu kadar üstüne düşeceğini mi sanıyorsun? Daha çok ruhsuzun başlangıcı. Bizim sonumuz. Stef'in yerini almış olsaydın Sam'in sana bu kadar iyi davranacağından şüpheliyim. Zaten Ciana'nın yerini almış durumdasın ki, o da belki Sam için bir dönemdi yalnızca. Tıpkı senin gibi." Gülümseyerek uzaklaştı.

Felç olmuş bir halde arkasından ne kadar süre baktığımı bilemiyordum. Ama Larkin, "Ana, eşyaların," dediğinde ona teşekkür etmeyi başardım ve hızlı bir şekilde, arkadaşlarımla buluşmam gereken yere yöneldim.

Arkadaşlarım mı? Az önce arkadaşlarımmış gibi hissediyordum ama eğer Li haklıysa, ve Konsey haklıysa, Sam benim gardiyanımdı ve diğerleri de yalnızca işini kolaylaştırmak için ona iyilik yapıyorlardı. Sam'in bana önem verdiğini biliyordum ama gene de...

Avuçlarımın dibiyle şakaklarımı ovarak, birisi beni görmenden kendimi toparlamaya çalıştım.

"Ana?" Omuzlarımı sıkan ellerle, geriye sıçradım. Sine telaşlı bir ifadeyle beni hemen bıraktı. "Sorun ne?"

"Bir şey yok." Çantalarımı göğsüme bastırıp, güneye, Sam'in evine doğru yürümeye koyuldum. Benimle orada buluşabilirdi. Kimseyi görmek istemiyordum.

Sine kolay bir şekilde bana yetiştı. "Deliler gibi korkmuş görünüyorsun? Ne oldu?" Sine, Konsey'deydi. Belki bana yardım edebilirdi.

"Sorun, Li." Sine'yi kalabalıktan çıkararak bir köşeye çektim ve Sam'le diğerlerinin olup olmadığını anlamak için etrafı taramdım. Görünürde kimse yoktu. "Lütfen beni onunla geri dönmek zorunda bırakmayın. Bunu bir kez daha yapamam." Hiçkırıkla-

rımı tutmaya çalışmaktan boğazım ağrıyordu. "Lütfen."

"Neden böyle bir şey yapmak zorunda bırakayım seni?" Sine başını iki yana salladı. "Bana olan her şeyi anlat. Güven bana, seni Sam'in gözetiminden almak gibi bir planımız yok. Zaten herkes de çok iyi götürdüğünü söylüyor."

Titremeler içinde ona Larkin'in tezgâhının önünde yaşananları anlattım. Ama bunları anlatırken, kendimi aptal gibi hissettim. Li hiçbir şey yapmamıştı ki. Yalnızca bana şöylesine bir dokunmuştu. Ve yalnızca kendisi gibi davranmıştı. "Üzgünüm." Kafam zonkluyordu. "Bu konuda konuşmamalıydım. O yalnızca damarıma bastı." Ağzımı kapalı tutmalıydım.

Sine, olayı kapatmaya çalışmamı görmezden geldi. "Li insanın gözünü korkutabilir," diye söze girdi.

Sine'nin arkasında, Sam'le Whit'in buluşma yerine geldiklerini gördüm. Sam etrafına bakındı. Beni görüp elini kaldırdığında ve sıkıntılı bir durumda olduğumu anladığı anda, korkunç bir gök gürültüsü patladı.

Herkes başını yukarı kaldırırken pazar alanına sessizlik çökmüştü. Herkes bunu aynı anda yapmıştı. Nefeslerini tutmuş gibi görünüyordular.

Bu tuhaf bir durumdu. Çünkü gökyüzü sabah olduğu kadar açıktı; yalnızca gayzer ve kaplıcalardan yükselen buhar duvarın üzerine sis çökmesine neden olmuştu, o kadar. Ve ikinci bir gök gürlemesi duyuldu.

"İçeri gir." Sine beni güneybatıdaki evlerin yer aldığı kesime doğru itti. "Köşedeki ilk ev Meuric'in. Orada saklan. Güvende olursun."

"Ne?" Ben ne olduğunu anlayamadan, herkes koşturmaya, bağırıp çağırmaya başlamıştı. Çoğu etrafa emirler yağıdırıyor gibiydi ama her geçen saniyeyle birlikte panik havası yayılıyordu. İnsanlar Konsey Binası'na ve evlerin yer aldığı kesim-

lere yönelmişti. Sam'in az önce durduğu yere baktığımda, onun oluşan kaos duvarının ardında kaldığını anladım. "Ne oluyor?"

"Meuric'in evine git." Beni bir kez daha itti. "Ölürsen ne olacağını bilmiyoruz. Şimdi hemen git buradan!"

Bakışlarımı yeniden yukarı çevirdim ama gökyüzünde hiçbir şey yoktu. Herkes bir gök gürlemesiyle paniğe kapılmıştı ama—

"Ejderhalar," diye tısladı Sine. O bile çok korkmuş görünüyordu. "Ejderhalar Kalp'e saldırmak üzere."

www.mobildepo.com

Aslında gök gürültüsü olmayan gürleme sesleri, her yöne kaçışan panik içindeki insanların neden olduğu velveleye karışıyordu. Alışveriş çantamı kabanımın içine sokuşturmaya çalışırken, Meuric'in evine gidiyormuşum gibi göründüm. Ama Sine'nin görüş alanından çıktığımda, kabanımın fermuarını çekerek insan kalabalığının arasına daldım. Önüme gelene dirsek atarak kendime yol açmaya çalışırken, Kalp'te yaşayan bir milyon insanın da o anda pazar alanında toplandığını söylediler şaşırmazdım.

"Sam!" Sam'in yüzünü saptayabilmek için gözlerimle kalabalığı tararken, üzerinde hangi kıyafetlerin olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Ama aklım boşalmış olduğundan, adını haykırmayı sürdürdüm.

Gökyüzünden gelen gürlemeler güçlenmeye ve belirgin bir ton kazanmaya başlamıştı. Artık gök gürültüsüne benzer yarıları kalmamıştı; duyduğumuz, daha çok, havayı döven kayımsı devasa kanatların sesleriydi.

Kuzeyde, şehir duvarının hemen üzerinde, yaklaştıkça aslında üç ayrı gövde olduğunu anladığım, koyu siyah bir şekil

gördüm. Geniş kanatların çıktığı, uzun, yılan gibi vücutlardı bunlar. Güneş ışığı pullarının ışıldamasına neden oluyordu. Yılankavi ve zarif şekilleri, hava perilerinden daha ölümcül bir görünüm taşıyordu. Aptal gibi kendinden geçmiş bir halde, bakakalmıştım.

İnsanların bana çarpmasıyla –"Kıpırdasana, kızım!"– yeneden gerçekliğe döndüm. Başımı eğip, evlerin olduğu kesime yönelen insan kalabalığına karşı direnmeye çabalarken, göğüs cebimdeki titremeyi fark ettim. Hemen el yordamıyla SED'ime ulaşmaya çalıştım.

"Ana!" Gökten gelen gürlemelere karışan insanların keşme-keşinin arasında, Sam'i zorlukla duyabiliyordum. "Eve git!"

"Neredesin?" Sesimi duyurmak için bağırarak zorundaydım; soğuk yüzünden boğazım yanıyordu. "Seni bulamıyorum."

"Eve git!" Bağlantı kesildi. Elbette bana nerede olduğunu söylemezdi; bunu söylediği anda peşinden geleceğimi biliyordu.

Cihazı yeniden cebime sokuşturup ilerlemeye başladım. Emirleri ne olursa olsun onu bu kaosu ortasında bırakmaya çağımı da biliyor olmalıydı.

Pazar çadırları Konsey Binası'yla tapınağın altında parlak renkli beneklere dönüşmüştü; çadır bezlerinin oluşturduğu labirentler nereye dönsem yanlış yöne girdiğimi bağıırıyordu. İnsanlar, bazıları belli bir amaç doğrultusunda ve çoğu paniğe kapılmış halde, kargaşa içerisinde etrafa saçılmışlardı. Sam'i halen görememiştım.

Önce Konsey Binası'nın bulunduğu taraftan yükselen, ardından, sessizliğe dönüşmeden önce, yankılanan cıgıllıklarla diğer binaların arasından ilerleyen çok tiz bir ses şehre yayıldı. Sanki herhangi birisi saldırının farkında olamayabilirmiş gibi, bu alarm yalnızca dikkat çekmek içindi. Sağır birisi bile ejderhaların gürlemesini duyabilirdi.

O anda, kuzey duvarından olağanüstü üç darbe sesi geldi. Ne olduğunu görmek için uzandım ama Konsey Binası görüşümü engelliyordu. Avuçlarımı kulaklarıma bastırmam bir işe yaramadı. "Sam!" Sesim diğerlerinin seslerinin arasında kaybolup gitti. Etrafımı sarmış olan benden uzun yüzlerce insan nedeniyle bir şey de göremiyordum.

Kabanımın koruması altındaki dirseğimi –bunu umursamamış gibi görünen– birisine geçirip, diğer iki kişi arasında hareket etmeye çalıştım. Orada, Konsey Binası'nın merdivenlerinde, tıraş zamanı gelmiş koyu siyah saçlı birisi vardı. Sam? Güçlkle ileri atılarak merdivenlere ulaştığımda, artık orada değildi.

Herkes ya güvenli bir yere kapağı attığından ya da –merdivenlerin tepesinden gördüğüm kadarıyla– silahların olduğu yerlere yöneldiğinden, kalabalık en sonunda seyrelemişti. Şehir duvarının kendisi kadar yüksek olan kuzey gardiyan istasyonunun tepesine dizilmiş olan büyük toplar, artık Kalp'le aralarında birkaç metre mesafe kalmış olan ejderhalara doğrultulmuştu.

Gök gürlemesi gibi şehri sallayan yeni darbelerle birlikte, büyük toplar metal ve ateş püskürttü. Atışlardan biri öndeki ejderhaya isabet etmişti; yaratık yamularak havada bir takla attı. Ama yan yana uçan diğer ikisi, kanatlarının genişliğine rağmen, top atışından kolaylıkla kaçmayı başarmıştı.

Büyük toplar şehir duvarının üzerinde süzülen iki ejderhaya dönmüştü ama şehrin kendisi de isabet alabileceğinden ateşlenmediler. Zeminden yükselen mavi hedef ışıklarıyla birlikte yollanan görünmez lazer ışınları da ancak asgari düzeyde zarara neden olabildi. Ejderhaların derisi demirden güçlüydü.

Ejderhalardan biri Kalp'in merkezine yönelirken, diğeri toprak halinde yeşil bir şey tükürmeye başladı. Sümüksü bir şey

değildi bu; her neyse, düştüğü Kuzey Bulvarı'nı kaplayan taşların arasında cızırdıyordu. Asit! Büyük, çamur gibi asit birikintileri evlere doğru yayılıyordu.

En sonunda lazer ışınlarından biri uyarı ateşinden daha fazlasını başararak, ejderhalardan birinin devasa kanadına isabet etti. Kavrulan etin iğrenç kokusu şehre yayılırken, ejderha daireler çizerek Kuzey Bulvarı'na doğru düşmeye başladı. Düşerken bir yandan da etrafa asit saçıyordu. Ejderhanın vurulduğunu gören herkes önce coşkuya kapıldı ama aynı anda, ilk top atışlarında isabet alan ejderhanın yoldaşlarına katılacak kadar toparlanmış olduğu anlaşıldı.

"Ana! Janan aşkına, ne halt ediyorsun orada?" Stef elinde bir lazer tabancasıyla Konsey Binası'ndan çıkmıştı. "Gir içeri. Hemen." Dedikini yapıp yapmadığıma bakmadan, merdivenlerden aşağı yıldırım gibi inip, tapınağa ulaşmış olan en yakınımızdaki ejderhaya mavi bir ışın yolladı.

Hareket edemedim. Ejderhalardan biri, Konsey Binası'nın hemen üzerindeydi ve peşindeki diğeri de, sanki önündekini korumak amacıyla lazer atışlarına kendini siper ediyordu. Asit yağmuru, pazar alanında çadırlarla masaları yakıp geçiyordu. Lazer ışınıyla yere düşürülmüş olan ejderhanın etrafında toplanmış insanlar, kuyruğuyla etrafı dövüp asit tüküren yaratığa yayılım ateşi açmışlardı. İnsanlar da, ejderhalar da çılgınlık atıyordu.

Vücudunu tapınağa dolamaya başlamış olan ejderha vahşice haykırıyordu. Yaratığın ağzından damlayan asit, tapınak duvarından aşağı süzülüyordu. Ama ne bu asit damlalarının ne de bıçak gibi keskin dişlerinin tapınağın taşlarına zarar veremediğini fark ettim. Dişlerini taşa sürerken ve tapınak duvarını delmeye çalışırken çıkan sesler karşısında kulaklarımı kapadım. Etrafında kendisine saldıran bunca silahlı insan varken,

tapınağın peşine mi düşmüştü yani? Hem de böylesine beyhude bir şekilde? Koruyucusu olan diğer ejderha, asit yağmuruyla bile, çok fazla dayanamayacaktı.

Yukarı lazer ışınları ateşleniyordu; hızlı ve kör edici atışlardı bunlar. Yalnızca birkaç dakika önce börek çörek satan insanlar her an daha da kalabalık bir hale geliyor, Konsey Binası'ndan sürekli olarak ellerinde silahlarla yeni birileri çıkıyordu. Yeşil bir ışıltı saçan asit birikintilerine basmamaya dikkat ederek merdivenden aşağı iniyorlardı.

Sam dışarı çıktığı anda beni omzumdan yakaladı; o da silahlanmıştı. "İçeri gir." Yüzü korku ve dehşetle çarpılmıştı; gözlerinde hiç görmediğim bir karanlık ifade vardı. "Lütfen," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Güvenli bir yere git."

Sersemi dönmüş bir halde başımı iki yana sallayarak, tapınağa yapışmış olanı koruyan ejderhayı işaret ettim. Lazer ışınları sonunda geniş kanatlarıyla zırhlı gövdesini yırtmayı başarmıştı; yaratık, Konsey Binası'nın merdivenlerine –bize– doğru bir asit yuvarı sıçratarak yere yıkıldı.

Asit yuvarı çarptığı taşı aşındırmadan önce, son anda Sam'i bir sütunun arkasına ittim. Sıçrayan damlalar kabanımın arkasında tısladı.

Sam'e de aynısını yapmasını bağırarak, kabanımın fermuarını açıp kollarımı kurtardım. Kıyafetlerimle kostüm malzemelelerinin yer aldığı çantalar zarar görmeden ayaklarımın dibine düştü. Kabanlarımızın üzerinde düzinelerce delik açılmıştı; yanan yünün keskin kokusu yüzünden burnumu buruşturdu.

Nefesimi tutarak, ellerimi Sam'im sırtında gezdirdim ve temiz olduğunu gördüm. O da aynısını benim üzerimde yapıp tam bana sımsıkı sarılmışken, üçüncü ejderha yere devrilerek her şeyin sarsılmasına neden oldu. Soğuk ve az kalsın olacaklar yüzünden ben de sarsılıyordum.

Asit hızla merdiven basamakları tarafından emilerek etkisiz hale gelmişti. Sam asitin erittiği merdivenlere, az önce benim ejderhalara bakakaldığım gibi, sersemlemiş bir halde bakıyordu; gözlerinde aynı karanlık vardı. Beni boğulmaktan kurtardığı, ardından çadırından kaçıp da kaçacak hiçbir yerimin olmadığı o son anda göle bakakaldığım gece, ben de böyle görünmüş olmalıydım.

Oysa karanlık benim hatıramdı. Sam muhtemelen daha önce ejderha asitiyle hayatını kaybetmişti; belki de son birkaç yaşamında birden çok kez olmuştu bu. Bunu bilmek için sormama gerek olmadığından, bunu yapmayacaktım. Bunun yerine, çenesine dokundum ve bakışlarını merdivendeki delikten uzaklaştırdım. "Sona erdi." Ejderhalara karşı özel olarak geliştirilmiş hava dronlarını devreye sokmaya bile zamanları olmamıştı.

Az önce tanık olduğum saldırı dışında ejderhalara yönelik hiç deneyimim yoktu. Yalnızca kitaplar okumuştum: soylarını tüketmek için gerçekleştirilen başarısız girişimleri, yiyeceklerine sokulan hastalık ve zehirleri, ve yakalanan ejderhalar üzerinde yapılan deneyleri. Ama ejderhalar halen, insanların ilk kez Sınır'a geldiği beş bin yıl öncesinde oldukları kadar öfkeli bir şekilde saldırıyordu.

Kalp şehrinin insanları binlerce yıldır bu saldırılara karşı ayakta kalmayı başarmıştı; her seferinde böylesine bir dehşetin üstesinden gelmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünemiyordum bile.

Daha da çok insan Konsey Binası'ndan dışarı akın ederek, asitin dokunmuş olduğu her şeye kimyasal bir buğu sıkın küçük hortumlarla etrafımızda toplandılar. Bu kimyasal buğu ezilmiş gaz gibi tatlı bir koku taşıyordu. Temizlik başlamış olduğundan bizim de yardım etmemiz gerekiyordu ama öncelik-

le Sam'ın kendini toparlamasını istiyordum.

Gözlerini indirip yumuşak bir sesle konuştu. "Cesur olmak istemişim."

Elimi, halen tabancanın kabzasını tutmakta olan elinin üzerine kapadım. Parmak eklemleri sararmış; damarları keskin, mavi bir görünüm kazanmıştı. "Neden Konsey Binası'nda kalmadın?"

"Eve gitmeyeceğini adım gibi biliyordum. Seni bulmak zorundaydım."

Göğsüm sıkıştı. "Sen cesur bir adamsın, Sam. Tanıdığım en cesur adam."

Temizlikte kendi payımıza düşeni yaptıktan sonra, eşyalarımızı alarak Sam'ın evine yollandık. Uykuya dalmadan önce bir saat boyunca, omzuma dayanmış bir halde uzanmışken, ona bir şeyler okudum. Uykuya daldığında, kitabı kenara koyarak divanda toparlanmaya çalıştım.

Bana daha da sokuldu; bir eliyle bana sımsıkı tutunmuştu. Birisi tarafından rahatlatılmayı yeni öğrenmiş biri olarak, bir başkasını rahat ettirdiğim böyle bir pozisyonda olmak benim için gerçekten de tuhaftı. Ama o anda, hava perisinin saldırısının ardından, barakasinda Sam'ın beni nasıl tuttuğunu ve varlığının nasıl işe yaradığını hatırladım. Ben de aynısını onun için yapabilirdim.

Saçının kokusunu duyarak nefes alıp verirken, hayatım boyunca, hatta tanışmamızın öncesinde bile, ona ihtiyacım olduğunu fark ettim. Önce, müziğiyle, ve kitaplar, kayıtlar aracılığıyla bana öğrettikleriyle yapmıştı bunu. Sonrasında ise, hayatımı kurtarmış ve bunu ne denli hak etmiş olursam olayım beni bırakmayı reddetmişti.

Ama ikimizin üzerine bir battaniye çekip parmaklarımı saçlarında gezdirirken, bakış açım değişti.

Bu sessizlikte ne müzik, ne de iki hafta öncesinde mutfakta yaşanan gerginlik vardı. Hatta vücudu vücudumun bu kadar yakmındayken bile, sıkıntı ya da arzu duymuyordum. Tek istediğim, geçmiş yaşamlardan ve ölümlerden sıyrılarak, onun yeniden kendisi olmasıydı.

Sanki onu geçmişin karanlık hatıralarına kapılıp gitmekten koruyan bir kayaymışım gibi bana tutundu.

Onun da bana ihtiyaç duyduğunu anladığım ilk andı bu.

17 AYAK SESLERİ

Sine, kütüphane masasının diğer ucundan, "Sam yok mu bu gece?" diye sordu. Bu konuyu gündeme getirmesi için aradan yalnızca bir saat geçmesi gerekmişti. Bunu laf olsun diye sormuş gibi göstermişti ama konuşmak için bir fırsat kolluyor olduğunu anlamam için beş bin yaşında olmam gerekmiyordu. Belki ki, sessizlik de herhangi bir konuşma fırsatı kadar iyiydi.

Tek omzumu silkerek okumakta olduğum kitabın sayfasını çevirdim. Felsefe. İnsanların neden yeniden doğduğuna dair bir sürü tahmin. Neden bazıları bir yılda geri dönerken, bazılarının dönüşünün on yıl aldığı. Kimsenin hiçbir şeyde hemfikir olduğu yoktu ama sorularımın başlangıç noktası da aynı şey olduğundan, okumam gereken kitap buydu. "Her şeyi birlikte yapıyor değiliz."

"Yapmıyor musunuz? Pazarın kurulduğu günden bu yana sizi ayrı gördüğümü sanmıyorum."

Önceleri, Kalp'te yaşayan insanların mahremiyetlerini önemsediklerini sanıyordum. Oysa alternatif teorim -insanların, zaten birbirleri hakkında her şeyi bildiklerinden, diğerlerinin yaşamlarına burunlarını sokmayı umursamadıkları- artık

çok daha doğruymuş gibi geliyordu. Bu noktada ben istisnaydım, elbette. Biriyle ya da bir şeyle uzaktan bir ilgim bile olsa, insanlar sorular sormaya başlıyordu. Yakınlardaki gayzer ve kaphicaları göstermesi için Sam'i şehrin dışına sürüklediğim öğleden sonra, dedikodu kazanı hemen kaynatılmıştı. Tüten delikleri gezmeye gitmemizin nasıl böylesine bir skandala dönüşüğünü halen anlayamamıştım. Belki de insanlar umutsuz durumdaydı.

"Yalnızca senin yanında olmamasına şaşırdım, o kadar. Burada Whit kadar çok vakit geçiriyorsunuz. Her zaman kendi köşenizde, çalışarak."

Gülümsedim. "İyi uyuyamadığını ve bu akşam dinlenmek istediğini söyledi. Her şey yakında normale döner." Belki. Aslında Sam hiçbir şey dememişti. Kalmasını ben sağlamıştım.

"Ah, güzel. Umarım iyice dinlenir." Kâğıdın üzerinde kaleminin çıkardığı sesle birlikte yeniden defterinin üzerine kapandı.

"Ben de öyle umuyorum."

Birkaç dakika sessizlik içinde çalıştık; zaman, akıtan bir musluktan damlayan damlalar gibi ağır bir şekilde akıyordu. Ama artık önümdeki felsefe kitabına yoğunlaşamıyordum. Yazar, Janan üzerine geliştirdiği fikirler açısından -onun gerçek ve yeniden doğumlardan sorumlu olduğu ya da insanların, insan olmaları nedeniyle, bunu kendilerinin yaptığı- kendisiyle çelişiyor gibiydi.

"Sine?"

Bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Janan'a inanıyor musun? Herkesi onun yarattığına ve öldüklerinde onları yeniden dünyaya getirdiğine?"

Kalemini eğerek arkasına yaslandı. "Sanırım bazen inanmıyorum; çünkü inanmamam Meuric'le Deborl'u sinir ediyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, ejderhaların, sentorların, griffonların ve rokların⁸ bizi sürekli öldürmek istediği böyle bir dünyada sürekli olarak yeniden doğarken, biz insanların bu kadar yalnız olmadığımıza inanmak istiyorum.” Omuz silkip bakışlarımı yakaladı. “Senin gibi, bütün bunların bir başlangıcının olduğuna inanmak istiyorum. Hayatın.”

Benim başlangıcım çok daha yakın zamanlı olmasına rağmen, kimse –doğduğumda orada olan insanlar– bana ne olduğunu açıklayamıyordu.

“Peki ya duvarlar? Sana tuhaf gelen bir tarafları yok mu?”

“Zonklamaları mı?” Başını iki yana salladı. “Kesinlikle herkes bunu hissedebilir ama bu hem rahatlatıcı, hem de Janan ve onun geri dönme vaadine inanmak istememi sağlayan şeylerin bir parçası.”

Belki de Janan asla gitmemişti.

Duvarların zonklaması kesinlikle beni rahatlatan bir şey değildi. Sam beyaz taşlara dokunmaktan kaçınmamı komik ya da şirin bir şey olarak görüyor gibiydi ama esasen bana, derimin altında ilerleyen solucanların vereceği türden bir his veriyordu.

“Teşekkürler,” dedim, içimi çekip kitabıma dönerek. Benim gibi duvarlardan hoşlanmayan birisini bulup bu konudaki düşüncelerini öğrenmeyi çok istiyordum ama yeni oluşumla taşıdığım ürpertici hisler arasında kesin bir bağlantı varmış gibiydi.

“Belki de felsefe ve yürütülen tahminler asıl bakman gereken yer değildir.” Sine elimdeki kitaba bakıyordu. “Zaten Deborl’un görüşlerinin de asla çok keskin olduğunu düşünmemişimdir.”

Kitabın kapağına baktım. Gerçekten de, benden daha genç görünen bir Konsey üyesi olan Deborl bu kitabı dokuz yüz yıldan daha uzun bir süre önce kaleme almıştı. Keskin olsun ya

⁸ Roc: Hem doğu hem de batı kaynaklı eserlerde geçen, efsanevi devasa yırtıcı kuş.

da olmasınlar, bu görüşler neredeyse bin yaşındaydı. Kitabı kapatarak masanın ortasına ittim. “Belki de haklısın. Cevapların uzak geçmişte olması gerektiğini düşünmüştüm ama yanılmış da olabilirim tabii.”

Okuduğu kitapta kaldığı yeri işaretledikten sonra, devam etmem için başını salladı.

Bakışlarımı loş kütüphanede gezdirirken düşüncelerimi toparladım. “Li’yi oldukça iyi tanıyorum.” İstedğimden de fazla. “O bir savaşçı. Çocukken yaramazlık yaptığımda, ejderhaları öldürdüğü zamanlardan bahsederdi. Lazer ve hava dronları icat edilmeden önceki zamanlardan.” Ejderhalarla yakın zamanda karşılaşmış olduğumdan, bunun nasıl bir kahramanlık olduğunu en sonunda anlayabilmişim.

“Li her zaman dişli biri olmuştur.”

Ona ne şüphe. “Peki ya Menehem?” diye sordum.

“O kadar dişli değil.” Masadan destek alarak ayağa kalktı. “Mükemmel bir kimyager. Kısım, hiçbir zaman bir diğerinin söylediklerini idrak edemediğimizden, onu çok yakından tanımadım.” Kendi kendine güldü. Ciddi olup olmadığını anlayamadım.

Ana katta kitap raflarının oluşturduğu bir labirentte onu takip ettim. Maun ağacı ve cam yüzeyler lambaların ışığında pırıltılar saçıyor; salon ahşap cilası ve antilop derisi kokuyordu. “Bir savaşçı ve bir kimyager. Bundan ben nasıl çıktım anlayamıyorum.”

“Müzik sevdiğin için mi böyle diyorsun?”

Bir ruhsuzun sevebilme kapasitesi üzerine tartışmaya girmemeyi tercih ettim. Şimdilik.

“Elbette bazı şeyler kalıtsal. Fiziksel özellikler. Kestane rengi saçların ve çillerinle, Menehem’i en son gördüğümdeki haliyle, ona çok fazla benziyorsun mesela. Aynı zamanda an-

nenin hiddetini ve babanın zekasını da almışsın. Ama müzik ve şiir gibi bazı şeyler ruhun tutkularıdır.”

Bunu sevmiştim. Sam’in, çiftçilerin, marangozların, cam üfleyicilerin çocuğu olarak dünyaya geldiği zamanlar olmuştu. Bu hayattaki babası Armande ise fırıncıydı. Sam meraktan ve toplumuna yardımcı olmak adına yüzlerce farklı şey öğrenmiş olsa da, her zaman müziğe geri dönmüştü.

Belki de, bu hayatımın sonunda yeniden dünyaya gelecek olursam, kendimi benzer bir yöne çekilirken bulabilirdim. İçimde her zaman, geceleri uykuya dalmam için çalan bir müzik olduğundan. Bu Sam’in ya da bir başkasının müziği değildi. Bu muhtemelen benim içimde oluşmuştu. Ne korkutucu bir düşünceydi.

“Menehem’in günlüklerini mi arıyoruz?” diye sordum, kütüphanenin o bölümüne geldiğimizde.

Sine, elini sallayarak kitaplıkların oluşturduğu kuytu bir köşeyi gösterdi. “Sana onun hakkında pek bir şey anlatamayacağımdan, Menehem’in kendi yazdıklarını okuyabiliriz. Sen doğduktan çok kısa süre sonra Sınır’ı terk etmiş olması büyük talihsizlik.”

Evet, zaten bana bakmak istemeyen Li’ye yardım etmek için bile kalmayacak kadar utanmış olması çok büyük talihsizlik gerçekten.

Bulduğumuz kuytu köşenin aydınlanması için bir lambaya dokundum. Beni bırakıp gitmiş olan ebeveynimin günlüklerini bulmak için sırtlarını incelediğim iki bin defter duruyordu raflarda.

Daha eski birkaç cilt halen yerinde duruyor olsa da, yeni olanlar, ihtiyacım olanlar kayıptı. Günlükleri de beni terk edip gitmişti demek.

Bir küfür savurdum ve Sine’nin bakışlarını üzerime çektim.

“Üzgünüm,” dedim. “Ayrılırken defterlerini de yanına almış olabilir mi?”

Kaşlarını çatarak boş raflara baktı. “Pek olası değil. Bunlar ağır defterler ve bu defterlerden çok fazlasına sahip.”

“Ama başka kopyalar da var.” Sam bana dijital kopyaları nasıl bulabileceğimi göstermişti. Yani, bunu bana göstermesini Whit’ten rica etmişti aslında. “Ben dijital arşivlere bakarken bana bir iyilik yapar mısın?”

Sine başını salladı.

“Li’nin günlüklerine bak sen de. Herhangi birini okumama gerek yok –en azından şimdilik– ama onların da halen burada olup olmadığını merak ediyorum.”

Bana önce acayip bir bakış atsa da, bir kez daha başını sallayıp, ben dışarı çıkarken, günlük bölümünün daha içlerine yöneldi. Şüphelerimin ne olduğunu halen tahmin edememişse bile, bu çok zamanını almayacaktı.

Onun bu durumun farkında olmasına aldırımıyordum ama bir Konsey üyesine birisinin –belki de arkadaşlarından birinin– ihtiyacım olan kitapları ortadan kaldırarak kökenlerimi araştırmamı engellemeye çalışıyor olabileceğini söylemem tuhaf bir hisse neden olmuştu. Çünkü Sam dışında amacımı bilen yegâne kişiler, Konsey’dekilerdi.

Dijital arşivlere üst kattaki –Sam’le birlikte video seyrettiğimiz girintiye doğru olan tarafta bulunan– konsollardan erişilebiliyordu. Yürürken önüme çıkan lambaları yakıp, Menehem’in günlüklerini kimin almış olabileceğine dair aklımda bir liste oluşturdum.

Eh, bunu herhangi biri yapmış olabilirdi ama asıl güvenmediğim Konsey’in kendisiydi. Konsey üyelerinin çoğunluğu bana karşıydı. Antha, Frase ve Deborl beni küçümsüyormuş gibi görünmüyorlardı belki ama yaşayıp yaşamadığımı umur-

sadıklarından da şüpheliydim.

Sine benden yanaydı. Bir önceki yaşamlarında Sam'in anesi olduğunu öğrenmemin öncesinde de onu sevmiştim. Doğumda hayatını kaybetmiş ve Sam üç yaşına geldiğinde yeniden dünyaya dönmüştü. Bunun sonucunda da, Sam ergenlik yıllarını kendisinden daha küçük bir kızın ebeveynliğinde geçirmişti. Ardından, Sine Sam'den daha uzun bir yaşam sürmüştü ve Sam yeniden –şu anki vücudunda–doğduğunda, artık Sine büyükannesi olacak yaşa gelmişti. Bunu hem çok eğlenceli hem de kafa karıştırıcı buluyordum.

Meuric açısından baktığımda, durumu açıklayamıyordum. Her zaman nazik görünüyor olsa da beni rahatsız ediyordu. Sürekli gözleri üzerimdeydi ve sanki kendi fikirleri asla kabul edilemezmiş gibi, benimle ilgili verilecek kararlarda her zaman diğerlerinin ne düşündüğünü ya da istediğini öğrenmek için can atıyordu.

Konsey'in diğer yarısını ise tanıımıyordum ve zaten bu nedenle de güvenemezdim. Eğer ortada bir sabotaj varsa, bunu gerçekleştiren aralarından herhangi birisi olabilirdi.

İlk veri konsolunun başına oturarak güç tuşuna bastım. Konsol yumuşak bir sesle açılıp, imleç yanıp sönmeye başladığında, "Menehem" diye giriş yaptım.

Çoğu laboratuvar notu ve diğer bilimsel başlıklarla etiketlenmiş yüzlerce günlük kaydı açıldı. Belki de Sam'in benim için planladığı bütün boş zamanlarımda bu günlüklerin tamamına göz atabilirdim. Ama şu an için, aramamı daha kişisel günlüklere daraltmak durumundaydım.

İçimden bir ses, konsolun erişimimi reddedeceğini söylese de, doğumumdan –330. Şarkılar Yılı– birkaç yıl öncesine dek uzanan birçok günlük başlığı açıldı. Bu durumda son günlük kaydının tarihi 329. Yıldızlar Yılı'ydı. Menehem herhalde bu

günlüğü tamamlayarak arşivlenmesi için bırakmış ve son günlüğünü de yanına almıştı.

Ama arşivde görünen bu son günlük de işe yarayabilirdi.

Merdivenlerden gelen gıcırtiların ardından Sine gelip yanına oturana dek okumayı sürdürdüm. "Bir şey bulabildin mi?"

"Ebeveynlerinin birbirlerini pek de umursamadıklarını okumak kadar ilgi çekici bir şey yok." Zorlukla gülümsedim. "Konsey onlara çocuk sahibi olma iznini verdikten sonra bunu planlamaya başlamışlar. Görünüşe göre, Menehem her şeyi önceden hesaplamış çünkü bu günlük doğumumdan yıllar önce-sine dayanıyor."

Sine homurdandı. "Evet, bu onun yapacağı türden bir şey."

"Her neyse, iş için bir projeyle çok daha ilgili görünüyor ama bu konu üzerine çok fazla detay yok. Bihmsel günlüklere bakmam gerekebilir." Omuz silkerek, zaten bundan daha fazlasını beklemiyormuşum gibi görünmeye çalıştım. "Senden ne haber?"

"Li'nin kişisel günlüklerinin çoğu gitmiş ama konsolda Menehem'inkileri bulduysan, muhtemelen onunkileri de bulabilirsin."

Sandalyeye yaslanarak kollarımı kavuşturdum. Eğer birileri beni kökenlerimi araştırmaktan alıkoymaya çalışıyorsa, bunu daha dikkatli bir şekilde yapabilirlerdi. Ama beni durdurmaya çahşmıyorlarsa, o zaman benim üzerime araştırma yapıyorlar demek olabilirdi bu.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi. Benden başka herkes benim hakkımda benden daha çok şey biliyordu zaten.

"Ah, geç olmuş." Sine kurnaz bir ifadeyle saatine baktı. "Gitsem iyi olacak."

Kahkahayı andıran bir şey çıkarmayı başardım. "Sam inceliklilik konusunda senden birkaç ders alabilir."

"Ah, biliyorum. Denemediğimi mi sanıyorsun? Ne yazık ki, bu konuda biraz fazla incelikli davrandım sanırım." Bana göz kırpıp sırtıttı. "Dilersen, bu araştırmaya yarın devam edebiliriz. Sonu gelmez felsefenin ardından bu yeni bir istikamet."

"Bence de. Teşekkürler." Elektronik cihazları kapatıp aşağı yöneldik. Cesaretimi kaybetmeden, "Diyelim ki iyi uyuyamayan bir arkadaşım var," dedim.

Sine, "Sam hakkında konuştuğunu bilmiyormuşum gibi davranacağım. Devam et."

"Beni kaygılandırıyor. Kendisi gibi görüldüğü tek zaman müzik dersleri ve pratikler. Geceleri uykusunun yarısını inleyerek geçiriyor." Bir keresinde onu kontrol etmek için kalkmış ve kapısının önüne geldiğimde, ışığının açıldığını ve ayaklarını sürüyerek banyoya gittiğini görmüştüm. Kapıda beklediğim uzunca bir süre boyunca banyodan dışarı çıkmamıştı.

En azından her gece dışarı sıvışmaktan vazgeçmişti. Ama bunun, kendini bunca berbat hissetmesi ve neden geceleri gittiği yere artık gitmediğiyle daha çok fazla ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

Kütüphaneden dışarı çıkarken Sine başını kaldırdı. "Ve sen de bu durumu nasıl düzeltebileceğini mi öğrenmek istiyorsun?"

"İstedğim-" Şalımı boynuma doladım ve kaşlarımı çatarak karanlığa baktım. "İstedğim bir şey yapmak. Ona yardım etmek. O bana yardım etmişti."

Sine'nin gülümsemesi dalgın bir hal aldı. "En sonunda halledecektir. Sen kendi çalışmalarına yoğunlaş. Dikkatinin dağılmasını en başta Sam istemez; özellikle de gelecek hafta ilk ilerleme raporun verilecekken."

İlerleme raporları kafama takmak istediğim son şeydi. "Ona ne oldu? Ejderhalarla ilgili bir şey mi?"

"Ana, ona sormak istemiyorsan, günlüklerine bak. Gün-

lüklerin nasıl sona erdiğine bak." Dümdüz bir sesle söylemişti bunu; bir uyarı olarak ondan en fazla bunu alabilirdim. Her zaman nazik olmaya çalışmıştı ama şimdi onu üzüyordum.

Dışarı ışık verene dek salladığım fenerim, kütüphane kapısı kapandığında taş yolu aydınlattı. "Ona yardım edeceğim. Bir şekilde. İlerleme raporlarının daha önemli olduğunu düşünen kimse ayakkabımın tabanını yalasın." Kendi etrafımda dönerek bir dans figürü gösterdiğimde, Sine dudak bükerek bana baktı. "Bunları Stef den öğreniyorsun, değil mi?"

"Konsey'in taleplerine uyuyorum." Nefesim soğuk havada buğulandı. "Bir şeyler öğrenmeyi seviyorum. Konsey'in talimatları farklı yönde olsaydı bile, muhtemelen bir şeyler öğrenmek için ben talip olurdum. Ama ben tek başına olan bir ruhsuzum. Tek. Pirinç yetiştirmek için en iyi zamanı bilip bilmem sizin için ne değiştirir? Beni bu kadar meşgul tutmasanız Konsey ne yapacağımdan korkuyor?"

Kabanı ve kapüşonuyla sarmalanmış bir halde bana baktı yalnızca. "Yatma saati. Acele etsen iyi olur."

Kirpiklerimin üzerinde donabilecek hüsrana dolu gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kırptırıp, Güney Bulvarı'na yönelerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde yürümeye koyuldum. Sam'in bazen bizi soktuğu daha kısa bir yol vardı ama bu kestirme, aşına olmadığım yollardan, aşına olmadığım evlerden geçiyordu.

Belki de Sine'ye karşı bu sert olmamalıydım. Ama dediklerimi yeniden düşündüğümde, bunun iyi bir soru olduğuna karar verdim. Benden korkuyorlar mıydı?

Konuşacak havada olsa, Sam'in bu konuda ne diyeceğini düşündüm. Kalp şehrinin insanları... beş bin yıldır... nasılsa öylelerdi. Birbirlerini tanıyorlardı ve belli durumlarda az çok kimin ne yapabileceğini biliyorlardı. Ama ben yeni bir şeydim.

Bilinmeyen. Gözden uzak tutulduğum on sekiz yıl boyunca benim hakkımda düşünmek zorunda kalmamışlardı ama artık, kendi düşüncelerim ve fikirlerimle dopdolu olarak geri dönmüştüm.

Ne yapacaktım?

O an, yalnızca Sam'e yardım etmek istiyordum. Ve maske-
li balo günü geldiğinde, görünmez olmak. Sadece birkaç saat için bile olsa, kimse beni tanımayacak, beni yargılamayacak, bir şeyi yok eder miyim diye gözlerini üzerimde tutmayacaktı.

Sam'in evine gidene bulana dek yolları saydım. Fenerin ışığı sıra dışı bir şeyi aydınlatmadı; yalnızca buğulanan nefesim ve rüzgârla havadan dönüp duran birkaç kar tanesi. Ağaçlar sanki soğuğa karşı örtünüyorlarmış gibi hissederken, içimden bir titreme geçti.

Yeni ayakkabılarım taş yolun üzerinde sabit iki ses çıkarıyordu. Bunlara, arkamdan gelen ve sanki dikkat çekmemek için elinden geleni yapan birinin ayak sesleri eklendi. Karı bekleyen şehir sessizliğe gömülmüşken, her ses dikkat çekiciydi.

Belki hiçbir şey değildi; benim gibi eve geç saatte giden bir başkasıydı. Ama omzumun üzerinden arkama baktığımda, hiçbir şey göremedim. Bir gölge bile. Karanlık, olması gereken sessizlik kadar bütün bir halde, kalınlaştı. Fenerimi arkama çevirirsem, yalnız olmadığımı fark ettiğimi anlardı.

Gizlice beni takip etmekten vazgeçmesi için her kimse bağırma-ya hazır bir halde tam arkama dönecekken, pazar yerinde karşılaştığım Li'yi hatırladım ve o anda soğukla birlikte korku içimi kapladı. Daha hızlı yürümeye başladım ve soğuğun boğazımı kurutmaması için şalımla yüzümü kapadım.

Adımlar beni Sam'in evinin bulunduğu sokağa kadar takip etti, ve o andan sonra, kalbim önüme geçerek içimdeki zayıflığı da kendisiyle birlikte götürdü. Hızla arkama dönerek fe-

nerimi sokağın tamamını aydınlatacak şekilde salladım. Oysa ince ışık, kar tanelerinin oluşturduğu örtüden ve karanlığın kendisinden başka bir şeyi aydınlatmadı. Yolun kenarındaki çalıların hissedildiğini duydum ama bunun bir geyik olup olmadığını anlayamayacak kadar yavaşım.

Hayır, adımları duyduğumdan emindim. Birisinin varlığını fısıldayan çam iğnelerine doğru bakarak beklediğimde, hiçbir şey olmadı. Birkaç dakika için, beni takip eden her kimse onun peşine takılmaya değil değmeyeceğine karar vermeye çalışarak yolun ortasında dikildim.

Bir anda üzerime atlayan birisinin düşüncesi olduğum yerde kalmamı sağladı. Karanlıkta, soğukta, ve neredeyse kar yağmak üzereyken bilmediğin birinin peşine düşmek cesaret değil, aşırı ölçüde aptallık olabilirdi ancak.

Kendi nefesimden ve kalp atışlarımdan başka bir şey duyabilmek için kulaklarımı dikip beklediğim bir dakikanın daha ardından, kalan yolu elimden geldiğince hızlı bir şekilde koşarak tamamlamaya karar verdim. Sürekli olarak, peşimdeki her kimse onunla yüzleşmeye kalkmanın aptallık, kaçmanın ise akıllıca olduğunu söyleyip duruyordum.

Peşine kedinin teki takılmış bir fare gibi hissetmek akıllıca olsa da, buna kesinlikle cesaret denemezdi. Birisinin bana bunu yapmasına izin vermekten nefret ediyordum.

Sonunda Sam'in evinin girişine ulaştığımda, nefeslenmek için yavaşladım. Sam'in bilmesi gereken son şey, karanlıkta duyduğum –aslında bana hiçbir şey yapmamış olan– adımlardan korkmuş bir halde eve girmem olurdu.

Alışılmadık olan herhangi bir şeyi yakalamak için tüm duyularımı açarak, ince bir kar örtüsüyle kaplanmış giriş yolundan eve girdim. Çok ses çıkarmaması için dikkatle kapıyı kapadığımda, salonun karanlık olduğunu fark ettim. Fenerimi

kapatarak masanın üzerine koydum ve salonda ilerlemeden önce karanlığa alışmaları için bir süre gözlerimi kapadım.

Birisi beni takip ediyorduyduysa bile, bu artık sona ermişti. Ve Sam'in yanında güvendedim – tam olarak şu anda öyle olmasa da.

Sam, bir eli yere düşmüş kitabının ucunda, diğeri aldığı uzun, düzenli nefeslerle inip kalkan göğsünde, divana uzanmıştı. Salonu geçerek yanında diz çöktüğümde hissettiğim rahatlamayla savaşımaya kalkmadım. Yüzünü bana çevirip gülümsediğinde, ve "Seni bekliyordum," diye mırıldandığında, yeniden iyi olacağını düşündüm.

"Hadi," diye fısıldadım, ayağının takılmaması için kitabını masanın üzerine koyarak. "Seni yatağına yatıralım."

Ayağa kalkmasına yardımcı olmama müsaade etti. Üst kata çıkarak karanlık şekillerle –gardırop, raflar, harp ve yatağı– dolu odasına girdik. Tuzaklar gibi yere saçılmış kitaplarını gördüğümde, normalde ne denli düzenliği olduğunu bildiğimden şaşırdım. Kendini farkında olduğumdan daha berbat hissediyor olmalıydı. Onu yatağına götürmeden önce ayaklarımın ucuyla kitaplarını yolumuzdan çektim.

Uykulu bir homurdanmayla yatağının kenarına oturduğunda, ellerim omuzlarında onu sabitledim. "Kıyafetlerinle uymak istediğinden emin misin?" Pijamalarını nerede tuttuğunu bildiğimden değil.

"Evet." Yana düşerek battaniyeleri beline kadar çekti. "Teşekkürler, Ana. Evde olduğun için çok mutluyum." Bileğimi sıktı ve bir karşılık beklemeden yeniden uykuya daldı.

"İyi uykular." Cesaretimi kaybetmeden, üzerine eğildim ve onu yanağından öpüp, kokusunu içime çektim. Beni Sınır Gölü'nden kurtardığı gece verdiği bitki çayının kokusuydu bu. "Yarın daha güzel bir gün olacak. Göreceksin." Yerdeki dağıl-

mış kitaplarının arasından parmak ucuyla yürüyerek geçtim ve uyuyan görüntüsüne son bir kez bakıp içimi çektim.

Yatak odama geçerken, merdivenlerin başında, salona bakan sahanlıkta durdum. Herkes –bir açıdan– birbirini tanıdığından ve güvendiğinden, Sam genellikle bunu yapmasa da, o gece Kalp'in sokaklarında beni takip eden birinin düşüncesiyle, aşağı inerek kapıyı kilitledim.

yyelda

18 GEÇMİŞ

Stef'le dans dersleri. Ev işleri. Rüyalarıma giren, bir gece öncesinde beni takip etmiş ayak seslerine rağmen, sabahımız her zamanki gibi başladı.

Hızlı bir düşün ardından, aşağı inerek piyanonun başına geçtim. Sam bana katılmadan önce her zaman birkaç dakikalık pratik şansı veriyor ve hala birçok hata yapmama rağmen, dersimizde aynı hatayı tekrarlamadığım sürece hiçbir şey demiyordu.

Derslerimizde ritim ve dinamikleri açıklıyor, nota kağıtlarındaki işaretlerini gösteriyor, ortalamadan-küçük-ellerimle tuşlara uzanmam için en iyi yolu bulmama yardımcı oluyordu. Hata yaptığımda, doğrusunu bulana dek aynı bölümü arka arkaya on kez çalışıyordum; neden bilmiyorum ama bu Sam'i çok gururlandırıyor. Tek istediğim kendimi geliştirmekti.

Kısa bir etüt parçasını çalarken, bu sabah Sam'le yaptığımız dansı düşünmek yerine notalara yoğunlaşmaya çalıştım. Ama bu çok zordu.

Genellikle bana dans figürlerini gösteren Stef oluyordu ama

bazen piyanoya o geçiyor ve Sam de kalkarak benimle dans ediyordu. Buna hiçbir zaman karşı çıkmasa da, vücut duruşunda tereddüt vardı; omuzlarını öne düşürüyor, asla gözlerime bakmıyor, kaskatı hareket ediyordu. Ama bu durum, Stef'in bizi çalıştırdığı parçanın yarısına kadar sürüyordu. O andan sonra, binlerce yıldır ne yaptığını bilen birisi kadar rahat bir halde, kendini dansa bırakıyordu. Bu sabah çalıştığımız gibi yavaş danslarda ise, beni dünyadaki en değerli şeymişim gibi tutuyordu. Sanki bir başkasıymışım gibi.

Gözlerimi kırparak parçanın neresinde olduğumu bulmaya çalıştım. Ellerim bir süredir bensiz çalmaya devam ediyordu ama yeniden dikkatimi verdiğim anda, nerede olduğumu hatırlayamadım. Son akordu çalarken, parçanın sonuna –koda– baktım. Neyse ki çok fena batırmamıştım. Bir şey söylemiyor oluşu, Sam'in yukarıdan çaldığım her notayı dinlemediği anlamına gelmiyordu tabii.

Önümdeki nota yığınındaki sonraki parça bir prelüttü. Bu, Sam'in yakın zamanda yazdığı kompozisyonlardan biriydi; yalnızca yüz yıllık. Başından sonuna dek, en ciddi kısımlarında bile, alışılmadık bir melodiye sahip olduğundan, bu parça aynı zamanda benim de favorimdi. Aramızda özel bir şaka gibiydi.

Prelüdün sonuna ulaştığımda –genellikle kaçırdığım bir notaya basmayı da başarmıştım– Sam'in aşağı inmiş olması gerekiyordu ama parmaksız eldivenli ellerim dizlerime düştüğünde, halen gelmemişti. Bu zorlu bir prelüttü; başarıyla çalmış olmam onu çoktan aşağı indirmiş olmalıydı. Bir şey daha deneyip, bu da işe yaramazsa onu piyano taburesine sürüklemek için yukarı çıkacaktım.

Müzik, Sam'in normal görüldüğü tek andı. Sam'in sorunlarını kendisinin çözebileceğini söyleyen Sine'ye aldırmiyordum. Ona yardım etmek istiyordum; bu yüzden, onu şu sıralar mut-

lu eden yegâne şey müzikse, yeni bir şey deneyebilirdim.

Kafamın içinde müzik vardı; uykumda ürpermeme neden olan melodiler dönüyordu aklımda. Ne Sam'in, ne de bir başkasının. Benim. İçimde yaşayan müzikten kimseye bahsetmemiştim ama bunu öğrenecek ilk kişinin Sam olması doğru gelmişti.

Bu ezgiyi daha öncesinde yalnızca mırıldanmışım ve bunu da yalnızca kendi başımayken yapmışım. Ve kimse bakmıyorken, kucağımdaki, bir masadaki ya da odamdaki çalışma masasındaki sessiz ve görünmez bir piyanoda çalmışım.

Oysa şu anda, parmaklarımın altında sararmış fildişi tuşların olduğu gerçek bir piyanonun önünde, kafamda olduğu kadar mükemmel tınlaması için çok daha fazla baskı söz konusuydu.

Düşük notalar uzun, derin ve esrarengiz geldi. Yüksek notalar hava perileri gibi uçtu. İhtenlikle çalışırsam, bu korkularımın müziği idi. Ateşten gölgeler, bir gölde boğulmak ve geri dönüşsüz bir ölüm. Bu korkuları müziğe aktarmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

"Lütfen bu Sam'e yardımcı olsun," diye fısıldadım arpejle birlikte. "Lütfen bunu sevsin."

Her bir notaya ve bastığım her notanın salonda nasıl tınladığına yoğunlaşarak, mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde çaldım. Bu müziği kafamın dışında duymak onu gerçek kılıyordu. Her yeni parça yazışında Sam de böyle mi hissediyordu acaba?

Son nota da çalındı. Sam halen yoktu.

Belki de duyduğu şeyden nefret etmişti.

Parmaksız eldivenlerimi çıkarıp taburenin üzerine bıraktım. Üst kat çok sessizdi. Ne borulardan geçen suyun sesi, ne de Sam giymek istediği şeyleri bulamamışken karıştırıp attığı kıyafetlerin hışırdaması duyuluyordu. Kapısını çaldığımda, ce-

vap vermedi. İkinci, üçüncü çalışımda da cevap yoktu. İçeri girdim.

Sam, kıpırtısız ve neredeyse nefes almayarak, odanın ortasında yere oturmuş, boş gözlerle duvara bakıyordu. Yüzünden ter boşanmıştı; bunun onu kaşındırması gerekirdi ama yüzünü silmeye bile yeltenmiyordu.

Hızla içeri dalıp, dizimi yere çarparak önünde çöktüm. "Sam."

Hiçbir şey.

"Sam!" Omuzlarından sarsıp, adını tekrar tekrar söylemeye rağmen, başka bir yerde sıkışıp kalmış gibi görünüyordu. Mezarlığının dışında, hava perisinin içinden bir ejderha kafasının çıktığı anda olduğu gibi, başka bir yerdedi.

Ejderhalar. Onun korkusu buydu.

"Sam, her şey yolunda." Avuçlarımı yanaklarına kapadım, kokusu içime dolana dek yüzüne yaklaştım. "Lütfen. Güven-desin."

Kırpıstırdığı gözlerini bana odakladı. Bir anlık şaşkınlığın ardından tanıma geldi. "Ana," dedi zorlukla. "Ne oldu?"

Sanki bir şey biliyormuşum gibi. "İçeri girdiğimde boş gözlerle bakıyordun." Yüzüne düşen saçlarını geriye atıp fısıldadım. "Bir yerlere gittiğini düşündüm."

Gözlerini kapayıp bana iyice sokuldu; yüzünde adlandıramadığım duyguları açığa vuran bir ifade vardı. "Ana." Adım dudaklarından sanki söylemek istemediği bir şeymiş gibi dö-küldü.

"Güvendesin." Ne yapacağımı bilmiyordum. Korkularını alıp çok uzaklara götürmek istiyordum ama bu imkânsız gibiydi. "Lütfen gene gitme."

Sam bana sımsıkı sarıldı; sanki bin fersah koşmuş gibi titriyordu. Nefes alabileceğim kadar beni bıraktığında, yanla-

masına bacaklarının üzerine oturdum. Elimi kolundaki –bir gerilen, bir gevşeyen– kas hatlarının üzerinde kaydırırken, kulağımın dibindeki kalbi küt küt atıyordu.

Yüzü saçlarıma gömülü halde, bir süre bu şekilde oturduk. Ona başka nasıl, ne şekilde güven verebileceğimi bilemediğimden, sessizlik uzarken kolunu okşamayı sürdürdüm. Yavaş yavaş düşüncelerini toparlıyormuş gibi görünüyordu.

Kalp atışları düzeldi. “Ejderhaları ve bütün zamanları hatırladım–” Cam yutmuş gibi geliyordu sesi. “Hatırlamaktan kendimi alıkoyamadım.”

İçini döktüğü bu anı bozmamak için yumuşak bir sesle sordum. “Bütün zamanları?”

“Ejderhaların beni öldürdüğü bütün zamanları.” Kelimeleri dehşet ve kederle örselenmişti.

“Kaç kere oldu bu?” Bunun yalnızca tek bir kere yaşandığını sanmıştım ki aslında bu aptalca bir tahmindir. Bunun *tek bir kere* olması bile bana sonsuza dek kâbuslar gördürürdü.

“Otuz kere.” Bakışları, ağaçlar ve şehir duvarının tepesinden başka bir şey göremediğim camdan dışarı kaydı. “Geçen hafta beni kurtarmamış olsan, otuz bir olacaktı.”

Otuz ejderha ölümü. Ona inanıyor olsam da, kulağa imkânsız geliyordu. Böyle bir şeyi kavrayamıyordum. “Daha öncelerde neler olduğunu bilmek istiyorum ama bunu sormaya çekiniyorum.” Onu yeniden bu şekilde görmeye dayanamazdım.

Bana daha da sıkı bir şekilde sarıldı. “İnsanların çoğunda, bilinçaltında onları korkunç hatıralarına çeken tetikleyiciler vardır. Hiç kimse herhangi bir hayatını yara almadan tamamlayamaz. En incelikli etkiye neden olan kokular olsa da, benim tetikleyicim her zaman sesler oldu. Ama hiç böyle bir şey değildi. Bazen senin–”

“Benim ne? Eğer onun tetikleyicisi sesse ve ben de az önce

piyano çaldığım için bunlar olduysa, bu benim hatam demektir. Ona yardım etmek isterken tam tersini yapmıştım. “Üzgünüm.” Artık cam yutmuş gibi hisseden bendim. Ondan uzaklaşarak ayağa kalkmaya çalıştım ama parmakları saçlarıma dolanmış bir halde bana baktı. Berbat görünüyordu.

“Gitme.” Çenesi gerginleşti. “Buna neden olan sen değildin.”

Kendi kendine de olmamıştı ya. Ama kollarıyla beni sardığında, ona izin verdim. Birbirimize dolanmış bu halimiz kendimi iyi hissetmemi sağladı. Ve tuhaf. Çünkü her zaman ona bu kadar yakın olmak istemiştım ama bu şekilde değil. Birisine ihtiyaç duyduğu ve ben de hemen el altında olduğum için değil.

Alnıma bir öpücük kondurdu –bütün vücudum yeniden gerildi– ve sıra dışı bir şey olmamış gibi davrandı. Bütün bu olan biten çok fazlaydı. Keşke benimle yalnızca konuşsaydı. Sessizliğe daha fazla katlanamayacaktım.

“Sam.” Cildi cildimin altında ısınmıştı. “Dinleyebilirim. Dinlemek istiyorum.”

Sessiz bir kabul gibi, elimi tutmak için elini çevirdi.

“Lütfen. İkimiz için.”

“Çaldığın müzik,” dedi en sonunda. Ardından, kelimeler sel gibi döküldü. “Ama yalnızca bu değil. Pazar yerinde yaşanan saldırı, insanların tepki verme ya da vermeme şekli. Çok şey oldu. Ve her şey çok hızlı oldu. Çaldığın parça, bütün o zamanları yeniden yaşıyormuşum gibi hissetmeme neden oldu.

“İlk hatıram şarkı söylememe dair. Sınır adını alacak yere gelmiştik ve her şey mükemmeldi. Saf. Kaplıcalar, gayzerler, her renkte çamur çukurları. Aklına gelebilecek her türde kuşlar vardı ve bir grup insanın peşinde yürüdüğümü hatırlıyorum. Kuşların seslerini taklit etmeye çalışıyordum.

“Ejderhalar kuzeyden geldi. Kısa bacaklara ve kartallarınki-ne benzeyen pençelere sahip, uçabilen devasa yılanları andırı-

yorlardı. Kanatları, vücutları kadar genişti. Çok güzellerdi ama o ana dek, bizi yakıp geçen gölgemsi varlıklarla, insan derisinden kıyafetler giyen yarı at yarı insan yaratıklarla ve önlerine çıkan her şeyi yok eden devasa humanoidlerle⁹ boğuşmuştuk. Temkinliydik.”

Hava perileri. Sentorlar. Troller. Bütün bunlardan sonra ben de temkinli olurum.

“Stef’le ben geldiklerini gördük. Gökyüzünde ilerleyişleri hipnotik bir etkiye neden oluyordu ve o güne dek uçabilen böylesine büyük yaratıklar görmemiştik hiç. Ama birdenbire aralarından biri üzerimize saldırdı ve diğerleri kaçarken ben çok yavaş kaldım.” Bu hatırayla sesi kırıldı. “Her tarafımı, üzerimi, yeşil renkli, sümüksü bir madde kaplamıştı. Asit. Yakıyor, kaşındırıyordu. Ve kendi kemiklerimle karşı karşıya kaldım.”

Tüylerim ürpermişti. Bu, bir ejderha tarafından öldürüldüğü ilk seferdi.

“Yeniden doğumum Kalp’te oldu. Ejderhalar bu şehri bize karşı koruyor ya da yok etmeye çalışıyormuş gibiydi.” Sanki beş bin yıl öncesini görüyormuş gibi, yüzünde uzaklara gittiğini belli eden bir ifade vardı. “Her seferinde aynı şekilde saldırdılar; aralarından biri her zaman, kökünden söküp parçalamak istiyormuş gibi tapınağa yöneliyordu. Her seferinde başarısız olsalar da asla vazgeçmediler.

“İlk hayatlarımda bu durum on beş kez daha yaşandı. Asitle, dişleriyle parçalanarak ya da yalnızca bir duvara çarpılarak.” İçini çekti. “Benden başka kimsenin bu kadar kötü talihi olmamıştır herhalde. Sanki özellikle benim peşimde olduklarını düşünüyordum.”

Dönerek yüzüne dokundum ve cildinin üzerinde elimi gezdirdim. Terinin bütününü buharlaşmasıyla cildi artık kuruydu.

⁹ Humanoid: İnsana benzeyen ya da insansı anlamındaki terim.

“Ben yaşıyım, Ana.” Sanki bir şeyi değiştirebilirmiş gibi söylemişti bunu. Tanışmış olduğumuz bu hayatının, yalnızca hayranı olduğum müzisyenin hayatlarından biri olduğunu zaten biliyordum. Parmaklarıyla nazik bir şekilde bileğimi sardı. “Çok kez öldüm. Her seferinde canımı yaktı bu.”

Parmaklarım çenesinin üzerinde, durdum. “Her seferinde?”

“Bazıları diğerlerinden daha kötüydü. Kolay olanlar, zehirlenerek ya da hastalanarak öldüklerin. Bazen de sırf yaşlılıktan ölürsün.”

Odaya kış çökmüştü. “Nasıl bir his?”

“Yüce Janan, böyle bir şey sormamalısın.” Başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyi sana anlatmak istememeliyim.”

Ben de bir gün ölecektim. Ben de kendimi buna hazırlamalıydım.

“Kendinden koparılmak gibi bir his. Devasa pençeler, alevler ya da bir hayvanın kocaman çenesiyle yakalanmak gibi. Bunaltıcı, boğucu. Ve ardından sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey olmuyor ve en sonunda aynı şekilde, acı içinde geri döndüğünde, aradan yalnızca yıllar geçmiş oluyor. Öldürüldüğün her sefer –hava perileri, ejderhalar, devler, vahşi olan herhangi bir yaratık– ruhun bedeninden çıktıktan sonra bile acı sürüyor. Cisimsiz, tinsel bir haldeyken bu kadar acı çekmemen gerekir.” Bir anlık kararsızlığın ardından, sesi daha nazik bir ton kazandı. “Ben de bir hava perisi tarafından yakılmışım. Bir daha kolay kolay düzelmiyor. Bazen, aradan nesiller geçtikten sonra bile, ateşi halen hissedebildiğimi fark ediyorum.”

Yumruk yaptığım ellerimi içgüdüsel bir şekilde göğsüme bastırdım.

“Herkesin şu ana ve geleceğe odaklanmasının nedeni bu. Eski yaşamlarının nasıl sona erdiğini hatırladığın sürece geç-

miş çok fazla acı veriyor. Çünkü bu yaşamların çoğu birdenbire bitmiş oluyor.” Başını iki yana salladı. “Dört nesil önce gerçekleşen bir ejderha saldırısında, gömülecek bir şey olsun diye Stef şapkamı saklamak zorunda kalmıştı. Benden geriye yalnızca, bir yana fırlamış olan bu şapka kalmıştı çünkü.”

Bu şekilde yaşamayı da ölmeyi de hayal bile edemiyordum. Hem de binlerce yıl boyunca. Ve sonra ben gelip, benden çok önce olan şeyleri sormaya başlamıştım. Merakımın bu kadar acıya neden olmasını istemezdim.

Yeterince anlamlı bir özür dilemenin yolunu bulamadan, Sam, “Sanırım, daha yirmi yıl önce ejderhalar tarafından öldürülmemiş olsaydım, geçen hafta yaşananlar benim için bu kadar dramatik olmazdı,” dedi.

Bu benim doğumumdan önce gerçekleşmişti ama muhtemelen onun için çok yakın bir geçmiş demekti. “Ne olmuştu?”

Beni sardığı kolları gevşedi, kıpırtısız kaldı. “Yalnız olduğumdan kuzeye doğru yola çıkmıştım. Kendimi bomboş hissediyordum, ilhama ihtiyacım vardı. O sırada on beşine gelmiş olan Stef, çok yaşlı olduğumdan gitmemem gerektiğini söylemiş olsa da, beklemek için hiçbir nedenim yoktu. Ciana daha birkaç yıl önce ölmüştü.”

Başımı salladım; Li, Sam’le Ciana’nın yakın olduğunu söylemişti.

Çok uzaklardan geliyormuş gibi duyulan bir sesle, “Haftalarca süren yolculuğun ardından,” diye mırıldandı. “Belki bir mil yüksekliği olan beyaz bir duvarla karşılaştım...” Sesi iyice duyulmaz olmuştu.

“Kalp’in duvarı gibi bir duvar mıydı?”

Gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Duvar. Kalp’in etrafını saran duvar gibi o da zonkluyor muydu?”

“Ben—” Kapisız tapınağın boş olduğunu nereden bildiğini sorduğum gün gibi kafası karışmıştı. “Her taraftan ejderhalar çıktı. Ve ben daha hiçbir şey yapamadan, beni katlettiler.”

“Peki ya duvar?”

“Ne duvarı?” Derin bir nefes aldı, kendini toparladı ve beni şakağımdan öptü. “Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun. Aferin.”

Dudaklarının dokunduğu yerde ürperti hissettim. “Ama—boş ver.” Belki de duvar, sonra sorulması gereken bir soruydu. Kütüphanede bu konuda araştırma yapabilirdim.

“Bence artık dersimizden geriye ne kadar süre kaldığına bakmalıyız.”

“Bunu yapabileceğinden emin misin?” Kucağından kalkarak ayaklandım. Ona bu kadar yakın olmaktan ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım, bu yaptığımızın ne olduğunu bilmeden, başımı öpmeye devam etmesi hiç de adil değildi. Kütüphane zamanı, öğle yemeği, başa kondurulan öpücükler. Bugün muhtemelen travmatik bir istisna sayılabilirdi ama gene de durum buydu.

Ayağa kalkması için uzattığım ellerimden tutsa da, ağırlığını bana yüklemeydi. “Müzik dersleri şu anda çok ihtiyacımız olan normallliği sağlayabilir. Hem az önce çaldığın şeyi dinlemek istiyorum.”

Yana çekilerek omuz silktim. “Senin bundan... anlıyorsun işte.” İçim çalkanıyordu. Sam yanımda değilken çalmak çok daha kolaydı.

“Bana bir şey olmaz.” Parmak boğumlarıyla yanağımı okşadı.

Bana dokunmasını görmezden gelerek kapıya yöneldim. Hiçbir şey olmamış gibi normal bir hava yaratmak için kendimi zorluyordum. “Tamam o zaman. Ama gülmek yok. Kafamın içinde kompozisyonlar kurabileceğim milyonlarca yılım olmadı.”

Dudak büktü. “O kadar da yaşlı değilim ben.”

“Ve piyano da o zamanlar icat edilmemişti, değil mi? Evet,

biliyorum. Bana maval okuma, Sam.” Zorlama bir şekilde gü-lümsedim. Normallik mi istiyordu? Tamam o halde.

Peşimden hole gelirken çok olmuş gibi yaptı. Elimi uzatma-mı isteyerek durdu ve sanki dans ediyormuşuz gibi beni kendi-ne doğru çekerek döndürdü. “Valsin için bir isim geldi aklıma.”

Bekledim.

“Beğenirsen, ismi bu olur. Her zaman değiştirebiliriz de.” Muhtemelen berbat bir sabah olduğundan sesi çatlıyor olsa da, onayımı istediğini düşündüm. “Ana Yeniruh¹⁰.”

Kalbim kaburgalarımın çıkacak gibi oldu.

Adil olmayan baş öpmeleri, mutfakta o kadar yakınlaşıp da öpüşmememiz ve her sabah benimle isteksiz bir şekilde dans etmesi... Her şey bir kenara, o anda Sam’ın beni dünyadaki her-kesten daha iyi tanıdığını hissettim. Herhangi birisinin tanıya-bileceğinden çok daha iyi.

En derindeki ihtiyacımı görmüştü. Çok derinlere gömülü olduğundan benim de neredeyse farkında olmadığım ihtiyacı.

Öldükten sonra yeniden doğup doğmayacağımı anlamının hiçbir yolu olmasa da, vals benim dört notamla başlayıp sona eriyordu. Parçayı, kendisine beni hatırlatan şeylerle örmüştü. Ve şimdi de bu ismi bulmuştu. *Benim* ismimi.

Öldükten yüz ya da bin yıl sonra, birisi benim valsimi ça-labilirdi. Hatta bu kişi her zaman varlığıma öfke duyan Li bile olabilirdi. Ve bu parçayla her zaman beni hatırlayacaklardı.

Sam sayesinde, artık ölümsüzdüm.

¹⁰ Ana Incarnate

19 BİÇAK

Günün geri kalanını normal bir şekilde geçirme isteğine uya-rak aşağı indik; yeni kavuştuğum ölümsüzlüğümün keyfini çı-karacak zamanım olmamasına rağmen, piyanoya yaklaşırken birazcık da olsa parıldadığımı hissediyordum.

Belki de en kötüsü geçmişti. Belki de gerçekten normale dö-nebilirdik. Bunun anlamı, ona bir gece önce duyduğum ayak seslerinden bahsetmekti ama bu dürtümü şimdilik bastırma-ya karar verdim. Birisinin beni takip ettiğini bilmesi gerekiyor olsa da, bundan daha sonra bahsedebilirdim. Kısa süre önce birçok ölümünü konuşmadığımız ve müziğiyle beni ölümsüz-leştirmedeği başka bir zamanda.

Omzumun üzerinden bana bakışı nedeniyle çok da rahat olmayan bir şekilde, piyanonun başındaki yerimi aldım.

“Yeniden ısınman lazım.”

Tartışmanın işe yaramayacağını bildiğimden, bir şey deme-den parmaksız eldivenlerimi giydim. Sam, düşünceli bir ifa-deyle yanımdaki bir taburede otururken, gamlar ve arpejler parmaklarımın altında uçuşmaya başladı. En sonunda, “Ne var?” diye sordum.

Sanki trans halinden çıkmış gibi başını iki yana salladı ve bir defterle kaleme uzandı. "Yazdığın parçayı çal."

"Emin misin?"

"Bir şey olursa, beni hemen kurtaracak kadar yakınımıdasın." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve sonraki iki saat boyunca, bir yandan parçamı çalıp bir yandan da notaları kâğıda dökmeye çabalarken, Sam de notlar alıp onaylar gibi sesler çıkarıp durdu.

"Düşündüğümden çok daha zormuş," dedim öğle yemeği için mola verdiğimizde. "Ve bu karmaşık bir şarkı da değil."

"Aslında basit şeylerin çok daha zorlayıcı olduğunu zaman içinde anlayacaksın. Her şey basit şeylerdedir. Her şey önemlidir." Defterini masanın üzerinde kaydırarak kaşlarını kaldırdı. "Kütüphaneye gitmeden önce bir saat daha pratiğe ne dersin?"

Bu iyiye işaretti. Geçen hafta boyunca, kütüphanede kendi araştırmasına dönebilmek için –kaldı ki bu kadar fena halde öğrenmek istediğinin ne olduğunu söylemeye hiç yanaşmamışken– beni piyanonun başında neredeyse hiç tutmamıştı. Menehem'in günlüklerinde başka neler yazdığını görmek için ne denli kaygılı bir durumdaysam, Sam'in daha çok kendi gibi davranmaya başlaması yüzünden de aynı derecede mutluydum. Babam hakkında bir şeyler öğrenme isteğim on sekiz yıl beklemişti. Bir saat daha bekleyebilirdi.

"Kulağa çok güzel geliyor." Defterinde neler yazılı olduğunu görmek için masada öne doğru eğildim. Karalamalar ve müzik notaları. "Bu nedir?"

"Müziğin üzerine konuşmamız gerekebilecek bazı noktalar."

Çöktüm. "Korkunçtu, değil mi?" Bana böyle bir şey söylemeden önce saatlerce üzerinde çalışmama ses çıkarmamış olmasına ne demeliydim? Öfkeyle mahvolmak arasında kararsız bir noktada kalakalmıştım.

Utancımı kendi odamda yaşamak için o anda yukarı koşmak istesem de, müzikte gelişmem açısından bana bunun hiçbir faydası olmazdı. Bunun yerine, masanın üzerindeki defteri alarak salona yöneldim. Bu işi tamamlayabilirdim.

"Aslına bakacak olursan, oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm." Dirseğime dokundu. "Daha oraya ne yazdığımı bakmadın bile, değil mi? Yoksa yalnızca tahmin mi ediyorsun?"

"Aklından geçen neydi?" Defteri göğsüne bastırdım. "Hiçbir şey söylememiş olduğun gibi, buna daha yeni başladığımı da çok iyi biliyorsun. Mükemmel olmayacağının farkındayım ama bu sayfayı doldurmuşsun bile. Herhalde bir sonraki sayfa da öyledir."

Elleri defterin üzerine kapanırken, bana bitkin bir bakış attı. "Hiçbir şey mükemmel değildir. Hatta birkaç yaşam boyunca çalmış olsan bile." Beni beklemeden, salona geçip defteri taburesine koydu. "İlk seferinde ya harika ya da başarısız olacağını düşündüğünü biliyorum ama işler böyle yürümüyor. Hiçbir şey böyle yürümez. Evet, bu parçanın iyileştirilmesi gereken kısımları var ama bu, kötü olduğu anlamına gelmiyor. Hatırlıyor musun az önce dediğini? Daha yeni başladın. Dahası, o deftere, 'Bu çok güzel,' türünden şeyler yazmış olduğumu fark edecek kadar bile bakmadın."

Onun canını acıtacak kadar kuvvetli ve benden vazgeçmemesini sağlayacak kadar nazık bir hakaret arandım. Hiçbir şey gelmedi aklıma. Bundan nefret ediyordum; yeterince iyi olmaktan, herkesten onlarca yaşam geride olmaktan. Sıkılmaktan çenem ağrıyordu.

"Güzel." Daha iyi bir iş çıkarmaya kararlı bir halde, yeniden piyanonun taburesine geçtim. Çalmaya başladığımda gamlarım bile öfkeli çıkıyordu.

Sam yanıma ilişerek, parçanın ana gamlarından birini yarı-

da kesti. Elleri, ellerimin üzerindeydi.

“Müzik her zaman benim için önemli olan tek şey oldu,” diye fısıldadım çınlayan sessizliğin üzerine. “Ne zaman canım yansa, döndüğüm yer oldu. Bu yüzden müzikte iyi olmak zorundayım.”

“Öylesin. Sana bunu yeterince söyleyemiyorum ve muhtemelen asla bunu yapmayacağım da. Öğrencilerimin burnu havada tiplere dönüşmesine izin veremem.” Gülümsedi ama benden karşılık alamadı. “Ama bunda iyisin. Kimseye öğretmekten bu kadar keyif almamıştım.” Parmaklarını parmaklarımın üzerinde bükerek, bana doğru eğildi. Uyluklarımız birbirine değerken, sesi derinlik kazandı. “Sana bir şey söylemek istiyorum.”

“Tamam.” Bugün yaşanan bütün bu dokunuşlar. Sam çoğu zaman aramızdaki mesafeyi korumakta aşırı ölçüde dikkatli olduğundan, bu durum beni şaşkınlığa sürüklüyor, dikkatimi dağıtıyordu. Buradaki ilk günümüzde mutfakta yaptığı şeyi yeniden yapıyorsa ne olacaktı?

Bunu istemeden yapıyor olsa bile, canımı yakmasına izin veremezdim. Zor bir sabah geçirmişti. Ve ben de.

“Bekle,” dedim, Sam tam konuşmaya başlayacakken. “Şimdi değil. Çok fazla şey oldu bu sabah. Üzgünüm.”

Benden birazcık uzaklaşarak, ellerimi bıraktı. “Sanırım haklısın. Halen yapacak çok fazla işimiz var bugün.”

Rahatlayarak içimi çektim. “Tamam, müziğe dönelim. Öncelikle egomu iyileştirmeme yardımcı olacak her şeyi söyleyeceksin. Arkasından yeniden alaşağı edebilirsin.”

Akşam yemeğinden önce kütüphaneye gitmeyi beceremedik ve bu esasen benim kabahatimdi. Bilmeden doğru yaptığım ve yapamadığım şeyleri anlayabilmek için sorular sorup durdum. Armonilerimin melodiyiyle doğru uyum içinde olmadığını söyledi ve parçanın ruhunu değiştirmeden bu sorunun nasıl

üstesinden gelebileceğimiz üzerine konuştuk.

Sam, doğru dengeyi bulmak için çok fazla çalışmak gerektiği üzerine yeminler etse de, bir sonraki yazacağım parçanın başyapıtı olmasında kararlıydım.

Günün sonunda, ikimiz de harap olmuş haldeydik ama kendimi daha mutlu hissediyordum. Ev işleriyle ilgilendikten sonra, kütüphaneye gitmeden hafif bir akşam yemeği yedik. Yol boyunca, parmakları birleşik eldivenlerimle fenerimi sım-sıkı tutarken, çok daha fazla soruyla Sam’in başına musallat olmayı ihmal etmedim.

Kar yağışı bitmemiş olsa da, soğuk geçmişti. Şansımız yaver giderse önümüzdeki birkaç gün içerisinde hava ısınırdı; çünkü maskeli balo yaklaşıyordu ve kostümümü hazırlarken dondurucu soğukları hesaba katmamıştım.

Sam kütüphane kapısını çekerek açıp, önce bana yol verdi. Tapınağın ısıltısını terk edip binaya girerken, içerinin sıcaklığı soğuk tenimin karıncalanmasına neden olmuştu.

“İşte buradasınız!” Whit, çıktığı çalışma masasından kalkarak, “Bizi terk ettiğinizi düşünüyorduk,” dedi.

“Tanıdığım bazı insanların aksine,” dedim, eldivenlerimle şalımını çıkarırken. “Burada yaşamıyoruz.”

“Böyle konuştuğuna bakma.” Sam peşimden gelerek, düz elektronik ekranlar üzerinde çalışan Whit ve Orrin’in masalarına doğru yürüdü. “Ona kütüphaneyi ilk kez gösterdiğimde söylediği ilk şey buraya taşınmamız gerektiği olmuştu.”

Orrin, kendisi kadar cüsseli biri için tuhaf ölçüde ince kaşlarından birini kaldırdı. “Akustigi çok kötü.”

“Ben de aynen öyle söyledim.” Sam bir kahkaha atıp –yeni den güldüğünü görmek gerçekten çok güzeldi– genellikle yaptığı gibi, bir kenara koymak için kabanımla soğuk hava aksesuarlarımı aldı. Eh, pazar alanında yaşanan saldırıdan bu yana

yaptığı gibi diyelim. Bu hareketi de beni memnun etmişti. İçeri girdiğimiz gibi, esrarengiz araştırmasına kaldığı yerden devam etmek için hemen işe koyulmamış, varlığını iki dakikadan daha uzun bir süre için aklında tutabilmişti.

“Gene de bir şeyleri yeniden düzenleyebildik,” dedim dudak bükerek, altta kalmamak için saldırıya geçmişim gibi. Sam’in bakışlarını yakaladığımda, sırtışı genişledi. Bu sırtışta yüzümün kızarmasına neden olan bir şey vardı; adlandıramadığım ve –ikimiz yalnızken– hoşuma gidebilecek bir şey. Halen kıpkırmızı bir yüzle, Whit’in omzunun üzerinden masasına baktım. “Peki siz ikiniz neyle meşgulsünüz?”

“Eh,” dedi Whit, bana daha iyi bakabilmek için duruşunu değiştirerek. “Dijital arşivlerdeki soy kütüklerini tarayarak heyecan verici bir sabah geçirdik. Şimdi de kitapların nereye gittiğini anlamak için kayıtları gözden geçiriyoruz. Çok sayıda günlük–” Dönerek ekranın önüne geçti. “Hah.”

Hayra alamet değildi bu. “Aslında ben de dün gece bazı günlükleri arıyordum. Sine benimle birlikteydi. Menehem ve Li üzerine araştırma yaparsam şansımın dönebileceğini söyledi ama günlükleri burada değildi. Dijital arşivlerdeki ise duruyor.”

“Geri getirildikleri sürece kütüphaneden kitap almaya yönelik bir kural yok.” Orrin masasının ardından gülümsedi. “Konsol bir sıkıntı yarattı mı?”

“Hayır, çalıştı.” Artık gülümsemeyen Sam’e baktım. Bir gece önce, odasının zemininde kitapların oluşturduğu ölümcül bir tuzak kuruluydu. Sam’in sağlığı konusunda daha fazla endişeli olduğumdan, kitapların bu sabah orada olmadığını fark edemiştim bile. “Peki kimlerin aldığını bulabildiniz mi?”

“Üzgünüm,” dedi Whit. “Kütüphaneden kimin ne aldığı, yalnızca arşiv görevlileriyle Konsey üyelerinin sahip olabileceği bir bilgi. Ama dersen konsolları kullanabilirsin.”

“Ah, peki.” Kızgınlıkla şüphe arasında hislerle üst kata çıktım. Günlükleri alan Sam ise, bundan bana kesinlikle bahse-derdi. Ebeveynlerimi araştırması gerekmiyordu; odasında gör-düklerim müzik kitapları olabilirdi.

“Geç kalmamızın nedeni, Ana’nın bir menuet¹¹ yazmaya başlaması,” dedi Sam.

“Ve sen de elleri mavileşene dek onu çalıştırdın demek?” diye kıkırdadı Orrin.

“Bana geldiğinizde, ondan sizin için çalmasını istemelisiniz. Çok güzel bir parça.”

Sam’in övgü dolu sözlerine gülümseyerek, istediğim konsolu buldum ve Menehem’in günlükleri için giriş yaptım. Bu şekilde konsoldan okumak gözlerimin ağrısına neden oluyordu ama Menehem’in araştırma amaçlarına ve Li’yle beni terk ettikten sonra nereye gitmiş olabileceğine dair ipucu yakalamak için günlüklerinin her sayfasını inceledim.

Menehem meraklı birine benziyordu ki bilim adamı olması da bu açıdan mantıklıydı. Bütünyle kaldera etrafındaki jeotermal özellikler, özellikle de birkaçından çıkan gazlar üzerine kaleme aldığı günlükleri vardı. Günlüklerinde Konsey’in kararlarını, Kalp ve merkezindeki parıldayan tapınağı, hatta dünyada bir düzine egemen tür –ejderhalar, sentorlar, anka kuşları, tek boynuzlu atlar, devler ve söylemeye bile gerek yok, herkesin can düşmanı olan hava perileri– varken insanların varoluşunun nedenlerini sorgulamıştı. Meuric’in, insanların varoluşunu sağlayanın Janan olduğunda ısrar etmesinden, Deborl’un diğer türlerden üstün olmamız nedeniyle burada olduğumuz ve en nihayetinde dünyanın geri kalanını da ele geçireceğimiz yönündeki fikrinden bile daha çok nefret etmişti.

Her iki düşünce de bana aptalca geliyordu. Janan üzerine

¹¹ Menuet: Barok müziğinin geleneksel üç zamanlı dansı.

net bir fikre ulaşmış değildim –gerçek olabilirdi ama koruyucu, iyi bir varlık olduğundan şüpheliydim– ama Deborl’un fikrine kesinlikle katılmıyordum. Bildiğim kadarıyla, henüz kimse dünyanın geri kalanını ele geçirmeyi *denememişti* ve amacı gerçekten buysa, “en nihayeti”nden önce işe koyulması gerekirdi. Ayrıca, hava perilerini de öldüremiyorduk.

Menehem’in en son günlüğünü okumayı tamamladığımda, Kalp’te çok fazla sevilmediği fikrine kapıldım. Savunmacı ve iğneleyici bir mizacı olduğu gibi, çoğu zaman durağanlığı ve olduğu haliyle dünyaya karşı kayıtsız tavrı nedeniyle toplumu suçlamıştı. Durağanlık konusunda Menehem’e katılmıyordum –insanlar halen bir sürü ilginç şeyle karşınıza çıkabiliyordu– ama zorlu sorulara verilmiş basit cevapları kabul etmemiş olmasını ve insanların mücadeleye girmesi gerektiğini düşünmesini takdir etmiştim.

Beni Li’ye bırakıp gittiği için ondan her zaman nefret etmiş olmama rağmen, günlüklerinden onu tanımaya çalışırken, hayranlık beslenecek tarafları olduğunu gördüm.

Zamanım dolmadan, profesyonel günlüklere de göz attım. Ortadan kaybolmadan önce hava perileri hakkında araştırma yaptığını, bu yaratıkları etkilemek ya da güçsüz duruma düşürmek için kullanılabilecek kimyasallar üzerine çalıştığını gördüm. Ancak bu çalışmalarında başarılı olup olmadığı yönünde bir işaret bulamadım.

Eğer birisi hava perilerini kontrol etmeyi başarsa...

Sam merdivenin başında belirlediğinde, ellerime dalıp gitmiş, Mor Gül Kulübesi’nden ayrılmadan önce Li’nin iğneleyici bir tonda “İyi yolculuklar,” deyişini düşünüyordum. “Eve gitme zamanı,” dedi Sam.

Konsolu kapatıp, Sam’in peşinden aşağı indim ve lambaları söndürdüm. Whit ve Orrin daha önceden çıkmıştı.

“Her şey yolunda mı?” Sam kabanımı uzattı.

Kayıp günlüklerin kimde olduğunu bilen ve bunu bana söylemeyen arşiv görevlilerinin çalıştığı masalara baktım. Belki kitaplar Sam’deydi. Belki de değildi. Her halükarda, Sam’in bana zarar verecek bir şey yapacağını düşünemiyordum.

“Dün gece odanın zemini kitaplarla kaplıydı. Neydi o kitaplar?”

Yüzüne karanlık bir ifade oturdu. “Bu konuşma için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum.”

Elinden kabanımı kaptım, kollarımı geçirdim ve kapüşonumu taktım. “İyi.” Şalımı boynuma sarıp, kapıyı açtım ve uzun adımlarla dışarı çıktım.

“Ana.” Sam yanımda durdu ama bana dokunmadı. Halen fenerimi yakmaya çalıştığımdan, yüzü yalnızca tapınağın ışığıyla aydınlanıyordu. “Ejderhalar üzerine araştırma yapıyordum.”

Arkama döndüm ve en sonunda yanan fenerimin beyaz ışıyla neredeyse Sam’i kör ettim bir süre.

Gözlerini kırparak yana çekildi. “Herhangi bir şey öğrenebilir miyim diye bakıyordum.” Fenerimin ışığında yüzü solgun bir görünüm kazandı. “O kadar çok oldu ki, bunun yalnızca kötü talihle adlandırılmayacağını, esasen *benim* peşime takılmış olduklarını düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bu yüzden, evet, o kitaplar odamdaydı. Ayrıca hava perileri üzerine de kitaplar aldım çünkü senin hakkında da aynı şekilde endişeliyim. İki gün arka arkaya iki saldırı yaşadın.”

Boğazım düğümlenmişti, ona sımsıkı sarıldım. “Ah, Sam.” Yüzümü, yumuşak yünden kabanına bastırarak, sıcak kokusunu içime çektim. “Üzgünüm. Benim için endişelenme. Ejderhalar üzerine araştırma yapmak istiyorsan, sana yardım etmeme izin ver.”

“Sana yük olmak istemiyorum. Herkes kendi endişeleri ve

korkularıyla doğuyor. En sonunda... en sonunda her şey kendi kendine yoluna giriyor ve yeniden iyi oluyoruz.”

Bu, Sine'nin dediğini andırıyordu. Belki de Sine bilerek duyarsız bir davranış içine girmemişti. Bildiği şeyi söylemişti, o kadar.

Uzanarak, Sam'in yüzüne dokundum. Kirli sakalı eldivenlerimin yününe takıldı. “Bana yük olabilirsin.”

“Endişelenmen gereken daha önemli şeyler var. İlk ilerleme raporu—”

“Gelecek hafta. Biliyorum.” İç çekerek, ondan uzaklaştım ve fenerimi birkaç kez daha salladım. Herkesin başarılı olmamı bu kadar istemesi hoştu ama asıl motivasyonum, Sınır'dan sürgün edilmemek ya da daha kötüsü Li'ye verilmemektir. “En iyi arkadaşım bir sonraki saate ulaşmak için deliler gibi çabalarsen, çalışmalarına odaklanmak hiç de kolay değil.”

Tereddüt etti. “Yani ben senin en iyi arkadaşın mıyım?”

Yanaklarım kızardı, omuz silkerek devam ettim. “Senle Sarit arasında kararsız kalmıştım ve sende piyano var, Sarit'te ise yalnızca bal.”

Sam bir kahkaha attı ve sanki elimi tutmak üzereymiş gibi, parmak boğumlarıyla eldivenlerimin sırtını okşadı ama bunu yapmaktan vazgeçti. “Gene de beni değil, piyanoyu seçtiğinden emin gibiyim—”

Omzumla koluna vurmam onu yeniden güldürdü. Artık bana gülmüyor olduğu fikrine alışıyor olduğumdan, bu sestense daha çok keyif almaya başlamıştım.

Güney Bulvarı'nda yürürken, bir gece önce yaşadıklarımı—duyduğum ayak seslerini— hatırladığımda Sam'le aramızdaki rahatsızlık verici olmayan sessizlik daha da derinleşti.

Kapüşonumun etrafında dönen soğuk hava saçlarımla hışırdamasına neden oluyordu. Soğuk ve bir gece öncesinin ha-

tıraları yüzünden içim ürperdi; beyhude bir çabayla önünden geçtiğimiz evleri inceliyordum. Beni takip eden kişinin kim olduğunu nasıl anlayabilirdim? Düşüncelerim Li'ye, pazar yerindeki tehditlerine ve hava perilerini kontrol etmeyi öğrenmiş olabileceğine dönüp duruyordu.

Sam koluna dokundu.

Bir anda öylesine irkılmıştım ki, neredeyse elimdeki feneri düşürüyordum. Yün eldivenlerim metal yüzeyde kaymasına rağmen, son anda feneri kaparak göğsüme bastırdım.

“Rahatsız görünüyorsun.” Karanlıkta, yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı. Şehir yalnızca yıldızların ışığı ve tapınağın tekinsiz ışıltısıyla aydınlanıyordu. Ay henüz çıkmamıştı; bazı geceler ay ışığı duvarlardan yansıyarak Kalp şehrine esrarlı bir hava verse de, bu gece yoktu bu. Yalnızca karanlıktı. “Ana?”

Sam'e doğru yaklaştım ve hızlanarak yürümeye devam ettim. “İyiyim.” Aslında tek istediğim bir an önce eve girmekti.

Sam kolayca yetiştirdi. “Sana yalancı demekle kararsız kalsam da, dürüst olmadığın zamanları çıkarabiliyorum sanırım. Bir şey mi oldu?”

“Dün gece.” Şalımın altında boğulan sesimi mümkün olduğunca kısık tuttum. “Evine gelirken, birisinin beni takip ettiğini sanıyorum. Arkamdan gelen ayak sesleri duydum. Arkama dönüp baktığımda ise ortalıkta kimse yoktu.”

Sam, tahmin ettiğim gibi, bundan emin olup olmadığını sormadı; yalnızca kolunu omuzlarıma atarak nazık bir şekilde sıktı. “Evde senin için bir şeyim var.”

Loş salonda, Sam bana oturmamı işaret ettikten sonra, kitaplıklardan birine yöneldi. Bir kutuyu açarken eski menteşelerin gıcirtısı duyuldu.

Önümde eğilerek dizlerimin üzerine küçük, kılıflı bir bıçak bıraktı.

Geriye çekilmeye çalışsam da, bıçak bana dokunuyordu. "Bu nedir?" Dikkatli bir şekilde, bıçağı dizlerimden Sam'e ve açtığı ellerine doğru ittim.

"Bir bıçak." Deri kılıfını çektiğinde ortaya, işaret parmağımın uzunluğunda ve genişliğinde küçük bir bıçak çıktı. "Bana bir konuda söz vermeni istiyorum."

Gözlerimi çelikten alamıyordum. "Bunu istemiyorum."

"Lütfen, Ana. Gerekli olduğunu düşünmesem senden böyle bir şey istemezdim. Dün gece birinin seni takip ettiğine inanıyorum. Bu kişi iyi niyetli olsa neden kendisini göstermek istemisin?"

"Birisinin bana zarar vermeye çalışabileceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerinde bir şey çaktı ama bunu tam olarak göremeyecek kadar yavaş kaldım. Bakışlarımı bıçaktan uzak tutmakla uğraşıyordum daha çok. Çok küçük, özellikle Sam'in kavrayamayacağı kadar küçük bir şeydi bu. Hatta bunu büyükçe bir iğne olarak düşünmek yanlış olmazdı.

"Doğduğunda, Konsey herhangi birisinin sana zarar vermesini engelleyen bir yasa çıkardı. Çünkü ölebilirsin."

Birdenbire, gardiyan istasyonunda Konsey'le ilk karşılaşmamı ve Sam'in ölümümle ilgili bir yasa olduğunu söylediğini hatırladım. Konsey'in benim hakkımda başka nasıl yasalar çıkarmış olabileceğini düşünerek titredim.

"Bizler geri dönebiliriz ama senin başına ne geleceğini anlamının hiçbir yolu yok. Konsey kimsenin senden hayatını çalmasına göz yummayacaktır."

Bir an için, Konsey üyeleri hakkındaki olumsuz fikirlerim yüzünden kendimi kötü hissettim. Sam bıçağın sapını avcuma bastırarak, ben yumuşayana dek orada tuttu; elime mükemmel bir şekilde oturmuştu.

"Öte yandan, ortada bir yasa olması herkesin buna uyacağı anlamına gelmez. Bir şey olması pek ihtimal dâhilinde olmasa da, yanında bir bıçak taşımandan zarar gelmez. Eve gelirken kendini daha rahat hissetmeni sağlasa bile yeter." Gülme cesaretini gösterdi. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem ama her yerde peşinde olmamı da istemezsin, öyle değil mi?"

Belki. Evet. "Elbette istemem. Maskeli balo yaklaşıyor ve diğer herkes hile yapsa bile umurumda değil. Esasen, balodaki kimsenin senin kim olduğunu bilmemesi gerekiyor, değil mi? Ne giyeceğimi görmene müsaade etmeyeceğim gibi, senin ne giyeceğini de bilmek istemiyorum."

"Biliyorum. Ama bunu yanında taşıyacaksın." Halen elimde olan bıçağı göstererek başını salladı.

Hafifti. Gül ağacından yapılmış sapı pürüzsüz olsa da, kaygan değildi. Ve belli ki bu zarif bıçak yakın zamanda temizlenmiş olduğundan, hoş bir koku taşıyordu. Keskin olduğundan şüphem olmasa da, bunu kesinleştirmek için dokunmaya kalkmadım. Güzelliği ve onu taşıyıp taşımayacağım haricinde, bir silaha neye bakmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama gene de bunun iyi bir bıçak olduğunu düşündüm. Hem Sam de, değmeyeceğini düşündüğü şeyleri evinde tutmazdı.

"Bıçağı yanında taşıyacağına söz veriyor musun?" Ciddi görünüyordu ve ben de sürekli ona bel bağlamak zorunda olmak istemiyordum.

Yalnızca birisi beni takip etmişken, üzerimde silah taşımaya başlamak aşırı bir tepki gibi geliyordu; özellikle de beni koruyan bir yasa varken. Ama, Sam'in de dediği gibi, herkesin yasaları dikkate alacağı yoktu. Mesela cezası Li ya da sürgün olmasa, yatma saatimi de umursamazdım. O halde, beni öldürmeye çalışmanın cezası ne olabilirdi?

Bir kez daha, Kalp'ten ayrılmadan önce Menehem'in ne üze-

rinde çalıştığını düşündüm.

Kılıfını geçirerek bıçağı yanımızdaki masaya koydum. “Sadece bu kadar nazik bir şekilde sorduğun için.”

“Harika.” Gülümsemişti ama gözlerinin ardında asılı kalan bir gölge vardı. Bana söylemediği bir şey. Ama zaten ben de ona her şeyi anlatıyor değildim. Mesela pazar yerinde Li’yle karşılaştığımdan bahsetmemiştim.

Her şeyi bıraktım. Bugün için daha fazlasını kaldıramayacaktı kalbim.

“Yatmadan önce biraz müziğe ne dersin?” diye sordu.

“Parmaklarımda derman kalmamış durumda.”

“Aslında ben senin için çalacaktım. Yani istersen, çalarım.” Başımı salladığımda yüzünde içten bir gülümseme belirdi. “Bir süredir seni başka bir enstrüman üzerinde çalışmaya başlatmayı düşünüyorum. İlgin çeken bir tane var mı?”

“Hepsi.” O an için, sesimin ne kadar istekli çıktığını umursamadım. Sam, müziğin benim için ne demek olduğunu anlıyordu.

Kahkaha atarak, enstrüman kutularının oluşturduğu yığına doğru üç uzun adım attı. Yığının tepesindeki uzun kutuyu seçti. “Bazen müzik yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum seni dinlediğimde. Seninle iyi bir ikili olduk. Şimdi—” dedi elindeki ince uzun gümüş enstrümanla. “Flüte ne dersin?”

Çalmaya başladığında, eridim.

Kostümümü bitirmek için bir gece öncesinde geç saatlere kadar ayakta kalmam gerekebileceğini söylediğimde, Stef maskeli balonun sabahındaki dans dersimizi iptal etti. Stef gerçekten çok neşeli görünüyordu ve Sam’e, benimle dans etme şansına sahip olmak için dövüşmek gerekeceğine dair bir şey söyledi.

Gece tahmin ettiğim kadar geç bir saatte yatağa girmedim; sabahın çok erken saatlerinde Sam’in SED’inden yaptığı görüşmeye kulak misafiri olmam da bu sayede oldu. Sanki beni uyandırmak istemiyormuş gibi, çok alçak sesle konuşuyordu. Ya da duymamı istemediği için.

“O halde Kuzey Bulvarı’ndaki kameriyede buluşuruz.”

Yatakta doğrulup camdan dışarı baktığımda çapaklar yüzünden gözlerimi ovuşturdum. Duvarla çevrili şehrin sahte şafağı evin arka bahçesini kobalt mavisi tonlar ve gölgelerle yıkıyordu; kışın ortalarını geçmiş olmamıza rağmen, duvar, güneşin doğumunun bile normalden daha geç gerçekleşmesine neden oluyordu.

“Tehlikede olduğunu düşünüyorum ve bu gece bir şeyin yanlış gitmesi için en müsait ortam oluşacak.”

Ne? Bakışlarımı ipekten duvarlara çevirsem de, raflar ve Sam'le odalarımızın arasındaki, enstrüman ve kitapların yığılı olduğu diğer odalar yüzünden onu göremedim elbette.

"En iyi tahminim o. Canını yakmak için ondan daha iyi bir nedeni olabilecek birini tanımıyorum-" Sam bir an için durdu. "Yalnız çalıştığını da düşünmüyorum. İşe yarayabilecek herhangi bir şey bulamadım."

Benim hakkımda mı konuşuyordu?

"Teşekkürler, Stef. Whit, Sarit ve Orrin'i de arar mısın?" Sam güldü ama birisinin -belki de benim- başının gerçekten belada olduğu gerçeği nedeniyle zorlama bir gülümsemede bu. "Evet, onlardan faydalanabileceğimiz bir şey bulmamız yalnızca beş bin yılımızı aldı."

Arkadaşları hakkında şaka yapıyor olsa da, böyle bir şeyi benim hakkımda söylemediği için sevindim.

"Elbette halen yardımına ihtiyacım var. Saçmalama. Kimse senin yerini tutamaz." Sesi sinirli miydi? İçerlemiş? Anlamak zordu. "Tamam, bir saat içinde görüşürüz."

Sam evde dolanırken ayak seslerinden aşağıda olduğunu anladım ve hemen yüzümü yıkayıp giyindim. Yalnızca basit bir pantolonla kazak geçirmiştım üzerine. Dışarı serindi ve akşam olmadan havanın ısınacağını umuyordum.

Kahve kokusuyla tavadan gelen tıslama sesi beni aşağı çekti. Büyük ihtimalle Sam yataktan kalktığını duyduğundan, masada benim için bekleyen bir fincan olduğunu gördüm. Sam ise ocağın önünde kaşlarını çatmış, tavadaki yumurtalara bakıyordu.

Cesaret kazanmak için fincandan bir yudum kahve içip, Sam'in yanına geçerek tezgâhın üzerine eğildim. Beni yarım bir gülümsemeyle karşıladı. "İyi uyudun mu?" Sanki kendisi hiç uyuyamamış gibi bozuk bir sesle konuşmuştu.

Kahveden sağlam bir yudum daha aldım. Bana öfkelenmesini istemiyordum; özellikle de bugün. "Stef'le konuşmanızın bir kısmını duydum. Neler oluyor?"

Bana ters bir bakış attı. "Özel bir konu."

"Duvarlar ipekten. Onunla konuştuğun bir sonraki sefer sağırmışım gibi davranırım, oldu mu?" Fincanımı alıp masaya geçtim. "Ve yumurtaları yakıyorsun."

Küfrederek, yumurtaların altının daha fazla yanmasını engellemek için bir spatulayla tavaya girişti ve birkaç dakika sonra, ortası-sulu-dış- tarafları-kavrulmuş sahanda yumurtamızla oturuyorduk. Genellikle mutfakta daha becerikliydi ve onun "kahvaltı" olarak adlandırdığı şeyi "iğrenç" olarak değerlendirmeme rağmen, daha fazla üzerine gitmek istemedim. Yumurtaya benzeyen tarafları yedim ve geri kalanı minik parçalara ayırmakla yetindim. Şansım yaver giderse, bu şekilde, ne kadarını yememiş olduğumu anlayamazdı.

"Birkaç saat dışarı çıkmam gerekiyor." Arkasına yaslandı. Onun tabağı da benimkinden farksız durumdaydı.

"Pekâlâ." Tabaktaki yumurta kalıntılarını kazıyarak atık kutusuna boşalttım. "Bana her şeyi söylemek zorunda değilsin. Bazı şeyler özel kalabilir."

İç çekerek sandalyesini geriye itti. "Ana..."

Tabağımı lavaboya koyup ona döndüm. "Bak, burada yaşamamı isteyen sensin. Evinin duvarlarının ses geçirmez olduğu da söylenemez. Bazı şeyleri duymam kaçınılmaz. Senin işlerine burnumu sokmak ya da eşyalarını karıştırmak gibi bir derdim yok ama evin içinde böyle bir görüşme yaptığında muhtemelen benim duyacağımı da hesaba katmalısın." Ağır bir nefes aldım. "Gitmek istiyor değilim ama artık burada yaşamamı istemiyorsan tek yapman gereken bunu söylemek."

Sam dört uzun adımla mutfak kat ederek, beni öpmediği

gün olduğu kadar yakınımda dikildi. Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama ardından geri kapadı; söyleyeceği her neyse içerde kilitli kalmıştı. "Gitme."

Ona söyleyebileceğim —çoğu kaba— binlerce şey vardı ama gerçekten de kaygılı görünüyor ve dahası, bir yığın farklı duygu, anlaşılamayacak kadar hızlı bir şekilde yüzünden geçip gidiyordu. Aşırı karmaşıktı. "O zaman bir yere gitmem." Bakışlarımı kaçırmadım. "Keşke bana neler olduğundan bahsetseydin."

Gözlerini kapadı ve bir kez daha yüzünden geçen ifadeyi yakalayamayacak kadar yavaş kaldım. "Sana bundan bahsedeceğime söz veriyorum ama şu anda değil. Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Gece baloda eğlenebileyim diye bu konudan bahsetmiyorsan, aptalsın demektir. Şimdi her şeyden endişe duyacağım." Ellerimi yumruk yapıp kazağımın kollarının içine çektim. "Demek istediğim, bana bir *bıçak* verdin. Nasıl hissetmem gerekiyor sence?"

"Üzgünüm, Ana. Şu an için anlatamayacağım kadar çok şey söz konusu."

"O zaman, döndüğünde." Benden uzun olmasına ve kafamı bu açıda tutmayı sürdürdüğüm için boynum ağrımına rağmen gözlerimi indirmedim. "Eğer bu konunun içindeysen, bilmeye hakkım var."

"Pekâlâ. Döner dönmez anlatacağım." Zorlama bir şekilde gülümsedi. "Lütfen gitme."

"Beni buradan uzaklaştırmak için kahvaltıyı mahvetmekten daha beter şeyler yapman lazım. Sonuçta, Li'den ayrılmam bile on sekiz yılımı aldı ki onun bana ne kadar berbat davrandığını biliyorsun." İkimiz de son dediklerimin nasıl tınladığını fark edince, Sam'inkinden farksız zorlama gülümsemem yüzüm-

den silinip gitti. Sanki Li'yle Sam'i gerçekten kıyaslayabilirdim gibi. Boşluktan gelen bir sesle ekledim. "Burada olacağım."

Başını salladı, yüzüme düşmüş saçları geriye attı ve mutfaktan çıkmak için döndü. "Yeniyetmenin teki olmaktan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Hormonlar yüzünden." Mutsuz bir yarım gülümsemeyle çıktı.

Sam sabah dışarıda olacağı, benim de işim olmadığı için —kütüphane, maskeli balo hazırlıkları nedeniyle kapalıydı ve bugünün programında ders de yoktu— her şeyin doğru olduğundan emin olmak için kostümümü denemeye karar verdim. Başka birisi gibi görünmemi sağlayacak bu kostümün üzerime tam oturması için epey bir uğraştım ama sonunda elde ettiğim sonuç beni tatmin etti.

Her şeyi dikkatli bir şekilde çıkarıp sakladığım yerlere geri koydum.

Evle ilgili işleri halletmek için dışarı çıktım. Hayvanlar kendi kendilerini besleyemiyordu. Yapılması gerekenleri tamamladığımda, Sam'le Stef'in, kobayların homurtusu ve tavukların gıdıklamasının üzerine çıkan konuşmasını duydum. Eski iş eldivenlerini bir rafa koyup, dışarıda olduğumu ve çok özel konuşmalarını duyabildiğimi söylemek için evin etrafından dolaşmaya başladım.

"Ana hakkında çok fazla şey açıklıyor bu, öyle değil mi?" dedi Stef.

Yürüme yolunda durdum. Sokaktaki ağaçların hemen ilerisinde, seslerinin net bir şekilde duyulabileceği kadar yakındaydılar. Çam ağaçlarının dallarının hışırdaması nedeniyle orada olduğumu fark edemezlerdi. Sam'e daha bu sabah, işle-

rine burnumu sokmak gibi bir niyetim olmadığını söyledikten sonra, konuşmalarını gizlice dinlemek istemiyordum ama özel konuşmaları benim hakkımdaysa, bunun dışında tutulmam adil değildi.

Sam, "Gölün başında ısınmaya çalışırken, onu yeniden soğuğa iteceğim anı bekliyordu sanki. Sanırım onun yemeğini alacağımdan da korkmuştu." Ses tonu yaşadıklarına tam anlamıyla inanmadığını gösteriyordu. Kim bilir ne kadar saçma davranmıştım. "Yaptığım her şeyin bir şekilde ona karşı kötü bir şaka olduğuna inanmıştı."

"Ama artık böyle davranmıyor." Stef'in sesi aynı yerden geldi. Hareket halinde değillerdi demek. Herhalde onları duymam için konuşmalarını eve taşımak istemiyorlardı.

"Evet, artık böyle davranmıyor ama onu buna ikna etmek için akla karayı seçtiğim gibi, herhangi bir şey olduğunda ilk tepkisinin savunmaya çekilmek olmayacağından da halen emin değilim. Li'yle on sekiz yıl bize uzun bir zaman gibi gözükmebilir ama onun bütün hayatı demek."

Stef, "İlk yeniruhumuzun bu şekilde büyümek zorunda kalması ne büyük utanç," dedi. Sustuğu aralıkta, uzun saçlarını arkaya attığını ya da düşünceli bir zarafet taşıyan bir başka şey yaptığını hayal ettim. "Li'nin Ciana hakkında söylediği şeyin doğru olabileceğini düşünüyor musun? Ciana'nın ölümünün üzerinden ne kadar geçti... yirmi üç yıl, öyle değil mi? O, bir daha geri gelmeyecek."

Bunu duymak istemiyordum. Ciana hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum. Ama ayaklarım, sanki güneş ışınları onları eriterek çimenlere yapıştırmış gibi, yerden kaldıramayacağım kadar ağırlaşmıştı.

Sam, "Bilmiyorum," dediğinde, nefes alamadım. "Nasıl öldükten sonra geri dönmemizin bizimle bir ilgisi yoksa, Ana'nın

da bununla hiçbir ilgisi yok." Bu sözlerle yeniden soluklanabildim. "Bir süre için, belli sayıda yeniden doğum şansına sahip olduğumuzu düşünmüştüm ama sen, Ciana'dan çok daha fazla öldün."

"Dokuma, bir şeylerin infilak edeceği bir iş değil genellikle."

Sam, Stef'in iğnelemesini duymazdan geldi. "Ciana'yla yakınlaşmamız, senin kendini gayet zekice bir şekilde kompaktörde sıkıştırmandan sonra oldu--"

Bunu duyduğumda, kalbim durmuş gibi hissettim. Daha öncesinde de az çok bu kadarını söylemişti ama şimdi meraka kapılmıştım. Ne kadar yakınlardı? Sevgililer miydi? Ve ben onun sonsuza dek yok olmasına neden olmuştum. Sam bana bakmaya nasıl katlanıyordu?

"Bir lazer bozulmuştu ve ben de düştüm, tamam mı?" diye üsteledi Stef. "Senin de bileceğin gibi, çok da canım yanmıştı."

"Ama sonraki üç haftayı senden geriye kalan parçaları makineden temizlemekle geçiren benim. Senin kadar şikâyet etme hakkına sahip olduğumu düşünüyorum." Sam yorgun bir kahkaha attı. "Her neyse, sen öldükten sonra, Ciana'yla yakınlaştık. Sanırım epeydir birlikte fazla bir şey yapmadığımızı düşünüyordum; o yüzden de arayı kapatma zamanıydı. Bunu yapabildiğimize memnunum."

Gözlerimi iyice kısıp kollarımla kendimi öylesine sıkı bir şekilde sarmaladım ki kaburgalarım sızladı. Bazen laf arasında geçirmesi haricinde, Sam asla benimle Ciana hakkında konuşmamıştı. Elbette bunu yapmazdı.

"Hepimiz onun geri dönmesini bekledik," dedi Stef nazik bir sesle. "Hayatının sonunda yalnız kalmamış olması çok iyi."

"Li, Ciana'yı doğursaydı, bu defa da Ana asla var olamazdı." Sam'ın ses tonundan bir anlam çıkarmak imkânsızdı. Üzüntü, melankoli. Ses tonundan, benim Ciana olmamı dileyip dileme-

diğini anlayamamıştım.

Keşke Ciana olsaydım.

"Tabii eğer Li'nin—" Stef'in sesi kesik kesik çıktı. "Ruhların yer değiştirmesi üzerine dediği doğruysa."

Sam iç çekti. "Bu konuda seçim şansımız olsaydı bile, nasıl aralarında bir seçim yapabilirdik ki? Ciana yüz yaşam sürmüş-ken, Ana tek bir yaşama bile sahip olamayabilirdi. Henüz doğmamış olan Ana gibi başka ruhlar da varsa? Dünyaya bir daha geri dönmeyecek birisinin yerini almayı bekliyor olabilirler. Ve insan, beş bin yıldır tanıdığı birisi ile... Ana gibi birisi arasında nasıl seçim yapabilir?"

Artık onları susturmak zorundaydım. Bir ayak, diğerinin önüne. Kendimi yürümeye zorladım.

Stef'in sesi de Sam'inki gibi melankolik çıktı. "Keşke bunu sana söyleyebilseydim. Ama bu konuda elimizden gelecek hiçbir şey olmadığı konusunda haklı olduğumu düşünüyorum. Belki de Janan'ın işidir. Belki de başka bir şey."

"Janan gerçek değil."

"Bunu sakın Meuric'in yanında söyleyeyim deme. Ana aramıza katıldığından beri bu konuda çok daha hırçınlaştı. Diğerlerinin de aklını çeliyor. İnsanların büyük kısmı cezalandırıldığımızı düşünüyor."

"Ne için?"

"Belki Janan'a inanmadığımızdan. Ya da yeterince tapınmadığımızdan. Açıkçası bilmiyorum ama istediğine sorabilirsin. Ana'nın yalnızca başlangıç olduğunu düşünüyorlar." Yürürken çam dallarının arasından parlak mavi bir ışıltıyı seçtim. Stef'in elbisesiydi bu. "Bu işten tek anladığım, hiçbir şeyin bize bağlı olmadığı. Bu aslında iyi bir şey çünkü asla bir seçim yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de," diye fısıldadı Sam.

Sokağa adımımı attığımda, yüzlerinde bozuk ifadeler ve içeri çökmüş omuzlarla, ikisini karşılıklı konuşurken buldum. Dönüp bana baktıklarında, "Dışarıda olduğumu ve sizi duya-bildiğimi söylemek için geldim," dedim.

"Ana—" Sam bana doğru bir hamle yaptığında geri çekildim, arkamı döndüm ve bütün gücümle eve doğru koşmaya başladım.

Bacaklarım beni kapıya kadar taşısa da, ellerim kapı tokmağını çevirmeyi beceremedi. Parmaklarım kaskatı kesilmişti, kollarım titriyordu. Bu yüzden Sam yanımda belirdiğinde, halen dudagımı ısırılmış bir halde kapıya bakıyordum. Kapının ahşap yüzeyine, çam yeşili boyaya ve boyanın ahşabın damarlarına nasıl sızdığına odaklandım. Sam'e bakmak istemiyordum.

"Ana." Eli bana doğru uzandı ama yana çekildim.

"Lütfen kapıyı açar mısın?"

Sanki bu benim için dünyanın en zor şeyiymiş gibi, Sam dediğimi yaptı. Ama o, benim gibi, sevdikleri birisinin yerini alıp almadığının tartışıldığını ya da kendisi hakkında, kırıntıları kabul edip etmemekte kararsız kalmış yabani bir köpek yavrusu gibi konuşulduğunu duymuş değildi.

Gerçekten de bir kelebektim ben.

Ayaklarımı yere vurarak yığınla enstrümanın bulunduğu ve tam ortasında piyanonun durduğu salona daldığımda, tabanlarımın altındaki ahşap zemin sarsıldı. O anda Sam'in Ciana'ya da bir şarkı yazıp yazmadığını düşündüm.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde üst kata çıktım. Salona bakan sahanhğa ulaştığımda, ellerimi tırabzana dayayıp ona baktım.

Bitkin bir halde merdivenlerin ortasında kalakalmıştı; sanki içi açılmış, yaşadığı yüzyıllar ortalığa saçılmış gibi bakıyordu.

Ansızın ejderha asitiyle sona ermiş ilk hayatını görebildiğimi hayal ettim. Ciana öldüğünde ve o da kuzeye doğru yola çıktığında tamamlanmış bir önceki hayatını da. Kalp'te kalmasını gerektirecek hiçbir şey olmadığından, kendini ejderhalara teslim etmişti.

Ellerim gül dikenlerinin ve hava perisi yanıklarının hatıralarıyla karıncalanıyordu. Aslında bunun için fazlasıyla çaba göstermiş olmama rağmen hiç ölmemiştim.

Sam, en sonunda adımı söyleyene ve ben de, "Ona aşık olduğumu bilmiyordum," diyene dek, sessizce birbirimize baktık.

Öğleden sonranın geri kalanını, onun piyano çalışını duymamak için kafama bastırdığım bir yastıkla odamda geçirdim. Hiç bilmediğim eski sonat ve melodiler çalıyordu. Belki de benim için yeni olan bu müziklerin beni aşağı çekebileceğini umut ediyordu. Bense yalnızca "Ana Yeniruh" adını verdiği parçayı çalmadığına seviniyordum. Bunu duymak beni delirtebilirdi.

Güneş ışığı dantel perdelerin ötesinde kırılırken, Sam kapımı çaldı. "Akşamın olmasına yalnızca bir saat kaldı. Havanın kararmasıyla maskeli balo başlayacak. Hazırlanmak istersin diye söylüyorum."

Konuştugumda sesler boğazımdan hırıltı şeklinde çıktı. "Bensiz git."

Uzun bir sessizliğin ardından, ipek duvarların ardındaki silueti yer değiştirdi. "Gitmek istemiyor musun yani?"

"Kimliklerimiz gizli olmalı." Kısacık bir süre için bile olsa başka biri olmaya, kimsenin benim kim olduğumu bilmemesine yönelik umutsuz bir ihtiyaç içindeydim. Ne olduğumu. Ruhsuzun teki olduğumu.

"Ah, tamam." Uzaklaşan ayak seslerini dinledim ve yatak odasından gelen sesleri duyduğumda, ben de banyoya girerek

kostümümü giymeye koyuldum.

Kendi yaptığım telden bir iskeletin üzerine gerili ipek kanatlarımı taktım. Kanatlar, omuzlarımdan dizlerime dek uzanan katman katman okyanus yeşili, mavisi renklerde sentetik ipekten bir elbiseye bağlıydı.

Saçlarım çiçekler ve kurdelelerden oluşmuş bir çelengi andırıyordu; arkaya attığım atkuyruğu ise kanatların arasından belime uzanıyordu. Helezonlarla uyumlu siyah tonlardaki maskemi taktıktan sonra, gözlerime sürme çektim.

Yüzüm mor, mavi ve yeşil ipekten bir girdaba dönüşmüştü. Kelebek kanatları.

Sam'in bana verdiği küçük bıçağı bularak, saçlarıma içine sokup çiçeklerle kurdelelerin arasına sakladım. Fazladan en hafif ağırlık bile benim için yük demektir ama bir gece önceki duyduğum ayak seslerini aklımdan atabilmiş değildim.

Sam sahanlıktan, "Ben çıkıyorum," diye seslendi.

Eve akşamüstünün loşluğu çökerken gölgemi seçemeyeceğinden -aksi takdirde kanatlarım beni ele verirdi- "Orada görüşürüz," dedim.

"Kim olduğumu nereden bileceksin ki?"

Bazen ona bir tane geçirmek istiyordum. "Kostümüne bakmadım. Gerçekten de sizi duyabildiğimi söylemek için yanıma gelmişim. İkinizin de bu kadar yüksek sesle konuşması benim suçum değil." Ya da ben etrafta değilken hakkımda konuşmanız.

"Sorum bu değildi." Sesi çatladı. "Hatta diğer dediklerini de sormamıştım. Yüce Janan, sen tanıdığım en savunmacı insansın."

Alt dudağımı o kadar ısıırıyordum ki en sonunda kalıcı diş izleri oluşacaktı. Bu yüzden üst dudağımı ısırdım.

"Pazar alanına gelirken dikkatli ol." Merdivenlere yönelen

ayak seslerini duydum.

“Sam.” Nefesim kesilmiş gibi hissediyordum. Ya da boğuluyormuş gibi. Belki de ikisinin arasında bir şey. Gene de Sam’in olduğu yerde durup beklediğini anladım. “Seni nasıl tanıyacığımı sormuştun.”

Sessizlik.

“Seni her zaman tanırım.”

Bir dakika sonra ön kapı kapandı ve aynada bir yabancıнын yansımasıyla, banyoda tek başıma kalakaldım. Aradan, Sam’in Güney Bulvarı’na çıkmasına yetecek kadar zaman geçtiğinde, maskemle bıçağın sağlam bir şekilde durduğunu son kez kontrol edip, kanatlarım yüzünden yan yan ilerleyerek kapıdan çıktım.

Evden çıktığımda akşam karanlığı çöküyordu; bu gece eğlendiğimi hayal etmeye çalıştım. Gülümsediğimi, kahkahalar attığımı, ve maskeli balonun büyüğü gerçekmiş ve ruh ikizini bulmanı sağlayabilirmiş gibi, en son dansa belki kendimi birinin kollarında bulduğumu.

Aslında bunların hiçbirini yaparken kendimi hayal edemiyordum ama sorun değildi.

Bu gece, Ana değildim.

www.mobildepo.com

21 MASKELİ BALO

yyelda

Elbiseme sürünen serin hava, kostümün baldırlarımın etrafındaki parçalarını dalgalandırıyor; esinti kanatlarımı ittiğinden, attığım her adım normalde olduğundan bir parça daha fazla çaba gerektiriyordu. Bu rahatsız ediciydi ama pazar alanına ulaştığımda, durumu az çok toparlamıştım. Yalnızca bu sorunu dans derslerinde ele alacak kadar öngörü sahibi olmayı dilerdim.

Pazar alanı, Konsey Binası’ndaki gümüşe çalan renklerde ışıklar ve meydana yayılmış direklerle mükemmel bir şekilde aydınlatılmıştı. Parlayan tapınağı da, içimdeki burkulmayı da yok saydım.

Akşam ilerlerken, kostümlerine bürünmüş insanlar alana doluşmaya başlamıştı. Şahinler, ayılar, çatalboynuzlu antiloplar. Oldukça kötü zevke sahip birisi trol kostümüyle etrafta dolanırken, bir balıkkartalı herkesle flört ediyordu.

Alan, parıltılı balıklarla, dağ gelincikleriyle doluydu. Bir serçe, bir kertenkelenin peşine takılmıştı; en sonunda birbirlerine sarıldılar. Değerli taşları andıran kostümlere sahip yüzlerce insan sürüler halinde alanda dolanıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Tera'yla Ash'in birleşecekleri, Konsey Binası'nın merdivenlerinin tepesine baktım. O anda, bir şeyleri kontrol etmenin telaşındaymış gibi görünen bir nar bülbulüyle ev kedisi geziniyordu orada.

Nar bülbulü bir mikrofona doğru yaklaşıp boğazını temizledi. Ve alandaki ışık direklerine bağlı hoparlörlerden Meuric'in sesi duyuldu. "Bu gece, iki ruhun birbirlerine yeniden bağlanmasını kutlayacağız."

Kostümlü davetliler toplu olarak Meuric'e döndü. Arkalarında sıkışıp kaldığımdan kalabalığın büyük kısmını göremiyordum; tapınağın diğer tarafındaki insanların ne yaptığını, ne tarafa baktıklarını merak ettim. Parti, pazar alanının tamamına yayılmış gibiydi.

"Her nesilde, ruhlarımız yeni ve yabancı bedenlerde yeniden doğuyor; tıpkı sevdiklerimizin ruhları gibi. Aşk ise nadir olarak farklı yaşamlar arasında geçiş yapabiliyor. Çok nadir. Oysa bazı ruhlar birbirlerini tamamlayan çiftler olarak yaratıyor. Janan'ın kutsadığı bu ilişkiler yüzyıllarca sürüyor. Hatta binlerce yıl boyunca. Her nesilde, fiziksel görünüşleri nasıl olursa olsun, bu ruhlar birbirine çekiliyor. Aşkları saf ve gerçek kalıyor.

"Bu gecenin şenlikleri, Tera ve Ash'in birbirine bağlılığını kutlamak için düzenlendi. Yabancı yüzlerin oluşturduğu bu kalabalıkta onlar birbirini ararken, Janan'ın bizi bir amaç doğrultusunda yarattığını aklımızdan çıkarmayalım; bir diğerine değer vermemiz ve sevmemiz için."

Meuric mikrofona önünden çekilirken, hoparlörlerde bir pavanın¹² açılış akortları duyuldu; ışıklar pazar alanını rüya gibi bir ışıltıyla yıkadı. Meuric'in sunumu kostümlü bir şekilde yapmış olması ilginçti. Bu gece kimliğini saklamayı yalnızca

12 Pavan: 16. yüzyılda Avrupa'da yaygın olan yavaş dans müziği.

benim umursadığıma yönelik teorimi haklı çıkaran bir işaret olarak aldım bunu.

Hiç değilse, artık ne kılıkta olduğunu bildiğimden, Meuric'ten uzak durabilirdim.

Müzikle birlikte insanlar birbirlerini dansa davet etmeye başladılar. Sam'in kompozisyonlarından biri olmayan bu pavan, dinlemeye alıştıklarımdan farklı, hoş bir parçaydı. Yaylıların ve tahtadan yapılmış üflemelilerin sesleri alana yayıldı.

Dans eden kalabalığın dışında kalmaya çalışsam da, insanlar halen kanatlarıma çarpıp duruyordu. Birkaçı özür diler gibi homurdanırken, çoğu maskelerinin ardından sinirli bakışlar attı ya da hiç fark etmediler. Bu kadar sıkıntı yaratan bir şey giydiğim için kendimi pisliğin teki gibi hissettim.

Kendi içime kapanarak, takip edildiğime yönelik bir hisle pazar alanının etrafında tam bir daire çizdim.

Kimliğimin bilinmemesi buraya kadarmış.

Belki de bu gece, benim kendi doğumumdu. Alanda zaten herkes birbirini tanıyordu. Hile yapıp maskelerinin, kostümlerinin ardından kim olduklarını birbirlerine açıklıyorlardı. Kim olduğunu bilmedikleri tek kişi bendim. Tek yeni kişi.

Bir tavus kuşu, ışık direklerinden birinden itibaren beni takip etmeye koyulsa da, yanıma yaklaşmadı. Benimle birlikte yürüyen bir baykuşla peygamberdevesinde tanıdık bir şeyler hissetsem de, kim olduklarını çıkaramadım.

Muhtemelen Sam, arkadaşlarından beni izlemelerini istemişti. Bu düşünce pazarda canımı sıkıyordu ama yeniden Li'yi gördükten sonra, buna memnundum. Belki de buraya Sam'le birlikte gelmeliydim. Duygularımın bu kadar incinmesine izin vermemeliydim. Sevgili olduklarını öğrenmemden daha önce-sinde bile, Ciana'yı değil de beni seçtiğini söylemesini bekliyorum değilim ki.

Konsey Binası'nın bulunduğu tarafta gözlerini bana diktiğini hissettiğim gri-beyaz renklerde bir örümcekkuşu, kendisine baktığımda arkasını döndü. O anda örümcekkuşunun ilerisinde duran bir av köpeğinin bakışlarını üzerimde yakaladım.

Alanın güneybatı ucuna doğru yöneldim. Her şey çok güzeldi. Dans eden binlerce insanın görüntüsü... harikuladeydi. Bense, uzaklardan beni izleyen Sam'in arkadaşlarının gözetiminde, yalnızdım.

Belki beni izleyenlerden biri de Li'ydi. Burada olup olmadığımı ya da buradaysa, üzerinde ne olduğunu anlamamın imkânı yoktu. Birdenbire, karşıma çıkan uzun boylu, ince bütün bedenler gözümde şüpheli konuma düştü.

Bir dağ gelinciği koluma dokundu. "Dans?"

Yerimden sıçramıştım ama bu sesi tanıyordum. Armande.

Bir kedi maskesinin ve bıyıkların arkasından sırtarak, beni, Stef'in öğrettiği adımları kullanmaya başladığım bir dansa çekti. Bir galliardın¹³ sonuna dek dans ettikten sonra, Armande beni daha önce hiç görmediğim, minik sandviç ve hamur işlerinin yanında, kahve ve sıcak elma şarabı dolu sürahilerle üst üste duran kâğıt bardakların yer aldığı bir büfeye götürdü. Masanın üzeri dantelli bir örtü ve, her birinde farklı yüzlere sahip olsalar da, Tera ve Ash olduklarını tahmin ettiğim bir çiftin düzinelerce portresiyle kaplıydı.

"Birbirlerini gerçekten seviyor olmalılar," diye fısıldadığım anda, kostüm içinde olduğumu hatırladım. Bunu fark edip etmediğini görmek için Armande'ye baktığımda, bana gülümsedi.

"Sırrın benimle güvende. Ama bu kostümle bile, kim olduğun çok kolay anlaşılır birisin." Tek omzunu silkti.

"Ah." Maskemin altında yüzümün kızardığını hissettim ve bana uzattığı kahveyi aldım. "Kaç yaşamdır sürüyor bu?"

13 Galliard: 16. yüzyılda Avrupa'da yaygın bir dans türü.

"Elli," dedikten sonra kendi içkisinden bir yudum aldı. "Yani hemen hemen başlangıçtan bu yana. Bunun gibi çok fazla parti verilmez ama Tera'yla Ash her zaman birbiri için yaratılmış gibi. Her nesilde."

Dünyaya her gelişlerinde yetmiş beş yıl yaşamış olsalar, toplamda 3,500 yıl ediyordu. Bu türden bir aşkın nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"İlk birkaç nesil boyunca, farklı yaşlarda ya da aynı cinsiyette olmalarına katlanamadıklarından, yeniden doğabilmek için birbirlerini öldürüyorlardı. Kimse onları bundan vazgeçiremiyordu."

Birisini sevmenin bu kadar ölüm içermemesi gerektiğini düşündüm. Böyle bir deneyimden geçtiğimden değil. "Bu hayatlarında ikisi de kadın."

Armande başını salladı. "Çünkü ölmenin ne denli acı verici olduğuna ve birbirlerini gerçekten sevdikleri takdirde başka hiçbir şeyin önemli olamayacağına karar verdiler." Bana doğru eğildi. "Gene de, içlerinden birisi şimdi ölse, diğeri de peşinden gidecektir. Hayatının aşkı yürümeyi yeni öğrenirken fiziksel olarak çok yaşlı olmanın çok zor olacağını sanıyorum."

"Eminim öyledir." Kahvemi bitirip bardağı geri dönüşüm kutularından birine attım.

Beni, maskesinin ve kostümünün üzerinde parlak siyah tüylerin olduğu bir karganın kollarına bırakmadan, Armande'yle birkaç kere daha dans ettik. Karganın kim olduğunu bilmiyordum ama kostümüm hakkında hoş bir şey söyleyip, beni geyik kostümünde bir kadına teslim etti.

Dans ettiğim kişilerden bazılarını tanıyabilmiş olsam da – Stef ve Whit, mücevherlerle süslü yusufçuk ve aslan kostümlerinde gelmişlerdi– anlayabildiğim kadarıyla, çoğu yabancıydı. Eğleniyorduk. Kahkahalar atıyor, birisinin beni fark etmesini

beklemektense diğerlerini dansa davet eden ben oluyordum.

Belki de kimliğinin gizli olması sandığım kadar önemli değildi.

Kalabalığın içinde, siyah saçlarından sorgucu andıran gri tüylerin çıktığı, yüzünün üst kısmını kaplayan parıltılı bir maske takmış Sarit'i buldum. Turuncunun keskin tonlarındaki yanakları sarı ipekle iç içe geçmişti. Kollarından çıkan, uzun, kat kat gri bezler, kanatlarıydı. Hem de benimkilerden çok daha iyiydi bu kanatlar.

"Nesin sen?" Sınır'da buna benzeyen bir kuş hiç görmemiştim.

"Sultan papağanı." Burnuna taktığı geniş gaganın altında sırttı. "Gezegenin diğer ucunda yaşarlar."

Sınır'ın güneği bile bana çok uzakmış gibi geliyordu. Ben, daha sonra ona kuşlar hakkında sorular sormayı düşünürken, Sarit elimden tutarak beni Konsey Binası'nın merdivenlerine sürükledi. Merdivenlere düz bir hat izlemeyen bir dizi kemer yerleştirilmişti. Kemerler basamaklara rasgele bırakılmış gibiydi. "Bu nedir?"

"Kemer yürüyüşü!" Kıkırdadı. "Hayır! Sakın ruhlarını birbirlerine adayacak olan birilerinin önünde bunu söyleyeyim deme. Kulağa saçma geldiğinden öfkeleniyorlar."

"Eminim bu ismi koyan sensindir."

"Be-be-belki." Kelimeyi birkaç hecede çıkarmıştı. "Aslında arkasındaki fikir oldukça hoş. İlk basamaktaki kemerden başlayıp, en tepeye ulaşana dek, kemerlerinden altından geçerek yukarı dek tırmanırlar. Ve bunu yaparken, gözleri bağlı olur."

"Bağlı mı? Ama kemerler düz bir çizgi izleyecek şekilde dizilmiş ki. Her yerdeler!" Sarit'e gözlerimi dıktım. "Bence bunu sen uydurdun."

"Hayır. Bu kemerler geleceğin belirsizliğini simgeler. Ruh-

larını adanmış olan çift, el ele tutuşup hangi yönden gitmeleri gerektiğine dair birbirlerine önerilerde bulunurlar. Ama zaten dans ederken kemerlerin nasıl dizildiğini görmüş olurlar."

Gene de bana delicesine bir fikir gibi geliyordu.

"Her kemer önemli bir şeyi sembolize eder. Obsidiyen kemer gecedir, çiçekli olan -kış olduğundan ipekten yapılmış yapay çiçekler görüyorsun- mutluluktur, çam ise sağlık. Fikri anladın işte."

"Peki ama kemerlerin altında yollarını bulamazlarsa ne oluyor?" diye sordum, Sarit beni büfeye doğru çekiştirirken.

"Bulamadıkları olmamıştır." Bana doğru eğildi. "Ama bir keresinde çam dallarından oluşan kemeri pas geçmişlerdi. Muhtemelen tesadüftür ama o yıl bir sürü insan hastalandı..."

Sarit'in ses tonundan, bu olayın ardından Ash ile Tera'nın çok uzun yaşamadığını tahmin ederek ürperdim. Ama gene de her seferinde birbirlerine geri dönmeleri oldukça romantikti.

Her tarafımız dans eden eğlence düşkünleriyle sarılıydı. Sarit beni sekiz kişilik, hızlı bir dansın sürdüğü en yakınımızdaki çembere itti; bu dans çok fazla el çırpma içerdiğinden, sonunda avuçlarım sızlıyordu. Bazen yeni dans eşleri bulsak da, ne olur ne olmaz diye -böylelikle her zaman dans edecek bir eşimiz olabilirdi- sürekli birbirimizi gözleyerek, bir diğer gruba, ve ardından bir diğer gruba geçtik.

İki saat boyunca, ipekten kanatlarıyla ortalıkta savrulan, çiçekten çiçeğe uçan bir kelebektim. Hayatımda hoş biri olduğumu hiç hissetmemiştim ama o kadar çok insandan iltifat aldım ki neredeyse onlara inanmışım.

Öte yandan, izleniyor olduğum hissi asla kaybolmadı. Hatta gece ilerlerken daha da güçlendi. Halen Sam'i bulmuş değildim ama muhtemelen sıkılıp evine döndüğünü tahmin ediyordum. Zaten başından beri gelmek istemiyordu.

Çok fazla kahve içtiğime pişman bir halde, Sarit'ten müsaade isteyip, banyoyu kullanmak için Konsey Binası'na girdim. Zaten ara vermeye de ihtiyacım vardı. Bacaklarımda derman kalmamış, sırtımdan yanaklarım uyuşmuştu.

Bu seremoniden tam olarak ne beklemem gerektiğini bilmiyor olsam da, Stef'in vadettiği gibi, *eğlenceliydi*. Hem, bunun insanlar için bu kadar önemli olmasından da hoşlanmıştım. Belki kimliklerini gizli tutmayı umursamıyorlardı ama Tera ve Ash için özel bir gece düzenlemek için bunca emek sarf etmeleri...

Bu takdir ettiğim bir şeydi.

Dışarı geri çıktığımda kendimi daha iyi hissediyordum; merdivenlerin tepesinde durup kalabalığı taradım. Alana maskelerin ışıltısı hakim olsa da, gecenin içerisinde karanlık, kuytu köşeler de yok değildi. Merdivenlerden inerken bana bakmıyormuş gibi görünmeye çalışan örümcekkuşuyla tavus kuşunu gördüm bir kez daha.

Çalmaya başlayan hızlı bir şarkıyla insanlar da hoplayıp zıplamaya başladı. Birisi beni yakalayarak etrafımda döndürdü, ardından yeniden yakaladı. Ellerimi kavrayan sert eller beni bir yerlere sürükledi. Vücudumu yakalayan parmaklar beni dans eden başkalarına yolladı.

Kurt. Şahin. Kertenkele. Çok geçmeden etrafımı sardılar. Müzik kulaklarımda çığlıncasına bir karmaşaya dönüşürken; bir kararan, bir aydınlanan bir dünya dönüyordu gözlerimin önünde.

Beni sert rüzgârlara kapılmış bir kelebek gibi oradan oraya fırlattılar. Elden ele geçerken saçlarım gözlerime çarpıyordu. Kurdeleler ve çiçekler sarsılırken, maskem yüzümden çıkacakmış gibi gerildi. Kaybolmuş, hem enerji hem de korkuyla başım dönmüş bir halde, maskemi yeniden yanaklarıma yapıştırdım.

Çok fazla yabancı vardı. Çok fazla gürültü.

Defalarca ayaklarıma basmışlardı; çok fazla el tarafından kavranmış kollarım ağrıyordu. Ashnda vücudumun her yeri sızlıyor, sarsılıyordu. Kaçmaya çalıştığımda, çılgılığımı duymazdan gelen kurt beni yeniden yakaladı. Müziğin sesi çok yüksekti ve herkes keyifle bağırıp çağırıyordu. Sesim bütün bu velvelenin içinde kaybolup gitmişti.

Dirseğimi kurdun göğsüne geçirip, kertenkelenin çenesine bir tane indirdikten sonra yeniden kaçmayı denedim. O anda bir kuğu tarafından yakalanmış olsam da, beni yeniden çemberlerinin içine sokamadan, yeni bir dansçı ortalığa çıkıp kendini benimle diğerlerinin arasına siper etti.

Kalbim küt küt atarken, aramıza giren yabancı yanağımı okşayıp, diğerlerine öfkeli bir bakış attı ve beni güvenli, sakin bir yere çekti. Daha maskesine bakmaya fırsat bulamadan, beni kendi etrafımda döndürdüğünden kanatlarım açıldı. Dönerken, gözüme yalnızca gri, siyah tonlar ve beyaz bir çizgi takıldı; ardından sırtım göğsüne dayandı. Belime sarılmış koluyla arkama dönüp ona bakmamı engelliyordu ama aynı zamanda, beni çok nazik, yumuşak bir şekilde sarmıştı.

Parmakları bir süre yanaklarımda gezindikten sonra, boynuma kaydı. Gözlerimin önünde alabildiğine uzanan maskeli balonun karmaşasına rağmen, yalnızca arkamdaki adama odaklanmıştım. Elleri kalçalarıma doğru indi ve beni sıkıca tuttu; birlikte dönmeye başladık. Ayaklarım yerden kesilmişti; kanatlarım yüzünden rüzgâra kapılıp gideceğimi düşündüğüm anda beni yeniden yakaladı.

Beni esir alan –ya da kurtaran– bu kişi, ikimizi kalabalığın ucuna doğru yönlendirdi. Bana öylesine yakın duruyordu ki, kimse aramıza giremiyordu. Elleri kalçalarımla karnımın üzerindeydi. Müzik yavaşlayıp derinleşirken, parmakları ipekle örtülü etimin üzerinde büküldü. Nefes alamıyordum.

Bütün dans değışti. Ağır şekilde baştan çıkarılmışlık hali, korkunun, ve korkunun öncesindeki şenliğin yerini aldı. Yeni eşim elbisemi düzelterek karnımdan baldırlarıma doğru itti. Kafamı arkaya, omzuna doğru çevirdiğimde, öptüğü boynuma ateş bastı.

Kaskatı kesilmiş, soluksuz kalmıştım; neredeyse yerimden fırlayacak bir haldeydim. Ama kollarıyla beni daha da sıkı sarmalamasında bir şekilde özür diler gibi bir hava vardı; o anda aslında bana hiç zarar vermediğini, aksine beni diğerlerinden kurtardığını düşündüm. Ve yeniden rahatlayarak gözlerimi kapadım. Kalabalığın en fena yerlerinden birinden çıkmıştık ve böyle bir şeyin bir daha olmasına izin vermeyeceğine güveniyordum.

Müzik etrafımızı sararken, uzun, altın gibi sıcak yaylıların sesi duyuldu. Flütlerin sesi gümüşü, klarnetler ormanları andırıyordu.

Bu neredeyse gerçekdişiydi. Bir rüyadaymışım gibi, yeniden başımı arkaya çevirmeye çalıştığımda, ağzı tenime dokunmak üzereyken durdu, ve hafifçe başımı salladım. Kararsızlığı bir ömür sürmüştü ama en sonunda dudakları kulağımın tepesine değdi.

Beni saran kollarının arasında daha da derinden bir ürperti duydum; beni bırakmaması için ellerimi ellerinin üzerine bastırdım. Hayatım boyunca bu anı beklemiştim.

Boynuma kayan öpücüklerinin arasında bana sonsuzluk gibi gelen zamanlar geçiyordu. Boştaki eli kalçalarımın baldırlarıma kayıyor, ardından yeniden yukarı çıkarak kanatlarımla etrafında dolanıyordu. Yüzüme, saçlarıma dokundu; önce titreyerek kendini geri çekti, ardından yeniden denedi.

Bir vals parçası başlamıştı. Elimden tutarak beni etrafımda döndürüp, sonra bir kez daha kendine çektiğinde yüz yüze kaldık. Nefesi kesilmişti.

Maskesi yüzünün üst kısmını kapatmıştı. Burnuna takılı gagaya rağmen, maskesindeki çizgilerden şahin ya da doğan olmadığını anladım. Gözlerinin altına siyah çizgiler atılmıştı; tepesinde gri bir sorguç ve tüyler, boğazında ise beyaz bir fırır vardı. Örümcekkuşu.

Onu daha fazla inceleme şansını tanımadan beni o kadar yakınına çekti ki ona dayanmak zorunda kaldım. Belime sardığı kollarını kanatlarımla altında dikkatli bir şekilde tutuyordu. Dans ederken, kalp atışları müziğin üzerine çıkıyordu. Beni tutmaya, kırmamaya çalışırken, kollarıyla göğsündeki gerginliği hissedebiliyordum. Bir şey söylemek ve ona güvendiğimi bilmesini istesem de, konuştuğum anda bu anın bozulacağından korkuyordum.

Bana iyi bir his veriyordu. Tanıdık. Vücudum, daha hareket etmeden ellerinin nereye kayacağını, hangi anda birlikte nefes alacağımızı biliyordu. Sert vuruşları önceden tahmin edişinden müziği benim kadar iyi bildiğini anladım.

Örümcekkuşları şarkı kuşlarıydı; bunu biliyor olmalıydı.

Bana sonsuza dek dans etmiş gibi gelse de, bir yandan da yeteri kadar uzun değildi sanki. Artık yüz yüze olduğumuzdan, içgüdüsel bir şekilde parmaklarının arasında kıvrılmak-tansa, ona dokunabilirdim. Parmak uçlarımla omurgasının çıkıntılarını, kaslarını, sırtını keşfe çıktım; sol körekkeğimin altındaki bir yere geldiğimde, sanki gülmemek için çabahyormuş gibi, kıvrandığını hissettim. Göğsüme dayalı göğsünün verdiği hissi içime çekerek onu yeniden gıdıkladım.

Şarkı bittiğinde, kendini geri çekerek arkama geçti; birlikte merdivenlere doğru baktık. Merdivenlerde, bir serçeyle kertenkele –beni tuzaga düşüren kertenkele değildi bu– el ele tutuşmuş, kemerlerin altından geçerek basamakları tırmanıyordu. Biri çekiyor, diğeri takip ediyordu. Çam, çiçek, obsidiyen, gü-

müş ve taş kemerlerin altından geçtiler. Maskelerinin üzerindeki ipekten gözbağlarına rağmen, çift, kemerleri birer birer geçiyordu. Altın bir bez, flama gibi arkalarından süzülüyordu.

Gerçekten başarmışlardı. Belki içlerinden biri yolu biliyordu, belki de onlara doğru yolu gösteren kalplerindeki gerçek aşktı. Ne olursa olsun, bunun hiçbir önemi yoktu. Birbirlerini seviyorlardı.

Konsey Binası'nın ön cephesindeki sütunlarla çevrelenmiş bir halde, serçeyle kertenkele kucaklaşıp öpüştükten sonra, gözbağlarıyla maskelerini çıkardılar. Maskelerini fırlattıkları kalabalıktan coşkulu bağırışlar, haykırışlar yükseldi. Sarıt bana bunun ne anlama geldiğini açıklayabilirdi ama etrafta görünmüyordu.

Meuric yeniden mikrofonun başına geçip, başka bir konuşmaya başladı. Ah. Meuric. Kalsın, teşekkürler.

Örümcekkuşuna dönüp baktığımda, maskesinin gagası boynumu sıyırırken, sıcak dudakları kulağıma değdi. İçimden geçen büyük heyecan dalgalarına rağmen, beni öpmek için yaklaşıp dek yerimden kıpırdamadım. Ve o anda elini yakaladım. "Bekle."

Doğru kişi olduğunu hissediyordum. Dans edişimiz tam olarak istediğim gibi olmasa da -bu türden bir tutkuyu bana değil, müziğe duyuyordu sanki- maskenin ardında bulmaya ihtiyaç duyduğum kişinin kim olduğunu biliyordum.

Ona daha sıkı bir şekilde sarılırken serin bir esintiyle ürperdim. Daha da yaklaşıp gözlerine baktım.

Bundan keyif alıyormuş gibi, ağzının bir ucu yukarı kalktı. Kim olduğunu biliyordum ama bu tanıdık ifade beni öylesine etkilemişti ki az kalsın hiçbir şey yapmayacaktım.

Onu öptüm.

Aslında yaptığım, ağzımı ağzına dayamak ve kaçmamasını

ummaktı. Böyle bir şey herhalde ölümüne neden olurdu.

Üç uzun saniye, soluksuz kaldı, ve sırtımdaki elleri daha da kasıldı. Ardından, yumuşak bir inlemeyle, ağzını açarak beni öptü. Bunca zamandır hayal ettiğim gibi, kendiliğinden, tatlı bir öpüşme olmadı; hüsrana dolu, aç bir tarafı vardı. Ama kendiliğinden, tatlı bir öpüşmeden çok daha iyiydi bu; çünkü her şeyin ardından, ben de ona karşı hüsrana dolu hisler besliyor, açlık duyuyordum.

Dilinin ucu dudaklarımın üzerinde dans ettiğinden, gagasının yanağını çiziyor oluşunu umursamadım. Yaptığı her şey büyüydü ama beni daha ateşli bir şekilde öptükçe ben de inlemeye başladım ve en sonunda, avuçlarımı maskesinin üzerine koyarak çekiştirdim. İhtiyacım olan Sam'di, örümcekkuşu değil.

Geriye sıçradı; yüzünde şaşkınlık ve utanç vardı. Dudaklarımı yalayıp, yanaklarım yanmıyormuş, içim erimiyormuş, öpücüklerinin vadettiği her şeyi istemiyormuşum gibi davrandım. "Merhaba." El sıkıştıktan sonra maskesini uzattım.

Maskeyi elimden almadı. "Biliyordun."

"Her zaman bileceğim." Bütün vücudum halen dokunuşlarının, bacaklarıma sürtünen bacaklarının, ve ağzının yarattığı hislerle alev alev yanıyordu. Beni yeniden öpmesini istiyordum.

Meuric'in konuşması tamamlanmış olmalıydı. Etrafımızdaki insanlar maskelerini çıkarıyor, birbirlerini selamlıyorlardı. Kimsenin bize dikkat ettiği yoktu.

"Başından beri biliyor muydun?" dedi Sam. "Dans ederken ben olduğumu biliyor muydun?"

"Evet." Bana dokunduğu anda anlamıştım. Bana uyum sağlamasından, ağzının boynumda kararsızlıkla kalmasından anlamıştım. Bu kararsızlık tam Sam'lik bir şeydi. "Sen de ben olduğumu bilmiyor muydun?" Bir anda rahatsız edici bir dü-

şünce takıldı aklıma. Ya başka biri olduğumu umduysa?

Sanki uçup gitmemden korkuyormuş gibi ellerimi tuttu. "Elbette."

"Ah, bu iyi." Bu, kulağa çok umutsuz gelmiş olmalıydı. "Demek istediğim, kim olduğunu bilmeseydim seninle bu şekilde dans etmezdim."

"Bir sürü insanla dans ettin."

"Seninle olduğu gibi değil." Gözlerimi gözlerinden kaçırmamak için kendimi zorladım. Bana dokunduğu her yerimde halen onu hissedebiliyordum. Belki onun için çok fazla anlam ifade etmiyordu ama benim için önemliydi. Bunu anlaması gerekiyordu. "Neden kaçmaya çalışıyordun?"

"İstediğim—" Başını iki yana sallarken yanakları karardı. "Bugün için üzgünüm. Sana her şeyi anlatmak istiyorum ama esasen—" Yüzüme düşmüş bir tutam saç kulağımın arkasına attı. "Esasen, Stefe yalan söylediğimi söylemek istiyorum."

Ve ben de, beni yeniden öpmesini istiyordum. Daha az konuşma, daha çok öpüşme.

"Aslında, bence o da anladı yalan söylediğimi. Bunca zamanın ardından, birbirimize yalan söylemeyi pek beceremiyoruz." Keskin bir şekilde nefes aldı. "Ana. Seni seçeceğimi bilmeni istiyorum. Eğer buna karar verecek birisi olacaksa, ne istediğimin bir anlamı olacaksa, seni seçerdim."

Kendimi, benim için ilk kez piyano çaldığı gece olduğu gibi hissettim; bacaklarımda artık beni taşıyacak derman kalmadığından yere yıkılmak istiyordum. Ama bunun yerine, dengede durmak için omuzlarımdan güç aldım ve kulağına fısıldamak için ayaklarımda yükseldim. "Hadi eve gidelim, Sam. Daha fazla düşünmeyelim. Bu kanatlar çok ağır."

Boynuma bir öpücük kondurup, dediğimi kabul ettiğini andıran bir şey mırıldandı.

22 KANATLAR

Sam'in evine ne kadar çok gitmek istesem de, seremoni henüz tamamlanmış değildi. Tera ve Ash'in birkaç arkadaşı konuşma yaparak, bir başka başarılı birleşme yaşadıkları için ne denli mutlu olduklarını anlattılar. Ayrıca birçok insan hediyeler getirmişti ki, bu da önce keyifli bir şaşkınlığın sergilenmesini, fotoğraf çekimini ve karşılıklı teşekkürleri gerektiriyordu.

Herkes olan biteni görebilmek istediğinden, kalabalık merdivenlere doğru yüklenmişti ve insanların coşkulu haykırırları bir şeyi açık bir şekilde ortaya koyuyordu – seremoni onlar için önemliydi. Az sayıda insan ruh ikizlerine inanıyor olsa da, Ash'le Tera'nın birbirleri için yaratıldıklarını inkâr etmek zordu. Birbirlerine baktıklarında kelimenin ilk anlamıyla parıldıyorlardı. Hem de üç bin yılın ardından. İnanılmazdı.

Orada bir saat daha ayakta dikildikten sonra, Kalp nüfusunun *tamamının*, yeniden birbirlerine bağlandıklarından dolayı Tera'yla Ash'i kutlamak için sıraya geçmesi gerekiyordu. Birkaç insanın kaçtığını fark ettim ama bu, etrafımızdaki insanların homurdanmasına neden oldu.

Sam, sanki uçup gidecekmişim gibi, elimi kavramıştı ve en

sonunda, Tera'yla Ash'e sarılıp kutlamak için sıra bize geldi.

Görevimizi başarıyla tamamlamış bir halde, alanın ortasında oyalanan, çene çalılıp kahkahalar atan, kostümelerini karıştıran particilerin arasından ilerledik. Beni rahatlatan bir şekilde, kimseyle konuşmak için durmadık. Birbirimizle bile birkaç kelime dışında konuşmuyorduk. Neden söyleyecek hiçbir şeyinin olmadığını anlayamıyordum ama bu gece ilk kez öpüşmüş olduğum gibi, söylemeye gerek bile yok, bu geceyle ilgili hayallerini kurduğum bir sürü şeyi daha yaşama şansına erişmiştim. Halen sersemlemiş bir haldeydim; göğsümde, karnımda, ve karnımın aşağısında bir ateş yanıyordu.

Sam eve dönerken, bildiğim uzun yoldan dönmek yerine, bir düzine dar sokaktan geçen kestirmeyi tercih etti. Bense eve ulaşabilmeyi dilerdim.

"Ana," dedi, en sonunda ay ışığıyla aydınlanmış yolda yalnız kaldığımızda.

Gecenin karanlığı bir kol boyundan daha uzakta kalan her şeyi gizliyordu. Şehrin tamamında bir tek ikimiz olabilirdik. Yalnızca ikimiz, karanlık, soğuk. Kollarımla yüzüme batan havayla ürperdim. "Sam." Adı, dudaklarımdan buhar olup çıkmıştı.

Sam'in parmaklarına takılı maskelerimiz, attığı adımlarla sallanıyordu. Karanlık, kesip biçmek ve boyamak için saatlerimi verdiğim kelebek kostümümün parlak renklerini görünmez kılıyordu. "Seninle o şekilde dans etmemeliydim. Ya da seni öpmemeliydim."

Kalbim tekledi. "Evet, bunları yapmalıydın."

"Herkesin önünde değil." Sesi, ezilen buz saçakları gibi çatırdıyordu. "Kontrolümü kaybettim."

Oysa bana epey kontrollü gibi gelmişti. "Tutkularınla hareket ettin," diye akıl yürüttüm. Olmaması gerekenler konu-

sunda bunca ısrar ederken, artık az önce olduğum kadar emin değildim. Ama beni öpmüştü. Zordu. "Bunda yanlış olan hiçbir şey yok."

"Herkesin ne düşüneceğini sanıyorsun?"

"Umurumda değil." Dudağımlı ısırp bir köşeyi dönerken onu takip ettim. Soğuk hava artık daha fazla acı veriyordu. Neden bana, benim ona duyduğum kadar ihtiyaç duymuyordu ki? "Tamam, insanların ne düşündüğünü biraz da olsa umursuyorum ama asıl umurumda olan, bunu gerçekten isteyerek yapmış olman."

"Neyi?"

"Dansı. Beni öpmeni." Bir şey sormak ya da herhangi bir şeyi açıklığa kavuşturmak istemiyordum. Tek istediğim beni kollarına alıp nefessiz kalana dek öpücüklere boğmasıydı. Ama şimdi başka, o kadar da keyifli olmayan nedenlerle nefessiz kalmıştım. "İstemedin mi?"

Durarak bana döndü. "Elbette! Neden başka bir şey düşünesin ki?"

Hiçbir şeyin olmadığı mutfaktaki günü ve bugünün büyük kısmını hatırlamıyorsa, aptalın teki olduğu anlamına gelirdi bu. "Önce kaçmaya çalıştın, şimdi de beni öpmemen gerektiğinden bahsediyorsun. Ne düşünmemi bekliyorsun?" Sesim bana ihanet etmişti; kesik kesik çıkan, titreyen bir sesle söylemişim bunları. "Bu, iki arada bir derede durumu daha fazla götüremem. Ya öpüşürüz ya da öpüşmeyiz. Ama eğer öpüşüyorsak da, ne kaçabilirsin ne de bunu yapmamamız gerektiğinden bahsedebilirsin. Çünkü ben—" Zorlukla yutkundum ve yeniden denedim. "Sen fikrini sürekli değiştirirken aklım karışıyor."

Maskeler hışırdayarak taş yola düştü. Sam, adımı andıran bir ses çıkardıktan sonra, omuzlarımdan tutarak beni öptü. Daha önce olduğu gibi tutkulu değildi belki ama aynı şekilde

kalbim sıkıştı. Yaptığı her şeyin aynısı yapmaya çalışsam da, rahatlama ve öfke çok daha güçlü durumdaydı. Kendimi geriye atarak topuklarımla yerdeki maskelere vurdum.

“Bu bir cevap değil.” Belki öyleydi ama bunu sözlere dökmesini istiyordum.

Yerden maskeleri alırken sert bir şekilde nefesini verdi. “Karşılaştığımız ilk andan bu yana seni öpmek istiyorum. Asla sana acıdığım için değil. Yalnızca harikulade ve çok güzel olduğun için. Beni mutlu ediyorsun.”

Kollarımla kendimi sarmalayıp, gözlerimi kırptıştırarak, dökmek üzere olan yaşlarla içimdeki acıyı engellemeye çalıştım. “Buna inanmak çok zor.”

“Hiç şüphelen olmasın.” Elini yanağıma kapatıp, soğuk havayla yok olmaya yüz tutmuş sıcaklığını paylaştı. “Beni affedeceğini umuyorum.”

“Telafi edebilirsin.” Ona dokunmak istiyordum ama tutkulu dansımıza ve şu anda bana çok yakın duruyor olmasına rağmen, bu halen iznim olmayan bir şeymiş gibi geliyordu. Maskeler çıkmıştı artık. “Ve diğerleri ne düşünecek diye çok endişelenmene de gerek yok.”

“Konsey’in ne düşündüğü konusunda endişelenmem gerekiyor. Teknik olarak, sen halen—” Bakışları Kalp’in merkezine kaydı, tapınağın ışıltısı yüzüne yansımıştı. “Bunu anlayamazlar.”

Beş bin yaşında bir yeniyetmeyle bir ruhsuz? Aslında bunu ben de pek anlamıyordum ama bu, istediğim şeyi değiştirmiyordu. “Bana emrettikleri her şeyi yapıyorum. Eğer şikâyet ederlerse o zaman endişeleniriz.”

Yeniden yüzünü yüzüme döndü ama ifadesinin altında yatanı anlamak için hava çok karanlıktı. “Daha önce, ‘Hadi eve gidelim,’ demiştin. Oraya ilk kez ev dedin.” Karşılık verebile-

ceğim bir aralık tanısa da, bu aralığın yalnızca yıldızların ışığı ve buğulanan nefesimizle dolmasına göz yumdum. “Sen—” dedikten sonra, ağırlığını diğer bacağına geçirdi. “Sen bu ilişkiyi istiyor musun? Birlikte olmamızı?”

“Senin kim olduğunu henüz öğrenmemişken, barakada sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Dossam hakkındaki hislerimi?” Umut, soğuk ve ihtiyaçla başım dönmüştü.

“Unutabileceğimi sanmıyorum.” Bana biraz daha yaklaşıp, rüzgârı kesti. “Bunu öğrendikten sonra çok tedirgin oldum. Benim yalnızca böyle bir adam olduğumu anladığında hayal kırıklığına uğrayacağından korktum.”

“Seni o anın öncesinde sevmiştim. Piyano cabası oldu.” Göğsüm ağırlaşmış bir halde bekledim ve en sonunda, “Bunu isteyip istemediğini sen söylemedin,” diye fısıldadım.

Parmaklarını geçirdiği saçlarımı omuzlarımla üzerine attı. “Seni öptüğüm anı hatırlıyor musun? Kendimi, açlıktan ölmek üzereyken ziyafete oturmuş bir adam gibi hissettim.”

Karanlık bir sokağın ortasında olmasak, hafızamı tazelemesini isterdim ama soğuktan, burnumu da parmak uçlarımı da artık hissedemiyordum. Bu yüzden az önce dediğini tekrarladım. “Unutabileceğimi sanmıyorum.”

Elleri saçlarımdan kollarıma kaydı. “Peki o zaman. Güzel. İçim rahatladı.”

“Sanki hayır demişim gibi.” Ağzımın ucuna bir öpücük konduğunda yüzümü çevirip zorlukla yutkundum. Hayatımız bundan sonra böyle sürecekmış gibi, çok rahat bir öpücük bu. Sam beni öpecekti. Ben onu öpecektim. “Donmadan gidelim hadi. Eve bu kadar dolambaçlı bir yoldan gitmeyi planlamamıştım.”

“O halde, eve gidiyoruz.” Sam parmaklarını parmaklarımla arasından geçirdi. Onun da parmakları soğuktu. “Üzerime ceket

almadığıma pişmanım; almış olsaydım sana verirdim şimdi.”

“Kanatlarım var. Giyemezdim.”

“Kanatlarını senin için taşırdım.”

“Elbiseme bağlılar. Onları oldukları yerde tutmamın tek yolu buydu.”

Elimi sıkıp, fesat bir ses tonuyla, “Bu durumda, kanatlarını taşımaktan özellikle mutlu olurdum,” dedi.

“Sam!”

“Seni kıyafetsiz gördüğüm ilk an olmazdı bu.”

“Sam!” Onunla dalga geçecek bir şeyler düşünmeye çalışırken kızaran yüzüm sıcaklık basmasına neden oldu. Ama tam da dans derslerimizde bazı utanç verici adım hatalarını hatırlamışken, sokakta mavi bir ışık çıktı. Gözlerimi kırıştıırarak yıldızlara baktım.

Sam yere devrilmiş, kelimesiz bir çığlıkla kalakalmıştı. “Ana.” Sol kolunu tutuyordu, yüzü ısırapla çarpılmıştı. “Ana, kaç.”

Bir başka ışıktan hançer geceyi deldiğinde, ayak parmaklarının hemen önündeki taşlar cızırdadı.

Biri bizi öldürmek istiyordu.

23 FIRTINA

Sam’e doğru atıldım. Bize saldıran kişi ya kötü nişan almıştı ya da gerçekten bizi öldürmek istemiyor, yalnızca bunu düşünmemizi istiyordu. Gene de orada daha fazla kalmak istemiyordum. “Kaçmamız lazım.” Sağ koluna girdiğimde, Sam avcunu halen sol kolunun üzerinde tutuyordu. Bu, şüphe götürmez şekilde, kötüye işaretti ama bir başka ışık mızrağı kanatlarıma isabet ettiğinde, Sam’in durumu yüzünden daha fazla zaman kaybedemeyeceğimizi anladım. Yanan ipek kül gibi kokuyordu. “Sensiz hiçbir yere gitmiyorum.”

Yüzündeki ifade çarpıldı ama hırlayarak ayağa kalkmayı başardı. “Sorun yok,” dedi. “Kanamıyor bile.”

Gölgeler bize saldıran kişiyi gizliyor olsa da, ateş, kavşağın yakınındaki iki köknar ağacının arasından geliyormuş gibiydi. Bu nokta ardımızda kaldığından, maskehi balodan buraya kadar bizi takip etmiş olmalıydı. Belki de geçen gece beni takip eden kişiydi bu.

Saçımdan bıçağımı çekip çıkardım. Ehme ilk aldığım andan itibaren bu silahtan tiksinişmiştim ama Sam’i vurmuşlardı. Fırsatını bulursam ben de onun ya da onların içinde bir delik açacaktım.

Koşarken ayaklarımız taş yolda pat pat sesler çıkarıyordu. Aptal kanatlarım yakaladığı havayla beni yavaşlatığından, serbest olan iki elimle telden iskeleti kavradım ve bıçağı ipeğe geçirerek, kanatların birinde büyük yarıklar açmaya başladım. Ardından aynı şeyi diğer kanat üzerinde yaptım.

Sam'i, yıldızların ışığının silüetimizi ortaya çıkarmayacağı ve ay ışığının üzerimizde parlamayacağı yolun sol tarafına yönlendirdim. Kendime daha fazla güven duyuyor olsaydım, evlerin bahçelerine daldırdım ama yön duygum karanlıkta çok daha kötüydü. Hangi sokağa çıktığımızı bile anlayamazdım.

Saldırgan arkamızdan ateş etmeyi sürdürdü; sağ tarafımızda parlak ışık huzmeleri patlıyordu. Omzumun üzerinden arkama baktığımda, peşimizdeki kişi gölgelerin içine saklandı.

"Bu yoldan!" diye haykırdı Sam. Sola dönerek ağaçlarla çevrili bir başka sokağa daldık. Köşeyi döner dönmez Sam'i gömleğinden yakaladım ve çalılıkların içine çektim. Çam iğneleri üzerimize batıyordu; Sam'in küfrü basmasından, ani yön değişimimizin kolunu daha da acıttığını anladım ama çalılığın arkasında saklanmayı becermiştik. Mümkün olduğunca kırıpsız bir şekilde bekledik.

Bıçağıma ve yarasına dikkat ederek, kollarımla onu sarıp kendime çektim. Elimin altındaki kalbi hızla atıyor, nefesi sesiz tıslamalarla kesik kesik çıkıyordu. Saldırganın önümüzden geçmesini beklerken Sam'in çenesini okşadım. Ama sokağa kimse girmedik.

Korku ve adrenalinle yeniden içimi bir ürperti kapladığından, parmaklarım bıçağın sapını daha da sıkı sardı. Sam'in kulağına doğru, "Gidip bakacağım," diye fısıldadım.

"Sakin!" Beni belimden yakalamıştı. "Yaralanabilirsin."

"Sen zaten yaralanmış durumdasın. Hemen güvenli bir yere gitmeliyiz." Vücudum ipekle kaplı olduğundan beni tutan kol-

larından kolaylıkla sıyrıldım. "Yalnızca halen burada olup olmadıklarına bakacağım."

Başımı iki yana sallasa da, bir kez daha beni durdurmaya çalışmadı.

Sam'in yanından ayrılmadan önce, orama burama takılmaları için kanatlarımın tellerini vücuduma yapıştırdım. Parçalanmış kanatlardan lime lime ipek parçaları sarkıyordu.

Herhangi bir sesi yakalamak için kulaklarımı açıp parmak uçlarımda yürüyerek yola çıktığımda, kendi kalp atışlarım dikkatimi dağıtıyordu. Ne bu sesi ne de dalların hisirtisini duymazdan gelmeyi beceremiyordum.

Bir dalın çatırdadığını duydum. Sesin nereden geldiğini anlamak için etrafımı tarasam da, gölgeler sokağı kömür karası bir karanlığa hapsetmişti. O anda, diğerlerinden daha koyu bir gölgenin hareket ettiğini gördüm.

Üzerimdeki saçma elbise ve paramparça kanatlarımla dönüp kalmıştım. Sokağın loşluğunu sağlayan ay ışığını, gecenin kendisinden daha sıcak olmayan bir nefes gibi tenimin üzerinde hissediyordum. "Kim var orada?"

Arkamda, Sam'in küfürler ettiğini duydum.

"Sormanın sakıncası yok," diye homurdandım. "Zaten bize ateş açtılar."

Konuşmamalıydım. Hareket halindeki gölgeden gelen bir ışık huzmesi sol kanadıma isabet etti. Teller anında erimişti. Cıyaklayarak koşmaya başladım; ayakbılarım taşların üzerinde sert sesler çıkarıyordu. Çalılıkların olduğu taraftan gelen sesler yüzünden Sam'in peşimden geldiğini sandım ama dönüp baktığımda, sokakta duran bir başkasının olduğunu gördüm.

Cüsseli bir figür sokakta hızla ilerleyerek kolay bir şekilde beni yakaladı. Elimden geldiğince hızlı olmaya çalışsam da, üşümüştüm ve çok yorgundum. Beni kanadımdan yakalayarak

kendi etrafımda çevirdi. Arkama dönüp baktığımda yüzünün tamamını kaplayan beyaz bir maske gördüm.

Sam'i bırakmış olduğum yöne doğru ilerlemeye çalıştım ama saldırgan beni kolumdan yakalayarak yere indirdi. Dirseğimle baldırlarımda keskin bir acı duydum; ve elbette aklımdan çıkmış olan bıçağım elimden fırladı. Ayaklarımın üstüne kalkmaya çabalarken içime bir sıcaklık yayıldı.

Saldırgan beni bir kez daha yere itti.

Yalnızca iki adım ötemde olan bıçağa doğru sürünmeye başladım. Ama bıçağa ulaşmadan, saldırgan beni kavrayarak ters yöne fırlattı. Vücudum taşlara çarptığında çığlığı bastım. Yerde sırtüstü döndüğümde üzerime karanlık çökerken, vücuduma batan keskin acıyla inledim.

Sert bir şey kaburgalarımın girdi. Ayakkabısı. İki zayıf off sesi çıkardığımda, ayak sesleri geriledi. Belki de iki kişiydiler ama başımı kaldırıp bakamıyordum. Bütün vücudum hissizlik, soğuk ve yaralarımın sıcaklığıyla titriyordu.

Sam'i bulmalıydım. Dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çabalarken kollarımın titrediğini hissettim. Cildimin sıyrıldığı yerlerde inanılmaz bir acı duyuyordum ama daha fazla acıyı engellemek için zor da olsa vücudumu oturur pozisyona getirmeyi becerdim. "Sam?" Ayaklarımın üzerine kalkarken sesim kurbaga gibi çıkmıştı.

Bıçağım, düşürdüğüm yerde duruyordu. Sendeleyerek yürüdüm, saldırganlar geri döner diye bıçağı yerden aldım ve ayaklarımı sürüyerek çalılıklara doğru ilerledim. Vücudumun her yeri berelenmiş gibi hissediyordum.

Sam'i ölü çimenlerin üzerinde yüzükoyun yatarken buldum. Dizlerimin üzerine çöktüm, bıçağı kılıfına soktum ve Sam'in boğazına dokundum. Parmaklarımın altındaki nabzının düzenli attığını gördüm. "Uyan." Çenesini kavradığımda,

teninin soğukluğunu hissettim.

İnleyerek açtığı gözlerini odaklayamıyormuş gibi görünüyordu. "Birisi beni vurdu."

"Hadi gidelim buradan. Geri gelebilirler."

"Sen iyi misin?" Doğrularak olduğu yerde sallandı. "Ben iyi olduğumu sanmıyorum."

"Yaşayacaksın." Güvenli bir yere ulaşmak için birbirimizi taşıdık. Saldırganlar geri dönseydi, ikimizi de kolaylıkla öldürebilirlerdi. Pek bir şey yapabilecek durumda değildik.

Eve dönmemiz saatler sürmüş gibiydi ve herkes pazar alanında olduğundan, gerçekten de saatlerce yürüyüp gene de kimseyle karşılaşamayabilirdik. Ortalıkta bize yardım edebilecek kimse yoktu. Hemen yandaki evde yaşayan Stef bile. Bize kimin saldırdığını bilmediğimizden, belki de kimseyle karşılaşmamız daha iyiydi.

Sendeleyerek eve girdiğimizde Sam ışıkları açtı. Birdenbire oluşan aydınlık yüzünden gözlerimizi kıstık ama bu acı, diğer her şeyin yanında hiçbir şey değildi.

"Berbat görünüyorsun." Dengemi sağlamak için duvara dayanıp ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştım. Aynı zamanda şehri çeviren ve kapısız tapınağı da oluşturan beyaz taş duvar, kalp atışı gibi zonklamak için o anı seçti. İrkilerek tam çıkaramadığım ayakkabılarıma takılıp, piyanonun bacağına dibe kış üstü düştüm. Kuyruk kemiğim fena acımişti. "Ah."

"Sen de öyle." Sam'in yüzü toprak ve kanla kaplıydı; gömleği yırtılarak kolundaki kötü görünen yanığı açığa çıkarmıştı. Yanığın ortası kabarak, kırmızımsı bir ton kazanmış, kenarları ise kararmıştı. Nereye baktığımı fark ettiğinde yüzünü ekşitti. "İyileşir."

"Birini aramalıyız. Bir doktoru. Konsey'i." Ayaklarımın üzerine kalktım. "Bilmeleri gerekmez mi?"

Başını salladı. “Evde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, Sine’yi arayacağım. Sen burada kal.”

“Hayır. Seninle geliyorum.” Durumumuzun tek bir avantajı vardı, o da beni durduramayacak olmasıydı. “Neden Meuric değil de, Sine?”

“Sine’ye güveniyorum.” Hırıltılı bir nefes alıp duvarlara dayanarak merdivenlere yöneldi. Duvarları oluşturan raflar buna itiraz ettiklerini gösteren bir şekilde gıcırdasa da, Sam tırabzana ulaşana dek dayandılar. Basamakları öylesine yavaş tırmanıyordu ki –yere düştüğünde kafasına yediği darbe iyice sersemlemesine neden olmuş olmalıydı– dengesini kaybederse düşmesin diye arkasından gittim. En azından düşerse yere çarpışını bir parça yumuşatabilirdim. Belki.

Sam, SED’le hızlı bir görüşme yapıp odaları kontrol ettikten sonra, peşinden banyosuna girdim.

“Buraya gönderebileceği bir doktor bulmaya çalışacağını söyledi,” dedi Sam. “Ama saat çok geç ve balodan sonra herhangi birine ulaşmak hiç de kolay değil.”

“Bu noktada, evdeki bütün ağrıkesicileri alıp uyumayı tercih ederim.”

Zayıf bir gülümsemeyle baktı. “Öyle.”

Perdenin arkasına geçip duşu açtığında, ben de onun için bir avuç dolusu hap çıkarıp bir bardak su doldurdum. İtiraz etmeden hapları yuttu. Kendim de bir avuç dolusu hap aldım.

“Ben duş alırken burada mı kalacaksın?”

“Ah, hayır.” Bakışlarım koluna kaydı. “Bunun üzerini bir şeyle kapatmalıyız. Su daha da kötüleştirebilir.”

“Doğru.” Küvetin kenarına tünedi ve su toplamış yerlere dikkat ederek gömleğini çıkarmasına yardımcı olmama itiraz etmedi. Yanığın üzerine gazlı bez koyup, su geçirmez bir bandajla sardım ve çıkmak için kalktım. “Hey.”

Buharın dışarı süzüldüğü kapı eşiğinde durup ona baktım.

Gözlerimi yakalayan gözleri bir anda bana odaklanmayı başarmıştı. “Çok uzaklaşma.” Başımı salladığımda, yanıma gelerek kapıyı yarım kapadı. Bu şekilde onu göremiyordum ama kıyafetlerini çıkarıp duş perdesinin arkasında kaybolurken gölgesini buğulanmış aynadan takip edebildim.

Duştan çıktığında, kendi duş sıram için diğer odaya geçmeden, sıyrıklarımı temizleyip bandajlamama yardımcı oldu. Sıcak su kaslarıma süzülerek, saatlerce dans etmenin ve sokaklarda oradan oraya fırlatılmanın neden olduğu gerginliği bir parça da olsa almıştı. Biraz ama kesinlikle yeteri kadar değil.

Üzerimde gecelik odamdan çıktığımda, onu yatağında uyurken buldum. Saçlarımı kurularken aldığım ağrıkesicilerin etkisini gösterdiğini hissettiğimden, aynısının onun için de gerçekleştiğini umdum. Başucuna oturdum. “Kalk bakalım, seni uykucu.”

“Uyanığım.”

“Kanıtla o zaman.”

Gözlerini açıp sırtıttı. “Gördün mü?”

Çenesine dokundum. “Maskeli balodan sonra güzel de bir dayak yendiğinden kimse bahsetmemişti. Balonun tüm romantizmine zıt bir şey bu.”

Sam yatakta doğrulup yanıma oturdu. Çoraplı ayaklarımız karyolanın ucundan sallanıyordu. “Bu planın bir parçası değildi.”

“Bir planın mı vardı?” Oturduğumuz yerden, banyo zeminindeki, paramparça kanatlarıyla mahvolmuş kelebek kostümüm görülebiliyordu. Birisi onu vurmadan önce Sam’in önerdiği şeyi hatırladığımda yanaklarım kızardı.

Onun da gözleri kostüme takılmıştı. “O konuda yalnızca sana takılıyordum. Elbette böyle bir şeyi bekliyordusayn o za-

man konu deęiřir. Öyleyse, dediğimde ciddi olduğumu söyleyebilirim.”

“Bunu bana yarın sor.” Ağrıkesiciler vücuduma yayılmış ağrıları uyuşturmuş olsa da, olanlar nedeniyle zihnim patlamaya hazır bir haldeydi. “Bize kimin saldırdığını biliyor musun?”

Sam başını iki yana salladıktan sonra, inleyerek avuçlarını yüzüne kapadı. “Sanırım bu ağrılar birkaç gün sürecek. Hayır, bilmiyorum. Şüphelerim olsa da, kimseyi göremedim. Ya sen?”

“Galiba iki kişilerdi. Biri ateş ediyordu ve onu hiç göremedim; ardından, yüzünün tamamını kapatmış bir maskesi olan cüsseli bir adam gördüm.”

“Çok fazla insana uyacak bir tarif bu.”

“Muhtemelen onu tam anlamıyla tarif edememen için seni yere indirmiştir.” Kimin şu anda hangi yaşta ve cinsiyette olduğunu bildiğinden, fiziksel ipuçlarına bakarak Sam bize saldıranların kim olduğunu çıkarabilirdi belki. Aslında, bu konuda tahmin yürütemeyecek bir kişi varsa dünyada, o da bendim. Artık aşmış olduğumu sandığım binlerce kötü duygunun bir anda geri döndüğünü hissettim.

“Sıyrık ve yara bereler dışında, iyisin değil mi?”

“Elbette.” Oysa bütün bu olanlar beni çileden çıkarmıştı. Öncelikle bütün deneyimiyle, bazen arkadaş, bazen arkadaştan daha fazlası gibi davranan Sam vardı; ürpertici beyaz duvarları bir kenara koyacak olursak, kendimi güvende hissetmem gereken bir yerde saldırıya uğramıştım ve bir de, var olan tek ruhsuz olduğumu sürekli kafama kakmaları kalmıştı. Kalp’in başlangıcını bilmeyen, kimseyi tanımayan ya da katkıda bulunabileceği hiçbir şeyi olmayan tek kişi.

Kelebek kostümü gerçek bendim. Benim gibi, onun ömrü de uzun sürmemişti. Sabaha orada olmayacaktı.

Hiddetle kalkıp banyoya geçerek, ipek ve tel parçalarını yer-

den aldım. Sanki ortadan ikiye ayırabilirmişim tellere asıldım ama bu mahvolmuş haliyle bile çok dayanıklılardı.

Feryat ederek kostümün parçalarını fırlattım; sonra yerden alıp bir daha fırlattım. Teller taş ve ahşap zeminde tangırdadı ama kostümden geriye kalan parçaları kaç kere yerden alıp fırlatsam da, kendimi daha iyi hissedemedim. Çok hafif, çok kolaydı belki ama fırlatabileceğim bana ait daha ağır bir şeyim de yoktu zaten.

Buradaki her şey Sam’indi.

Kostüm de.

“Ana?”

“Ne?” diye bağırp, ona döndüm.

Yüzünde karmaşa ve anlayamadığım bir başka ifadeyle, banyo kapısında dikildi. Acı mıydı bu? Başında ciddi bir ağrı vardı zaten; bir de benim çıkışım her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Gözyaşlarımı tuttum. “Bizi öldürmek isterken bunu beceremeyenin kimler olduğunu bilmediğimizden, belki de yapmamız gereken yalnızca yataklarımıza girmek.” İkimizi de bu krize maruz bırakmaktan daha iyi bir yoldu bu; istemeden de olsa ağlamaya başlayacaksam, buna yalnızca yastığımın tanık olması gerekiyordu.

Bakışları üzerimden, parçalanmış halde yerde duran kostüme kaydı; gözlerinin arasındaki çizgi neden bu kadar öfkeli olduğumu anladığını gösteriyordu. “Sana bir şey söylemek istiyorum.”

“Duymak istemiyorum.” Çığlıklar atıp bir şeyleri tekmelemek istiyordum ve daha iyi hissetmem için bir şeyler yapmaya çalıştığı takdirde bunu yapamazdım.

Hayır, istediğim, müziğin üzerine çıkan kalp atışlarını duyabileceğim kadar yakın durduğumuz maskeli baloda olmalı.

İstedğim, onun kim olduğuna dair bir şüphe taşımadığım ve cesurca bir dürtüyle onu öptüğüm ana dönmekti. İstedğim, bir kez daha orada olduğu gibi bana ihtiyaç duymasıydı.

“Gerçek olduğumu hissetmek istiyorum.” Ben daha ne dediğimi fark edemeden sözcükler dudaklarımdan dökülmüştü; kapıda durmuyor olsaydı, dehşet içinde banyodan kaçmış olurdum. Bunu yapamadığımdan, arkamı döndüm, tezgâha eğildim, ve gözlerimi kısıtım. İçimde yavaş yavaş artan bir sıcaklık vardı.

Yara almamış kolunu belime doladı. “Benim için gerçeksın.” Beni kendine doğru çevirip sarıldığında, buna karşı koymadım. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. “Şu anda içinde neler döndüğünü bilmemin imkânı yok.”

“Her şey,” diye mırıldandım yüzümü geceliğine bastırmış bir halde. “İçimde, her şeyi girdap gibi döndüren bir fırtına sürüyor.”

Başımın üzerine bir öpücük kondurdu ve beni bırakmadı.

“Bunu durduramaz mısın?” Ağlamamak için çabalamaktan boğazım ağrıyordu. Bundan nefret ediyordum. Ondand nefret ediyordum. Ama müziği nasıl istiyorsam, onu da istiyordum.

“İşlerin yoluna girmesi için elimden gelen her şeyi yaparım.” Yanağımı, saçlarımı, sırtımı okşadı. Dokunduğu her yerde, öfke ateşler sönüyordu. Kalbime dokunmasını dilerdim. “Ama bunu yapamam. Yardım edebilirim ama yapılması gereken asıl iş senin üzerinde. Kendini gerçek gibi hissetmiyorsan, bunu senin için kimse düzeltemez. Ama benim için her zaman gerçek olduğuna yemin edebilirim. Seni tepeden atlarken gördüğüm ilk andan bu yana.”

“Bazen kendimi halen o tepeden atlıyormuş gibi hissediyorum.”

Başını sallayarak, yeniden bir öpücük kondurdu. “Sana bir

şey söyleyebilir miyim?”

Bu kadar istiyorsa, pek seçim şansım yok demekti. “Tamam.”

“Önce banyodan çıkalım.” Beni kapıya doğru yönlendirdi. “Bu, içindeki fırtınanın dinmesini sağlamayacak ama gene de yardımı olabilir. Benim için ne denli gerçek olduğunun bir kanıtı. Ne denli önemli olduğunun.”

Kafamı kaldırıp bitkin yüzüne, gözlerine baktım. Ben nasıl önemli olabilirdim? Ben, beş bin yıl sonra akla gelen bir düşüneydim yalnızca. Bir hataydım çünkü Ciana benim yüzümden yok olmuştu. Başyapıt olan bir senfoninin sonundaki akortsuz bir notaydım. Bir tabloyu mahveden hatalı bir fırça darbesiydim.

“Hadi,” dediğinde, beni yatak odasına götürmesine izin verdim; içeride omuzlarımı kalın bir battaniyeyle örttü. Yatağın üst köşesinde, karyolanın başlığına kıvrıldık. “Rahat mısın?” diye sordu, ona yaslandığımda.

“Ya sen?” Biraz dönsem, göz ucuyla yüzünü görebilirdim.

Yanağını başıma dayadı. “Son yaşamımda kuzeye doğru yola çıktığımda, ilham arıyordum. Bir nesil boyunca yeni hiçbir şey yazamamıştım. Kendimi boş hissediyordum. Ne denli uzaklara gitsem de bir şey bulamadım. Elime tek geçen, ölümüm oldu. Bu, 329. Karanlık Yılı’nın sonbaharındaydı.”

Bekledim.

“Genellikle dünyaya geri dönmek birkaç yıl alır ama yeniden doğuşum bir yılı biraz geçen bir sürede oldu.” Bunu söyleme şeklinden, ne demek istediğini anlamış olmam gerektiğini düşündüm.

“Ve?”

İçini çekse de, sesi sonsuz bir sabır taşıyordu. “Yeniden doğumum 330. Şarkılar Yılı’nda oldu. Senin de doğumunun olduğu gibi. On sekiz yıl sonra seninle karşılaştığımızda, bir

nesildir ilk kez ilhamı hissettim. Bunca zaman sonra içimdeki müziği yeniden hissettim.”

Hareket edemiyordum. İçimden huşu, keyif, korku gibi milyonlarca duygu geçiyordu; bunları anlatırken benden ne bekliyordu? İçimde bir hamlık vardı, çok fazla gel-git yaşamıştım bir gün içerisinde, ve olması gerektiği kadar mutluluk içermiyordu. Bu yüzden ne bir şey söyledim ne de yerimden kıpırdadım. Çünkü yapamazdım.

Sanki kararsızlığının ipuçlarını saklamak istiyormuş gibi sesini alçalttı. “Seninle birlikte doğmak için öldüğümü düşünüyorum. Seni gölde bulmak için. İlhamımı bulmak için.”

“Ama bunun için ölmen gerekti.” Ne aptalca bir laf etmişim. Ağzım benden nefret ediyordu kesinlikle.

Başını hafifçe çevirerek tam kulağımın dibinde fısıldadı. “Tanıştığımızda karşına doksan yaşında bir adam olarak çıkmış olsaydım, gene de benimle birlikte olmak ister miydin?”

Onu maskeli baloda da, bana gösterdiği bütün eski fotoğraflarla videolarda da tanıdığım için, evet demek isterdim ama öpmek istediğim, *bu* Sam’di. Onun için ne kadar çok şey hissedersen hissedeyim, doksan yaşındaki bir adama çekileceğimi düşünemiyordum. En azından ben on sekizimdeyken. Ben de doksan olsam, iş değişirdi belki.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Hatta bir an evet diyeceksin diye endişelendim. Birbirlerini farklı yaşamlarda sevmeye devam etmiş insanlar bile, bazen çok farklı yaşlarda olduklarında birbirlerine karşı çekim hissetmiyorlar. Bu önemli bir konu. En azından bazıları için.”

Armande de, benzer şekilde, Ash’le Tera’nın mümkün olduğunca yakın zamanlarda doğmak için ellerinden geleni yaptıklarından bahsetmişti. “Bu bir şekilde içimi rahatlatı.” Bunun bir önemi olmamasını dilerdim. Benden beş bin yıl yaşlı olması

bir şeyi değiştirmemişti; yalnızca yeniyetme görünümü bazen bunu unutmayı kolaylaştırmıştı. “Yani dört basamaklı bir yaşa sahip olmamam senin için dert değil mi?” diye sordum.

“Bunu hiç düşünmediğimi söylemek yalan olur ama gerçekten de hislerimi değiştirmiyor. Fiziksel olamayacağını bildiğim acılar çekmeme neden oluyorsun.” Bana daha sıkı sarıldığında, bir an için bunun ne demek olduğunu anlayamadım. Ama birden, dans ederken hissettiklerimi hatırladım. O arzuyu. “Peki benim dört basamaklı bir yaşta olmam senin için önemli mi?”

“Eh, fosilleşmiş gibi görünmüyorsun. Ve kendi fiziksel yaşındaki kızlardan hoşlanman da cabası.” Dudağımı ısırımdı. “Ama buraya geri dönmek için ölmek zorunda kalman çok üzücü.”

“Eh, buna memnunum. Hiçbir zaman özellikle çekici biri olmadım ama hiç değilse bu şekilde gençliğime yeniden kavuştum. Çirkin ve yarı-fosilleşmiş bir adam olsam benimle kalman için seni nasıl ikna edebilir miydim bilemiyorum.”

“Sam?” Arkama dönerek, kendimi kollarından kurtardım.

Başını eğerek bana baktı. “Hmm?”

“Çok fazla düşünüyorsun.” Onu geceliğinden çekerek öptüm. Artık biraz pratiğimiz olduğundan bir şekilde daha güven dolu; ve aynı zamanda, bıçak sırtında durduğumuzu hissettiğimden, gergin bir öpüşmeydi bu. Yanlış bir harekette parçalanıp giderdik.

Parmakları sırtımda büküldüğünde yüzümü yüzüne döndüm; birbirimizi dizlerimizden, dirseklerimizden dürterek sıyrıklarla yaralarımıza dikkat etmeye çalışıyorduk. “Bu gece harikaydın. Dans edişin... Çok güzeldi.” Parmak uçlarını yanaklarımda, çenemde, dudaklarımda gezdirdi. Boğazıma, ardından da köprücük kemiğime kaydı.

Ellerimi göğsüne yaydım; tıpkı dans ettiğimiz esnada oldu-

ğu gibi, bana dokunurken kıpırdıyamıyordum. Dokunuşları daha önce olduğundan daha yumuşak, daha narindi ama aynı zamanda –inanması ne denli güç olsa da– arzu ve gerginlikle ağırlık da kazanmıştı. Beni nasıl arzulayabilirdi?

Sam tamamen kendini buna vermiş bir halde yüzümle kollarımı keşfetmeyi sürdürdü. Bunu daha fazla yapamayacağım ana dek yüzündeki büyülenmiş ifadeye dalıp gittim ve sonunda, her yerime dokunması için delicesine bir istekle gözlerimi kapadım.

Neden böyle hissettiğini anlamam gerekmiyordu. Tek yapmam gereken bunun kıymetini bilip keyfini sürmektir.

Elleri göğüslerimin üzerinde durdu. Kararsızlıkla, göğüslerimden vücudumun yan tarafına kaydı. Titrememe, içimin acımasına neden oluyordu. Kalbim hissettiğim her şeyi taşıyacak kadar büyük değildi ama ben hislerimi düzenleyene dek beklemesini istemeyi göze alamazdım.

Parmaklarıyla karnımda şekiller çizdi. Beklenti içerisinde nefesimi tuttum.

“Ana?” Zorlukla duyulan bir fısıltı.

“Çok gerginim.” Gözlerimi kapayıp kelimelere dökemediğim her şeyi anlamasını umdum. “Sonrasında ne olacağını bilmiyorum.”

“Ne istersen o olacak yalnızca.” Gözlerimiz birbirini bulana dek işaret parmağını çenemde tuttu. O da bir bıçağın sırtında dengede durmaya çalışıyormuş gibiydi. Bir tarafında, her zaman olduğu gibi sabırlı ve diğerinde... O da benim hissettiğim gibi görünüyordu; baskıdan patlamak üzereymiş gibi.

“Ne istersem.” Geceliği parmaklarımın arasında katlanana dek ellerimi üzerinde kaydırdım. “Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Çok fazla gibi geliyor ama bunu içime almazsam dağılıp gideceğim.”

“Dağılmayacaksın.” Gözlerini indirip gülümsedi. “Buna izin vermeyeceğim.”

“Sen gerçekten çok nazıksın.” Artık beni okşamadığından, nefes alabilirdim. Düşüncelerimi toparlayabilirdim. “Bilmediğim çok fazla şey var.” Mesela şu anda olanın ötesinde kalan her şey. Hayır, kendimi iyi hissettirdiği dışında, aslında şu anda bile ne olduğunu bilmiyordum. “Bana gösterir misin?”

“Sen hazır olduğunda, sana binlerce şey gösterebilirim.”

Sahip olduğu deneyime karşılık hiçbir şey bilmediğimden ahnganlık duyabileceğim kısacık, bir kalp atışı kadar bir an olsa da, bunun yerine buna müteşekkîr olmam gerektiğine karar verdim. İkimizin de beceriksizce debelenmesindenense, en azından birimizin ne yaptığımızı biliyor olması kötü değildi. “Her şeyi bir anda öğrenmek istemiyorum. Aceleye gerek yok.”

“Benim de kendi hızımızı bulacağımızdan şüphem yok.” Gene ağzının bir ucu kalktı. “Ne düşünüyorsun? Her gün yeni bir şey mi öğrenmek istersin?”

Bunu düşünüp kafamı iki yana salladım. “Belki iki. Bin gün uzun bir süre.”

Kahkaha attı. “Öyle diyorsan.”

Kendimi ondan çekerek bir kaşımı kaldırdım.

Nefesi kesilmişti. “Tamam, birden bu süre sonsuzluk gibi geldi de. İki olsun o zaman.” Bu şekilde tepki vermesi için tam olarak ne yapmış olabileceğimi çıkarmaya çalışırken, devam etti. “Ne yazık ki, bugün için iki şeylik –on da olabilir–kotamızı doldurduk.”

“Öyle mi? Ama saat gece yarısını geçti.” Düşmemek için rafların oluşturduğu duvara dayanarak, yatakta ayağa kalktım ve omuzlarımın üzerinde açılmış battaniyeyi düzelttim. Beyaz yün battaniye kanat gibi dalgalandı. “Sanırım önümde diz çöküp bana tapınman için zamanımız var.”

"Listenin iki numarası." Dizlerinin üzerinde oturup yukarı, bana doğru baktı. "Bir numara, beni sevmem için seni ikna etmekte."

Bunu öyle bir şekilde söylemişti ki, gülmek imkânsızdı. "Ellerimi, ayaklarımı öp ki seni sevmeme değer olduğunu anlayayım."

"Ama bunlar doksan altı ve doksan yedi numaraydı."

Dengede durmak için duvara dayanamamış olduğum elimi ona uzattım. "Bu kadar bekleyebilir misin?"

"Acele etmememiz gerektiğini söyleyen sendin." Ağzını, tuttuğu elimin sırtına yapıştırdı. "Ah." Nefesi cildimi ısıtmıştı. "Akhma yüz şey daha geldi."

"Belki de günde üç şey deneriz o zaman." Geri otururken, beni sabitlemek için kalçalarından tuttu. "Belki de on," diye fısıldadım, onunla birlikte diz çökerken. Beni kendisine çok yakın tutuyordu; elimi kolundaki bandajın altına koydum. "Bu nasıl hissettiriyor?"

"Yakıyormuş gibi. Ama bu iyi." Beni yeniden öptü; az önceki gibi derin bir tutkuyla değildi ama gene de tatlı bir öpüşmeydi. Uyanık kalmak için uğraşırken verilmiş uyku mahmuru bir öpücük gibi. Normalde kendisini o kadar savunmaya çeken biriydi ki, onu bu halde görmek şaşkınlık vericiydi. "İçindeki fırtına ne âlemde?"

"Çoktan unuttum." Zamanın geçmesini istemiyordum. Hayatım boyunca hayalini kurduğum Sam burada, yanımdaydı, bana sarılmıştı. Benden hoşlanıyordu. Ejderhaların saldırısının ardından bunalımlara giren Sam'i, her gece evden gizlice sığınan Sam'i ya da dans etmememiz ve öpüşmememiz gerektiğini düşünen Sam'i unutmuş değildim ama şu an için, yanımdaki bu Sam'le, mutluluk hissinin tadını çıkarabilirdim. "Sana bir sır vereyim mi?" dedim.

"Evet." Yatakta oturur pozisyona geçince, ben de aynısını yaptım. Belki yatak örtülerini açıp içine girsem, o da aynısını yapardı. Bugünün ardından, ondan uzak kalma düşüncesine dayanamıyordum. Onu şu anda olduğu haliyle tutmak zorundaydım, tatlı Sam olarak. Beni öpücüklere boğan Sam olarak.

"Kavga ettiğimiz, ölümün eşliğinden döndüğümüz ve benim elime geçeni fırlattığım banyodaki an bir kenara," diye fısıldadım. "Bugün hayatımın en güzel günüydü."

"Benim için de," derken, kahverengi gözleri beni içine çekti.

"Hayatım boyunca" derken bu hayatın ne denli kısa görünmüş olabileceğini düşünerek ona takılacakken, aşağı kattan bir gürültü geldi. Kaskatı bir halde doğrulmuştuk; sesi yeniden duyduğumuzda ikimiz de kulaklarımızı açmış dinliyorduk. "Kapıda birisi var." Saat çok geçti. "Doktor? Ya da bize saldıran kişiler?"

Yataktan kalkıp başını salladı. "Ne olursa olsun bıçağını yanında tut." Aramızda son bir bakış namına pek bir şey gerçekleşmeden, Sam odadan çıktı.

Zorlukla üzerime bir şeyler geçirip bıçağımı elbisemin kuşağına soktuktan sonra, Sam'in peşinden gittim. Salona bakan sahanlıkta durduğumda, kapıda olduğunu gördüm. Kapıdaki her kimse Sam yüzünden göremiyordum.

"Anlayamıyorum," dedi Sam.

"Tutuklusun." Yüksek bir perdeden gelen bu genç ses oldukça tanıdıktı. Meuric? Aşağı kat loş olsa da, kapıda bir gölge daha gördüğümü sandım. Belki de iki. Tam olarak çıkaramıyordum. "Bu konuda kafa karıştırıcı hiçbir şey yok. Ortalığı velveleye vermeyeceğini umuyorum."

"Ama neden?"

"Yeniruh Ana'yı öldürmeye teşebbüsten."

24 SAPLANTI

“Hayır!” Basamakları paldır küldür inerek herkesin dikkatini üzerime çektim. “Hayır, o bir şey yapmadı. Sam böyle bir şey yapmaz.”

Ben daha merdivenin ortasına ulaşmadan üç kişi daha evin içine daldı. Bu kişilerden biri de, pazar alanında karşılaştığımız, ve hatta Mor Gül Kulübesi’ni terk ettiğim gün olduğu kadar öfkeli ve dişli görünen Li’ydi.

Li’yi gördüğüm anda topuklarımın üzerinde durup tırabzanı öylesine sıkı bir şekilde kavradım ki elim uyuştı. “O burada ne yapıyor?”

“Li, seni eve götürmek için geldi,” dedi Meuric. Diğer iki kişi, Corin’le tanımadığım bir başka kadın, Sam’e doğru bir adım attılar. “Gözetmenlik göreviniz bir başkasına devredilmiştir.”

“Hayır.” En sonunda elimi tutduğum tırabzandan sökme-yi başarıp, hızla basamakların geri kalanını indim. Li’yle gide-mezdim. Buna bir kez daha izin veremezdim. Özgür olmam gerekiyordu. “Sam, onlara izin verme.”

Li küfrü bastı. “Ana, o seni aldatıyor. Her gece gizlice kütüp-

haneye gittiğini fark etmedin mi yoksa?”

“Yalancı!” İçimde biriken öfke ve korku yüzünden nefes alamıyordum. Ve söylediği şey de tam anlamıyla yalan değildi.

Sam yaralı kolunu bana doğru uzattığında, Corin kolunda-ki bandajı umursamadan onu sert bir şekilde geri çekti. “Sakin ona dokunayım deme,” diye bağırdı Corin. “Yaptıklarından sonra buna müsaaden yok.”

“Ne yapmışım ki ben?” Sam kendini Corin’in ellerinden kurtarsa da, yeniden bana uzanmaya çalışmadı. Ve Li önümü kapattığından ben de durmuştum. “Ana’ya asla zarar vermem. Bu gece ikimize birden saldırıldı. Saldıran da Li’ydi.”

“Bu doğru!” Elbette Sam’in dediklerine arka çıkmam görmezden gelindi.

Li, gardiyanlara doğru, “Dışarı çıkarın onu!” diye haykırdı. “Corin, Aleta, bu adamı kızımın uzak tutun.”

Umutsuz bir şekilde hareket etmek, kaçmak istiyordum ama Sam’i terk edemezdim.

“Hadi!” Meuric kapıyı ardına dek açarken, Corin’le Aleta da Sam’i itip kakmaya başlamışlardı.

“Durun!” Felç halimden kurtularak, Li’yi kenara itip Sam’e doğru atıldım. Bir anda yakalandım; Li homurdanarak beni tutup Sam’le aramıza girdi. “Sam!” Bütün gücümle uzanarak gardiyanlara karşı mücadele etmeye çalışsam da, benden çok daha güçlülerdi ve çok geçmeden, Sam’i dışarıya çıkarmışlardı bile.

“En iyisi, bu.” Meuric arkalarından kapıyı kapattı. Boğuk olsa da bir motorun çalıştırıldığını duydum ve ardından bataryalar devreye girdiğinde yeniden sessizlik çöktü. Sam’i götürmüşlerdi.

Salonun ortasında duruyordum; Meuric kapıyla aramda, Li ise merdivenlerin önündeydi. Köşeye sıkıştırılmışım; cam bir kavanoza sokulmuş bir kelebek gibiydim. Kaslarım, kemikle-

rim sızlıyor; şok, korku ve bitkinlikle başım dönüyordu. Bir şey söylesem, kimseye sesimi duyuramazdım. “Li’yle gitmek istemiyorum.”

“Bunu reddetme hakkın olsa da, Kalp’tе kalmanın tek koşulunun, birinin senin gözetmenliğini üstlenmesi olduğunu sana hatırlatırım.”

“Li korkunç bir gözetmendi. Doğru yaptığı hiçbir şey olmadı. Stef’i arayın. Ya da Sarit’i, Orrin’i, Whit’i.” Li’den uzaklaşıp piyanoya yaklaştım. “Ama Li olmaz.”

“Saydığın isimlerin birlikte çalıştıklarına dair kanıtlarımız var. Bu gece sana saldırdıklarından dolayı Stef ve Orrin çoktan gözaltına alındılar.”

“Böyle bir şey yap–”

“Sam’le Stef bugün evime geldiler,” diye araya girdi Li. “Sam beni, seni öldürmeye çalışmakla suçladıktan sonra, sana karşı olan niyetinin çok da temiz sayılamayacağını söylediğinde, bana vurdu.” Söylediklerini destekler şekilde, yanağı morarmış haldeydi.

“Sam asla böyle bir şey yapmaz. Stef ve Orrin de bize asla saldırmaz.” Bacaklarım piyanonun taburesine çarptı. Sert bir şekilde çöküp kaldım. “İkinize de inanmıyorum.”

“Sam’le Stef benimle yüzleşirken, arkadaşları da gizlice evimle gardiyan istasyonunun etrafında dolanıyorlardı.” Li, dudak bükerek bana baktı. “Ne aradıklarını bilemiyorum.”

“Üst katı aramamız lazım,” dedi Meuric. “Li’yle Menehem’in son günlüklerinin tamamı kayıp. Elimizdeki kanıtlar –kaldı ki bu kanıtlar Whit ve Orrin tarafından hasıraltı edilmeye çalışıldı– kitapları Sam’in aldığını gösteriyor. Hem kişisel hem de profesyonel günlükler. Her şey.”

Çoktan bir yere oturmamış olsaydım, bunu duyduktan sonra çökerdim. “Günlükleri okumak isteyen herkes alabilir.” Bana

söylenen de bu değil miydi? “Bu hiçbir anlama gelmiyor.” Ama geliyordu. Odasındaki kitapların neler olduğunu sorduğumda, Sam ejderhalarla ilgili olduklarını söylemişti.

“Sana kafayı takmış olan birisi, ebeveynlerinin günlükleri de dâhil olmak üzere, seninle ilintili her şeyi araştırmaya kalkmış olabilir.” Meuric merdivenlere yöneldi. “Bunu görmek isteyeceğini sanıyorum.”

Meuric beni tek başına bırakmak istemiyordu; ikimiz de kaçacağımızı biliyorduk. Ama yukarı çıkmaya direndiğim takdirde, Li’den beni gözaltında tutmasını isterdi ve onunla yalnız kalmak istemiyordum. Ön kapıya bir bakış attıktan sonra, içimde başlayan yeni fırtınayla sarsılır bir halde merdivenlere yürüdüm. “Sam bana asla zarar vermez.”

Sözcükler dudaklarımdan ne denli güçlü bir şekilde çıkmış olursa olsun, Sam bu sabah bir yerlere gitmek için evden ayrılmış olduğu gibi, Li’nin dediği bir şey üzerine Stef’le konuştuğunu da duymuştum. Elinde, Li’ye vurmasının neden olduğu bir şişme filan görmemiştim ama bunu yapmışsa bile, benim için bir sakıncası yoktu. Zaten ben kendim Li’ye bir tane indirmek istiyordum. Herhangi bir anda buna cesaretim olacağından değil tabii.

Adımı attığım her basamakla birlikte içimde yeni bir korku katmanı oluştu. Li’yle yaşayamazdım. Bunu yapamazdım. Hemen arkamdan geliyordu. Her an korkunç bir şey yapabiliyordu.

Ve Li’yle birlikte gitmediğim takdirde, Kalp’ten sürülecektim. Ve Sınır’dan da. İlk hafta içerisinde bir şekilde hayatta kalmayı becersem bile –erken bir ölüm çok daha muhtemeldi– bir daha asla Sam’i de arkadaşlarımı da göremeyecektim. Şu anda olduğu gibi bir daha asla müziğe sahip olamayacaktım ve varlığımın arındaki gerçeği asla öğrenme şansına erişemeyecektim.

Bu durumda Meuric'in emirlerine uymaktan başka şansım kalmıyordu. Ondan nefret ediyordum.

"Birlikte nasıl dans ettiğinizi gördüm." Li'nin sesi gece yarısı gibi karanlıktı. "Senin saflığından faydalanmaya çalışıyor olabileceğini söylediğimde buna çok öfkelen-di. Ama herkesin gözünün önünde seninle bunu yapabiliyorsa, ikiniz yalnızken neler olduğunu düşünmemiz gerekir sence?"

Sam de tam olarak bundan çekiniyordu. Gizli arzularımı saklayabilirmişim gibi yüzümü aşağıda tuttum. "O bana asla zarar vermez." Bunu kaç kez söylersem söyleyeyim bana inanmayacağını adım gibi biliyordum ama bir şey söylemediğim takdirde, o kazanmış olacaktı.

Li çatlak sesli bir kahkaha attı. "Bence senin güvenini kazanmak için her şeyi yapabilir. Onu tanımıyorsun. Diğerlerinin tanıdığı şekilde hiç tanımıyorsun onu. O istediği neyse ona odaklanır -bu durumda, kelimenin neredeyse ilk anlamıyla kendisine tapınan bir kız- ve hiçbir şeyin onu engellemesine izin vermez."

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda evin ne kadar soğuk olduğunu hissettim. Meuric, Sam'in yatak odasına doğru yönelmişti bile. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Sam'i odasında bulduğum ve ayaklarımız takılmasın diye yerdeki kitapları kenara itmek zorunda kaldığım bir gece öncesini unutamıyordum. Çok fazla kitap vardı. *Hepsi de* ejderhalar ve hava perileri üzerine olabilir miydi?

Meuric, Li'ye, "Gözün üzerinde olsun," dedikten sonra, üst katın tamamı gün gibi aydınlanana dek bütün ışıkları açtı. Sam'in eşyalarını didik didik ararken, sırtımı sahanlığın tırabzanına dayayıp bekledim. Li tepemdeydi.

"Neden yapıyorsunuz bunu?" Bir anda ondan uzaklaştım da, Li bana vurmadı. Meuric yan odadayken böyle bir şey yap-

mazdı. "Daha önce beni istemiyordun. Şimdi neden?"

"Sen benim kızsınsın." Yüzünde iyi niyetli bir gülümseme belirdi. "Ve hakkında hiçbir şey bilmediğin bir adamla birlikte yaşıyorsun. Kendi başına olduğunu ve bunun üstesinden gelebildiğini sanıyordum. Ama Dossam senin için güvenli biri değil."

"Bana bozuk bir pusula veren sensin. Sam ise beni Sınır Gölü'nde boğulmaktan kurtardı."

"Denediğimde pusula çalışıyordu. Sen bozduysan elimden bir şey gelmez." Omuz silkti. "Her halükarda, eğitiminin ihmal edildiğini öğrendim ve bu durumu telafi etmek için yeterince teşvike sahibim."

Bu ne demekti? Birisi ona rüşvet mi vermişti? Benim varlığıma katlanmaya razı olduysa epey değerli bir şey olmalıydı bu.

Li devam etti. "Daha öncesinde seni eğitirken yeterince iyi bir iş çıkaramadım ve Sam'in seni eğitmeye dair fikri de... eh, müzikten, dans etmekten ve sana daha ne yapıyorsa, bunlardan daha fazlasını öğrenmen gerekiyor."

"Bir şey yaptığımız yok."

"Gördüklerimden sonra mı? Bundan şüpheliyim."

Akhma gelen herhangi bir şeye, herhangi bir suçlamaya tutunmak zorundaydım. "Geçen gece beni takip eden sendin."

Dudak büktü. "Yapacak daha iyi işlerim var. Sana, bunun Sam'in numaralarından biri olmadığını düşündüren nedir? Ona daha fazla güvenesin diye seni korkutmak isteyen Sam'in arkadaşlarından biri olamaz mı? Şu Stef mesela. Her zaman çok yakın olmuşlardır." Sesini alçalttı. "Birlikte yaptıkları şeyleri duymahsın."

"Sendin. Biliyorum."

Meuric kollarında bir yığın kitapla odadan çıktı. "Kayıp günlükleri buldum. Sam konusunda haklıymışsın sanırım. Küçük

Ana hakkında bulabildiği her şey üzerinde çalışıyormuş.”

Çenemi sıktım; Meuric de benim kadar *küçüktü*. “Ne yani? Bu bir şeyi kanıtlamaz.” Sam’in bana yalan söylediği dışında. Belki yalan değil ama gerçeği saklamak. Önemli bilgileri vermeyi ihmal etmek. Bu kadar kötü müydü?

Meuric derin bir iç çekti. “Vücudundaki sıyrıkların nedeni nedir?”

“Eve dönüş yolunda Li bize saldırdı.” Bütün vücudumdan bir titreme geçti. Kaçmam, özgürlüğümü kazanmam gerekiyordu. Sam’i bulmam, Li’yle Menehem üzerine neden araştırma yaptığını, neden bana bundan bahsetmediğini sormam gerekiyordu.

“Sana birinin saldırdığı apaçık ortada ama bu ben değilim.” Onun hakkında böyle kötü şeyler düşündüğüm için kendimden utanmam gerekiyormuş gibi, başını iki yana salladı. “Bu nedir, Meuric? Bu, bir günlük değil.” Yığının ortasından bir kitabı çekerken yeterince hızlı davranmadığından, tepedeki bir düzine kitap gürültüyle yere devrildi.

“Ah, bu endişe verici.” Li sayfaları karıştırırken Meuric gözlerini kısmış bakıyordu. “İçeride başka kitaplar da vardı. Bekle.” Li, dikkatini çeken her neyse karıştırdığı sayfalara bakarken Meuric de Sam’in odasına geri girdi.

Yerdeki kitap yığınının yanına çömeldiğimde, kuşağımdaki bıçağın karnıma battığını hissettim. Ses çıkarmadan duyduğum acıya katlandım; silahın dikkatini çekmesine neden olursam, Li anında benden alırdı.

Yerdekilerin çoğu günlüktü. Bazılarının üzerinde Li’nin adı olsa da, ekseriyetle Menehem’in yazdığı günlükler. Sanki son dakikada biraz daha bilgi eklemek istemiş gibi, bu kalın günlüklerin bazılarından dışarı sayfalar fırlamıştı. Baktığım açıdan elindeki kitabın ne olduğunu göremiyordum ama Li’nin yüzüne soğuk ve katı bir ifade oturmuştu.

Onu çok fazla korkutmuş olduğumdan ya da bunu çok gördüğümünden değil ama Li’nin kendini aşağılamaya kalkanlara çok iyi tepki vermediğini biliyordum. On üç yıl önceki Ruhlar Gecesi aklımdan çıkmıyordu. Beni evde tek başıma bırakamayacağı kadar küçüktüm ve Li, asıl kutlama Kalp’teyken, Mor Gül Kulübesi’nin yakınlarında düzenlenen bir başka kutlamaya gitmek istiyordu. Ben kuyruğuna takılmışken Kalp’e gidemeyeceğini bilen birkaç arkadaşının kulübeye geldiğini açıklarken peşinden koşturuyordum. Arkadaşlarından bazıları bir ruhsuzla birlikte olduğu için kendisine takıldığında, Li’nin yüzünde aynı ifade belirmişti: soğuk ve katı.

Aslında tam olarak aynı ifade değildi ama her ne hissediyorsa, bunu saklamaya çalıştığını görebiliyordum. Bunun korku olduğunu düşündüm.

Kendisine baktığımı fark ettiğinde, aşağılayıcı bir şekilde gülümsedi. “Yerden kalk. Bunlar seni ilgilendirmez.”

“Konsey dilediğim her şeye bakabileceğimi söyledi.”

“Konsey birçok şey söyledi çünkü Sam, sen kütüphanede özgür bir şekilde dolanabilesin diye Konsey içindeki birkaç güçlü ismi ikna etmeyi başardı. Ama artık Sam yok ve eğitimin konusunda benim çok daha katı olacağımı bilmelisin. Şimdi ayağa kalk bakalım.”

Dediğini yaptım. Şehirden ayrıldığımızda, Li’den kaçabiliyordim. Sarit’e giderdim. Beni saklardı. Ama aynı zamanda Li’nin de şüpheleneceği ilk kişi olurdu. Belki Armande yardım ederdi.

Meuric odadan çıkardığı yeni kitapları yere koydu. “Bunları da buldum. Bu çok üzücü.”

Kollarını kavuştururken Li’nin yüzündeki ifade gene değişti; kitapları hemen kendine doğru çekti. “Bütün bunlarla ne yapmak istediğini aklım almıyor. Hava perileriyle ilgili çok fazla şey var burada.”

Tüylerim ürperdi. En azından ikisi de bana bakmıyordu.

“Sırf hava perileri değil.” Meuric yığının içinden bir kitap seçti. “Bu, ejderhalar üzerine. Sam ejderhalardan nefret eder.”

Sam’in bu kitapları almasının nedeni ne olursa olsun, Konsey bunun kötü görünmesi için bir yol bulacaktı.

“Bunu ne kadar zamandır sürdürdüğünü merak ediyorum,” dedi Li. “Burada Menehem’in yazdığı çok kitap var. Menehem’in ne üzerine araştırma yaptığını hatırlıyor musun?”

“Hava perileri,” diye mırıldandı Meuric. “Ana, Sınır’ın ucunda hava perilerinin saldırısına uğramamış mıydın? Hem de iki kere?”

Başımı sallamamı bile beklemediler.

“Menehem hava perileri üzerine deneyler yapıyor, bir tür kimyasalla onları kontrol edip edemeyeceğini anlamaya çalışıyordu.” Li, Meuric’e bir bakış attı. “Yanlış hatırlamıyorsam, doğru hormon karışımını keşfetmek üzereydi. Sence Sam—”

“Sam böyle bir şey yapmaz.” İçimdeki çalkantıya, kalbimin atışına ve acısına daha fazla dayanamayacaktım. Bu işin içinde Li olmalıydı. Sam, biz tanışmadan önce deneyler üzerine bir şey biliyor olamazdı çünkü Li’yle de Menehem’le de ilişkisi yoktu. Öyle değil miydi? “Li, Menehem’in araştırmasından haberdardı. Eminim hava perilerini kontrol etmenin bir yolunu bulup, birini peşime saldı.”

Li bana, karşısına çıkmış en aptal insanmışım gibi baktı.

“Sana hava perilerinin saldırdığı iki seferde de Sam oradaydı, değil mi?” Meuric başını iki yana salladı. “Üzgünüm, Ana. Ona güvenmek istediğini biliyorum ama bütün bunlar çok fazla şüphe uyandırıyor. Sana karşı hisleri gerçek olsa da, bu hislerin sağlıklı ya da güvenli olmayabileceğini fark etmen gerek.”

“Hisler değil,” dedi Li. “Saplantı. Sam’in yaptığı şey kabul edilemez. Bu, birisinin hisler taşıdığı bir kişiye yapabilecekle-

rinin çok ötesinde. Ormanda Ana’yı takip etti, hava perilerini kızın peşine taktı ve sonra da, kendisine güvenmesi için onu *kurtardı*. Her zaman benzer şeyler yapıyor.”

“Hayır, o asla—”

“Li, buna birini ciddi olarak itham altında bırakmak denir. Sam’in yapabileceği şeyler konusunda çok fazla varsayımda bulunuyorsun ve bunların bazıları yalnızca tesadüf olabilir.” Meuric’in dedikleri neredeyse makul sayılabilirdi ama bir şekilde bunları gevelemişti. Bunu önceden planlamadıysa, ona zaten inanıyor demektir. “Bununla birlikte, pazarda yaşanan ejderha saldırısını ve —bana bir bakış attı— diğer şeyleri düşününce, zamanlamasını ben de ürkütücü buluyorum.”

“Hangi diğer şeyler?” diye sordum. “Ben mi?”

Meuric bir saniye için gerçekten de endişeli göründü. “De-diğin kadar tarih okuduysan, bu küçük saldırıları kaçınılmaz bir şekilde neyin izlediğini de bilirdin.”

Büyük saldırılar. Uzun zamandır olmamıştı ama ejderhalar her zaman geri dönmüştü. Kalp’ten nefret ediyorlardı. İnsanlardan nefret ediyorlardı.

Meuric bana cevap verme şansı tanımadı. Yerdeki bütün kitaplarla birlikte, yüzümde ve kollarımdaki yaraların, sıyrıkların fotoğraflarını çektikten sonra, işimizin bittiğini ilan etti. Ne dediysem sözümü dinletemedim.

Merdivenlerden inip dışarı çıkarken Li bileğimden tuttu. Yanıma bir şeyler almak şöyle dursun, ayakkabılarımı giyecek fırsatı bile zor bulmuştum.

Ay artık şehir duvarının ardında kalmış olduğundan, bahçe yalnızca yıldızların sönük ışığıyla aydınlanıyordu. Kaçıp saklanmak için bir yer aranırken, Li, çevreme ilgiyle baktığımı fark ederek bileğimi daha sıkı kavradı.

“Aklından bile geçireyim deme.” Çimenliği aşarak evin so-

ğuk taş duvarlarından yansıyan farların ışığında gözlerini kıstı. Taş yolda duran tekerleklerin sesini duydum.

Corin araçtan çıkarak binmemizi işaret etti. “Sam, diğerleriyle birlikte içeride. Hiçbirinin bu olanlar yüzünden memnun olmadığını söyleyebilirim.”

“Hayır,” dedi Meuric. “Olmadıklarını tahmin edebiliyorum.”

“Li’yle gitmek istemiyorum.” İtiraz edip durmak faydasız olsa da, bundan vazgeçtiğim anda, Sam’in benden sakladığı şeylerin neler olabileceğini düşünmeye başlayacağımı biliyordum. Birçok kereler, ben yatağa girdikten sonra evden çıkıp gitmiş olduğu gibi, üzerinde çalıştığı şeyler konusunda da her zaman çok ketum davranmıştı... “Lütfen, Corin. Sam, senin kötü birisi olmadığını söylemişti.”

Corin beni aracın arka koltuğuna sürükledi; kaçmayayım diye her yerimi sarmışlardı. Bir tarafıma Li, diğer tarafıma Meuric oturdu. Kapana kısılmıştım.

Yürüyüş yolundan çıkıp, Kalp’in dolambaçlı taş yollarında ilerleyerek Sam’in evinden uzaklaştık. Minik bir bebek olduğum zaman haricinde, bir araçta seyahat ettiğim ilk sefer olmasına rağmen, bunun keyfini çıkaracak halde değildim. Sam gibi ben de artık mahkûmdum. Hepimiz, Li’nin evine yürüyerek gidecek olsak kaçacağımızı biliyorduk.

“Endişeli olduğumu biliyorum, Ana.” Kapalı alanda Li’nin sesi olduğundan daha ağır tınlıyordu. “Bundan önce eğitimini ihmal ettiğimi fark ettim. Bu defa çok daha iyi bir iş çıkaracağım.”

Meuric kendisine her ne önerdiyse –bu işin ardında onun olduğundan emindim– Li bu şeyi gerçekten istiyor olmalıydı. “Sam’le birlikte telafi etmiştik.”

Sanki bir şey dememişim gibi konuşmaya devam edip, hayatım için yaptığı bütün planları sayıp döktü. Maskeli balodan

kalan birkaç ışık ve tapınağın ısıltısıyla ürkütücü bir şekilde aydınlanmış olan Konsey Binası’nın önünden geçerken, bina-
nın zemin katında, normalde her zaman karanlık olan, hiç bulunmadığım bir köşede ışıkların söndürüldüğünü fark ettim. Hapishane miydi acaba burası?

Li bundan sonra asla gözünü üzerimden ayırmayacaktı ama Sam’i tuttukları yerin orası olduğundan emindim.

25 KAPAN

Hayatım, odaklandığım yeni bir yön kazanmıştı: kendimi Li'den korumak.

Li'nin Kalp'teki evinde müzik namına hiçbir şey yoktu; bu türden bir saçmalığın yalnızca dikkatimi dağıtacağına direterek, gelişim için hazırlanırken bütün kayıtlardan kurtulmayı ihmal etmemişti.

Her sabah beni şafak vaktinden önce uyandırıyor, alelacele kahvaltıya oturtuyor, güneş şehir duvarının üzerinde yükselirken evin etrafında koşmamı zorunlu kılıyordu. İlk gün on beş tur koşmuş, on beş turu sıkıntısız hallettiğimde ise yirmi tur atmaya başlamıştım. Fazladan attığım bu turlar, onu tatmin edecek şekilde beni nefessiz bırakmıştı ama bir hafta sonra, otuz tur atmam gerektiğine karar verdi. Artık gözümün önünü göremez hale geldiğimde ayakta kalmamı sağlayan yalnızca duyduğum nefretti. Duvarın diğer tarafındaki kraterden gelen sülfür kokusu pek yardımcı olmuyordu.

Koşuyu tamamlayıp soluklandıktan sonra, öğle yemeğine dek güç egzersizleri yapıyordum. Anladığım kadarıyla, Li çırpınmamı izlemekten hoşlanıyordu. Kendimi hiçbir zaman za-

yıf ya da formdan düşmüş biri olarak görmemiş olsam da, Sam ve arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra, ortalamadan daha küçük olduğumu fark etmiştim. Asla Li gibi uzun ya da Orrin gibi kaslı biri olamayacağımdan –*bu hayatımda olmayacağı* kesindi– beni böylesine zorlamanın hiçbir anlamı yoktu.

Bana gardiyan istasyonlarının nasıl işlediğini anlatıp, kullanılan ekipmanları gösterdi. Ama hiçbir şeye dokunmaya iznim yoktu. Silahlar ya da kendimi nasıl savunacağım üzerine bana hiçbir şey öğretmedi.

Belki öğrendiklerimi kendisine karşı kullanmamdan korkuyordu ama beni asıl endişelendiren, Meuric'in üstü kapalı bir şekilde bahsettiği, yaklaşan saldırıydı. Kalp'in tepesine yüz ejderha çıktığında, lazer silahı olmayan tek kişi olmayı istemiyordum.

Sam'in bıçağını, Li'nin bulamayacağı bir yer olan, yastığının altında saklıyordum.

Öğle yemeğinden sonra, sabanlar, sulama sistemleri, –kaldera ve şehrin etrafını sarmış *her türlü* jeotermal özellik nede niyle çok daha zor bir hale gelen– Kalp'in altına kanalizasyon sistemi kurmaya yönelik ilk girişimler gibi büyüleyici konular üzerine çalışmak durumundaydım. Çoğu gün, kitaplarımın üzerinde uyuyakalıyor, yüzünde pis bir sırıtışla, hiçbir zaman toplumun üretken bir üyesi olamayacağımı söyleyen Li'nin dürtüklemesiyle uyanıyordum.

Sarit ya da Whit'i ziyaret etmek şöyle dursun, Sam'in benim için çıkardığı eğitimi sürdürmeye bile iznim yoktu. Orrin ya da Stef hakkında bir şey sormaya cesaret edemediğim gibi, Sam'den bahsetmem de bileğimin üzerine inen sert bir tokatla cezalandırılmama neden oluyordu. Belli ki bu tokatlar bana zarar verecek şeylerden sayılmıyordu çünkü Meuric bunu gördüğünde umursamamıştı.

"Sine'yi görebilir miyim?" dedim bir akşam. "O, Konsey üyesi. Üzerimde kötü etkisi olamaz herhalde."

"İğnemelerini kendine sakla." Li çorbasını bitirerek kâseyi kenara itti. "İstediğin şeylerin etrafında dönmeyen düzgün bir konuşma sürdürecekle hale gelene dek birisiyle görüşmeye uygun değilsin."

Sam'le arkadaşlarını saymıyor muyduk? Müzik ve dansı öz-lüyor, küçük nokta ve çubukları akıl almaz derecede güzel ve gerçek bir şeye dönüştürmeyi arzuluyordum. Neden doğduğunu öğrenmek, bana bir başkasının hayatını veren bu hatayı anlamak istiyordum. Bu hayatın ardından yeniden doğup doğmayacağımı, başlamak istediğim şeylere başka hayatlarımda da devam edip edemeyeceğimi öğrenmek istiyordum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Li avuçlarını masaya öylesine sert bir şekilde indirdi ki, ayağa kalkarken kaşıklarla kâseler halen zangırdıyordu. Bakışları öfkeyle kararmıştı. "Her ne hissettiğini sanıyorsan, bu gerçek değil. Sen bir ruhsuzsun. Sen hissedemezsin. Yalnızca var olursun. Bundan yüz yıl sonra kimse senin bir zamanlar canlı olduğunu hatırlamayacak."

"Yanıyorsun." Bir şey söylememem gerektiğini biliyordum ama iki haftalık fiziksel bitkinlik ve duygusal işkencenin ardından kaslarım gerginlikle sarsılıyordu. "İnsanlar hatırlayacak. Sam bunu sağlama aldı."

Gözlerindeki öfke dinmişti. "Öyle mi?" Mutfağı kat ederek bir çekmeceyi açtığında içime bir korku oturdu. "Kâğıt çok geçici bir şey, sence de öyle değil mi? Sahip olduğumuz en eski kayıtlar, yazılı oldukları kâğıtlar yok olup gittiğinden, defalarca yeniden kopyalandı. Tanıdığım birinin de yok olup gideceği gibi."

Gözlerimi elindeki kâğıt destesine diktim. "O nedir?"

"Kâğıtla ilgili bir diğer sorun da, üzerine bir şey döktüğün-

de, ya da yaktığında, taşıdığı şey neyse kaybolmasıdır." Masanın üzerine fırlattığı kâğıtlar etrafa saçılmıştı. Ama bu sayfalarda ne olduğunu biliyordum. Müzik. Çubuklar, notalar, kenarlara karalanmış notlar. AI-4, AI-10. Çok daha uzun bir parçanın sayfalarıydı bunlar.

İlk sayfayı bulup kendime doğru çevirirken, elim bir tuğla kadar ağırlaşmıştı. Sayfanın üzerine "Ana Yeniruh," yazıyordu. Etrafında süsler ya da altına çizilmiş çizgiler yoktu. Yalnızca köşesine minik bir kelebek kondurulmuştu.

Bu, Sam'in benim için yazdığı vals parçasıydı. Benim şarkım.

"Bunlara zarar verme sakın," diye fısıldadım.

Şömineye manidar bir bakış atarken, "Kâğıt çok geçici bir şey," diye tekrarladı.

"Hayır!" Masanın üzerine atılarak sayfaları toparlamaya çalışsam da, Li daha hızlı davranmıştı.

Sayfaları elimden çekerek ateşe fırlattı. Şöminenin içinde dağılan kâğıtların bir kısmı alev alırken, bir kısmı da küllerin yattığı dibe doğru çekildi.

Şömineye doğru atılarak elimden geldiğince çok sayfayı kurtarmaya giriştim ama ateş şarkımı ellerime söylemeye başlamıştı bile. Alevlerden ne kadar çok sayfayı kurtarırsam kurtarayım, Li masanın üzerinden yeni sayfalar alarak kahkahalarla ateşe atmaya sürdürüyordu.

Bundan sıkıldığında, ellerini pantolonuna silerek kapıya yöneldi. "Yatağa git. Yarın senin için uzun bir gün olacak."

Bir kurulama beziyle üzerlerindeki kızılları silkelediğim sayfaları sıraya koymaya çalıştım. Narin kâğıtları incelerken ellerim yanıyordu. Bazıları kurtarılabildiğim durumdayken, nota çizgilerinin üzerinde kocaman siyah deliklerin açıldığı bazıları da uğraşmaya değmeyecek kadar yanmıştı.

Bu sayfaları arkaya attım. Belki Sam onları kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Onu bir şekilde görmeye kararlı bir halde, güvende olmaları için şarkımın sayfalarını sert kapaklı bir defterin içine koydum.

Li'yi unut. Konsey'i unut. Eğer Kalp'te hayat buysa, arayışından vazgeçebilirdim. Li'nin benim için önemli olan her şeyi yok etmesine göz yummaktansa, nereden geldiğimi hiç bilmemeyi tercih ederdim.

Bıçağımı almak için üst kata çıktım.

Yanıma almam gereken çok bir şey yoktu. Çantamın içinde şarkımın yanı sıra birkaç parça gerekli eşya vardı yalnızca. Son iki haftadır kaçmayı göze alamayacak kadar korkmuş bir haldeydim. Gardiyanlar vardı –Li her sabah onları görmemi sağlamıştı– ve beni yakaladıkları takdirde olacaklardan korkuyordum. Ama artık, kaçmayı denemediğim takdirde olacaklardan daha çok korkmaya başlamıştım.

Güneş duvarın ardında batıp, şehre sisli çivit mavisi bir ton çökene dek bekledim. Birkaç dakika içerisinde gece tamamen çökmüş olacaktı.

Bulabildiğim en koyu renkli kıyafetleri üzerime geçirdikten sonra, saçımı toplayıp bir kasketin içine soktum ve bir telle pencerenin kilidini açtım. Kilit açmayı bana, Sınır'da bunu yapmasını bilmeyen tek kişi olmamam gerektiğini söyleyen Stef öğretmişti. Sam bunu öğrendiğinde, Stef'e vicdansızın teki olduğunu söylemişti.

Gökyüzünü kapatmış olan bulutlar kötü havanın geldiğine yönelik bir tehdit içeriyordu. Zifiri karanlık bahçede köknar ve çalılar seçebiliyordum. Normal şeyler. Birçok insan –hatta Li bile– pazarın kurulduğu zamanlar arasında kendilerine yetmelerini sağlayacak şeylere sahip olmak için bahçeler kurmuştu.

Evin kuzey tarafından sıkkin insan sesleri geliyordu. Bu seslere eşlik eden ayak sesleri ya da hışırdayan çalılar olmadı-ğından, bu kişilerin sabit olduklarını düşündüm. Dışarı çıkanı dek onları göremeyeceğim bir açıda, pencereme bakan bir noktada duruyor olmaları ihtimal dâhilindeydi. Eğer öyleyse, dışarı çıktığım anda beni görürlerdi.

Dışarı eski bir ayakkabı fırlattım. Ayakkabının sık kozalak ağaçlarının arasına düşmesiyle, o yöne giden iki kişinin ayak seslerini takip ettim. Zaman kaybetmeden kendimi pencereden aşağı sarkıtıp, ayak parmaklarımı çıkıntıya yerleştirmek için arkamı döndüm ve çıplak bir kavak ağacının dalına uzandım. Ayak sesleri yeniden eve doğru yaklaşırken, iki kat yükseklikteki dala asılı durumdaydım.

Kendimi telaşla, beni sessizce kabul eden ağaca doğru salıladım. Gardiyanlar bir yerde sabitlenene dek ağaca sarılıp bekledim. En sonunda –gerçekten kaçmayı deneyip denemediğimi ya da belki de onlarla kafa bulduğumu tartışarak– evin arka tarafına geçtiklerinde, ağaçtan atlayarak bahçenin uzak bir köşesinde kalan çalılıklarm içine düştüm.

Gecenin esintisi ve ninniler söyleyen gece kuşları dışında her yere yeniden sessizlik çöktüğünde, yürüme yoluna doğru süründüm. Koşmayı ne denli çok istersem isteyeyim, içimdeki bu dürtüyü engelleyerek her birkaç adımda bir etrafımı dinlemek için durdum.

Yürüme yolundan çıkıp Kuzey Bulvarı'na girdiğimde, gölgelerde ilerleyerek şehrin içine sızdım. Kavşaklardan geçmem gerektiğinde, nefesimi tuttum ve taşlar üzerinde kendi ayak seslerim dışındaki bütün seslere karşı aşırı ölçüde uyanık bir halde, bütün gücümle koştum. Yağmaya başlayan sulu sepken kar zeminde patır patır sesler çıkarıyordu. Ayak seslerimi gizleyen bu ses için minnettar olsam da, aynı zamanda başkalarının

ayak seslerini duymamı engelleyebileceğinin de farkındaydım.

Attığım her adımda şehir daha da büyüyormuş, tapmak daha da uzaklaşıyormuş gibi geldi. Kuzey Bulvarı'nda koşarak, kısa bir süre için pazar alanında durdum. Çok fazla boş alan. Kendi gölgemin alanı hızla geçtiğini ve aptal siyah kıyafetlerimin beyaz binalarla yaratacağı zıtlığı düşündüm.

Harika.

Daha da şiddet kazanan sulu sepken, tapınağın ışıklarında parılıyordu. Bir an önce hareket etmediğim takdirde, olduğum yerde buzdan bir heykele dönüşeceğimi hissediyordum.

Gri tonlarda ışıklandırılmış alanı tarayarak cesaret edebildiğim kadar uzun bir süre boyunca dinledim. Halen Konsey Binası'na ulaşmam, sonrasında da binaya girmenin ve Sam'i dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Kapatıldığım odanın pencere kilidini açabilmiş olmam, şehrin daha fazla korunan kısımlarındaki ruh tarayıcıları hakkında herhangi bir şey bildiğim anlamına gelmiyordu.

"Daha fazla oyalanamazsın," diye fısıldayarak, kendimi pazar alanına attım. Çok gürültü çıkarıyordum. Ayakkabılarım taşların üzerinde pat pat sesler çıkarıyordu. Nefesim tıslayarak soğuk havada buğulandı. Sallanmasın diye sırt çantamın askılarına yapışmış olsam da, bu, çantanın içindekilerin hoplayıp zıplamasını engellemedi. Birisinin binayla zıtlık içinde olan beyaz elbiselerim yüzünden beni hemen fark edebilecek olması bir kenara, öncelikle beni duyacaklardı.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir anın ardından, kayganlaşan taşların üzerinde ayağım kaydı, havalandım, Konsey Binası'nın duvarına çarptım ve nefesim ıslık gibi bir sesle göğsümden çıkarken sokağa yıkıldım. Öksürerek yüzümü elbisemin kollarına bastırıp soluklanmaya çalıştım. Binanın içine girmenin bir yolunu bulmadan önce, görüşümün netleşmesi için bekledim.

Siyah kıyafetler. Beyaz bina. Sam böyle bir durumu önceden tahmin edebilirdi. Aslında herkes bunu akıl edebilirdi. Benden başka herkes. Yeni olmaktan nefret ediyordum.

Yeniden düzgün bir şekilde nefes almaya başladıktan sonra, alanı taradım. Devam eden sulu kar taşların kayganlaşmasına neden oluyordu. Ama kötü hava kuzeyden geldiğinden, Konsey Binası'nın güney tarafına geçtiğim anda en kötü şartları ardımda bırakmış olacaktım. Umudum buydu.

Çömelerek binanın etrafında dolanmaya başlasam da, bina pazar alanının iki katı genişliğinde olduğundan bu şekilde ilerleyerek bir yere ulaşmam sonsuza dek sürebilirdi. Koşmaya başladım. Çizmelerim altında kayan taşlara rağmen durmadım. Yarım ay şeklindeki merdivenlere, kapıları koruyan sütunların arkasına, ve merdivenlerin diğer tarafına geçtim. Pazar alanı artık net bir şekilde önümdeydi.

Şehrin güneybatı kesiminin ucunda Meuric'in evi göze çarpıyordu. Üst katta ışıklar yanıyordu yanmasına ama bir yaramazlık yaparım diye camda bekleyen bir silüet göremedim. Li'yle gardiyanlar sabaha dek odamda olup olmadığımı kontrol etmezlerdi. O esnada şehri terk etmiş olacaktım.

Kuzey yönünde gök gürledi. Daha şiddetli bir fırtınanın eli kulağındaydı.

Binanın güney tarafına kayarak, kıyafetlerimle çantamın üzerindeki karları silkeledim. Titreyerek, Meuric'in evini bir kez daha kontrol ettikten sonra –halen herhangi bir hareket yoktu– sürünerek, iki hafta önce araçla Li'nin evine götürülürken gördüğüm pencereyi aramaya başladım.

Bulduğum noktada, tapınak ancak önümü görebileceğim kadar ışık sağlıyordu. Beyaz yüzeyinde ısıtılar saçan tuhaf şekillerden ne denli nefret etsem de, kütüphaneye giren yan kapılar gibi Konsey Binası'nın içine girmenin bir yolunu ararken

bana sağladığı ışığa minnettardım.

Kalça yüksekliğinde, demir parmaklıkların olduğu bir pencereden sarı bir ışık geliyordu. Gök gürlemeleri şiddetlenirken, dizlerimin üzerine eğilip camdan içeri baktım.

Büyük kısmı yerin altında kalan oda, Mor Gül Kulübesi gibi eski moda ampullerle aydınlatılmıştı. Bulunduğum yerden pek bir şey göremiyordum ama içerisi, demir parmaklıklarla portatif karyola ve tuvaletlerin olduğu küçük bölmelere ayrılmıştı. Hücreler. Hücrelerden biri hemen pencerenin altında kalıyordu ama içinde birinin olup olmadığını göremedim. Yanındaki diğer hücrede, Sam karyolaya çökmüş, göremediğim birisiyle konuşuyordu. Aramızdaki cam seslerinin boğuk gelmesine neden oluyordu.

Camı tıkırdattım. Sam'in sırtı dikleşirken, pencerenin önünde birdenbire bir yüz belirdi. İrkilerek kığımın üstüne düştüm ve atmak üzere olduğum çılgıncı parmakları bitişik eldivenlerime bastırdım. Stef sırtarak pencerenin sürgüleriyle uğraşmaya koyuldu. En sonunda pencere açıldığında, içeriden gelen sıcak hava yüzüme çarptı.

"Yuh!" Stef'in vücudundan bir titreme geçti. "Dışarısı soğukmuş."

"Sulu kar yağıyor." Eldivenlerimle parmaklıkları kavradım.

"Ana!" Sam, kendi hücresiyle Stef'inkini ayıran parmaklıklardan kolunu bana doğru uzattı. "Ne yapıyorsun?" İyi misin?"

Stef pencerenin önünden çekildiğinde, eldivenlerimden birini çıkarıp ehmi içeri uzattım. Parmaklarımız birbirini yakalamıştı ama bu pozisyonda omzum parmaklıklara sonuna dek dayanmış durumdaydı; daha fazla uzanamazdım. Pes ederek kolumu serbest bıraktım ve parmaklarımı göğsüme bastırdım. "Gidiyorum."

"Gidiyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım. "Kalp'ten ayrılıyorum. Gerekirse, Sınır'dan da."

Stef'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Bir şey mi oldu?"

Soğukla sıcak havanın iç içe geçmesi gözlerimin sulanmasına neden olmuştu. "Li'yle birlikte yaşayamam. Değil birkaç yıl, bunu birkaç gün bile sürdüremem. Öğrenmek istediğim her şeyden vazgeçmem gerekse bile, kaçmam gerekiyor."

Sam dudağını ısırıldı. Altında durduğu loş ışıktaki yüzü karanlıkta, gölgeler içinde kalıyordu. Tıpkı onu Sınır Gölü'nün kıyısında ilk kez gördüğüm anda olduğu gibi. "Canını yaktı mı?"

"Hayır. Yalnızca—" Başımı iki yana salladım. "Şarkını yakmaya çalıştı. Ben... bilmiyorum... ben kaçıp gidene dek böyle şeyler yapmaya devam edecek. Ve bir daha asla hiçbirinizi görmeme müsaade etmeyecekler."

"Ama şehri terk edersen de herhangi birini görmek çok zor olacak," dedi Stef, tek omzunu silkerek.

"Bu yüzden buradayım ya. Sizi kurtarmaya geldim." Sam'in gözlerine bakarken, her şeyden daha çok istediğim, evet demeydi. "Benimle birlikte gelebileceğini düşündüm." O ana dek bunu yapmayabileceğini aklımdan geçirmiş değildim ama şimdi, arkadaşlarıyla kalması çok daha muhtemel görünüyordu.

"Tamam." Sam alnını parmaklıklara doğru eğdi. Bakışları halen bende idi.

Stef kaşlarını kaldırdı. "Yeniden doğduğunda, Konsey'e teslim edileceğini biliyorsun, değil mi? Bir sonraki hayatının tamamı burada geçecek. Ve Ana, yeniden doğduğun takdirde, seninki de."

Keskin bir nefes aldım. Beni dünyanın geri kalanından ayıran parmaklıkların ardında, bu odada geçecek bir yetmiş yıl? Öldükten sonra yok olup gideceksem bu benim kaderim olma-

yabilirdi ama benimle birlikte geldiği takdirde Sam'in başına gelecek olan buydu kesinlikle.

"Umurumda değil." Sam yeniden bana uzandığında ben de elimi uzattım. Parmak uçlarımız birbirine değdiğinde, "Buna değer," dedi.

Parmaklıklara dayanmaktan omzum acıyordu. "Sizi nasıl dışarı çıkarabileceğimi bilmiyorum." Bunun bedelinin ne olacağını öğrendikten sonra belki de fikrimi değiştirmeliydim ama artık burada kalamayacağım gibi, Sınır'ın dışında da tek başıma hayatta kalamazdım.

Sırf bu da değil. Sam'in beni öpüşünün hatırası içimde yeniden ısınıyordu. Her zaman ona ihtiyacım olmuştu. Önce müziği, ardından bana kalacak bir yerin yanı sıra, hayatımla ilgili *her şeyden nefret etmemem* için sebepler verdiği için. Şimdi de göğsümün sıkışmasına neden olduğu için, ve bana vadettiği bin şey yüzünden. O, Sam'di.

"Hayır." Stef başını iki yana salladı. "Buna izin vermeyeceğim. Sam, sen bundan daha akıllısın. Ana, gerçekten Sam'i düşünüyorsan, onu hayatının tamamını hapiste geçirip kanalizasyon bakımı yapmaya mahkûm etmezdin."

"O, beş bin yaşında, Stef." Li'nin yapacağı gibi vurur diye ellerimi parmaklıklardan dışarı çektim. "Bırak da kendi kararlarını kendi versin."

Stef kendisine döndüğünde Sam'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Sam derin bir sesle konuştu. "Ana'nın dediği olacak."

"Aptal." Stef pencereden uzaklaştı.

Sam kaşlarını çatıp bana sırtını döndü. "Sana günlüklerden bahsetmediğim için üzgünüm. Onları senden *saklamaya* çalışıyordum ama bunun tek nedeni, seni endişelendirmemektir."

"Artık umurumda bile değiller. Anladığımı sanıyorum." Omzumun üzerinden arkama hızlı bir bakış attığımda henüz

kimsenin beni bulamadığını anladım ama bu yalnızca zaman meselesiydi. Çömelmekten dizlerim, beyaz taş duvara yüklenmekten göğsüm ağrıyordu. "Konsey Binası'nın içinden oraya nasıl ulaşabilirim? Ya da başka bir kapı var mı?"

"Li seni öldürmeye çalışıyordu." Yüzünde samimi bir ifade vardı. "Hava perilerini kullanarak seni öldürmek istediğini herkese göstermemi sağlayacak bir kanıt bulmaya çalışıyordum. Menehem, hava perilerini etkileyecek bir şeyler üzerine çalışıyordu ama bu konuda başka hiçbir şey bulamadım. Maskeli balonun olduğu gün Li'nin evine gitmeme rağmen, elindeki bütün bilgileri saklamıştı. O ve birlikte çalıştığı her kimse."

Demek başından beri Sam'le aynı araştırmayı yapıyorduk. Sam, ceza almamak için Li'nin hava perilerini kullanarak beni öldürmeye çalıştığını kanıtlamak istiyordu ve bu tehdidi Sam kadar net bir şekilde görememiş olsam da, ben de aynı şekilde karşı karşıya kalmıştım.

"Bütün bunları biliyorum." Yeniden dizlerimin üzerinde doğrularak parmaklıklara tutundum. "Sorun değil. Yalnızca seni nasıl dışarı çıkabileceğimi söyle."

Yüzünde umut dolu bir gülümseme belirdi. "Şimdi hemen—"

Ayak sesleri. Sam de, rüzgârdan yalnızca biraz daha fazla ses çıkaran bu adımları duymuş olmalıydı. Bana saklanmamı söyleyemeden, gök yeniden gürledi ve Sam'in gözleri kocaman açıldı. Görüş alanımın dışında olan Stef ve Orrin yüksek sesle küfürler ederek yaklaşıyorlardı.

"Git, Ana. Bir yere saklan ve gök gürlemeleri sona erene dek buraya gelme." Delicesine bir telaşla düşüncelerimi, duygularımı toparlamaya çalıştığımdan hemen harekete geçemediğim için, Sam haykırdı. "Kaç, Ana. Ejderhalar."

Ayaklarımın üzerine kalkarak düşünmeden kendimi bir yöne attım. Meuric, geleceklerini söylemişti. Tarih kitapları

da aynısını soylüyordu. Hatta bazen yüzlerce ejderhanın aynı anda saldırıya geçtiğini. Ortasında bir kapının olduğu beyaz bir duvara çarpana dek görmeyen gözlerle koştum. Titreyerek kapının tokmağını çevirdim, omzumum üzerinden arkama baktım –henüz peşimde kimse yoktu– ve kendimi karanlık, kısırtısız, ağır bir havanın çöktüğü bir yere attım.

İçerideki hava nabız gibi atıyordu.

Kulaklarımda gümbürdeyen zonklamayla arkama döndüm. Hayır, bu benim kalp atışım değildi. Duvarlar. Beyaz ışık geniş bir odayı aydınlatıyordu. Burası Konsey Binası değildi. Burası, tapınaktı.

İçimden geçen yeni bir panik dalgasıyla, kaçmak için kapıya doğru atıldım. Ejderhalarla karşı karşıya kalmayı tercih ederdim.

Ama kapı yok olmuştu.

26 İMKÂNSIZ

Avuçlarıma acı saplanana dek duvarlara vurup durdum. Sesim boğazımdan cam parçaları gibi zorlukla çıkana dek haykırdım. Ayaklarım uyuşana dek duvarları tekmeledim.

Kapı yok olmuştu. Ortada bir kapı yokken nasıl kaçabilirdim?

Yere devrilmemek için çabalarken bacaklarım titriyordu. On dakika öncesine dek, tapınağın asla bir kapısı ve birdenbire beliren kapının da ömrü uzun olmamıştı. Böyle bir şey olmamalıydı. Ansızın bir kapının ortaya çıkmasının ötesinde, bunu bulan tek kişi ben mi olacaktım? Hiç doğmamış olması gereken ben. Ciana olmam gereken ben.

Çok fazla imkânsız şey söz konusuydu.

Sonunda bunun işe yarayacağını –sakinleşeceğimi– umarak, “Sakinleş,” diye fısıldadım tekrar tekrar. “Nefes al.” İçeride hava öylesine ağırdı ki, içime kurumuş su çekiyormuş gibi hissediyordum. Başım, üzerime çöken ağırlık ve basınçla zonkluyordu. Düşüncelerim altüst olmuştu: buradan nasıl çıkacaktım, nasıl özgürlüğüme kavuşacaktım?

Duvardan uzaklaşmama rağmen nabız gibi atan havanın

başımın üzerindeki ağırlığı değişmedi. Bu, bütün vücudumu şehir duvarına bastırmak gibiydi. Ne Kalp'in, ne de beyaz duvarlı evlerin ya da Konsey Binası'nın içinde olmak böylesine bir etkiye neden oluyordu.

Ama burası, Kalp'in merkezi olan, kapısız tapınaktı. Havanın açık olduğu günlerde tapınağın gölgesi bir güneş saati gibi şehrin üzerinde asılı olurdu. Hatta binlerce yıl önce zamanı saptamak için tapınağı kullanırlarmış.

Tapınaktan nefret ediyordum. Onu gördüğüm ve *bana baktığını* hissettiğim ilk andan itibaren içgüdüsel bir nefret duymuştum ve bu nefret, şehir duvarının zonkladığını fark ettiğim anda daha da büyümüştü. Taşlar zonklamamalıydı.

İçeride hiç ses yoktu; genelde olanın aksine, kulaklarım bile çinlamıyordu. Sessizlikten, zonklamadan, ağırlıktan, ve ısının olmayışından nefret ettim. Ne soğuk ne de sıcaktı. Ama içerideki hava insana doğru da gelmiyordu. Bu... bu herhangi bir şeye benzemiyordu.

Duvarın önünde çömelip gözlerimi yumarak, bir şey olmasını bekledim. Kapının yeniden sihirli bir şekilde belirmesini. Bunu ilk başta denemiş olsam da, daha fazla bağırarak ve kendimi daha da riske sokmak istemiyordum; bir şey gelip beni yiyebilirdi. Ya da, daha kötüsü, dışarı ulaşmadan sesimin mermer gibi kalın hava tarafından yutulmasını istemiyordum.

İçimde bulunduğum odanın uzakta kalan beyaz duvarları da, tıpkı dışarıdan görüldüğü gibi, ürkütücü bir havada ışıldıyordu. Üzerlerinde hiç süsleme yoktu. Ne çizim, ne şiirler, ne de heykeller. Her yerin aydınlık olması nedeniyle hiç gölge de yoktu.

Yalnızca ben vardım.

Sam tapınak hakkında pek bir şey anlatmamıştı. Yalnızca boş olduğunu ve dış yüzeyinde, zamanında Deborl'un deşifre ettiği sözcükler olduğunu söylemişti. Tapınağın üzerinde, Ja-

nan adında, herkese ruhlarıyla birlikte sonsuz yaşam veren, hatta belki de insanları, ejderhalarla hava perileri ve benzeri mahlûkattan korumak için Kalp şehrini inşa etmiş bir varlıktan bahsediliyordu. Bunu nasıl yapacakları açıklanmamış ve Janan da hiçbir zaman kendinin olanı almak için ortaya çıkmamış olsa da, insanların Janan'a tapınması gerekiyordu.

"Janan?" Kapının belirip yok olduğu yere eldivenlerimden birini bırakıp, elimi Sam'in bıçağının üzerine koyarak duvar boyunca ilerlemeye başladım. Duvarın taşlarına gerekli olduğundan daha fazla dokunmamaya dikkat ediyordum.

On adım attıktan sonra, içimi rahatlatmak için dönüp eldivenimi bıraktığım yere baktım –kapı yeniden açılmadığı sürece bir şey ifade ettiğinden değil– ve eldivenin de yok olduğunu gördüm.

Ah. Düşük ihtimal de olsa, kaçmayı başarırsam çıplak olan elim epey üşüyecekti.

Eldivenin nereye kaybolmuş olabileceğini düşünmemek için buna –elimini üşüyeceğine– odaklandım. Ne eldivenimi neyin almış olabileceğini, ne Sam'i, ne ejderhaları, ne de öldürdüğüm takdirde ne olacağını düşünmek istiyordum.

O anda, biraz ileride, duvarlarla aynı renk olduğundan ve ışık yüzünden neredeyse saydammış gibi görünen bir kemer belirdi.

Bunun işe yarayabileceğini düşünüyor olsam, kemerin içinden geçerek nereye gittiğine bakabilirdim ama arkamı döndüğümde, eldivenimin halen kayıp olduğunu gördüm. Kapı nasıl bir anda belirip ortadan kaybolduysa, kemerin olduğu yerde kalıp kalmayacağına da güvenemiyordum.

Muhtemelen dışarıda daha da şiddetlenen ejderha sesleri tapınağın içine ulaşamıyordu. Duvarlar sesi olduğu gibi engelliyordu. Aslında dışarıda neler olup bittiğini anlamak isterdim.

Ejderhalar Kalp'i yakıp yıkarken Sam'in hücresinde güvende olduğunu ummaktan başka şansım yoktu.

Geldikleri son sefer, doğrudan, şu anda içinde olduğum tapınağa yönelmişlerdi. Dışarı çıkmanın bir yolunu bulamazsam ve ejderhalar da duvarı delerse—

Temkinliliği elden bırakıp kendimi kemerin içine attım. Kemere daldığım anda bir şeye takıldım ve omuzlarım kalçalarımından daha yüksekte kalacak şekilde, ellerimle dizlerimin üzerine düştüm.

Basamaklar.

Hiç gölge olmadığından, karşımda merdiven olduğunu fark edememiştim. Daimi beyazlık yüzünden ve her şey aynı mesafedeymiş gibi görünürken, önümde ne olduğunu anlamaya çalışmaktan gözlerim ağrıyordu.

Daha fazla dikkat göstererek, önümde alçalan basamakların genişliğini ve yüksekliğini tam olarak anlayana dek el yordamıyla ilerlemeye başladım.

Bu tuhaftı. Basamaklar yukarı çıktığından takıldığımı sanmıştım. Eğer aşağı iniyorlarsa, düşüp boynumu kırmam gerekirdi. Her halükarda, basamaklar aşağı iniyormuş gibiydi. Umutsuz bir halde tapınağın zonklamasını yok saymaya çalışarak, ellerimi taşın üzerinde kaydardım.

Ayağımı aşağıya kaydırmaya çalıştığımda, ayakucum taşa çarptı. Adrenalin yüzünden halen başım dönüyor olsa da, çömelerek basamakları yeniden hissetmek için kendimi zorladım. Ellerimi taşa sürdüğümde basamakların kesinlikle aşağı indiklerini anladım ama kalkıp basamakları inmeye çalıştığım anda, sanki yukarı çıkıyorlarmış gibi bir kez daha takıldım.

Yalancı basamaklar.

Güzel. Yukarı çıkmaya koyuldum; gözlerim her yerin aydınlık olmasına ve hiç gölge olmamasına alışmaya çalışmaktan

vazgeçmişti.

Basamakların bir sonu yokmuş gibiydi ve sürekli yön değişiminin yarattığı his değişmeden kaldı. Tırmandığımı hissettiğim her seferde ne zaman bakışlarım ayaklarıma kaysa, sanki iniyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Gösterdiğim çaba yüzünden baldırlarım yanıyordu. Kesinlikle yukarı çıkıyordum.

İki kere, dinlenip soluklanmak, ve aynı anda hem yakınlaşıyor hem uzaklaşıyormuş gibi görünen duvarların verdiği hislerle savaşmak için durdum. Duvarlara uzanmaya çalıştığımda, iki tarafımda da hiçbir şey olmadığını anlıyordum. Basamakların ne genişlikte olduğunu anlamak kolay değildi. Çömelip bir bacağımı uzattığımda duvara değmediğim gibi, aynısını diğer yönde de yapabiliyordum. Ama ben tırmandığımı düşünürken basamakların aşağı indiğini hissettiğimden hiçbir şeye güvenemezdim.

Merdivenlerin dibindeki —ya da tepesindeki— odada kalmıyordum. Burada ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama en azından odadayken, bu kadar kör ve kafası karışmış, bu boş tapınakta benden başka bir şey var mı diye tüm duyularımı açmış bir halde debelenmek zorunda kalmazdım. Ya sonsuza dek burada kapana kısılmışsam ne olacaktı? Tek başıma?

Kesinlikle dışarı bir çıkış olmalıydı.

En sonunda... bir yere ulaştım. Artık zemin düzdü ve bulunduğum uzun odanın bir tarafında ışık daha loştu. Böylelikle önümü görmek daha kolaylaşmasına rağmen, bu durum baş ağrımı geçirmedi. Ve ne göreceğimden emin olsam da, basamaklara bakmak için arkama döndüm. Yok olmuşlardı. Arımda bıraktığım herhangi bir şeyin olduğu yerde kalacağına güvenebileceğimi sanmıyordum.

Sam'in salonu kadar büyüklüğe sahip bu yeni odadan dışarı çıkan on beş karanlık kemer vardı. Karşı duvarda, yerde

kitaplar olduğunu fark ettim. Kitapların, sanki yeniymiş gibi parıldayan, koyu deri ciltleri vardı. Tapınağın içinde kendim ve boşluk dışında bir şey bulmanın heyecanıyla neredeyse kitaplara koşacaktım ama istediğim son şey, temkinli davranmadığım için çirkin bir ölümle karşı karşıya kalmaktı.

“Merhaba?” Hava ve duvarlar fısıltımı bastırmıştı. Ya tapınağın içinde, beyaz hiçliğin ortasında kapana kısılmış başkaları da varsa? diye geçirdim aklımdan.

Kulaklarımı açıp dinledim ama sesin yokluğundan başka hiçbir şey yoktu.

Dudağımı ısırarak, yavaş yavaş odayı kat etmeye başladım; her adımında ağırlığımı vermeden önce zemini yokluyordum. Merdiven beni düşürmemişti ama muhtemelen bunu düşünmüştü.

Tapınağın zonklaması sürüyordu. Düzenli, sabit bir uğultu. Bıçağımı kavradım. Bu silahın bir işe yarayacağını sanmasam da, gül ağacından pürüzsüz sapı güven duygusu veriyordu.

Odanın diğer ucunda ancak bir düzine kadar kitap duruyordu ama gözlerimin etrafa alışmasını sağlayan gölgelerin oluşması için yeterliydi bu. Elimi kararsızlıkla kan kırmızısı cilde sahip kitaplardan birinin üzerinde tuttuğumda, baş ağrımın azaldığını hissettim. Kitabın başlığı yoktu. İçinde ne olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Üzerinde zerre toz da yoktu.

Nefesimi tutarak, avcumu cildin üzerine koyup bekledim.

“Janan?” diye fısıldadım. “Orada mısın?”

Havadaki ritmik zonklama dışında bir cevap gelmedi.

Kitabı yığının üzerinden çekerken ellerim titriyordu. İnce olsa da epey ağır bir kitaptı bu. Bez sayfalar, deri cilt. Kitabı açtığımda gıcırdasa da, cilt sağlam durumdaydı. Belli belirsiz mürekkep kokusu burnumu gıdıkladı.

Tapınakta olmayan bir başka şeyi daha fark etmiştim: koku.

Kâğıdı burnuma bastırarak kokusunu içime çektim; önce-sinde yokluğunu fark etmediğim bu kadar basit bir şeyi duyumsayabildiğim için aptalcasına bir minnet hissetmişim. Ardından, etrafta bunu görececek kimse olmadığı halde utanarak, bir şeyler –cevaplar– bulabilmek umuduyla sayfaları karıştırmaya başladım.

Sanki yazar her yere mürekkep saçılın diye kalemimi sallayıp durmuş ya da bir sincap mürekkebe batmış pençelerini temizlemek için kâğıtlara sürmüş gibi, sayfalar boyunca siyah lekeler devam ediyordu. İşaretler, bildiğim kelimeler ya da müzik gibi soldan sağa ilerlemiyordu.

Bir başka kitabı elime aldım. Bunda da aynı anlamsız karalamalar, lekeler vardı. Kaç sayfa çevirirsem çevireyim işaretler herhangi bir anlam ifade etmedi.

Anlamam için bir şeylerin yerli yerine oturması gerektiğini bilip, bunun nasıl olacağını çıkaramamanın hissini çok iyi tanıyordum. On yaşımıdaydım. Li, Cris'in kitaplarından birini almış, üstünkörü bir şekilde sayfalarını karıştırmış, mürekkep lekelerini anlıyormuş gibi başını sallamış, ve en sonunda yazı-lanları çözerek lağım sistemini tamir etmişti.

Li yatağa gittikten sonra, gizlice kütüphaneye girmiş, okuduğu kitabı açmışım. Ama benim için bir anlamı yoktu içinde-kilerin. Yalnızca kâğıt üzerinde mürekkepten ibaretti.

Ama kitabı masaya koyup gözlerimi kısarak dikkatli bir şekilde bakmışım. Ve birden, çizgileri ve boşlukları oluşturan her şeyi görebilmişim.

Bütün harflerle kelimeleri çözmem için bir yıl daha gerek-mişti ama bir şekilde her şeyin yerli yerine oturacağını biliyordum. Bunun olacağına güveniyordum.

Bu kitaplarda da benzer bir güvene ihtiyacım vardı. Bunları

çözümlemek için tapınakta bir yıl geçirmek söz konusu olmazdı elbette. Ama odadan çıkan kemerlerden birine girmeden önce, işime yarayabilecek –mesela harita gibi– bir şeylere bakmak akıllıca bir fikirdi.

Kitapları incelemek için tam yere oturacakken, tapınağın zonklamaları kesildi. Tapınağın soluğu kesilmişti.

Tapınağın içerisinden mırıldanmalar geliyordu. Bu durum, havanın ağırlığını ya da tapınağın yeniden zonklamaya başlamasıyla geri dönen genel rahatsızlığı değiştirmemiş olsa da, içeri girdiğimden beri kendi sesim dışında duyduğum bu ilk sesler ürpermeme neden olmuştu.

Fısıltılar yükselmeye başladığında, sırt çantamı alarak birkaç kitabı kıyafetlerimin arasına soktum; bu odayı yeniden bulup bulamayacağımı söylemek güçtü. Ardından, sanki bunu yapmak seslerin nereden geldiğini anlamamı sağlayabilirmiş gibi, kafam yukarı kalkık bir şekilde sıvıştım. Oysa, ışık gibi, fısıltılar da aynı anda her yerden geliyormuş gibiydi.

Bağırarak, orada kimin olduğunu anlamak istiyordum. Ben daha ne yaptığımı fark etmemişken boğazımdan yükselen ke-limeler tam dışarı çıkmadan önce, dudaklarımı sımsıkı kapadım. Eğer bu Janan ise, eğer o gerçekse, buna hazırlanmak için en azından bir saniyem olsun istiyordum. O beni göremeden onu gözlemlemek muhtemelen imkân dâhilinde değildi ama burası imkânsız şeylerin yeri.

Olan şuydu; bu Janan kendisine tapınılmasını buyurmuş ve ortalıktan yok olmuştu. İnsanlara ruhlarını ve sonsuz yaşamı veren oysa bile, bunun sonrasında insanları terk edip, geri kalan her şeyi kendi başlarına çözmeleri, kendilerini ejderhalara, hava perilerine ve düzenli olarak Kalp'i yıkmaya uğraşan diğer yüzlerce mahlûkata karşı korumaları için yalnız bırakmıştı. Janan gerçekse bile, yaptığı tek şey ejderhalar vücutlarını etrafına

doladığında tapınağı korumaktan ibaretti.

Ve ejderhalar her seferinde doğrudan tapınağa gidiyorlarsa, Janan'dan gerçekten *nefret* ediyor olmalıydılar.

Fısıltılar yumuşak bir ton kazandı. Hatta bazıları ağlamaklı bir havadaydı.

Bunun aptalca bir şey olduğunun ve bu odaya bir daha asla dönemeyebileceğimin farkında olarak, bana en yakın olan kemeri seçtim. Ama içeride bir şeyler oluyorsa, belki dışarı çıkmanın bir yolu da olabilirdi.

Sanki ışık onlara işlemiyormuş gibi, kemerler az önce zifiri karanlıktı ama kemerden geçerek büyük bir salona girdiğimde ışık değişti. Karanlık yalnızca bir illüzyondur. Duvarlar petrol gibi kara ve kaygan bir görünüm taşısa da, ürkütücü bir ışıltıya da sahipti. Bu ışıltı tapınakla birlikte aynı anda zonkluyordu.

İçine girdiğim salon akıl almaz derecede uzun gibiydi; diğer ucundaki ışık toplu iğne başından farksızdı. Ama gözlerimi kırıştırdığımda, bir başka kemere girdim ve kör edici beyazlık yüzünden ellerimle gözlerimi kapamam gerekti.

Burası da az önceki salon kadar büyük ve aydınlık olsa da, aynı değildi. Salonun orta yerinde insanı kendine çeken inanılmaz bir delik yer alıyordu; bakışlarımın uzanabildiği kadar derinlere dek inen iç duvarları bembeyazdı. Deliğin ucuna çok fazla yaklaşmamaya dikkat ettim; birisi –Janan– arkamdan gelip beni aşağı itebilirdi. Ayrıca kitapların çantama eklediği ağırlık da daha dikkatli davranmamı gerektiriyordu.

Bir yatağın üzerinde yayılan çarşafın sesini andıran mırıltıları yeniden duydum. Ses halen, tıpkı tapınağın zonklamaları ve basınç gibi, aynı anda her yerden geliyordu.

Oda birdenbire dönmeye başladığında delikten uzaklaştım. Bir tarafımda bulanıklaşan görüntü yukarı çıkarken, diğer tarafta aşağı iniyordu. Tavan zemine doğru düşerken gölgelerin

oluşturduğu kocaman bir çember belirdi ve zemin de tavana doğru yükseldi. Salonun ortasındaki delik devasa bir örümcek gibi duvarları tırmanıyordu. Odanın altı üstüne gelmişti. Sanki acı çekiyorlarmış gibi duvarlardan homurtular, inlemeler yükseldi.

Ayaklarımı bastığım taş olduğu yerde kalmış gibiydi. Galiba. Bunu anlamak kolay değildi. Bütün bu değişim sona erdiğinde, kendimi dizlerimin üzerinde buldum; avuçlarımı öylesine sıkı bir şekilde gözlerime kapamıştım ki elmacık kemiklerim ağrıyordu.

Tapınağın zonklaması yeniden belli bir düzene girdi. Gözlerimi örtmüş olan parmaklarımın ardındaki ışık yeniden normal bir ton kazandığında, salonun tam anlamıyla baş aşağı dönmüş olduğunu gördüm. Kararsız bir şekilde ayağa kalktım ve delikten içeri bakmakla salondan kaçmak arasında bir karar vermeye çalıştım. Kemer halen duruyordu ve tavanda değil, zemindeydi. Şimdilik.

"İşte," diye fısıldadı tapınak. "Yeniruh."

Kıpırdamadım.

Benimle mi konuşuyordu? Bu, Janan mıydı? Boğazımda düğümlenen sayısız soru yüzünden zorlukla nefes alabiliyordum.

"Ne olduğumu biliyor musun?" Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda dilimi ısırđım. Tapınağın bana gerçeğı söyleyeceğine güvenemezdim. Kendimi kusmak üzereymiş gibi hissediyordum; burası oldukça tuhaftı ve gözlerimin önünde baş aşağı dönmüştü. Çok fazla boşluk vardı ve kitaplar hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama bilmem, öğrenmem gerekiyordu. Eğer benimle konuşan Janan ise, belki de en nihayetinde Ciana'ya ne olduğunu bana söyleyebilirdi. "Ben neden doğdum?"

"Hata." Bu kefime ter gibi taşların arasından süzüldü. "Sen hiçbir sonucu olmayan bir hatasın."

İçeride ısının yokluğu değişmemiş olsa da, ürpererek, kollarımla kendimi sarmaladım. Her zaman bir hata olduğumu düşünmüştüm. Her zaman bana bir önemimin olmadığı...

"Ana?" Janan değildi bu. Bu ikinci, daha yüksek perdeden gelen ses gerçek bir insana aitti.

Topuklarımın üzerinde dönüp arkama baktığımda, kapkaranlık kemerin ucunda bir oğlanın dikildiğini gördüm. Kısa kahverengi saçlar, ince yanaklar, ve binlerce yıllık deneyim taşıyan gözler. Yalnızca on beş yaşında görünüyordu.

"Meuric."

Konsej Sözcüsü kaşlarını çatmış bir ifadeyle kemerin girişinde duruyordu. "Burada ne yapıyorsun?" Ağır, temkinli adımlarla bana yaklaşmaya başladı.

Geriledim.

"Çok yaklaşma." Bakışları tavandaki deliğe kaydı. "İçine düşmek istemezsin."

Doğruydu. Aşağı iniyormuş gibi görünen basamaklar aslında yukarı çıktığından, tepedeki delik de aslında aşağı doğru iniyordu. Ayaklarımı yere sabitleyip Meuric'e sert bir bakış attım. "Burada ne yapıyorsun?" Kalbim öylesine sert bir şekilde kaburgalarımın çarpıyordu ki kemiklerin kırılmasını bekliyordum. "Dışarıda neler oluyor?"

"Buraya koştüğünü gördüm. Yardım etmek için geldim."

Bu pek olası değildi. Tapınakta zaman farklı bir şekilde akıyorsa, en azından bir saattir buradaydım.

Sanki vahşi bir hayvanmışım gibi temkinli bir şekilde bana yaklaşmayı sürdürdü. Aslında ben de kendimi vahşi bir hayvan gibi hissediyordum; bacaklarım beni buradan uzaklaştırmak için can atarken, olduğum yerde durup içimde akan adrenalin-

le mücadele ettim. Başını iki yana salladı, sesini yumuşak ve sakın bir tonda tuttu. "Dışarıda tam bir kaos hüküm sürüyor. Ejderhalar ve hava perileri. Sen ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra geldiler."

Ejderhalar ve hava perileri mi? Ellerim kötü hatıralarla karıncalandı.

"Bu daha önce hiç olmamıştı. Asla birlikte saldırıya geçmemişlerdi." Bakışlarını bir an olsun benden ayırmadan, tam önümde durdu. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Düşmeden daha ne kadar gerileyebilirdim? Bunu anlamamın bir yolu yoktu.

"Ana." Sanki bu bir şeyi değiştirebilirmiş gibi nazik bir ses tonuna dönmüştü. Tapınağın duvarları zonklamaya devam ediyordu. Hava halen sesleri boğuyordu. Ağzımızdan çıkan her sözcük düzdü, zorlukla duyulabiliyordu. Yankılanan tek ses – belki de– Janan'a aitti. "Li'yle evde olmalıydın. Orada güvende olurdu. Ejderha asidi duvarları aşamaz."

Pazar alanındaki saldırıda gördüğüm gibi. Bu, Janan'ın işi miydi acaba?

"Peki ya hava perileri?" Ellerimin sırtlarını kaşıdım. İyileşme sürecinde yanıklar deli gibi kaşınıyordu; derimin altında bir şey sürünüyormuş gibi hissedip kaşınmaya başladığım zamanlarda Sam bunu yapmamam için ellerimi sonsuza dek bağlamakla tehdit ederdi.

"Hava perileri..." Meuric'in gözleri yeniden tepemizdeki deliğe kaydı. "Taşın içinden geçemezler."

Ama bu, kapıları ya da pencereleri kullanamayacakları anlamına gelmiyordu. Söz konusu olan hava perileriye, Li'nin evi pazar alanından daha güvenli değildi.

"Neden evde değilsin?" diye sordu bir kez daha.

Onunla delik arasında kapana kısılmamak için duvara

doğru kaymaya başladım. Konuştuğumda sesim titriyordu. "Ejderhaların güremelerini duyduğumda kaçtım." Bir bakıma doğruduydu. "Ama kaçarken nereye gittiğimi şaşırdım. Çok korkmuştum. Birden önümde bir kapı belirdi ve ben de kendimi içeri attım. Ama Konsey Binası'nın bu kısmını hiç görmemiş-tim."

Söylediklerimin üzerine beni yeniden değerlendirirken yüzündeki ifade belli belirsiz değişmişti. Neyse ki budalanın teki olduğuma kanaat getirmiş gibi görünüyordu.

Hem Sözcü hem de deliği net bir şekilde görebildiğim bir noktaya geldiğimde, durdum ve sesimi alçaltarak, "Yoksa tapınakta mıyız?" diye sordum.

Gözlerini kısıtı –herhalde aşırı ölçüde dramatik bir tavır içindeydim– ama aynı zamanda, kısa bir baş sallamasıyla beni onayladı. "Evet, karşında açılan kapı tapınağa giriyordu."

"İçeri girişin olmadığını sanıyordum." Deliğe bir bakış attım. Çok korkmuş olduğumu düşündüğü takdirde beni hafife alması muhtemeldi. Gene de, bu kadar panik içindeyken yakalanmış olmak yeterince utanç vericiydi benim için. "Neden her şey baş aşağı?"

"Bilmiyorum."

İçinde bulunduğumuz oda derimin karıncalanmasına neden olsa da, ne yöne gitmem gerektiğini çıkaramıyordum. Göz ucuyla, diğer kemerlerin bir belirip bir kaybolduğunu görebiliyordum. Aralarından biri özgürlüğe açılan kapı olabiliirdi ama beni çok daha kötü bir yere götürecek olmaları daha olasıydı. "Sen buraya gelmeden, bir ses duydum." Ellerimi kalbimin üzerine bastırdım. "Bu, Janan mıydı?"

Meuric dudaklarını sıkı. "Evet."

Gözlerimi onun üzerinde tutarken, bir yandan da odanın geri kalanını taramaya çalışıyordum. Delik ve bir belirip bir

kaybolan karanlık kemerler dışında hiçbir şey yoktu. "Benim bir hata olduğumu söyledi. Bununla, aslında hiç doğmamam gerektiğini demek istemiş olabilir mi sence?"

Sözcü bir şey söylemedi.

"Ciana'ya olanları biliyorum. Frase'in Li'ye, Ciana'nın bir daha geri dönmediğini söylediğini duymuştum. Kalp'in yarısı benim onun yerini aldığını düşünüyor. Benden nefret etmelerinin nedeni de bu."

Meuric yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Ana. Sorularına cevap verebilmeyi isterdim. Ama bilmiyorum. Sen doğduğunda ben de diğer herkes gibi şaşkınlığa düşmüştüm. Sana söyleyebileceğim tek şey, tapınağın dış yüzeyinde yazanların doğru olduğu: bize hayatlarımızı Janan verdi. Bütün hayatlarımızı. Belki Ciana'nın geri dönmemesi yanlış giden bir şeylerle ilgili ama Dossam senin bir lütuf olduğuna inanıyor. Bundan güç alabilirsin."

Sam. Dışarıda ejderhalar ve hava perileriyle karşı karşıya kalmış Sam'i düşünmek istemiyordum. Beni Sam'den koparıp alanın kendisi olduğunu Meuric'e ne kadar çok hatırlatmak istesem de, en iyisi sorular sormaya devam etmemdi. Gerçekten de Sam'in bana olan inancından güç alabilirdim. "Ama herkese hayat vermiş olan Janan, benim bir hata olduğumu söyledi. O nasıl olur da hata yapar?"

Yüzündeki ifade fırtına bulutları kadar karanlıktı. Ben zorlamaya devam ettikçe –eğer bir şey yapacaksa– ne yapabileceğine dair bir fikrim yoktu ama Meuric'in, tapınak hakkında söylediğinden çok daha fazlasını bildiğine Sam'in piyanosu üzerine bahse girerdim. Yapmam gereken yalnızca doğru soruları bulmaktı.

"Peşinde olduğun nedir?" diye sordu. "Sana bir hata olduğunun söylenmesi mi? Ya da sana bir hata olmadığını söylemem

herhangi bir şeyi değiştirir mi? Janan'a inandığımı biliyorsun ve burası onun tapınağı. O, tapınağın kendisi. Çok fazla konuşmaz ama asla yalan da söylemez. Eğer sana bir hata olduğunu söylediyse, o zaman öylesin demektir. Nereden geldiğini bilmiyorum ama *Janan'ın* seninle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Aradığın cevaplar burada değil."

Meuric'in sözleri suratıma yumruk gibi inmişti. Yalnızca başımı sallayabildim. Aradığım cevap kesinlikle bu değildi ama sırf duygularım incinmesin diye birisinin yalan söylemesinden endişe etmemem gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

Gerçekten de, tek istediğim ne olduğunu öğrenmekti. Ne olduğumu ya da olmadığımı değiştiremezdim. Bakışlarımı düşürdüm. "Dışarı nasıl çıkıldığını biliyor musun? Sam'i bulmak istiyorum."

"Evet, bunu yapabiliriz." Elini ceketinin cebine sürdüğünde, bunu öylesine hızlı bir şekilde yapmıştı ki, bu hareketini görmemi istemediğini anladım. Beyaz tenimin üzerindeki siyah elbisemin kollarıyla ilgileniyormuş gibi göründüm. "Gel benimle."

Çok kolay olmuştu. Dahası, tapınak hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaktan da vazgeçmişti. Bunun tek anlamı, beni gitmek istemeyeceğim bir yere götürmek istemesi olabilirdi.

"Tamam." Kıyafetlerimi ve çaldığım kitaplarla oldukça ağırlaşmış sırt çantamı düzelтті. "Evet, burada daha fazla kalmam gerek. Hiçbir şey göremediğin gibi, hiçbir şey de göründüğü gibi değil." Uzun adımlarla ona doğru giderek tam kolunun uzanma mesafesinde durdum. Meuric, baş aşağı duran delikle aramda kalmıştı.

"Rahatsız edici, değil mi?"

Tereddüt ettim. Umutsuz bir halde, Sam'in dediği kadar ce-

sur olduğumu dilemekten başka şansım yoktu.

Ben bir şey yapamadan, Meuric bende *bir şey* –belki duruşum, belki de hızlanan nefesim– fark etti ve, "Düzgün davranırsan daha kolay olur," dedi.

"Ne daha kolay olacak?"

"Burada kaybolman. Ne acıkacak ne de susayacaksın. Asla yorulmayacaksın. Janan seni istemiyor ve ben de seni öldürmeyeceğim. Ama Kalp'te çok fazla soruna neden oluyorsun. Çok fazla soru soruyorsun. Seni Li'ye geri verdiğimde bundan vazgeçeceğini düşünmüştüm. Senin için istediğim bu değildi aslında."

"Sam sana izin–"

"Sam senin öldüğünü düşünecek. Ejderha ya da hava perisi saldırılarında birçok ceset asla bulunamaz. Üzülecektir üzülmesine ama zamanla atlatır. O da ölmediği takdirde tabii. Ama ölse bile, Ruhlar Gecesi'nden önce doğması çok zor."

"O zaman ne olacak?" Ruhlar Yılı'nın bahar ekinoksundaki Ruhlar Gecesi'ne daha bir yıldan fazla vardı.

Dişlerini göstererek güldü. "Endişe duymanı gerektirecek bir şey değil."

Yerimden kıpırdamadım.

"Doğum asla hoş bir şey değildir, Ana. Acı vericidir. Güven bana, burada çok daha mutlu olacaksın." Sanki Konsey Binası'ndaki büyük konser salonundaymışız gibi elleriyle etrafı gösterdi; benim tek gördüğüm soğuk, merhametsiz bir beyazlıktı. "Ve sonsuza dek yaşayacaksın. Senin de istediğin bu değil miydi?"

"Ben eve gitmek istiyorum. İnsanların bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istemiyorum. İlerleme raporları sanki hayatımdaki en önemh şeylermiş gibi davranmalarını da. Ve herkesi yeniruhlarla değiştirmek gibi korkunç bir planım var-

mış gibi düşünmelerini de. Böyle bir planım yok. Bir nedenden dolayı bana bir hayat şansı verildi ve ben de bu hayatı elimden gelen en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.”

Meuric yalnızca başını iki yana salladı. “Sen gerçekten de neden olduğun belaların farkında değilsin.” Bana yaklaştı, gözleri üzerimdeydi. Tam olarak aynı boyda olduğumuzdan, ikimizin de yukarı ya da aşağı doğru bakması gerekmiyordu. Ama gene de benden çok büyük görünüyordu. “Anlıyorum,” dedi. “Gençsin. Dünya senin etrafında dönüyor. Ya da, baban gibi, sen de diğerlerini düşünme yetisine sahip değilsin. O da sürekli sorular soruyor, insanların neden öldükten sonra geri geldiklerini anlamaya çalışıyordu.”

“Merak bir suç değil ki.”

“Soruların hayatımı zorlaştırıyor.”

“Dediğin gibi, o kadar benmerkezciyim ki umurumda bile değil.” Deliğe bir bakış attım ama mesafeyi hesaplayamadım; her yerden gelen ışık derinliği algılamayı imkânsız hale getiriyordu. “Seninle gelmemeye karar verdim. Yolumu kendim bulurum.”

“O halde asla dışarı çıkamazsın.”

Hayır, neye ihtiyacım olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim vardı. Ya da, en azından, bunu nerede bulabileceğime dair. Bir anda Meuric’in üzerine atıldım; sırt çantamın ağırlığı bu hamlemi olması gerektiğinden daha tuhaf göstermişti.

Benden kolaylıkla kurtulacak kadar genç ve hızlı olmasına rağmen, belki de bir şeyi unutmuştu. Sürekli vücut değiştirmek bir noktadan sonra kafa karıştırıcı bir hal alabilirdi. Yere devrilerek beni de kendisiyle birlikte çekti; tırnakları elbisemin kollarına geçmişti. “Sen ne yapıyorsun?” Ayağa kalkarak beni de yukarı kaldırdı; kendi boyutlarına göre oldukça güçlüydü.

Her ne varsa onu almak için cebine daldım.

Homurdanarak, beni fırlatmak için omuzlarımdan yakaladı ama cebinin kumaşını –içindekileri değil– yakaladığımdan, benimle birlikte düştü. Bir şekilde avantaj kazanmak için ona bir dirsek indirsem de, hem benden daha güçlüydü hem de dirsekleri daha sivriydi.

İkimiz de bir yandan cebine ulaşmaya bir yandan da delikten uzak durmaya çalışarak boğuşmaya başladık. Deliğe iyice yaklaştığımızda, beni altına doğru itti ama kendimi son anda kenara atmayı başardım.

Omzumun yere çarpmasıyla acı bütün koluma yayıldı. Deliğin ağzının tam altında olan ayağım, yerçekimi tersine dönmüş gibi, havada asılı kalmıştı. Sanki deliğin içinden yukarı çekmeye çalışıyormuşum gibi, ağırlaşmış olan ayağımı kurtardım ve Meuric üzerime atılırken güçlkle kaçtım.

Acı içindeki omzuma bir darbe indirdiğinde, koluma, parmaklarıma dek uzanan bir uyuşukluk dalgası yayıldı. Boşta kalan elimle Sam’in bıçağını çektim ve nereye isabet edeceğini umursamadan sallamaya başladım.

Etin ezilişini ve bir şeylerin dışarı fırladığını hissettim.

Gözünden fışkıran kan yüzünden aşağı akıyordu.

Ben bıçağımı geri çekip, kan ve tuzun metalik kokusuyla öğürürken, Meuric’in yüzündeki ifade önce şoka, ardından donuk bir hiçliğe kaydı. Gençlik dolu yüzüne bakmamaya çalışarak, cebinden ince, SED boyutunda bir cihaz çıkardım. Gümüşten yapılmıştı. Diğer cepleri boş olduğundan, beni dışarı çıkaracak şey bu olmalıydı.

Meuric inleyerek paramparça olmuş gözünü kavradı. Hala nasıl hayatta olabildiğini anlayamıyordum ama bıçak çok uzun olmadığından, belki de beynine ulaşacak kadar derine inememişim. Midemde kaynayan asitle, bıçağımı ceketine silerek temizledim ve ona bir tekme atıp deliğin altına yolladım. Sanki

aşağı düşmüş gibi hızlı bir şekilde yukarı, deliğin ağzına doğru çekilerek yok oldu.

Başım dönüyor, kusmam gerekiyordu.

Onu öldürmüştüm.

Yeniden doğduğunda, bütün hayatını beni öldürmeye adanacaktı. Ne yaptığımı Konsey'e de söyleyebilirdi. O geri dönmekten cebinde bulduğum şeyi gösterebilir, neler olduğunu anlatabilirdim ama bana inanmaları pek olası değildi. Ben bir ruhsuzdum.

Ezilmiş omzumun acısıyla, yerde güçlkle doğruldum ve cihazı inceledim. Her yerden gelen ışığın altında gümüşümsü bir ışıltısı ve metal yüzeyine işlenmiş beş resim vardı. Bir yatay çizgi, bir dikey çizgi, bir kare, bir daire ve bir de elmas. Bu şekillerin hiçbirisi kapı gibi görünmüyordu ve bunlardan herhangi birine dokunarak bir şeyi devreye sokup sokamayacağımı da bilemiyordum. Bunlar tuş değildi.

Bir an için, korkunç bir hata yaptığımdan korktum –yoksa onu öldürmemeli miydim?– ama karşımdaki Meuric'di. Buraya hazırlıksız gelmiş olamazdı. Hatta belki de, benden kurtulmak için ilk başta kapının ortaya çıkmasını sağlayan kendisiydi. Ceplerinde başka bir şey olmadığından, bu cihazı devreye sokacak her neyse elimde olmalıydı.

Ya da öyle değildi. Ya bu cihaz –şehirden kimin kim olduğunu gösteren ruh tarayıcıları gibi– yalnızca Meuric'in ruhuna bağlı olan bir şeyse ne olacaktı?

Belki etraftadır ve bana yardım etmek ister diye, "Janan?" diye fısıldadım. Aldığım karşılık yalnızca tapınağın zonklaması oldu.

İstediğim son şey kendimi buraya kilitlemekti ama zaten kapana kısılmış değil miydim? Şansımı denemek zorundaydım ve dışarı çıkmayı ummaktan başka bir şey yapamazdım. Dışarı

çıkabilirsem, belki bu cihazı nasıl kullanabileceğimi gösteren talimatları bulmak için Meuric'in evini talan edebilirdim.

İlk resim, yatay çizgiydi. Resme dokundum.

Hiçbir şey olmadı.

Dikey çizgiyle kareye dokunduğumda da bir şey olmadı. Belki de başka bir şey yapmam gerekiyordu. "Ama ne?" Öfkelenmiş bir halde, cihazı sıkarak, delikten içeri atmaya düşündüm.

O anda, cihazın içinde bir şey kaydı. Yumuşak bir çentik sesiyle, resimler dönmeye başladı ve sanki cihazın bir yarısı boşmuş gibi, metal yüzey kendi üzerine kapandı.

Ne yaptığımı dair bir fikrim yoktu ama kafamı kaldırıp baktığım anda, duvar parıldayarak inledi. Odanın baş aşağı oluşu gibi sersemletici bir şekilde, beyaz taş üzerinde gri bir bulanıklık belirerek, kapı boyutlarında bir deliğe dönüşene dek genişlemeyi sürdürdü. Deliğin ötesinde hiçbir şey göremiyordum.

Olduğum yerde kalabilir ya da esrarengiz kapıdan geçebilirdim? Sarsıntılı bir nefesle ayağa kalktım. Ben daha aramızdaki mesafeyi yarılamaadan, kapının kenarları titreşerek beyazlaştı.

Bütün vücudum acı içindeydi ve kolumu her oynatışında omzum alev alev yanıyordu. Kapanmadan hızla kapıya doğru koştum. Az önce cihaza her ne yaptıysam bunu tekrarlamak zorundaydım.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda yüzüme buz gibi bir rüzgâr çarparken, sulu sepken yağın kar görüşümü engelledi. İlk içgüdüm tapınaktan mümkün olduğunca uzağa koşmaktı ama –sallandım ve sırt çantamı, az önce kapının olduğu yerde beliren düz duvara dayadım– tapınaktan dışarı çıktığım yer, zeminden çok yüksekte kalan bir çıkıntıydı. Hava bu kadar kötü olmasa, bulunduğum yerden her şeyi görebilirdim. Sulu

kar yağdığı için hiç bu kadar minnet duymamıştım.

Dikkatli bir şekilde sırt çantamı çıkardım. Kapı cihazı ve bıçağım ceketimin cebinde olduğundan, bir an için çantayı bırakmayı düşündüm ama tapınaktan aldığım kitapların yanı sıra, Sam'in şarkısından geriye kalan yanık sayfalar da içindeydi. Gerekirse çantayı aşağı atardım ama şimdilik önümde tuttum. Çantayla birlikte dengede durmak zor olacaktı ama bir şekilde becerecektim.

Tam kendimi toparlayıp gidecek bir yön bulmak için bakırken, gri gökyüzünde karanlık bir şekil belirdi. Uzun, yılan gibi bir gövdesi, devasa kara kanatları vardı.

Bir ejderha.

28
ÖFRE

www.mobildepo.com

Görünmez olmaya çalışarak sırtımı duvara bastırdıkça, tapınak zonklamaya devam etti. İçinden geçtiğim kapı yok olmuştu ve Sam'in ejderha asitini anlattığı anı hatırlamaktan kendimi alıkoyamıyordum. Yandığımı, kaşındığımı, kemiklerimi görene dek cildimin haşlandığını hayal edebiliyordum. Ölmek istemiyordum. Ne tapınağın içinde, ne düşerek, ne de ejderhalar tarafından öldürülerek.

Bir an için başka bir kapı açmayı aklımdan geçirsem de, bu kapının içinde karşıma neyin çıkacağını veya yeni bir kapı yaratmak için zemine inip inemeyeceğimi bilmiyordum. Böyle bir riske giremezdim.

Görünmezliğe dair düşüncelerle, iki avcumu sıcak taşın üzerine koyduktan sonra, baş dönmesi ve yaşadığım dehşetten kurtulup kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ejderhanın açılmış kanatları tapınağın tuhaf ışığında parıltıyordu.

Doğru. Sıcak taşlar. Taşların sıcaklığı buz yüzünden kaymamı engellerdi ama diğer taraftan, eriyen buzların suyu da halen tehlike içeriyordu. Bulunduğum, yalnızca bir ayak genişliğindeki çıkıntı, dengemi sağlamam için bana pek bir alan tanımlıyordu.

yyelda

Tapınağa yaklaşırken ejderha pençelerini açtı. Ama kolum kadar uzun dişleriyle beni parçalamadan hemen önce, yerden gelen mavi ışınlar yaratığın ağzının tepesini uçurdu. Ejderha haykırarak havada döndü ve kendisine ateş açılan yöne doğru dalışa geçti. Kanatlarının yarattığı rüzgâr beni neredeyse çıkıntıdan uçuruyordu ama bunu yapmak pazar alanına çakılmamı engelleyebilirmiş gibi topuklarımı bastırıp çenemi sıktım.

Sol tarafımda kalan Konsey Binası'nın çatısı çok uzakta değildi –bunun anlamı, kuzeye, ejderhaların geldiği yöne baktığımdı– ve binanın çatısı, mahsur kalmak için daha güvenli bir yere benziyordu. Hala en azından bir kat yükseklikten atlamam gerekecekti ve dahası, dengede durmaya çalıştığım çıkıntının oraya kadar gidip gitmediğini anlamamın bir yolu da yoktu. Ama burada kalmaktan daha iyiydi.

Yavaş yavaş çatıya doğru ilerledim. Önümü tapınağın ısıltısı sayesinde görüyor olsam da, kol mesafesinden daha uzakta kalan her şey sulu kar ve esrarengiz ışıklar yüzünden puslu bir hava taşıyordu. Ve tapınağın sıcak taşlarına rağmen, yüzüm ve parmaklarım hissizleşmişti. Sırt çantam rahatsızlık verecek şekilde sallanıyor, omzuma yakıcı bir acının saplanması neden oluyordu. Omzumda bir şeyler yerinden fırlamış ya da kırılmış olabilirdi.

Havadan dalışa geçen ejderhalar sokaklara yöneldi. Yüzlerce ejderha, çığlıklarla, haykırışlarla dünyayı sallıyordu. Yaratıkları kakofoni, insanların çığlıklarını bastırıyordu. Onlar da asla benim çığlıklarımı duyamayacaktı.

Tapınağın taş yüzeyini sıkı bir şekilde kavrayıp, daha hızlı bir şekilde ilerlemeye koyuldum.

Bu bir hataydı. Topuklarımdan biri çıkıntıyı kaplayan suda kayarak, bir salise için beni havada asılı bıraktı ve bunu diğer ayağım izledi. Telaşla, olanca ağırlığımı arkaya verirken, bunu dengemi

daha da bozup düşmeme yetecek kadar yapmadığımı umut etmekten başka şansım yoktu. Kuyruk kemiğim taşa sert bir şekilde çarparak, omurgam boyunca ilerleyen şok dalgaları yolladı.

Bacaklarım çıkıntının ucundan sallanıyordu. Uyluklarımın hizasındaki taş, hareket etmemem için ne kadar yer olduğunu net olarak ortaya çıkarmıştı. Yeniden ayağa kalkmaya çalışmak ölümüne neden olabileceğinden, ellerimi çıkıntıya dayayıp bu şekilde kaldım. Pantolonumun paçalarından su damlıyor; bacaklarımdan ve karnımdan soğuk ürpertiler geçiyordu.

Tepemde kalan bir yerde ejderhalardan birinin vücudunu dolamasıyla birlikte tapınak sarsıldı. Bakmadım. Pazar alanında gördüklerim bir şeyin göstergesiye, ejderhanın pençeleri tapınağın taşları üzerinde çizige bile neden olamazdı.

Meuric hava perilerinin de olduğunu söylemişti. Kör edici ışıklar ve sulu sepken yüzünden onları göremiyordum ama oralarda bir yerlerde olduklarından şüphem yoktu. Hava perileri gölge ve hava yaratıklarıydı; bu, uçabildikleri anlamına da geliyor muydu acaba?

Düşmeden, yavaş yavaş çıkıntının üzerinde kenara kaymaya odaklandım; aşağı bakmamak için direniyordum. Tam üzerine geldiğimde Konsey Binası'nı görebilirdim. Önce çatı. Sonra zemin.

Şehrin kuzey yarısının görüntüsü yeterince korkutucuydu; buna bir de baş dönmesini eklemenin âlemi yoktu.

Uzaklık ve sisli ışıklar yüzünden onları göremiyordum ama topların ateşlenmesi havanın titremesine, ejderhaların çığlıklar atmasına neden oldu. Gökyüzünde süzülen karanlık şekillerin peşinden lazer ışınları geliyordu. Şehir duvarlarında, Konsey Binası'nın duvarlarında ve ana bulvarlar boyunca ışıklar parıldadı. Sulu sepken, bulutlar ve şehrin üzerine çöken karanlık olmasa Kalp gün gibi aydınlık olurdu.

Sonunda, çıkıntının altında beyaz, geniş bir alan belirdi. Halen ne kadar yüksekte bir düşüş olacağını çıkarmak kolay değildi. Çok uzaktı. Atladığım takdirde bacaklarımla kollarımdaki bütün kemikler kırılırdı. Anlayabildiğim kadarıyla, altımdaki tapınak duvarı dümdüz zemine dek indiğinden, bir çıkıntıdan diğerine atlayarak aşağı inmek gibi bir şansım da yoktu.

Çığlıklarla tapınağa geçirilen pençelerin sesini duydum. Bakışlarımı yukarı çevirdiğimde, tepemdeki ejderhanın salladığı kuyruğunu son anda görüp başımı eğdim. Ejderhalardan biri tapınağa tutunabilmek için bütün gücüyle taşlara vuruyordu. Kaydı ve kuyruğunu kamçı gibi sallayarak yeniden tırmanmayı denedi. Kuyruğun ucu çok yakınımda sallanıyordu.

Kuyruğu kavradım ve sıçradım.

Dehşet dolu çığlıklar atarak, ejderhanın kuyruğuna doladığım bacaklarımı bütün gücümle sıktım. Karnımın üzerindeki çanta sağlam bir şekilde tutunmamı zorlaştırıyordu ama başımı aşağı eğip bakmamak için elimden geleni yaptım. Ejderha kuyruğunu olanca şiddetiyle sallıyor, beni bir yukarı bir aşağı fırlatıyor, taşa çarpmadan önce son anda duruyor ve kuyruğunu diğer yöne sallıyordu.

Kötü bir fikirdi bu. Çok kötü bir fikir.

Tutunduğum kuyruk Konsey Binası'nın çatısına yaklaştığı anda, kendimi bıraktım.

Önce sırtım çarptı. Ciğerlerimdeki bütün hava dışarı boşaldı. Soluksuz kalmış, öksürüklere boğulmuştum. Yüz üstü dönerek kendi üzerime kusmaktan son anda kurtuldum. Ardından, damağımdaki asit tadı yok olana dek tükürdüm.

Tepemde, halen tapınak duvarıyla boğuşan ejderhamın açılmış kanatları lazer ışınlarına hedef olmuştu. Ejderha kulakları sağır eden son bir kükreyişle düşmeye başladı ve üzerine kapaklandığı Konsey Binası'nın şiddetle sarsılmasına neden oldu.

Binanın çatısından aşağı sarkmış bir halde kaldı.

Ejderha ölürken de bana aşağı inmem için yardımcı olmayı ihmal etmemişti.

Çantamı yeniden sırtıma astım. Omzum halen sızlıyor olsa da, keskin acı dinmişti. Omzumda oynayan her neyse, çatıya düştüğümde yeniden yerine oturmuş olmalıydı.

Artık ejderhaya üç sebepten minnettar olduğumu düşünerek, kuyruğuyla arka bacaklarının aşağı sarkmış olduğu çatının güney tarafına yürüdüm hızlı bir şekilde. Gövdesinin, uzuvlarının ya da kuyruğunun zemine dek inip inmediğini göremiyordum. Her halükarda, cesedi aşağı kayıp düşmeden acele etmeliydim. Buzlar her yerin kayganlaşmasına neden olmuştu; yaratık orada uzun süre asılı kalmazdı.

İki kere kaydım ve kendimi toparlamaya çalışırken avuçlarım sıyrıldı ama ejderhanın gövdesi titremeye başlarken arka bacaklarına ulaşmıştım. Ölmüş olduğunu umarak, önce pençeleriyle bacağına, ardından sırtının yan tarafına tırmandım. Gövdesini kaplayan pullar keskin ve soğuktu, sulu karla ıslanmıştı. Ama temelde –tundraya uyum sağlamış devasa bir türü olsa da– bu yaratık soğukkanlı bir kertenkeleydi; bu yüzden pullarının soğuk olması normal sayılırdı. Belki.

Sırtına çıkarak, binanın ucuna ulaşmak için pulları merdiven gibi kullandım. Ellerim donmuştu ve acı içindeydi ama ne olursa olsun durmadım.

Yarı yola ulaşmış, açılmış kanatlarına yaklaşıırken, ejderhanın vücudu şiddetle sarsıldı. Birdenbire her şey kaydı. Daha sıkı tutunmaya çalışsam da, vücut yeniden sabitlenmediğinden, kanatlardan birinin üzerine sıçradım ve geri kalan yolu kayarak tamamlamaya karar verdim. İnce, pürüzsüz pulların altındaki kemiklerin üzerinde sendeleyip tökezleyerek aşağı doğru kayıyordum.

Büyük bir hızla aşağı inerken rüzgâr yüzüme, kollarıma çarpıyordu. En sonunda zemini kaplayan taşların üzerine yayılmış kanatların ucunda eğim normale döndü. Kendi momentumum beni zemine fırlatırken, aynı anda ölü ejderhanın gövdesi de yere çakıldı.

Önümden koşarak geçen biri dik dik bakıp küfrü bastı ve bana bir lazer silahı fırlatıp kuzeye doğru koşmaya devam etti. Ellerim silahı yakalayamayacağım kadar üşümüş, katılaştı ama tam yere düşmeden kaptım ve Sam'in hücresinin penceresine göre nerede bulunduğumu anlamaya çalıştım. Çok uzakta değildim. Ejderhanın cesedinin üzerinden atlardım. Binayla yaratık, rüzgâr ve gürültüden korunan dar bir geçit oluşturmuştu.

Hapishane penceresini kolaylıkla bulduğumda, camı kapatmamış olduklarını gördüm. "Sam?" Dizlerimin üstünde eğilip loş odaya baktım.

Boştu.

Topuklarımın üzerine çöküp, alnımı demir parmaklıklara dayadım ve ne olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Sam'in kaçmış olması muhtemeldi ama veri konsolunu kullanmayı bile zorlukla hatırlayabilen birinden bahsediyorduk. Ruh tarayıcılarını devre dışı bırakmak Sam'in yapabileceğinin ötesinde kalıyordu. Orrin içeride olabilirdi ama o da Sam kadar umutsuz bir vakaydı. Belki bunu Stef becerebilirdi ama bunun için bazı aletlere ihtiyacı vardı.

Diğer bir olasılık da, Li'nin kaçtığını fark etmesi ve beni burada bulacağını düşünmesiydi. Bu durumda Sam'i gözünü kırpmadan öldürmüş olabilirdi.

Bunu yaptıysa, Sam'in öcünü alırdım. Ve Li dünyaya geri geldiğinde, tıpkı Meuric gibi, hayatı boyunca –hatta tüm hayatları boyunca– peşime düşerdi. Ama en azından o da Sam'in yaşadığı ruh parçalayıcı acıyı çekmiş olurdu.

Midem kalktı. Birilerini öldürmek konusunda ne zaman bu kadar umursamaz olmuştum? Bıçağımda halen Meuric'in kanı vardı ve şimdiden anneme ne yapacağımı düşünüyordum. Yeniden kusmak istedim ama artık içimde hiçbir şey kalmamıştı.

Duyduğum ağıt ve inlemeler beni düşüncelerimden kopardı.

Uzun gölgeler ejderhadan geriye kalanın etrafında toplanmış, pullarını yakıyordu. Berbat kokuyla burnumu buruşturup hava perilerinden uzaklaşmak için hızla ilerlemeye başladım. Henüz benimle ilgilenmiyorlardı ama yanımda da hava perisi yumurtası yoktu.

Acı dolu gecenin içine koşuyordum; Konsey Binası'ndan uzaklaştıkça savaşın uğultusu yükseliyordu. Hava dronları ejderhaların tepesinde uçuşuyor, yakaladıkları her fırsatta lazer ateşi açıyorlardı. Ejderhalar asit tükürüyordu. Kapüşonumu sıkıca başıma geçirdim. Üzerime bir şey düşecek olursa, cızırtısını duyar, kendimi hemen ceketimden kurtarabilirdim. Ama yalnızca bir kere işe yarayacak bir plandı bu.

Kaslarım ağrıyor olsa da, gölgemsi ya da yeşil bir ışıltı yayan her şeyden kaçınarak, ehmden geldiğince hızlı bir şekilde koştum. Yanımda bir fener ya da SED olmasını isterdim –benim SED'ime el konmuştu– ama bıçağımla lazer silahım da hiç yoktan iyiydi.

Yanından geçtiğim herkesin yüzüne bakıyordum. Gördüğüm insanların çoğu da benim gibi koşuyor ve ne yapacaklarını biliyor gibi görünüyorlardı. Her halükarda, benden daha çok şey bildikleri kesindi. Bu insanlardan hiçbiri Sam ya da arkadaşlarımdan biri değildi. Isınmaları için yumruk yaptığım ellerimi ceketimin kollarına sokup hızlandım.

Kuzey Bulvarı insanlar, ışıklar ve asit yığınlarıyla kapanmıştı. Evlerin olduğu kesime girmenin bir yolunu bulmak istedim ama bu labirentte yolumu nasıl bulacağımı bilmiyor-

dum. Li'nin evi sağda, gardiyan istasyonunun yanındaydı.

Her şey bitene dek birinin evinde saklanacak kadar korkağın teki olmayı dilerdim.

Tepemde yükselen Kalp'in kuzey duvarı, gardiyan istasyonuna ışık düşmesini sağlamıştı. Zayıf bacaklarımı zorlayarak ilerledim. Li evinde değilse ne olacaktı? O bir savaşçıydı. Onun karşısına çıkacağım diye beni beklemektense, tek başına ejderhaların yarısını öldürmeye girişeceğine şüphem yoktu.

İçimdeki öfkeye yoğunlaştım. Benim için önemli olan ne varsa yok etmeye çalışmıştı. Ormanda bulduğum şeylerden oluşturduğum koleksiyonlar, mor güller, ve Sam'in şarkısı. Sırf benden hıncını almak için Sam'i öldürmeyeceğini düşünmemi sağlayacak tek bir şey bile yapmamıştı hayatım boyunca.

Ciğerlerimle bacaklarım yanarken, gökyüzüne lazer ışınları yollayan üç çocuğun etrafından dolandım ve gardiyan istasyonunun yakınında durdum. Her şey öylesine parlaktı ki gözlerim yaşardı. Burnum soğuk yüzünden akıyordu. Eğer annemin karşısına çıkacaksam, en azından kendi başımın çaresine bakabiliyormuşum gibi görünmem gerekirdi.

Burnumu ceketimin koluna silip lazer silahımı kavradım. Ölü ejderhalar ve asite bulanmış taşlar yeni olsa da, ilerlediğim yol oldukça tanıdıktı. Her yerde uzayan gölgeler olmasına rağmen, hiçbirinde hava perilerini andıran bir görüntü yoktu.

Ürperti içinde, Li'nin evinin yürüyüş yolunun bittiği noktada durdum ve bakışlarımı ön kapıya diktim.

Ardına dek açılan kapının içinde Li belirdi.

Çok daha cüsseli görünüyordu. Çok daha öfkeli. "Neredeydin?" Yerinden kıpırdamadı. Li her zaman benim kendisine gelmemi beklemişti.

Lazer silahını kavramış parmaklarımı esnettim. "Sam'e ne yaptın?"

Başımı dikerek, "Sam mi?" diye sordu.

"Beni duyduğun." Yürümeye başladım. Kapının tokmağı dışındaydı tuttuğu bir şey yoktu. O karşılık veremedi ateş edebilirdim. Belki. Hayatımda lazer silahı kullanmadığımdan muhtemelen berbat nişan alacaktım. "Sam'e ne yaptın? Artık orada değil."

"Ona ne olduğunu bilmiyorum." Omzunun üzerinden arkasına baktı. Dikkati dağınık görünüyordu. Altüst olmuş gibi. Etrafımızda böyle bir savaş sürerken bu normal olmasına normaldi ama Li için değil. O çatışmalardan hoşlanırdı. Canımın yandığını görmesini sağlayacak her türlü fırsattan hoşlanırdı ve şimdi, benim için her şey demek olan insanı kaybetmişken, onun öldüğünden endişe ederken, nasıl *dikkati dağınık* olabiliyordu? "Gittiğin yer orası mı?"

"Hapisteydi. Ama artık değil." Yolun yarısında durup omuzlarımı dikleştirdim. Yaralanmış olan omzum acıyordu ama onun gibi, yüzüme öfkeyle donmuş bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Ne denli canımın yandığını bilmesini istemiyordum.

"Neden ona bir şey yapacağımı düşünüyorsun?" Aşına olduğum aşağılayıcı gülüşü yüzüne geri dönmüştü.

"Sen her zaman bir şey yaparsın. Sen busun." Lazer silahımı kaldırıp, boşta kalan elimle Sam'in bıçağının gül ağacından sapını kavradım. "Hayatımı perişan hale getirmek için elinden geleni yaptın; beni, kimsenin asla benimle ilgilenmeyeceğine inandırdın. Ama yanıldın. Sam beni umursuyor. Sarit, Stef ve diğerleri de. Ben bir ruhsuz değilim." Nişan alırken elim titriyordu. "Şimdi, ona ne yaptığını söyle."

Ağzı açık kalmıştı.

İlk başta, nihayet ona karşı durduğum için şok geçirdiğini düşündüm. Ama ardından ifadesi daha durgun bir hal aldı, gözleri hiçliğe odaklandı. Yüzünde son bir öfke ifadesi belirdi ve yere devrildi.

Ölmüştü.

Geriye sendeledim. Bir ejderha evin içine sığmazdı ve bir hava perisi de daha belirgin olurdu. Bunu ben yapmamıştım.

Gölgelerin içinden çıkan bir adam, elinde benimki gibi bir lazer silahıyla, annemin cesedinin tepesinde dikildi. "Sen Ana olmalısın." Li'yi öldürmek için lazer silahı olan tek bir küçük adamın yeterli olması tuhaftı. Çok cüsseli biri gibi görünmüyordu. Kısaydı. Kısa kesilmiş kestane rengi saçlar. Solgun.

Ah. Daha önce hiç görmemiş olsam da, bu yüz hatlarını tanıyordum.

"Adım Menehem," dedi. "Konuşmamız lazım."

Lazer silahımı göğsüne nişanladım. "Onu öldürdün."

"Evet." Kaşlarını kaldırdı. "Sen de bunun için gelmemiş miydin buraya? Bu işe bir son verebileceğimi düşündüm. Sen onu Dossam'ı öldürmekle suçlamaktan geri adım atmayacaktın ve o da asla bunu kabul etmeyecekti. Bu arada, böyle bir şey yapmadı. Burada, benimleydi."

Bana doğru yaklaşırken, sıkmaktan çenem ağrıyordu. Geri adım atmadım. "Ama savaş—"

"Evet, gideceği yer orasıydı. İnsanlara çok fazla yardımcı olabiliirdi ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasını istemedim."

Bu da, boğulmak gibiydi. Damla damla akan sorularımın bir okyanus oluşurdu. "Anlamıyorum."

Aptal gibi hissetmekten nefret ediyordum. Sorular sormak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Birinin beni bu şekilde oyalamasından, Sam'i bulmaktan ahkoymasından nefret ediyordum. Li onu öldürmediyse, şehrin bir yerlerinde olmalıydı. Etrafı ejderhalarla sarılmış olarak.

Kendimi toparlayarak güçlü durmaya çalıştım. "Ya bana her

şeyi anlatırsın ya da kollarınla bacaklarında delikler açarım.” Sanki böyle bir yeteneğim varmış gibi.

Ama o bunu bilmiyordu.

“Tamam.” Eve yöneldi ve gölgelere karışmadan önce durdu. “Gelmiyor musun?”

Elindeki silahı göstererek başımı salladım. “Silahın.”

Gözlerini devirip silahı yürüyüş yoluna fırlattı. “Sana zarar vermek gibi bir planım yok.”

“Buna inanmam için bana herhangi bir neden vermiş de de- gilsin.” Peşinden kapıya doğru ilerlerken silahımı indirmedim. Hareketsiz bir şekilde kapının önünde yatan Li’nin yüzü şim- diden buzla kaplanmaya başlamıştı. Ona dokunduğum takdir- de, soğuğu hissedeceğimi biliyordum. “Meuric’le birlikte mi çalışıyorsun? Maskeli balodan sonra Sam’le bana saldıran sen misin?” Beni sokakta fırlatmış olan adamdan daha cılız bir vü- cuda sahipti ama o anda dehşete düşmüş bir haldeydim. Şimdi de dehşete düşmüş haldeydim ama en azından silahlıyım.

Menehem bir anda ehmdeki silahı kapıp kapıdan dışarı fırlattı. “Hayır, ne Meuric’le ne de bir başkasıyla çalışıyorum. Sana saldırmadığım gibi, peşine hava perisi de takmadım. Sana zarar vermek isteseydim, şu anda ölmüş olurdun. Asla gözlerini tehdit ettiğin insandan ayırmamalısm.”

Tekleyen kalbim kendine yetişmeye çalışırken, dik durmak için kapı çerçevesine tutunup başımı salladım. Soğuk taşa de- ğen ellerim üşümüştü. Geriye çekildim. “Pekâlâ. Demek istedi- ğini açıkça ortaya koydun. Sorgulamada çok kötüyüm. Şimdi, neden beni terk edip gittiğini, neden Li’yi öldürdüğünü, ve ne- den insanların ölmesini istediğini anlatacak mısın?”

Bana oturmamı işaret etti. Li’nin salonunda çok mobilya yoktu; yalnızca birkaç koltuk ve masa. Bir zamanlar duvar- larında kılıçlar ve baltalar varmış –bunlar gerçek duvarlardı,

Sam’inki gibi değildi– ama ben geldiğimde silahları indirmişti.

İkimiz de açık bıraktığımız kapıya –ve kafasının arkasında bir delikle yerde yatan Li’ye– doğru oturduk. “Dünyaya geri geldiğinde, seni öldürecek. Muhtemelen birkaç kere”, dedim.

“Bir daha geri gelmeyecek.”

Dediğini ciddiye almadım. “Elbette gelecek. Herkes geri geliyor.” Ciana dışında. Ve bir de ben, belki. Ölene dek bunu öğrenemeyecektik ama geri gelmem pek olası görünmüyordu.

Ve bir de Meuric’in üstü kapalı bir şekilde bahsettiği, Ruhlar Gecesi’nde olması gereken şu şey vardı...

Başımı iki yana salladı. “Sen doğduğundan beri, bugüne dek bir kez başarmış olduğum bir şeyi yeniden yapmaya çalışıyo- rum. Bir yeniden doğuşu durdurdum.”

“Ne?”

“Birkaç yıl önce, pazar alanında deney yapıyordum. Bir şey yanlışı gittiği takdirde yeterince güvende olacağımı düşündü- ğüm tek açık alan orasıydı. Kalp’in dışına da çıkamazdım. Gaz- ların araya karışmasını istemiyordum. Orada bazen ne kadar berbat kokular oluşabileceğini eminim sen de biliyorsundur. Başka yanıcı kimyasallara yoğunlaşmaya çalıştığını düşün ve–”

“Menehem.” Okuduğum günlüklerinde olduğu gibi, ger- çekten de bir şeyleri detaylarıyla açıklamaktan hoşlanıyordu. “Sadede gel.”

Gözlerini devirdi. “Her neyse, genellikle deneylerde olduğu gibi, bir şey ters gitti. Ama burada ters giden şey, ben aksinin gerçekleşmesini beklerken, bu defa istediğim şeyin olmasıydı. Ciana’nın öldüğü geceydi bu.”

“Bu bir anlam ifade etmiyor.” Ve Ciana gibi Li de geri gelme- yecekse, bu gece ölen diğer bütün insanlara ne olacaktı?

Gülümsemi. Li’ninki gibi zalimce veya kurnaz bir havada olmasa da, bana doğrultulmasını istediğim bir gülümseme de

değildi. “Senin için bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum. İşte sana gerçek. Bu gece ölen herkesi sonsuza dek ölü bilebilirsin. Sonsuza dek. Sen nasıl Ciana’nın yerini aldıysan, bu gece hayatlarını kaybedenlerin yerini de başka yeniruhların alacağını sanıyorum. Janan’ı zehirledim, Ana. Bütün bu yeniden doğumların sorumlusu o. Ama bu gece görevini yerine getiremeyecek bir halde.”

Kafam almıyordu. Janan gerçektir, bundan emindim, ama onu zehirlemek de ne demeye geliyordu? Janan, tapınağın duvarlarının içinde yaşıyormuş gibiydi. Taşı zehirlemenin bir yolunu düşünemiyordum. Ben doğmamış olsaydım –Menehem’in yaptığı şeyin işe yaradığının kanıtı benim doğumumdu– onun delinin teki olduğunu düşünürdüm.

“Etkisi birkaç saatten uzun sürmeyecek ama bu süre, dünyaya daha fazla yeniruh getirmeye yeter.”

“Neden? Neden arkadaşlarının ölmesini istiyorsun? Ve Li’nin? Belki kendinin de?”

Alçalttığı sesi sanki incinmiş gibi tınladı. “Li’nin geri gelmeyecek olmasını takdir edeceğini sanmıştım. Sana karşı her zaman korkunç davrandı. En azından öyle görünüyordu.”

“Konu bu değil. O asla geri dönmeyecek. Onu tamamen yok ettin.”

“Ve bu gece ölen herkesi de. Li’yi seçmemin tek nedeni sensin. Gerisini doğa seçecek. Güçlüler hayatta kalacak. Yeniden doğacaklar. Diğerlerinin yerini yeniruhlar alacak.”

Kapıya doğru fırladım. “Sam dışarıda bir yerde. Ejderhalar her seferinde onu öldürdü.” Annemin cansız bedeninin üzerinden atlayıp her iki lazer silahını birden ellerime aldım. “Sam bu gece ölecek olursa, sen de öleceksin.”

Menehem kolaylıkla bana yetişti; silahsız oluşunu kafaya takıyormuş gibi görünmüyordu. “Ejderhalar ya da hava perileri

tarafından öldürüleceksem, öyle olsun. Ama sen beni öldürmeyeceksin. Dossam ölse bile, bunu yapmayacaksın.”

“Beni tanısaydın böyle bir şey söylemezdin.” Önden gitmesi için elimi salladım. Bir şey saldıracak olursa, onu yerken kaçmaya fırsatım olabilirdi. Hem bunu düşünüyordum hem de az önce silahımı elimden alışını da unutmuş degildim.

“Seni yeterince iyi tanıdığımı sanıyorum. Bilgiye karşı doyurulamaz bir açlığa sahipsindir. İstedğin cevaplara sahibim. Sam’le birlikte yaşarken geceleri geç saatlere dek kütüphanede bunların üzerinde çalışmıyor muydun?” Omzunun üstünden bana baktı. “Kalp’e geldiğinden bu yana kaydettiğin ilerlemeyi takip ediyorum ve çoğu zaman dönüşümü bir sır olarak tutmayı da başardım.”

Beni o gece takip eden Menehem miydi? Başımı iki yana sallayıp yürümeye devam ettim. Artık bir önemi yoktu. “Bu gece buraya bu yüzden mi geldin? Benim için mi?”

“Aynen.” Omzunun üzerinden gülümsedi. “Bu gece kurtarmak istediğim tek kişi sensin. Henüz tam bir yaşam sürmüş değilsin. Ya da düzinelercesini. Bu kadar erken ölmen hiç adil olmazdı.”

“Yeniden doğacak mıyım?”

Yola çıktığımızda, yeniden ışıklarla sulu sepkenin ışıltısıyla karşılaştım. Tepemizde hava dronlarıyla ejderhalar cirit atıyordu ve bulunduğumuz yerden, hava perilerinin insanların peşine takıldığı, karşılarına çıkan cesetleri yaktığı Kuzey Bulvarı’nı görebiliyorduk. Hava perisi yumurtasına sahip olmadığımız için çok memnundum; aksi takdirde kendimi insanlara yardım etmek zorunda hissederdim. Ama üzerimde yumurta olmadığından, Sam’i bulmaya yoğunlaştım.

Oysa farkh olan bir şey vardı. Sıra dışı karanlık dikkatimi çekti.

Kalp'in merkezinde, tapmak cansızdı. Dışarıdaki ışıklar yapıyı aydınlatmaya devam etse de, sedef gibi parlıtısı yok olmuştu. Ejderhaların vücutlarını doladığı, devirmek için yüklendiği taş çığlıklar atıyordu.

Tapınağın üzerinde siyah çatlaklar belirmeye başlamıştı.

Durdum. Hemen yanımda duran Menehem de, ağaçların ve diğer binaların tepesinde yükselen tapınağa bakıyordu. "Hah," dedi. "Yıkmayı becerirlerse ne olacağını merak ediyorum." Bir süre için düşündükten sonra, omzunu silkti. "Eh, belki de böylelikle kimse yeniden doğamaz."

"Benim yeniden doğabileceğimi hiç söylemedin."

"Bunu söyleyemem. Üzgünüm. Demek istediğim, şu anda buradasın, belki böyle bir şey olabilir. Sen ölene dek bu konuda kesin bir şey söylemek imkânsız. Bundan sonra doğacak bütün yeniruhlar için söylenemeyeceği gibi."

Bu insanın içini rahatlatmıyordu. Binlerce yıldır yeniden doğmalarını sağladığı insanların yerlerini aldığımız takdirde, Janan neden bizi yeniden dünyaya getirmekle uğraşacaktı ki? Ya da farkı anlayabilecek miydi?

"Öfkelenme," dedi Menehem. "Var olma şansına sahip olduğuna memnun değil misin? Diğerlerinin de böyle bir şansa sahip olmasını istemez misin? Senin gibi doğmayı bekleyen milyarlarca ruh daha olabilir."

Belki de haklıydı. Ben nasıl buraya bir yerden geldiysem, yaşamak için kendi sıralarını bekleyen başka ruhlar da olabilir. Ama bu, Menehem'in yaptıklarını haklı çıkarmıyordu. "Yani insanları iyilikseverliğinden mi öldürüyorsun?"

"Hayır. Eh, sanırım öyle. Aslında bilim adına. Sorularım vardı. Teorilerimin doğru olup olmadığını anlamak istiyordum."

"Doğrular mıydı?"

"Az çok. Meuric ve arkadaşlarının direttiğinin aksine, Janan'ın o kadar da güçlü ve tapınmaya değer olmadığını kanıtladım." Bana bir bakış attı. "Onlardan nefret etmiyor musun? Şu ya da bu amaç doğrultusunda burada bulunduğumuzu anlatmalarına katlanamıyorum. Şimdi, her ne kadar Janan'ın gerçek olduğunu kanıtlamış olsam da, aynı zamanda, o her neyse, durdurulabileceğini de kanıtladım."

Meuric hakkında hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Bıçağımı gözüne sokuşumu hatırladığımda midem kalktı. "Demek son on sekiz yıldır bunun üzerine çalışıyordun, öyle mi? Yeniden doğum sürecini durdurmak için?"

Menehem başını salladı.

"Hava perileri üzerine çalıştığını sanıyordum. Onları kontrol etmek üzerine."

"Hayır. Eh, evet, aslında öyle başladı. Ama hava perilerini kontrol edebilmenin hiçbir yolunu bulamadım."

Li'nin Menehem'in araştırmasını çalıp peşime hava perisi salmadığı anlamına geliyordu bu. Menehem, Mor Gül Kulübesi'nden ayrıldıktan sonra neden iki hava perisi saldırısı yaşadığımı açıklayamazdı.

"Sam'i bulmak istediğini sanıyordum." Elini sallayarak bana yeniden bulvarı gösterdi. "Onu bir süre önce gördüğümde, kuzey duvarına doğru gidiyordu."

Elbette ki beni takip ediyorsa Sam'in neye benzediğini biliyordu. Bu düşünceyle ürperdim.

Hedefe gönderilen ışıklar havayı deliyor, lazerler ejderhaların vücutlarını parçalıyordu. Ejderha asidini etkisiz hale getirmek için yerlere dökülen –ve muhtemelen Menehem'in karışımları olan– kimyasalların arasından sıçrayarak ilerleyip, zemine yayılmış ölü mahlûkatların etrafından dolandık. Bu cesetler hem insanlar hem de hava perileri için siper görevi

görüyor olsa da, artık hava perileri kendilerini şehrin dışına atmak konusunda insanlara kıyasla daha istekli görünüyordu. Duvara doğru süzöldüler, sıçradılar ve Menehem'i gördüklerinde kaçtılar.

En yakınımıdaki yabancıyı yakaladım. "Sam'i gördün mü?" Başını iki yana sallayıp uzaklaşmaya çalışsa da, ceketini bırakmadım. "Bu gece sakın öleyim deme. Yeniden doğmayacaksın. Bunu gördüğün herkese söyle."

Yabancı, gözlerini kısarak bana bakıp başını salladı. "Umarım Sam'i bulursun. Bol şans."

Elimden geldiğince yüksek bir sesle Sam'in adını bağırdım ama çarpışmaların karmaşasında sesim duyulmuyordu. İnsanlara Sam'i sorduğumda, bazıları onu gördüklerini sandıkları yerleri işaret ediyor ve gösterdikleri bu yerlerin büyük çoğunluğu zıt yönde kalıyordu. Gene de, herkese Menehem'in planından bahsettim, kanıt olarak karanlığa gömülmüş olan tapınağı gösterdim ve söyledikleri doğrultusunda Sam'i aramayı sürdürdüm. Konuştuğum insanlardan beşi onu şehrin kuzeybatı kesiminde gördüklerini söylemişti.

Ayakkabılarım çamurun içinde vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Ekinler asit ve asiti etkisiz hale getirmek için atılan kimyasallarla mahvolmuş haldeydi ama en azından zemin yürümek için güvenliydi.

"Sam!" Soğuktan ve haykırmaktan boğazım ağrıyordu. Ölü bir ejderhanın arkasına saklanıp, havada süzülerek duvarın yakınında kalan bir kesimine doğru dahşatla geçmiş olan bir diğer ejderhaya ateş ettim. İkinci kez ateş ettiğimde yaratık acı bir çığlık attı. Bir merdiven bulmak için koşmaya başladım. Belki duvardaki birileri Sam'i görmüş olabilirdi.

Menehem'i kaybetmiştim. Önemli değildi. Hayatta kalırsa onu bulurdum. Aksi takdirde...

Menehem'i aklıma taktığım yoktu. Artık kemiklerime dek inmiş acıyla, kendimi bulduğum ilk merdivene attım ve yalnızca, ejderha duvara konduğunda devasa kanatlarından birine ateş etmek için durdum. Ejderhanın üzerine konmasıyla birlikte duvar titredi ve merdivenim sallanmaya başladı ama bütün ağırlığımı öne verdim. Kalan mesafeyi tırmanmama yetmişti bu.

Duvar, on insanın yan yana durabileceği kadar genişti. Halen üzerine bir ejderhanın konması için aşırı dar olsa da, yaratık bunu denemeyi göze almıştı. Ön bacaklarını duvara takıp, yüzüstü yatmış birinin tepesinde dikildi. Parılayan ışıklar yüzünden gözlerimi kısıtım, nişan aldım ve yeniden ateş ettim.

İsabetli bir atıştı; yaratığı gözünden vurmuştum. Sağır edici bir kükreyle bulduğum tarafa doğru asit fırlattı ama derinlik algısı gözümüyle birlikte yok olmuştu. Ejderha geriye doğru düşüp pençelerini yüzüne geçirdiğinde, merdivenimden cızırtılar geldi. Yaratık, nefes alamayacağı kadar sert bir şekilde havayı yırtan kanatlarıyla debelenirken, yeniden saldırıya geçeceğini sanmıyordum. En azından birkaç dakika için.

Ejderha tarafından eritilmek üzere olan adama koştum. Kıpırdamıyordu.

"Ana?" Stef, başında çömeldiğim adamın biraz ilerisindeydi. Güçlkle ayağa kalkmaya çabalarken yüzü kan içindeydi, saçları kanla birbirine dolanmıştı. "Burada ne yapıyorsun? O iyi mi?" Eğilerek dizlerinin üzerine çöktü.

Sam. Üzerinde tanımadığım bir ceketle yüz üstü yatıyor olmasına rağmen, yön değiştiren ışıklar profilini aydınlatmıştı. Nabzını yoklamak için boğazına dokundum. Teni soğuktı; bir an için ölmüş olduğunu düşündüm. Ama ardından, atardamarlarından akan kanın çalkantısını hissettim. Sam öksürerek, kendini kaldırmak için dirseklerini içeri çekti. "Daha ölmedim mi?"

Hıçkırığımı genzime kaçı. "Daha değil."

Hızla doğruldu, dizlerinin üzerine kalktı ve inanamayan kocaman gözlerle bana baktı. "Ana."

Ona sarılmayı her şeyden daha çok istiyordum. Ama bunu yapmadım.

" 'Seni özledim' için zamanımız yok." Ayaklanarak silahlarımı kavradım. "Menehem, Janan'a bir şey yaptı. Bu gece ölen hiç kimse geri dönemeyecek. Ölmek yeniden güvenli olana dek başka bir yere gitmemiz gerekiyor."

Stef sersemlemişti. "Ne?"

"Duvar artık zonklamıyor."

Sam kaşlarını çatı. "Bekle, Menehem mi dedin sen?"

İkisinin de beyin sarsıntısı geçirdiğinden şüphem yoktu. Gene de, parmağımla, yalnızca projektörlerle aydınlatılmış olan tapınağı gösterdim. Üç ejderha vücutlarını tapınağa dola-mıştı ve diğerleri de havada geniş çemberler çizerek süzülüyor, pazar alanındaki insanların üzerine asit yağdırıyorlardı. "Tapınak kendi ışıltısını kaybetti. Gidelim! Orrin buralarda mı? Whit ya da Sarit?"

Sam başını iki yana salladı. "Başka bir yerdeydiler."

Sam'le Stef'in ayağa kalkmasına yardımcı olurken, diğer arkadaşlarımız başka bir yerde olduğu için rahatlayayım mı korkayım mı bilemiyordum. İkisi de benden uzun olduklarından, molozların arasından ilerlerken onları ayakta tutmak için elimden çok bir şey gelmese de bunu denedim.

Tıbbi yardım bulacağımız kuzey gardiyan istasyonuna doğru ilerlerken, bizi dinleyen herkese bu gece öldükleri takdirde sonsuza dek yok olacaklarını söyledik. Birkaçı bize katılsa da, bize inanmayan çok daha fazlası dövüşmeyi sürdürdü. Henüz yaralanmamış birkaç insan ise haberi diğerlerine yaymaya gitti.

Sam'in cebinde hava perisi yumurtaları vardı. Yaklaşanları

tuzığa düşürdüm ama gölgelerin çoğu kaçmanın bir yolunu arıyor gibiydi.

En sonunda, insanların birbirlerine emirler yağdırdığı ve diğerlerinin de bu emirleri yerine getirmek için koştuğu gardiyan istasyonuna ulaştık. Sam'le diğerlerini istasyonun sol tarafındaki tıp birimine yönlendirdim; parlak bir şekilde aydınlatılmış alanda tekerlekli sedyelerin etrafı makinelerle sarılıydı. Doktorlarla hafif yaralı kişiler üzerimize atılırken, herkesin sedyelere yatmasına yardımcı oldum.

"Onlara ne oldu?" diye sordu bir kız. Dokuz yaşlarındaymış gibi görünüyordu ve ince sesiyle vermeye çalıştığı otoriter hava başka koşullarda çok komik gelebilirdi. Bir taburenin üzerine çıkarak bana tatsız bir bakış attı. "Sana ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sam ve Stef duvardaydı. Sanırım ikisi de bilincini yitirmiş durumda." Küçük kızla asistanları arkadaşlarımla ilgilenirken bunu izleyemeyeceğimi fark edip, pencereye koştum ve yeniden ışıltısını kazanmış olduğunu umarak tapınağa baktım.

Menehem görüş alanımdan geçti. Ona seslendim ama bana döndüğünde, yüzünün yarısının kararmış ve kabarmış olduğunu gördüm.

"Ne oldu?" Gecenin sorusu.

"Hava perisi," dedi. "Onları buraya getirdiğim için öfkeli. Çok merak ediyorsan söyleyeyim; yumurtaların içinde getirdim."

Herhangi bir şeye şaşıramayacak kadar bitkindim. "Ejderhaları getiren de sen misin?" Eski savaşlar hakkında çok şey okumuştum ve hiçbirinde hem ejderhalar hem de hava perileri yoktu. Ne denli güçlü bir müttefik olurlarsa olsunlar, Sınır'ın içindeki ya da dışındaki hiçbir yaratık onlardan hoşlanmıyordu.

"Hayır." Öksürdü ve gözlerini kısarak arkamda bir noktaya

baktı. “Buna yalnızca iyi zamanlama denir. Sam’i bulduğunu görüyorum.”

İstirabını kendi başına çekmesi için Menehem’in yanından ayrılmak istedim. Ama bunu yapamadım. “İçeri gel. Yüzünle ilgilenecek bir doktor bulalım.” Dışarıda savaşın şiddeti azalırken kapıya yöneldim. Araçların vınlaması, patlayan topların sesi azalmıştı. Hava dronları tarafından Kalp’ten ve Sınır’dan dışarı sürülen ejderhaların çığlıkları, gardiyan istasyonun üzerinden kuzeye yönelirlerken bir yükselip bir alçalıyordu.

Menehem güvenli bir şekilde sedyelerden birine yatırıldığına, doktorlar rahat çalışabilmek için beni kıskışladı. Biraz ileride durup sızlanmalarını, inlemelerini dinledim; günahlarını itiraf ederken, hareket eden doktorların arasında onu arada bir görebiliyordum. Beyaz önlüklerinden kanlar damlayan doktorlar en sonunda geri çekilerek, yapabilecekleri daha fazla bir şey olmadığını söylediler.

Gömleği yırtılarak çıkarılmış, vücudunun görünen kısmı ağırlıkla gazlı bezlerle kaplanmıştı. Gazlı bezlerin olmadığı yerlerde cildi kıpkırmızıydı. Suratını buruşturdu. Koluna giren bir boruyla ağrı kesiciler veriliyordu. “Üzgünüm, Ana,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

“Bildiklerini anlat bana.” Böyle bir şey söylemek istememiş-tim ama gerçekten ölmek üzereymiş gibi görünüyordu ve daha ona, bir kızı olduğunu umursayıp umursamadığını bile sora-mamıştım. Cevabı bilmek istediğimden de emin değildim.

“Artık çok geç.” Gardiyan istasyonunun duvarları çatırdarken ve içeriye kaplayan zonklama sesi beyaz bir gürültüye dönüşürken, Menehem’in yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. “Başka bir yaşamda görüşürüz, kelebek.”

Ürperdim. Bunu nasıl *bilebilirdi*?

Bunu sormaya fırsat bulamadan, Menehem öldü.

İçimde duyguların oluşturduğu zehirli bir birleşim çalkalanırken, orada yalnızca bir an için durabildim. Ardından, arkamı döndüm ve Sam’i bulmak için yaralıların yarattığı karmaşanın içine daldım.

Sam’in gözleri kapalıydı ama etrafındaki makineler insanın içini rahatlatan bir şekilde düzenli olarak bipliyordu. Başucuna geldiğimde, “Merhaba, Ana,” diye mırıldandı. “Bu gürültü de ne?”

“Janan geri geldi.” Pencerenin köşesinden, tapınağın tanıdık ışıltısının yeniden gökyüzünü kapladığını gördüm. Nabzını hissetmek için Sam’in bileğine dokundum. Yalnızca durumundan emin olmak için. Yüzüyle kollarındaki kanlar temizlenmiş, geriye yara bereler ve birkaç hafta öncesinden lazer yanığı kalmıştı. Yanığın üzeri halen bandajlıydı ve o taraftaki koluna boruyla bir sıvı veriliyordu. Vücudunda asitin yakmış olduğu hiçbir yer saptayamadım ama gözlerimi kırptığımda, üzerinde salınan devasa ejderha kafasını gördüm bir an için. Biraz daha yavaş kalmış olsaydım... “Ama artık güvenli diye öleyim deme sakın.”

“Öleyim de piyanom sana mı kalsın? Hiç şansın yok.”

Hatırı sayılır miktarda kesikle dolu yüzüne eğilip, dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bitkin bir şekilde gülümsedi.

“Ya ben?” diye mırıldandı Stef. “Bana öpücük yok mu?”

“Üzgünüm, Stef. Ama elini tutabilirim.” Sedyelerin arası küçük bir sandalyeden fazlasının sığmayacağı kadar dardı. Bir elimle yeniden uykuya dalan Stef’in elini tutup, başımı Sam’in yastığına yasladım.

Uyandığımda, bütün kaslarım gıcırdıyordu. Harabeye dönmüş şehir gün ışığıyla aydınlanmıştı. Kayıplar için dışarı arama ekipleri gönderildi ama kimse Meuric’i bulamayacaktı. Onun

ortadan kaybolması yüzünden birinin çıkıp beni suçlamasını bekliyordum ama Sine yanımıza geldiğinde, Sam'le arkadaşlarının aklandığını ve yeniden onunla yaşayabileceğimi söyledi.

İçinde bulunduğumu araç pazar alanını kaplamış olan enkazın üzerinde ilerlerken, bakışlarımı tapınağa kaldırdım. Ejderhaların neden olduğu çatlaklar gözlerimin önünde yok olurken, uğultu içerisinde Janan'ın sözlerini yeniden duydum. "Hata. Sen hiçbir sonucu olmayan bir hatasın."

Sırt çantama sarılıp, tapınak karanlıkken hayatlarını kaybetmiş olan yetmiş iki insandan bahseden sürücüyü dinlemeye çalıştım.

Bir daha asla geri gelmeyecek olan yetmiş iki insan.

30 SONRASI

yyelda

En çok istediğim şey Sam'in birkaç gün için yalnızca bana kalmasıydı ama Stef, bizimle kalmak için kendini davet etti. Yalnız olmak istemiyordu.

Onu suçluyor değildim; bu yüzden karşı da çıkmadım. Stef en başından beri Sam'in en yakın arkadaşı olmuştu. Birbirlerine karşı hislerinin ne denli derin olduğunu kavrayamazdım belki ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Sürücü, Sam'in evinin önünde durduğunda, Stef'in dışarı çıkmasına da yardımcı oldum. O benim odamı aldı ve ben de salonda yattım.

Onlar iyileşirken, evlerini yeniden düzene sokmak için elimden geleni yaptım. Li ve Konsey, Sam'in evinin altını üstüne getirmişlerdi ve ejderhalar da asitleriyle şehrin bütün kesimlerini harap etmişti. Tapınak yeniden ışıldamaya başladıktan sonra evlerin dış cepheleri kendi kendine onarılmıştı ama iç kısımlar ve müstemilatlar yıkık haldeydi.

Kendi başıma yapabileceğim işlerden başlayıp, bahçelerle, kobay ve tavuk kümesleriyle ve kışın son ayında bize yemek sağlayacak diğer şeylerle ilgilendim. Parçalanmış camları süpürüp, artık kullanılamayacak durumdaki ahşap panoları geri

dönüşüm kutularına taşıdım. Yemek ve temizlik yapıp, arama ekipleri hayatta kalan yeni insanlar bulur, Konsey Binası'ndaki hastane herkesi kontrol etmeleri için doktorlarını evlere gönderirken, kendimi meşgul tutmak için her şeyi yaptım.

Düşüncelerimin Karanhktapınak'a –o geceye takılan isimdi bu– ve kurtaramadığım insanlara kaymaması için aklıma gelen her şeyi yaptım. Menehem'i de düşünmek istemiyordum. Hava perisi onu öldürmüş olsa da –doktorlar bunun çok acı verici bir ölüm olduğunu söylemişti– tapınak kendini yeniden aydınlatana dek hayatta kalmayı başardığı için, yeniden dünyaya gelecekti. Hastanedeki yüz kişi daha yeterince dayanmayı başarmıştı.

Ama o yetmiş iki kişi sonsuza dek gitmişti. Belki daha da fazla kişi. Durumları net olmayan çok fazla insan vardı.

Sam ve Stef dinlenip, kendilerine söylenen saatlerde yemek yediler ve güç kazanmak için çeşitli egzersizler yaptılar. Bir hafta sonra, Stef bana teşekkür ederek artık evine geçeceğini söyledi. Bizi kontrol edeceğine söz verdi; iyileşmekte olan yaraların oluşturduğu maskenin ardında, yüzündeki ifade endişe doluydu. Yalnızca başımı salladım.

Stef gittikten sonra, merdivenlere oturup kollarımla dizlerimi sardım. İçimde bir boşluk vardı. Sam'in evini geri düzene koymak için ne yaparsam yapayım bu boşluğu dolduramayacaktım.

Meuric'i öldürmüştüm. Geri gelebilirdi. Tapınak kararmadan önce ölmüş olması kuvvetle muhtemeldi ama peki ya son nefesini vermeden saatlerce acı içinde can çekiştirseyse? Menehem'in Li'yi sonsuza dek yok ettiği gibi, ya ben de Meuric'e aynısını yapmışsam ne olacaktı?

Sam yanıma oturdu. "Burada yaşamak zorunda olduğunu biliyorum çünkü bakmadığım anlarda bir şeyler hareket ediyor."

"Buna yaşamak mı diyorsun?" İçimdeki her şey hissizlik içerisinde yuvarlanıyordu; sanki tapınaktan atlamıştım ve halen düşüyordum. Sanki bir daha asla içimde bir fırtına olmayacaktı. En azından bu fırtınalar duyguları içeriyordu.

"Doktorlara yara almadığını söylemiştin. Gözden kaçırdıkları bir şey mi oldu?"

"Keşke yaralansaydım." Bir elimi omzuma kaydırarak etrafındaki kaslara masaj yapmaya koyuldum. Omzum halen hassas durumdaydı. Yapılması gereken akıllıca şey doktorların omzuma bakmasına müsaade etmekti ama o zaman beni Sam'in yanından alırlardı. Buraya geldikten sonra etrafta boş boş dolanacağımdan değil.

Bakışlarımı çoraplarımda tuttum.

"Hapishanenin penceresinden ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlatır mısın?" diye sordu.

"Bir işe yarayacak mı?"

Bir an için tereddüt ettiğinde, ona bakmadan, doğruyu söylemenin en iyi yolunu düşünürken gözlerinin arasında oluşan çizgiyi hayal ettim. "Belki. Konuşmak istemiyorsan, bunda yanlış olan bir şey yok. Yalnızca bilmek isterim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek işimi kolaylaştıracaktır."

"Yeniden doğduğunda Menehem'e ne olacak?"

"Söylemesi zor. En azından bir hayatını hapiste geçirebilir. Belki de daha fazla; yaptıklarını düşününce..." Sam'in bakışları salonun ötelere kaydı. "Eminim bunu nasıl yaptığını öğrenmek isteyeceklerdir."

"Bana söyleyecekti."

Bütün bu insanlar sonsuza dek kaybolup gitmişti. Nereye gitmişlerdi?

Sesim, içimdeki her şey gibi bomboş çıktı. "Yaptığı şeyi takdir edeceğimi sanıyordu. Doğabilmem için Ciana'yı feda etme-

sini. Karanlıktapınak gününde, yeniruhların dünyaya gelebilmesi için eskiruhları feda etmeye karar vermişti. Ama böyle bir şeyi takdir edemem. Demek istediğim, burada olmamaktansa olmayı tercih ederim elbette ama bu fikre sahip olmamın tek nedeni de, burada olmam.”

Sam elime dokundu. “Dün, Sarit bir zarf bıraktı. Konsey el koymadan önce, eşyalarını almak için Li’nin evine gitmiş.”

“Zarfın içinde ne var?”

“Bakmadım. Üzerinde senin adın var. Menehem’in el yazısıyla.” Sam’in sesi yumuşaktı. “Bakmak ister misin?”

Kesinlikle istemezdim. Ama ayağa kalkıp peşinden odasına gittim ve battaniyelerin arasında kendime bir yuva yaptım. Sam kitaplıktan büyük bir zarf çıkardı.

Zarfın içinde, notlar ve kimyasal formüllerle dolu deri ciltli ince günlükler, hava perilerinin çizimleri ve fotoğrafları, ve Sınır’ın doğusunda kalan bir yerin haritası vardı. Buranın, Menehem’in bütün araştırmalarını yaptığı yer olduğunu sanıyordum. Her şeyi zarfın içine geri koydum. Bunlar üzerinde çalışmak zaman alacaktı. Ama Menehem bana birçok ruhu nasıl yok ettiğini zaten anlatmıştı.

Ve bir başkasının yaşamı karşılığında, nasıl bana yaşam şansı tanıdığını.

Zarfı kenara itip Sam’e yaklaştım. Kollarıyla beni sardı, başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve fısıldadı. “Bütün hafta boyunca aşağıda uyuman gerekmiyordu.”

“Stef buradaydı.”

Tek omzunu silkti.

Belki de, en iyi arkadaşı ve bazen de sevgilisi olan bir kişinin üç oda ötede bulunduğunu bilmenin ne kadar tuhaf olabileceğini anlayamıyordu. Türlü tuhaflıkla geçen onlarca yaşamın ardından, belki de duyarlılıklarını yitirmişlerdi. Parmak-

larını saçlarımda gezdirirken, yanağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinledim.

“Sana ne olduğunu anlatabilirim,” dedim en sonunda. “Ama başka kimseye değil. Henüz değil.” Parmaklarını takip ettim, diğer eli sıkıca belime sarılmıştı. “Bana inanmayacaklardır. Ayrıca Meuric’le olanları bilmelerini de istemiyorum. Bunu en sonunda bir şekilde çözeceğim ama şimdihk...”

“Tamam.” Beni yatağına götürdü ve yan yana oturduk. “Neleri anlatmak senin için rahat olacaksa, bu yeterli.”

Ona her şeyi anlattım.

Her yerden gelen ışığı. Basamakları, kitapları, umursamaz sesi. Ve Meuric’i. Uyuyakaldığımda, rüyamda bıçağımı gördüm. Göze girişini, fışkıran kanı, baş aşağı dönmüş deliğe tekmelediğim vücudunu.

Meuric’i öldürmüştüm ve neredeyse Li’yle Menehem’i de öldürecektim. Yalnızca on sekizimdeydim ve şimdiden bin yaşındaymış gibi hissediyordum. Kaç yaşam yaşarsam yaşayayım, Li’nin asla geri gelmeyecek olmasına sevinmem gerekirdi ama sevinmiyordum. Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu ama bu konuda çok fazla düşündüğümde, içimdeki boş spazmların daha da büyümesinden başka bir şey elde etmiyordum.

Anlatacaklarımı bitirdiğimde, Sam bir şey demedi. Sorular sormadığı gibi, bu konuda bir şey yapmam gerektiğini de söylemedi; yalnızca saçlarıma nefesini verdi ve bu konuyu, daha iyi ele alabileceğimiz başka bir zamana kaldırdı. “Sanırım Sınır’ı terk etmiyoruz?”

“Öyle herhalde. Konsey’in yeni sözcüsü Sine. Bize saldırının Li olduğu konusunda Konsey’i ikna etmiş.” Li ve halen kim olduğunu bilmediğimiz bir başka kişi. Bu kişinin Menehem olduğundan şüpheleniyordum. Belki Li’nin gardiyan arkadaşlarından biri ya da Meuric’in tuttuğu bir başkası. “Ama benimle

birlikte geleceğini söylediğinde, bu benim için çok önemliydi. Halen de öyle.”

Beni hafifçe sıktı. “Sensiz hiçbir yere gitmem.”

Küt küt atan kalbim, uzuvlarıma gerçeklik dalgaları yolluyordu. Yalnız değildim. Sam için bir sonucu olmayan bir hata değildim. O asla benim bir ruhsuz olduğumu düşünmemişti.

Sam yanaklarımdaki yaşları silene dek ağladığımı fark edememişim.

Alnını alnıma doğru eğerek, “Ana,” diye mırıldandı. Biraz yan yattığı ya da bunu ben yaptığım takdirde, önce burunlarımız çarpışacak, ardından dudaklarımız birleşecekti. Onu öpmek istiyordum ama kendimi bu kadar vicak vicak hissediyorken değil. “Sırt çantan nerede?”

“Ha?” Böyle bir şey soracağını düşünmemiştim. “Kitapları mı istiyorsun?” Çok yakında onlara bakmak zorunda kalacaktık zaten. Artık Ruhlar Gecesi’nde bir şey olacağını bildiğimden, yanıma daha çok kitap alabilmeyi istedim. Şu anda Açlık Yılı’nın ilk günlerindeydik; Ruhlar Gecesi, Ruhlar Yılı’nın bahar ekinoksundaydı. Gelecek yıl demekti bu. Bilinmeyene karşı hazırlanmak için yeterli bir zaman gibi gelmiyordu bu; özellikle de birikmiş bu kadar işle: Menehem’in notlarının çözülmesi, Kalp’in yeniden inşasına yardım, ve potansiyel yeni ruhlar için hazırlık.

Bir yıl içerisinde, tek yeniruh ben olmayabilirdim.

“Kitapları başka bir zamana bırakalım.” Sam yataktan kayarak kalktı ve elimi tuttu. “Bazı sayfaların ateşle tanıştıklarını söylemiştin. Piyanonun başına geçip müziğini yeniden yazmaya başlayabileceğimizi düşündüm.”

“İkimiz birden mi?” Piyanoya son dokunduğum an maskeli balonun öncesine denk geliyordu. Sanki aradan çağlar geçmiş gibiydi. “Ben bunu yapı-

“Yapmak zorundasın.” Sam beni ayaklarımın üstüne kaldırarak sıkıca sarıldı. “Bu şarkıyı yeniden yazarken bana yardımcı olabilecek tek kişi sensin.” Ciddiydi. Sabaha, çoktan yazılmış olan, yanmamış durumdaki yeni bir deste kâğıtla beni şaşırtmayacaktı.

“Bilmiyorum.”

“Her şeyi yapabilirsin.” Bunu öylesine inandırıcı bir şekilde söylemişti ki, ona inanmak istedim. İnanmak zorundaydım. Ya buna inanacak, ya da asla özgür olamayacaktım.

Kanatlarımdan kurtuldum.

Bir ruhsuz değildim. Bir kelebek değildim.

Bundan bin yıl sonra, bir daha asla yeniden doğmayacak olsam bile, insanlar beni hatırlayacaktı. Ana Yeniruh olarak.

www.mobildepo.com

DENEYİMLİ RUHLAR ve RUHSUZLAR

Binlerce yıldır, Sınır'da milyonlarca ruh yeniden, yeniden dünyaya geldi, her bir yeni yaşamda da geçmiş yaşamlarındaki anılarını ve deneyimlerini beraberinde getirdi. Ana ise bir Yeniruh: yani Ana doğduğunda bir başka ruh yok oldu. Kimse bunun sebebini bilmiyor ve bu, bir felaketin habercisi olabilir.

Ana'nın bir Yeniruh olmasından rahatsız olmayanlar da var. Bunlardan biri olan Sam, yalnızca bir kez yaşayabilecek bir ruhu sevebilecek mi? Peki Ana'nın düşmanları, insanlar ve yaratıklar, onların birlikte olmalarına izin verecek mi?

Ana, varoluş sebebini açığa çıkarmak zorunda. Fakat onun bu arayışı, reenkarne olup olamayacağını öğrenmek için gittiği Kalp şehrini ve reenkarnasyon yasalarını sonsuza dek yok edebilir.

Jodi Meadows, insan ruhuna bambaşka bir bakış açısı getiren bu hikâyede fantazyaya ve macerayı birleştirirken, reenkarnasyon ve ruh kavramını sorgulamamızı sağlıyor.

www.mobildepo.com

yyelda

ISBN 978-605-09-0936-4

www.dexkitap.com

21.00 TL

9 786050 909364